

Giới thiệu Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc

Các bạn đang theo dõi truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* của tác giả *Nhị Mông Tiểu*, như chúng ta đã biết các bà mẹ sẽ không bao giờ được như người mẹ chính tháng mười ngày đứt ruột sinh ra. Vì vậy mà luôn có cái gì đó xa cách không bao giờ hàn gắn được.

Cô gái kia là một nữ lang tràn đầy tâm huyết với nghề lại gặp phải năm con hồ ly phúc hắc giáo hoạt sẽ xảy ra chuyện kinh tâm động phách, dở khóc dở cười như thế nào?

Còn Tô Tiểu Mạt là một nữ cảnh sát tràn đầy nhiệt huyết vừa tốt nghiệp từ trường quân cảnh nhận được nhiệm vụ đầu tiên trong sự nghiệp của mình lại là đi làm mẹ kế của năm tên đàn ông? Cuộc đấu trí giữa các bà mẹ kế chắc hẳn không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mẹ kế nằm vùng

Tô Tiểu Mạt thở dài một tiếng, nhanh nhẹn đi tới trước quân tư, đi về nơi mà từ nay về sau cô sẽ hiến dâng thanh xuân và nhiệt huyết cháy bỏng của mình.

Ngẩng đầu nhìn tòa nhà có kiến trúc tranh nghiêm trước mắt, bên trên còn có quốc huy đỏ tươi viết hai chữ “Cảnh sát” thật to, cô không khỏi dừng lại, đem quân trang của mình chỉnh sửa lại một lần nữa, mãi cho đến khi không còn một vết nhăn nào, cô mới vừa lòng bước tiếp vào cảnh cục.

Đi vào phòng tư lệnh, đã có người ngồi đó chờ cô tự bao giờ, nhìn người cực kì quen thuộc trước mặt, Tô Tiểu Mạt vội vàng chào một cách tiêu chuẩn, leng keng hữu lực mở miệng: “Chào cục trưởng!”

“Àn, đồng chí Tô Tiểu Mạt, hoan nghênh cô trở thành một thành viên mới của cục cảnh sát”. Người đó cũng chào Tô Tiểu Mạt, sau đó cực kì nghiêm túc nói.

“Cục trưởng, xin hãy phân nhiệm vụ cho tôi”. Tô Tiểu Mạt vừa tốt nghiệp trường cảnh sát, hiện tại cô cực kì muốn tham gia công tác- đây chính là nỗi lòng của bất cứ sinh viên trẻ tuổi vừa ra trường nào cũng có.

“Àn, chúng tôi vẫn đang chờ cô, hiện tại đang có một nhiệm vụ cực kì gian khổ cần cô hoàn thành”. Cục trưởng cũng không khách khí, gọn gàng dứt khoát nói.

“Không cần biết nhiệm vụ đó khó khăn như thế nào, tôi đều kiên quyết hoàn thành”. Tô Tiểu Mạt cũng kiên định trả lời.

“Thái độ của cô rất tốt”, cục trưởng gật đầu tán thưởng, “đây là tư liệu, cô xem đi”.

“Vâng”, Tô Tiểu Mạt tiếp nhận túi hồ sơ bằng hai tay, ngồi một bên xem thật cẩn thận, mới đầu khuôn mặt cô còn mang ý cười nhưng vài phút sau lại mày đen mù mịt, cô đem văn kiện bỏ lại vào túi hồ sơ, sau khi dùng vài giây để chỉnh sửa lại tâm trạng, cô đứng dậy, “Kiến quyết hoàn thành nhiệm vụ”.

“Àn, tốt lắm. Rất có phong phạm của cha cô năm đó.” Cục trưởng lại tán thưởng gật đầu.

“Khi nào thì bắt đầu?” trong lòng Tô Tiểu Mạt tuy là kêu khổ thấu trời, nhưng tính cách cô là như thế, càng gặp khó khăn lại càng tỏa sáng, không phải chỉ đi làm mẹ kế thôi sao? Cô tin là mình làm được.

“Hôm nay cô chuẩn bị một chút đi, tôi sẽ phái người thông báo tình hình chi tiết cho cô, ngày mai có thể xuất phát”. Cục trưởng nhìn về phía Tô Tiểu Mạt, “Tiểu Mạt à, con phải nhớ chú ý an toàn, nếu không bác cũng không biết phải ăn nói với ba mẹ con thế nào”.

“Bác Tề, bác yên tâm đi, con sẽ cẩn thận”. Tô Tiểu Mạt mỉm cười đáp ứng, sau đó cô cúi chào, xoay người, rời đi.

Sau một ngày chuẩn bị, Tô Tiểu Mạt hoàn toàn thay đổi ngoại hình, giờ phút này cô mặc một bộ váy dài dịu dàng, mang giày cao gót đứng trước một tòa cổ堡. Ngẩng đầu nhìn, trong lòng tự cổ vũ mình một tiếng, cô ấn lên chiếc chuông cửa bên cạnh cửa lớn.

Cửa được mở ra, Tô Tiểu Mạt giẫm giày cao gót thong thả bước vào, chỉ có trời mới biết từ nhỏ tới lớn cô chưa mang váy hoặc giày cao gót bất cứ một lần nào, nhưng hiện tại, cả hai thứ đó đều đang ở trên người cô với vai trò là như một thứ đạo cụ làm cho cô muốn thay ra ngay lập tức; nhưng hiện tại cô lại vào vai một cô gái hai mươi tuổi cực kì thích mặc váy và mang giày cao gót, là lão phu nhân của cổ堡 này.

Tô Tiểu Mạt vẫn duy trì hình tượng tao nhã tiến về phía trước, đề cao cảnh giác, cố gắng ghi nhớ những chi tiết dù là nhỏ nhất xung quanh mình, nghĩ, thì ra cổ堡 trong truyền thuyết chính là như thế này, nếu không phải vợ trước của lão chủ nhân ngôi biệt thự này chết đi, hẳn ta lại cưới một cô vợ trẻ ở bên ngoài, cô nghĩ rằng sẽ không ai có thể biết được vị trí của nơi này.

Ngày hôm qua, nghe một vị đồng nghiệp vốn có nhiệm vụ truy tìm vị trí của cổ bảo này mười mấy năm nói: “Tiểu Mạt, người mà cộ sắp nhập vai cũng tên là Tô Tiểu Mạt, cùng họ cùng tên cùng tuổi với cô, diện mạo và vóc dáng cũng tương tự, nhưng mà cô gái này có vẻ rất bí ẩn, ngoại trừ lão bảo chủ, chưa ai gặp cô ta. Tôi còn nghe nói trong một lần trượt tuyết, cô ta đã xui xẻo bỏ mạng vì gặp tuyết lở, chính vì vậy cho nên chúng ta mới có được manh mối. Những thói quen, yêu thích đặc thù của cô ta tôi đều đóng thành tư liệu, cô phải bắt chước toàn bộ, còn đây là vị trí của cổ bảo, cô phải nhớ kỹ, nhiệm vụ hiện tại của cô chính là thay thế Tô Tiểu Mạt vào cổ bảo, lấy được bí mật bên trong đó, tìm ra cách mà bọn họ đánh cắp cơ mật quốc gia”.

“Vâng”. Tô Tiểu Mạt nhìn nhìn chằm chằm xấp tư liệu trên tay, nhíu mày, cuộc sống của cô gái kia rất lành mạnh, rất trong sáng nhưng lại quá sa xỉ, hơn nữa tính cách của cô ta và cô hoàn toàn tương phản.

Cô là một người rất nóng nảy, thích triết quyền đạo, thích đánh người, thích bạo lực, thích bênh vực kẻ yếu; nhưng cô gái này lại nhát gan, thích làm nũng, thích chưng diện, dối trá, nếu cô muốn sắm vai cô gái này một cách hoàn hảo, cô phải thay đổi chính mình hoàn toàn, cô phải nhát gan, cả ngày phải khoe khoang phong tao, làm nũng dối trá, nghĩ đến đây thôi Tô Tiểu Mạt lại có cảm giác buồn nôn.

Nhưng cô vẫn nên nhẫn nại, không phải chỉ là giả bộ thôi sao? Cô cũng có tiềm chất làm nghệ sĩ đó, diễn một tí sao có thể làm khó được cô? Nghĩ đến đây, Tô Tiểu Mạt chuẩn bị một đêm mới có thành quả hôm nay.

Đọc theo đường đi cô không thấy bóng dáng của một người làm nào cả. Thật kì lạ, một cái cổ bảo lớn như vậy chẳng lẽ không ai quét dọn sao?

Đi thẳng vào bên trong, trước mắt cô là một đại sảnh thật lớn, tất cả đồ dùng đều làm bằng đá cẩm thạch mang hương vị xa xưa, tất cả gia cụ lại mang hơi hướng phong cách hoàng thất châu Âu, Tô Tiểu Mạt nghĩ, biệt thự của mấy lão ba nhà mình cũng không thể hơn được cái này.

Trên ghế sofa, cô mới thấy được sinh vật gọi là con người kể từ khi bước vào đây, cô bình tĩnh bước tới, không khí trong phòng cũng bởi vì sự xuất hiện của cô mà giảm đi vài độ.

“Chào mọi người, tôi là Tô Tiểu Mạt”, cô đảo mắt nhìn một lượt năm tên đàn ông hoặc đứng hoặc ngồi trong đại sảnh, quả nhiên tuần nĩ phi phạm, đủ các loại hình luôn, so với mấy ông ba của cô ở nhà thì chỉ hơn chứ không kém.

“à, cô chính là tình nhân bên ngoài của lão nhân kia à?”, âm thanh từ tính, cực kì mỉa mai hoặc này xuất phát từ một nam nhân lười biếng tựa trên sofa, hần có dáng người cực kì tiêu chuẩn, đôi mắt phóng điện mười phần, bạc môi gợi cảm có chút nhếch lên, tặc lưỡi một tiếng, “chắc chắn, nhìn xem, dáng người này, gương mặt này, ta nhìn còn muốn đề huống chỉ là lão già hơn tám mươi tuổi nhà chúng ta chứ.”

Tô Tiểu Mạt tức giận trong lòng, nếu là cô trước kia, tên đàn ông kia đã sớm bị đá bay đến châu lục nào rồi, nhưng mà hiện tại cô chỉ có thể nhin, trong lòng hít sâu một hơi, khóe môi nhếch lên thân nhiên tươi cười, thẹn thùng nói, “haha, quá khen”.

“Quả nhiên là...” nam nhân kia tròn to đôi mắt hoa đào, từ sofa đứng bật dậy, không để ý tới Tô Tiểu Mạt mà đi thẳng lên lầu hai.

Tô Tiểu Mạt cảm thấy hần thật không đáng yêu, nếu đem so với mấy lão ba của cô thì kém xa vạn dặm, trong lòng âm thầm liệt tên này vào danh sách đen.

“Cô đi theo tôi”. Nam nhân đang đứng uống rượu một bên, tây trang giày da, một đầu tóc dài phiêu dật chói mắt, ánh mắt u buồn, bạc môi có chút nhếch lên. Ấm áp, mềm nhẹ giống như một cơn gió thổi thoảng qua, bạn có thể cảm nhận nhưng mãi mãi không thể nắm bắt được. Chàng trai đang đi về phía cô chính là như vậy.

Tô Tiểu Mạt âm thầm đánh giá người trước mặt một chút, bởi vì bên trong tư liệu có ghi rằng lão bảo chủ có năm người con trai kế thừa, nhưng kkoóng ai biết tên của họ, cũng chưa có kẻ nào gặp qua, cho nên cô nhất thời cũng không biết người này gọi là gì, không biết cô gái kia có biết tên bọn họ hay không, nhưng theo cô nghĩ một người khôn khéo như lão bảo chủ có lẽ không dễ dàng cho người khác biết tên của bọn họ.

Nam tử tóc dài đi thẳng lên lầu trên, Tô Tiểu Mạt nhu thuận đi theo phía sau hần, nhìn bộ dạng của cô lúc này cực kì giống một cô con dâu nhỏ đang bị mẹ chồng ăn hiếp.

“Này nhị ca, sao lại cho cô ta ở lại chứ?” nam tử có mái tóc ngắn, khuôn mặt rục rờ như ánh mặt trời mặc một bộ trang phục nhẹ nhàng, cầm máy tính tính toán. “Hiện tại tiện sinh hoạt của chúng ta đã rất nhiều rồi, sau khi lão nhân mất lại phải tốn một khoảng kha khá để lo hậu sự, bây giờ còn phải nuôi thêm một bà mẹ kế nữa. Ai da, tiền ơi, thật đau lòng quá...”

“Di ngôn của lão nhân”. Một đạo âm thanh lạnh như băng vang lên, sau đó nam tử đứng dậy, lên thẳng lầu hai, hần có ngu quan rõ ràng, mày rậm mắt to, cái mũi thật thẳng, phóng đảng không kiềm chế được, có chút hoang dã, cũng có chút điên cuồng, tuyệt đối là một người không dễ gần.

“Ai, có phải lão nhân nghĩ chúng ta chưa đủ phiền hay không đây, đi rồi còn để lại một cục nợ to như vậy nữa”. Nam tử rục rờ kia tiếp tục nhìn về phía nam tử im lặng đọc sách ngồi đối diện bắt đầu dong dài.

“Tứ ca, anh có thể im lặng một chút được không?”, nam tử ngồi đối diện đóng cuốn sách lại, cũng lên lầu. Chỉ thấy vóc người hần thật gầy, làn da trắng bệch, lại mang một cái mắt kính đen, đây chính là bộ dạng của một thư sinh đa sầu đa cảm bị bệnh tật hành hạ nhiều năm.

“Ta chẳng qua là suy nghĩ vì cái nhà này thôi, bây giờ những đồ hạng nhất các người ăn, các người dùng không phải là tiền sao? Chúng ta kiếm tiền cũng có dễ đâu...” Nam tử rục rờ như ánh mặt trời kia vẫn tiếp tục lâm nhảm.

Lại nói, Tô Tiểu Mạt nhắm mắt theo đuôi nam tử tóc dài lên lầu 3, chỉ có trời mới biết chân cô tại sao lại đi được như vậy, nếu như ở trường hợp bình thường nó sẽ bị gãy đấy <ôi, tác="" hại="" thân="" thánh="" của="" giày="" cao="" gót=""> “này, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?”

“Sắp tới rồi”, âm thanh của nam tử kia thật âm áp, nhưng cũng hư vô mờ mịt như một cơn gió.

Tô Tiểu Mạt nghe một tiếng, nghĩ tới những vừa rồi trong đại sảnh cô đã âm thầm đánh giá, cô vạch ra kế hoạch trong lòng, trước tiên cô phải quen thuộc với cổ bảo này, sau đó mới triển khai hành động được.

Nam tử tóc dài dẫn Tô Tiểu Mạt đến trước cửa một gian phòng, đẩy cửa vào, “Từ nay về sau chỗ này là của cô, nhớ kỹ, không có sự đồng ý của chúng tôi cô tuyệt đối không được lên lầu 4, nếu không thì...” nam tử đột nhiên cúi người nhìn thẳng vào hai mắt Tô Tiểu Mạt, “Tôi sẽ đuổi cô đi ngay lập tức.”

“Anh đừng quên, tôi mới là chủ nhân hợp pháp của cổ bảo, anh dựa vào cái gì mà đuổi tôi đi?” Tô Tiểu Mạt nhíu mày, trừng mắt nhìn nam tử trước mặt, khoảng cách của họ giờ phút này rất gần.

“Hợp pháp? Người chết rồi còn hợp pháp được sao?” Nam tử sâu kín xoay đầu, không nhanh không chậm nói.

Tô Tiểu Mạt nhất thời cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua, người này cũng rất đáng đánh đòn, cái tay vốn muốn cho tên đàn ông nào đó một cú của cô cũng phải thu trở về vì nghĩa lớn, hừ, coi như cô nhịn, sau này từ từ tìm cơ hội chinh phục lại hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phải gọi tôi bằng mẹ

Tô Tiểu Mạt đi thẳng vào căn phòng họ đã chuẩn bị cho cô sau đó đóng mạnh cửa phòng, đánh giá bố trí trong phòng, có một cái giường mang kiểu cách châu Âu cổ điển dành cho hai người nằm, một bàn trang điểm, một cái bàn làm bằng ngọc lưu ly đặt giữa phòng, còn có một cái tủ quần áo phong cách châu Âu. Toàn bộ khiến cô rất hài lòng nhưng chỉ có một điểm khiến cô giận ghêến răng nghiến nữa _ sao căn phòng này toàn màu hồng vậy? Đáng ghét, cô ghét màu hồng!

Nếu có thể đổi lại, Tô Tiểu Mạt nhất định không ngại ngừng mà tông cửa xông ra hoặc ném hết cái đồng hồ hồng hồng này ra bên ngoài; nhưng cô biết hiện tại không thể bởi vì người cô nhập vai cực kì thích màu hồng phấn.

Tô Tiểu Mạt có một loại cảm giác, không biết mình có phải phụ nữ không nữa? Hay là vị mẹ kế này quá ông ẹo đây? Tuy hai người cùng tuổi, cùng tên, còn có gương mặt và thân hình không khác mấy, sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy? Cô thật muốn hoài nghi cô và cô ta kết hợp lại thì mới có thể là Tô Tiểu Mạt chân chính.

Trong đầu cô bắt đầu miên mang suy nghĩ, càng nghĩ càng lệch khỏi quỹ đạo của sự thật, cuối cùng nghe được một tiếng đập cửa cô mới hồi phục tinh thần. Cô sửa sang quần áo lại một chút, đứng dậy, mở cửa phòng lại nhìn thấy tên đàn ông chết tiệt vừa rồi chằm chọc cô mỉm cười khiêu khích, một tay chống lên cửa, nghiêng đầu, tiểu tựa phi tiểu nhìn cô.

“Có gì không?” Ấn tượng của Tô Tiểu Mạt đối với người này đương nhiên không tốt, mày không tự giác nhíu lại, lạnh lùng hỏi.

“Mỹ nữ, ta thật tò mò không biết cô làm sao có thể bám được lão già keo kiệt nhà tôi. Cô có biết không, tại tôi theo ông ta bao nhiêu năm qua cũng chẳng được gì, nhưng cô lại có thể khiến lão ta chia cho một nửa gia sản, ngay cả căn biệt thự này cũng có một nửa là của cô.” Nam nhân trước mặt chống tay lên cửa, thân thể nương lên phía trước, tà tà nhìn cô.

“Anh muốn biết sao?” Tô Tiểu Mạt không dấu vết né ra sau cánh cửa, né tránh sự tới gần của hắn, bày ra nụ cười xinh đẹp nhất.

“Đương nhiên.” Đôi mắt hoa đào không biết là vô tình hay cố ý đảo qua bộ ngực sữa bán lộ của Tô Tiểu Mạt, đáng người như ẩn như hiện.

“Không phải là anh đang suy nghĩ như thế này đấy chứ?” Tô Tiểu Mạt học theo ti vi làm ra bộ dạng quyến rũ vuốt mái tóc của mình, đôi mắt hạnh phúc ngời trảng đầy mỉa mai hoặc.

Tên đàn ông trước mặt rõ ràng ngẩn ra, khóe môi gợi lên một độ cong đầy ẩn ý, không tự giác mỉm cười, ánh mắt như yêu nghiệt nhìn chằm chằm vào Tô Tiểu Mạt, sau đó, hắn vươn tay bất thành linh kéo cô vào lòng, thổi khí bên tai cô, “Cô đúng là giống khẩu vị của tôi”.

“Đừng quên thân phận của tôi là mẹ kế của anh”. Từ nhỏ đến lớn Tô Tiểu Mạt chưa từng bị ai khinh bạc như thế bao giờ, ngay cả các ca ca cũng không nỡ chọc ghẹo cô vậy mà tên tiểu tử chết tiệt này dám động tay động chân như vậy, nếu không phải vì nhiệm vụ, cô đã xé xác hắn ra làm hai rồi.

“Thế thì sao? Thứ tôi muốn chưa bao giờ vụt khỏi tầm tay.” Nam nhân cười gian, đôi mắt hoa đào đã muốn mỉa thành một đường không ngừng phóng điện với Tô Tiểu Mạt, cánh tay dùng lực một chút ôm trọn lấy thắt lưng mảnh khảnh tinh tế của cô. Tô Tiểu Mạt bắt đầu không rõ nam nhân này muốn làm gì cô thì mắt của hắn tối sầm lại, môi héch lên nụ cười thâm thúy, cúi đầu như muốn hôn cô.

“Huyền, chơi đã chưa?” Một đạo âm thanh lạnh như băng vang lên, Tô Tiểu Mạt bắt lấy cơ hội muốn động thủ thì bóng dáng to lớn cản ngay trước mặt.

“Nhi ca, em chỉ cảm thấy cô ta thú vị quá thôi.” Nam nhân yêu nghiệt vừa được gọi là Huyền kia ngẩn đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt ôn hòa của người vừa tới cười yêu mị, tay buông Tô Tiểu Mạt ra, lúc gần đi còn không quên cảnh cáo bên tai cô, “Sớm hay muộn thì cũng có một ngày tôi áp cô dưới thân”.

Trong lòng Tô Tiểu Mạt nhất thời nổi trận lôi đình, cô phát hiện mình vừa bước vào cổ bảo này chưa tới một giờ mà toàn bộ sự xấu tính của cô đã bị đào móc ra hết.

Cô thở dài một hơi, lộ ra nụ cười đáng yêu chiêu bài, hừ, muốn chơi với cô chứ gì? Được, thích thì chiều. “Dù gì thì tôi cũng là trưởng bối của các anh, từ nay về sau nhớ gọi tôi một tiếng mẹ nhé”.

Tô Tiểu Mạt không nghĩ tới, khi cô thốt ra câu vừa rồi lại trùng hợp khiến đám nam nhân vừa mới bước lên lầu ba nghe rõ ràng, năm người như bị đứng hình tại chỗ, biểu tình khác nhau nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mạt, chỉ là không khí xung quanh giảm xuống vài độ.

Tô Tiểu Mạt ngây thơ vô (số) tội nháy hai mắt, “Tôi nói không đúng sao? Các anh là con của chồng tôi thì đương nhiên phải gọi tôi là mẹ rồi.”

“Nếu cô không muốn tôi đập cô ra ngoài thì nên cầm miệng lại đi.” Nam nhân yêu nghiệt vừa rồi còn cười tà mị, bây giờ lại dùng ngữ điệu lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mạt uy hiếp.

“Vậy anh thử đi” Tô Tiểu Mạt cũng cường ngạnh, hừ, con hồ không phát uy thì các người tưởng nó là hello kitty sao? Tuy rằng Tô Tiểu Mạt đã chết kia rất yếu đuối nhưng cô ta cũng có tính tình đại tiểu thư.

“Thử thì thử”. Nam nhân yêu nghiệt tiến lên phía trước, muốn túm cánh tay của Tô Tiểu Mạt kéo ra ngoài cửa sổ.

“Tam ca, tam ca, chờ chút.” Một đạo âm thanh vang dội đánh vỡ cục diện bế tắc hiện tại, chỉ thấy một bóng dáng sáng ngời dùng tốc độ ánh sáng vọt tới ngăn cản tên nam nhân yêu nghiệt này lại.

Giờ phút này trong lòng Tô Tiểu Mạt có chút tính toán, nhớ lại nam tử lạnh lùng như băng gọi tên yêu nghiệt là Huyền, còn nam tử rực rỡ như ánh mặt trời này được hần gọi là Trữ Hằng, vậy bọn họ họ Trữ sao? Đầu óc của Tô Tiểu Mạt nhanh nhẹn hoạt động, lão tam gọi là Trữ Huyền, lão tứ là Trữ Hằng, vậy lão đại, lão nhị, lão ngũ thì sao?

“Ai nha, không phải chỉ gọi một tiếng mẹ thôi sao? Gọi một tiếng cũng đâu có thiếu đi cánh tay hay cái chân nào đâu.” Hai mắt của Trữ Hằng tỏa sáng nhìn thoáng qua Trữ Huyền, tay của hần nhanh nhẹn cầm lấy tay của Trữ Huyền, sau đó nhìn Tô Tiểu Mạt đang ở sau lưng Trữ Huyền gọi to một tiếng “mẹ”.

Tiếng mẹ này không chỉ làm Tô Tiểu Mạt đứng ở một bên nhảy dựng mà còn khiến cho bốn tên nam nhân còn lại phiền muộn trong lòng, có một cảm giác ghê tởm lan tràn toàn thân.

“Anh... vừa gọi tôi là gì?” Tô Tiểu Mạt có chút nghi ngờ lỗ tai của mình, vừa rồi cô chỉ muốn giáo huấn tên Trữ Huyền không biết trời cao đất rộng kia thôi, cô cũng đâu muốn bọn họ gọi mẹ thật đâu, nghĩ lại cô chỉ mới hai mươi tuổi mà lại bị một đám đàn ông gọi bằng mẹ, MG, thật ghê quá đi!

“Mẹ ờ”. Trữ Hằng hoàn toàn không để ý tới ánh mắt khinh bỉ của mọi người dành cho hần, trực tiếp mặt không đỏ tim không đập nắm tay lấy lòng Tô Tiểu Mạt, “Mẹ, ngôi nhà này đã lâu không có nữ chủ nhân, người lại là vợ hợp pháp của lão nhân kia, đương nhiên là mẹ của tụi con rồi, đúng không?”

“Àn”. Tô Tiểu Mạt kiên trì gật đầu, đây là chuyện gì vậy, cô nhất thời cảm thấy đầu óc của nam nhân rực rỡ như ánh mặt trời này có vấn đề, nếu không làm gì có ai gọi một người phụ nữ còn nhỏ tuổi hơn mình là mẹ chứ? Hần trái một tiếng mẹ, phải một tiếng mẹ thật khiến cô nổi da gà khắp người. Không lẽ hần không thấy buồn nôn?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nhiệm vụ của mẹ

“Mẹ, người nghĩ mà xem tiếng mẹ này cũng không thể gọi không như vậy được nhỉ. Tôi nhớ người mẹ trước kia của chúng tôi rất siêng năng, buổi sáng sẽ thức dậy làm điểm tâm rất đúng giờ, bà ấy còn quét tước cổ bảo không có một hạt bụi, bà ấy còn biết đem quần áo của tụi tôi phân loại, giặt sạch sau đó ủi thẳng đến không có một nếp nhăn, bà ấy còn cho chúng tôi tiền tiêu vặt, biết nấu ăn ngon, còn biết ca hát nhảy múa chọc cười tụi tôi, bà ấy còn biết...” Trữ Hằng một bên đếm ngón tay, một bên nói.

Tô Tiểu Mạt nhất thời cảm thấy mình bị lừa, mặt cô đen đến mức như bị thiêu cháy, chết tiệt, cái này là mẹ hay là giúp việc vậy trời. Tô Tiểu Mạt cô từ nhỏ tới lớn chưa từng đụng tay vào việc nhà, làm sao biết làm đây?

Trên mặt Trữ Huyền âm thầm hiện ra thần sắc vui mừng, những người khác cũng như thế, vừa rồi thiếu chút nữa bọn họ đem Trữ Hằng kéo ra ngoài rồi, haha.

“Tôi nói cho anh biết, tôi là mẹ của các người, là nữ chủ nhân của cổ bảo này chứ không phải người hầu, không phải là osin của các người đâu nha”. Tô

Tiểu Mạt vì quyền lợi mà kháng nghị, đây đúng là khiêu chiến điểm mấu chốt của cô.

“Ai, tôi vốn nghĩ có thể tìm thấy một người mẹ yêu tôi, thương tôi, không nghĩ tới...” Trên khuôn mặt đáng yêu của Trữ Hằng bịt kín tổn thương, hai tay cọ cọ vào nhau, vẻ mặt thất vọng lắc đầu thờ dài, trong lòng hằn lại tính toán, trên đời này không có ai ăn không uống không của ai bao giờ, mặc kệ thế nào, nếu cô ta đã bước vào cổ bảo thì phải làm gì đó có ích chứ, không đúng sao? Cái nhà này trước kia đều là hấn đích thân quét tước, hiện tại đương nhiên phải đem gánh nặng này đổ cho người khác rồi, như vậy vừa tiết kiệm, vừa có thể làm khó dễ nữ nhân này.

Những người khác đương nhiên biết ý tưởng của Trữ Hằng rồi, tuy rằng tên này rất keo kiệt, tính toán chi li từng chút một, lại cực kì dong dài nhưng vào thời điểm cần thiết lại rất hữu dụng.

Tô Tiểu Mạt ngẩn đầu, đánh giá nam tử đáng yêu như ánh mặt trời này, nhìn hấn chớp chớp đôi mắt to tròn, mỗi mọng đỏ lên, hừ, giả bộ vô tội đáng yêu ư? Chiều này không có ảnh hưởng đối với cô, cũng không nghĩ xem, mấy lão bà nhà cô đều dùng chiều này đối với lão mẹ, cô nhìn mãi cũng quen rồi.

Toàn bộ người trong hành lang đều trầm mặc, cả tầng 3 lâm vào yên lặng, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào hắc lên người Tô Tiểu Mạt, giờ phút này cô cũng trầm mặc không nói, mở to hai mắt nhìn vào ánh mắt ngập nước của nam nhân nào đó, đôi mắt của hấn giờ phút này lưu quang đầy màu, rất mê người.

Trữ Huyền nhìn về mặt yên tĩnh của Tô Tiểu Mạt lúc này, miệng không tự giác gọi lên ý cười nghiền ngẫm, đôi mắt hoa đào xẹt qua một tia sáng.

Mấy nam nhân khác cũng dùng tư thế khác nhau mà đánh giá nữ nhân kì lạ trước mặt, lúc trước nhìn thấy tư liệu của cô bọn họ đều cảm thấy một cô gái trẻ như vậy lại chịu gả cho một ông già gần đất xa trời, cuộc sống bình thường cũng rất xa xỉ thì chắc chắn 100% cô ta vì tiền mới đi theo lão nhân. Đối với bọn họ mà nói phụ nữ là một loài động vật rất xấu xa, cho nên đối với người tên Tô Tiểu Mạt này cũng không có hảo cảm. Nhưng mà lúc này, hình dáng cô ta im lặng đứng thẳng, xung quanh bởi vì ánh nắng bên ngoài cửa sổ hắc vào mà như tỏa ánh hào quang, có vẻ rất ôn nhu nhân tính khiến trái tim của bọn họ cũng bình tĩnh theo.

Trữ Hằng vẫn duy trì vẻ mặt đáng yêu thất vọng nhìn Tô Tiểu Mạt, nhìn thấy khóe miệng của cô gọi lên ý cười thân thiện, da thịt trong suốt, ngũ quan tinh xảo, đáng người mê hoặc, hấn nhất thời bị cuốn hút. Bởi vì từ nhỏ tới lớn hấn chưa từng ra khỏi cổ bảo, cũng chưa từng đụng độ trực tiếp với một nữ nhân như vậy, trong lòng hấn lúc nào cũng tính toán tiền tài, chi tiêu, thời gian dư thừa cũng đều dùng để đọc báo kinh tế, rất ít tiếp xúc với phụ nữ, hơn nữa hấn cũng không thích thậm chí có chút chán ghét những người phụ nữ nhìn hấn chằm chằm, những lúc như vậy mặt của hấn lại không tự giác mà đỏ lên, trong lòng lại có một sự hoảng sợ vô hình thôi thúc hấn lập tức tránh né ánh mắt đó.

Khóe môi Tô Tiểu Mạt nhin không được mà vẽ một nụ cười, cũng không nhìn xem cô là con gái của ai, trên thế giới này còn ai giả vờ vô tội lợi hại hơn lão bà của cô nữa chứ? Nhìn về mặt mặt tự nhiên của Trữ Hằng thì cô đã biết tiểu tử này chưa đủ đạo hạnh.

Nhưng mà nụ cười này thật giống hoa xuân tháng hai, ấm áp bốn phía, khiến cổ bảo lạnh lùng này bao phủ một tầng ánh sáng mặt trời ấm áp.

“Được, tôi đồng ý”. Tô Tiểu Mạt đột nhiên cải biến thái độ, nhẹ giọng mở miệng, sau đó đưa mắt nhìn về phía bốn người còn lại, “Tôi đáp ứng làm mẹ của các người, nhưng các anh không phải cũng nên lễ phép gọi tôi một tiếng mẹ sao?”

“Cô...” Trữ Huyền là người hoàn hồn đầu tiên, đôi mắt hiện lên một tia kinh ngạc, một giây sau lại lạnh lùng, “Muốn tôi gọi một nha đầu chưa dứt sữa như cô là mẹ? Không có cửa đâu.”

“Đừng làm loạn, nơi này không có thiếu một người quét tước đâu”. Một đạo âm thanh ấm áp vang lên, nam nhân tóc dài phiêu phiêu đến gần Tô Tiểu Mạt, “Nếu muốn làm mẹ kế của tui tôi, cô nên chuẩn bị tâm lí trước”.

“Chuẩn bị tâm lí?” Tô Tiểu Mạt khôi phục lại bộ dạng nhát gan, tò mò hỏi.

“Đương nhiên, tốt nhất là nên chuẩn bị từ trong ra ngoài.” Khóe miệng của nam tử gọi lên ý cười nhìn như ấm áp nhưng lại rất rợn óc.

Tô Tiểu Mạt hừ lạnh một tiếng, cô chưa bao giờ nhận thua với bất cứ ai, hơn nữa hiện tại cô cũng đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, hoàn thành nhiệm vụ quan trọng hơn, cho dù có chịu nhiều ủy khuất thì đã sao? Nghĩ đến đây, cô âm thầm cân nhắc, không phải muốn cô làm osin sao? Cô nhin, làm osin không hẳn là không tốt, không chừng trong quá trình quét dọn cô lại khám phá ra bí mật gì đó của họ thì sao? Vì nhiệm vụ cao cả, Tô Tiểu Mạt cô đành phải nhin, chờ khi nhiệm vụ hoàn thành, cô sẽ từ từ mà chinh bọn họ.

“Tôi đây mới nhất trong chò”. Tô Tiểu Mạt làm ra vẻ mặt sợ hãi, khóe miệng gọi lên “Các con ngoan, đừng quên sau này nhớ lễ phép với mẹ nha!”

“Đương nhiên rồi, mẹ...” Trữ Hằng hiển nhiên rất vui, chỉ cần gọi một tiếng mẹ là có thể tiết kiệm được không biết bao nhiêu là tiền, vụ mua bán này rất lời.

Những người khác lại không nghĩ như vậy, nếu để bọn họ kêu một nữ nhân còn nhỏ tuổi hơn mình là mẹ, bọn họ tuyệt đối kêu không được, họ không thể giống tên Trữ Hằng tham tiền kia, không có một chút tiết tháo, mặt dày mày dạn mà kêu ra miệng.

Năng lực thừa nhận của Tô Tiểu Mạt đúng là rất mạnh, dù sao cô vốn cũng là mẹ kế của bọn họ, không phải bọn họ muốn cô làm osin sao, như vậy để họ kêu vài tiếng mẹ cũng không quá đáng chút nào. Nghĩ như vậy, trong lòng cô lại cân bằng, cực kì muốn nghe mấy người này gọi mẹ.

“Sao vậy? Các người không kêu sao?” Tô Tiểu Mạt nhú mày, đảo mắt nhìn sắc mặt của đám đàn ông kia, có người bày ra vẻ mặt thối đến không thể thối hơn, có người lại bày ra vẻ mặt âm trầm, nhưng cũng có người đứng dưng

Chương 4: Ai tính kể ai?

“Đây là các người tự mình lựa chọn mà, không gọi tôi là mẹ, tôi sẽ ở đây ăn của các người, ở của các người, muốn làm các gì thì làm, các người không có quyền can thiệp.” Tô Tiểu Mạt đã sớm tính toán tốt, dù sao cô cũng phải cần lại một cái chữ.

“ừ” Trữ Huyền ừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi

“Cô nghĩ trong cái nhà này tiếng nói của cô có trọng lượng sao?”, nam tử tóc dài cúi người, khoe miệng gọi lên ý cười ảm áp, sắc mặt dịu dàng.

“Đương nhiên, dù sao ngôi nhà này cũng có một nửa là của tôi, mặc kệ các người có gọi tôi là mẹ kế hay không, tôi cũng là nữ chủ nhân duy nhất của căn nhà này.” Tô Tiểu Mạt vươn ngón trỏ lắc lư qua lại trước mặt nam nhân nhìn có vẻ dịu dàng nhưng lạnh nhạt xa cách kia.

“Àn?” Nam tử tóc dài từ chối cho ý kiến, nhử mày nhìn thoáng qua Tô Tiểu Mạt, “Bao nhiêu năm qua bất cứ nữ nhân nào tiến vào cổ bảo đều sống không tới ba tháng, cô chưa nghe qua lời đồn đãi này sao?”

Quả thật Tô Tiểu Mạt chưa từng nghe thấy lời đồn nào như vậy. Hơn nữa lời nói này xuất phát từ miệng tên nam nhân trước mặt lại giống một lời uy hiếp hơn là lời đồn. Cô liếc mắt xem thường, “Đừng có dùng cách trẻ con như thế hù dọa tôi.”

“Trữ Hằng, nói cho cô ta nghe đi, hi vọng cô ta có thể sống sót rời khỏi đây.” Sau khi nói ra một câu kì quái, nam nhân tóc dài cũng xoay người rời đi.

“Cái này... Bọn họ không gọi thì một mình tôi gọi thôi bộ không được sao?” Trữ Hằng vẫn không chết tâm nhìn Tô Tiểu Mạt, vẻ mặt nịnh nọt như thể cô chính là cái cây rụng tiền mà chỉ cần hất vрон tay là có thể lấy được.

“Tiểu tử thôi, tại sao anh lại muốn gọi tôi bằng mẹ?” Tô Tiểu Mạt hiển nhiên không có chút hảo cảm nào đối với tên Trữ Hằng đang cười rạn rờ trước mặt, đôi mắt đầy khôn khéo hỏi.

“Bởi vì tôi vừa nói qua rồi đó.” Trữ Hằng nháy mắt nhìn Tô Tiểu Mạt, “Nếu cô đồng ý làm, tôi sẽ không còn mệt nhọc như trước kia nữa, cô ở đây ăn không uống không bộ không cảm thấy bẩn khoản sao?”

“Vi sao tôi phải bẩn khoản?” Tô Tiểu Mạt khó hiểu hỏi “Nơi này là nhà của tôi, tôi ở trong nhà của mình thì có gì đáng bẩn khoản sao?”

“Ai da, nói cho cô biết cái này, chuyện vừa rồi đại ca nói không phải là để dọa cô đâu, cổ bảo này từ lúc xây ra tới giờ thì không có nữ nhân nào ở đây mà sống quá ba tháng.” Trữ Hằng nhìn Tô Tiểu Mạt vẻ mặt ngu ngu, trong lòng rất khó chịu, xem ra cái khoảng tiết kiệm này cũng không kéo dài được lâu, ai da da.

“Vậy các người được sinh ra bằng cách nào?” Tô Tiểu Mạt lập tức đặt câu hỏi.

“Bọn tôi đều được lão nhân nhặt về nuôi.” Trữ Hằng cũng thành thật trả lời.

“Nhặt về nuôi?” Tô Tiểu Mạt có chút kinh ngạc, thì ra bọn họ cũng không phải con ruột của lão bảo chủ này. “Vậy năm người các anh không phải anh em ruột?”

“Àn, tuy rằng không phải anh em ruột nhưng chúng tôi đã trở thành người một nhà, là anh em chân chính. “ Trữ Hằng cũng không biết tại sao Tô Tiểu Mạt lại hỏi như vậy nhưng hần vẫn trả lời.

“Các anh chưa từng rời khỏi cổ bảo sao?” Tô Tiểu Mạt vẫn không thể tin có chuyện này xảy ra trên đời.

“Không hẳn, chỉ có tôi và Tích là chưa ra ngoài bao giờ thôi, còn đại ca, nhị ca, tam ca hàng tháng đều ra ngoài một lần.” Trữ Hằng lắc đầu trả lời.

“Vi sao hai người không ra ngoài?” Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Hằng nói thì biết được Tích mà hần nhắc đến chắc chắn là nam tử có vẻ gầy yếu kia_ lão ngũ Trữ Tích.

“Tôi không ra ngoài vì không thích ồn ào, còn Tích thì là vì sức khỏe không được tốt, nhưng như vậy cũng tốt, ở trong nhà tôi cũng có thể nhìn ra thế giới bên ngoài, hơn nữa tôi cũng có thể an tâm quản lí gia đình, rất tốt.” Trữ Hằng hình như không cảm thấy kì lạ, cười nói.

“Nga”. Tô Tiểu Mạt gật đầu hiểu rõ, nhìn thấy nam tử đứng bên cạnh Trữ Tích, đây có lẽ là nhị ca trong truyền thuyết ấy nhỉ, từ đầu tới đuôi, ngoại trừ câu nói lúc xuất hiện ra thì chưa thấy hần mở miệng nói thêm câu gì.

“Cô còn chưa đáp ứng yêu cầu của tôi.” Trữ Hằng cũng không buông tha cho cô.

“Muốn tôi đáp ứng thì cũng được thôi, nhưng mà anh cũng phải đáp ứng tôi một chuyện.” Tô Tiểu Mạt giống như bắt được điểm yếu của Trữ Hằng, biết được trong mắt của tên tiểu tử thối này chỉ có tiền tiền tiền thôi, nói nhiều như vậy mà hần còn chưa buông tha cô chứng tỏ người này là loại người chưa đạt được mục đích thì chưa buông tha.

“Cô nói đi, yêu cầu gì?” Sau khi nghe câu nói này, hai mắt Trữ Hằng tỏa sáng cầm lấy hai tay Tô Tiểu Mạt hỏi.

“Tôi hỏi anh vấn đề gì anh cũng phải thành thật trả lời tôi.” Trong mắt Tô Tiểu Mạt hiện lên chút giảo hoạt, đưa ra vấn đề.

“Cái này...” Trữ Hằng có chút do dự.

“Vấn đề của tôi chính là người kia tên là gì?” Tô Tiểu Mạt chỉ tay về phía lão nhị lạnh lùng, thân nhiên hỏi, “Đừng nói là anh ta tên gì anh cũng không biết nha”.

“Anh ấy là nhị ca, tên là Trữ Hạo.” Trữ Hằng vội vã trả lời.

“Àn, vậy là được rồi, yên tâm đi tôi sẽ không hỏi những vấn đề quá đáng đâu.” Tô Tiểu Mạt vươn tay vỗ cổ vai của Trữ Hằng, giờ phút này trong đầu cô không biết đang tính kế ai.

“Ngoại trừ bí mật của tầng 4 thì chuyện gì tôi cũng sẽ nói với cô.” Trữ Hằng gật đầu, “Vậy, cô đồng ý đúng không?”

“Àn, đồng ý”. Tô Tiểu Mạt nghĩ thật ra làm việc cũng rất tốt, ít nhất có thể thừa dịp dọn dẹp phòng của mấy tên này mà có thể lục soát, khám phá nhiều thông tin bí mật.

“Ha ha, vậy thì tốt rồi.” Trữ Hằng vì ý tưởng của mình mà đắc ý, nghĩ tới chuyện Tô Tiểu Mạt đáp ứng làm rồi thì sau này hần không cần phải một mình quét tước cả cái biệt thự rộng lớn này nữa, vừa có thể tiết kiệm thời gian, vừa tiết kiệm được tiền.

“Tứ ca, anh ngốc quá đi.” Trữ Tích nhìn không được mà nói một câu, sau đó xoay người rời đi.

“Tên tiểu tử chết tiệt kia, nói xem anh đây ngu ngốc chỗ nào chứ hả?” Trữ Hằng đột nhiên bị Trữ Tích mắng là ngốc cũng trừng lớn hai mắt, nhanh nhẹn đuổi theo, nhưng cũng không quên nói với Tô Tiểu Mạt, “Hiện tại vừa vặn là buổi chiều, trước khi mặt trời xuống núi thì toàn bộ cổ bảo phải được quét dọn sạch sẽ đó.”

“Àn, được.” Tô Tiểu Mạt gật đầu, khoe miệng gọi lên một nụ cười tà, cô đồng ý làm việc nhưng làm cái gì thì còn tùy tâm tình nha.

Trữ Hạo vẫn chưa đi, mắt lạnh đánh giá Tô Tiểu Mạt, bốn người khác lần lượt rời đi rồi, trên hành lang chỉ còn lại cô và hần.

Tô Tiểu Mạt nhìn thấy Trữ Hạo như vậy cảm thấy nam nhân này có vẻ bề ngoài lạnh lùng như vậy nhưng bên trong nhất định là một trái tim lửa nóng, bằng không vừa rồi cũng không nói với Trữ Huyền câu nói đó, điều này làm cho cô không khỏi nhớ tới lão ba nhà mình, nam nhân này nhìn cũng bình thường hơn một chút.

Nhưng mà một giây sau Tô Tiểu Mạt phải cải biến lại tư tưởng, con người này sao có thể bình thường được chứ?

Bên trong hành lang yên tĩnh, Trữ Hạo tiến về phía trước vài bước, nâng cằm Tô Tiểu Mạt lên để cô nhìn thẳng vào hần, lạnh lùng nói, “Cô không nên sử dụng bất kì âm mưu quỷ kế gì ở đây, nếu không thì chết lúc nào cũng không biết đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Các loại kì ba

“Âm mưu? Âm mưu gì? Âm mưu chọc cười sao?” Tô Tiểu Mạt dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn Trữ Hạo, ngũ quan tinh xảo, hai gò má phần nộm trắng nõn lộ ra vàng sáng thân nhiên, dưới sự phụ trợ của ánh mặt trời, nó trông giống như một tầng pho mát mê người bốn phía.

Trữ Hạo dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào Tô Tiểu Mạt, giọng điệu lạnh nhạt, “Tôi cảnh cáo cô trước, một khi để tôi phát hiện cô sử dụng mưu ma chước quỷ gì tôi lập tức đem cô làm phân bón cho mấy cái cây sau vườn.”

“Phân bón?” Tô Tiểu Mạt không có một chút e ngại, dùng cảm đối diện với Trữ Hạo, tay chống cằm, “Anh khẳng định đem tôi làm phân bón? Không phải nên là bướm sao?”

Trữ Hạo cũng phải công nhận rằng hần chưa từng gặp người phụ nữ nào có da mặt dày hơn cô gái đang đứng trước mặt hần, nói nửa ngày với cô ta mà cứ như đàn gảy tai trâu, có trời mới biết đây là lần đầu tiên hần nói nhiều từ như vậy trong một ngày, nữ nhân này đúng là có tiềm năng kích thích tiềm chất nói chuyện trong người hần.

“Tôi chỉ nói tới đây thôi, hiểu hay không tùy cô.” Trữ Hạo lạnh lùng bỏ lại một câu, ngay cả liếc cũng không liếc về phía Tô Tiểu Mạt một cái, xoay người hờ hững rời đi.

Cả thân thể Tô Tiểu Mạt dựa vào cánh cửa, nhìn hành lang trống trải, nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, cô đã ở cổ bảo này ba giờ rồi mà mệt mỏi giống như đi hành quân ba mươi ngày, năm anh em nhà kia đúng là nguy hiểm mà.

Nghĩ tới viễn cảnh những ngày sau này còn phải ngày ngày chơi trò âm mưu với bọn họ, cô tự nhiên cảm thấy chính mình kiên cường biết bao, đây là cuộc chiến tranh của một người phụ nữ và năm tên đàn ông sao?

Ngay lúc này cô lại cảm thấy mấy ngày trước chắc cô bị ám đầu mới tiếp nhận cái nhiệm vụ này, năm tên kia thoát nhìn tính cách cực kì khác nhau nhưng bọn họ đều có một điểm chung chính là đều gian xảo như hồ ly, một đám như vậy lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào cô, chỉ cần vô ý một chút thì sẽ lộ tẩy sạch.

Nghĩ đến đây Tô Tiểu Mạt không nhịn được mà rung mình, hừ, cô là ai? Là một con sói con đã lớn lên trong biết bao nhiêu quý kẻ của đám sói cha ở nhà, há có thể bị mấy con hồ ly nhai nhép này làm khó sao? Tuy rằng năm người bọn họ đều lớn hơn cô, nhưng nếu so gắng ai diễn giỏi hơn thì bọn họ còn non lắm. Không phải muốn so ai già ngu giỏi hơn sao? Không phải muốn coi ai kiên nhẫn hơn sao? Ba tháng thì ba tháng, nói không chừng không đến ba tháng là cô có thể đào hết mọi bí mật ở đây, đến lúc đó cô sẽ cho bọn họ thấy sự lợi hại của Tô Tiểu Mạt.

“Mẹ, tôi quên nói cho cô về thói quen ăn uống của năm người chúng tôi.” Trữ Hằng đột ngột quay lại, mặt mày hớn hờ đi tới, nhìn Tô Tiểu Mạt dựa vào cạnh cửa ngăn người không khỏi đánh thức cô từ cõi mộng, nhìn hán lúc này cực kì giống một con hồ ly nhỏ vừa được thả ra từ lồng sắt, mà cô lúc này trông giống một con mèo lười biếng, cực kì thần bí.

Trữ Hằng rất hiếu kì, hán chưa bao giờ gặp một nữ nhân nào có nhiều tầng tính cách như cô, vừa gặp mặt, ấn tượng của hán về cô là nhất gan sợ phiền phức, nhưng không đến một tiếng sau cô lại biến thành một con nhím sẵn sàng xù lông bất cứ lúc nào, sau đó cô lại biến hóa thành một cô gái nhanh nhẹn miệng, một con hồ ly cô kè mặc cả, hiện tại cô lại hóa thân thành một con mèo ba tư lười biếng điệu ngoan.

“Àn, nói đi, tôi nghe đây.” Tô Tiểu Mạt có một sở trường, chính là một khi đã thiết lập quan hệ với bất cứ ai thì ngay lập tức cô sẽ nắm bắt được tính cách của người đó.

Hiện tại, cô đã nhìn rõ đặc điểm tính cách của Trữ Hằng, chỉ cần là những chuyện liên quan đến tiền, hán sẽ trở nên miễn cảm đặc biệt, giống như thể hán vì tiền mà sinh ra, vì tiền mà sống vậy. Nhìn bộ dạng mặt dày của hán vừa rồi, cũng chỉ vì chút tiền mà hán vứt bỏ tiết tháo, kêu một cô gái nhỏ hơn hán những bốn năm tuổi như cô là mẹ, vậy thử hỏi hán không phải sống vì tiền chứ là vì gì? Nhưng người này còn có một điểm kì quái nữa chính là trừ tiền ra thì hán gần như tri độn với tất cả chuyện khác, ví dụ như hiện tại mọi người đã đi lâu rồi mà hán mới nhớ nói cho nàng chuyện thói quen ăn uống của anh em bọn họ.

“Đại ca thích ăn cơm tây với gan ngỗng, bít tết chín ba phần, còn rất thích phẩm rượu, ở dưới tầng hầm hán có hán một phòng chứa rượu có đủ các loại rượu, trong đó những loại rượu mà anh ấy thích tôi đều có làm kí hiệu đặc biệt, cô chỉ cần mỗi bữa cơm đều lấy một chai ra là được rồi.” Trữ Hằng nhìn Tô Tiểu Mạt nói.

“Đúng rồi, đại ca của anh tên là gì, tôi làm sao biết những kí hiệu đặc biệt nào là của hán?” Tô Tiểu Mạt nhân cơ hội này dò hỏi.

“Trữ Dã” Trữ Hằng không cần suy nghĩ mà nói ra ngoài miệng.

“Nga, thì ra một người nhìn bề ngoài ấm áp như gió xuân nhưng bên trong lại lạnh như băng tuyết tên là Trữ Dã, đúng là người cũng như tên.” Tô Tiểu Mạt không quên nói móc vài câu.

“Thật ra đại ca rất tốt, cô ở lâu sẽ biết.” Trữ Hằng vội vàng biện giải, ai cũng không thể nói xấu anh em của hán.

“Àn tôi biết rồi, anh nói tiếp đi.” Cái mà Tô Tiểu Mạt tự hào nhất chính là trí nhớ tốt và phản ứng nhanh nhẹn, cái này cô kế thừa gen tốt đẹp từ lão ba và lão mẹ của mình, chỉ vài câu nói của Trữ Hằng cô đã có thể ghi nhớ những sở thích của Trữ Dã.

Hiện tại cô cũng có thể xem như khái quát sơ lược được năm tên trong ngôi cổ bảo này: lão đại Trữ Dã ngoài nóng trong lạnh, lão nhị Trữ Hạo ngoài lạnh trong nóng, lão tam Trữ Huyền có khuôn mặt yêu nghiệt nhưng miệng thì độc vô cùng, là một tên nóng nảy, lão tứ Trữ Hằng ngoại trừ đối với tiền là nhanh nhẹn ra thì toàn bộ những việc khác cực kì tri độn, lão ngũ Trữ Tích cô chỉ mới nói chuyện vài câu nhưng có thể nhìn ra được người này bề ngoài yếu đuối nhu nhược nhưng nội tâm rất kiên cường, cần phải quan sát thêm.

Não bộ của Tô Tiểu Mạt nhanh chóng sắp xếp thông tin, nhanh chóng đem những gì Trữ Hằng nói về thói quen của bọn họ nhất nhất ghi nhớ, cũng thông qua thói quen ẩm thực của những người này mà nhìn ra những tính cách ít ai biết được.

Ví dụ như người lãnh khốc như Trữ Hạo lại cực kì thích ăn đồ cay, chỉ vậy thôi cũng đủ thấy nội tâm hán nóng đến cỡ nào; một người nóng nảy như Trữ Huyền lại có thói quen ăn uống hoàn toàn tương phản, hán là một người rất kén chọn nguyên vật liệu nấu ăn, chỉ ăn những thức ăn nhẹ nhàng, quan trọng nhất là hán thích ăn đồ có nước; Trữ Hằng lại cực kì dễ nuôi, cái gì hán cũng có thể ăn được; Trữ Tích thì lại cực kì thích ăn bánh dẻo, như vậy đủ thấy nội tâm hán khao khát tình thương gia đình như thế nào.

Tô Tiểu Mạt nhất thời cảm thấy bên trong năm người này, Trữ Tích là người cần sự quan tâm và yêu thương nhất, nội tâm của hán khát vọng ấm áp, bởi vì, Trữ Hằng vừa rồi vô ý nói một câu, trong trí nhớ của Trữ Tích, thời điểm hán vui vẻ nhất chính là lúc mẹ làm cho hán chén bánh dẻo.

Sau khi Trữ Hằng thao thao bất tuyệt xong lại nhìn thấy bộ dạng lạnh lùng hờ hững của Tô Tiểu Mạt, hán có chút không vui, “Những gì tôi nói cô đã rõ

rồi chứ? Tôi không thích nói lại lần thứ hai đâu.”

“Tôi tưởng anh thích lái nhái lắm cơ, nếu tôi nói những cái anh nói vừa rồi một câu tôi cũng không nghe vào thì sao?” Tô Tiểu Mạt vương tay, vỗ vỗ đầu Trữ Hằng, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thích tiền hay thích mỹ nữ?

“Cô... Được, tôi sẽ lặp lại một lần nữa.” Trữ Hằng muốn phát hỏa, lại bị Tô Tiểu Mạt gõ một phát thật mạnh vào đầu, đầu óc của hắn đột nhiên tỉnh táo lại, thôi kệ cô ta đi, đàn ông tốt không chấp vói phụ nữ, hơn nữa vì những ngày thanh nhàn sau này, hắn cũng nên lặp lại một lần nữa, dù sao cũng nói qua một lần rồi, nói nhiều hơn một chút cũng không sao, quan trọng là cô ta hiểu là được.

“Vậy anh cứ tiếp tục nói đi, tôi mệt rồi, tôi đi nghỉ trước đây, chừng nào có việc thì báo với tôi một tiếng”. Tô Tiểu Mạt vỗ vai Trữ Hằng, trong đầu nghĩ tên nhóc này cũng thật đáng yêu, nhưng phải trừng phạt hắn một chút mới được, nếu không chẳng phải cô quá lỗ vốn hay sao?

“Cô... Cô... Cô” ngay lúc Trữ Hằng muốn kiên nhẫn lặp lại một lần nữa thì Tô Tiểu Mạt đã tự nhiên như không xoay người đi vào phòng mình, “rầm” một tiếng đóng cửa phòng lại. Trữ Hằng ban đầu sững sốt, liên tục nói vài chữ ‘cô’, nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đã bị đóng chặt, hận không thể một phát đá vỡ cửa phòng, sau đó lờ người phụ nữ đầu óc không bình thường kia ra ngoài giáo huấn một phen, nhưng sau khi nghĩ đi nghĩ lại, hắn vẫn nhịn xuống, thở dài, xoay người rời đi.

Dù sao hắn cũng mặc kệ, coi như đáng đời, sau này nếu làm không đúng ý của mấy tên ôn thần kia thì cũng đừng trách hắn không nhắc nhở trước, nhưng khi Trữ Hằng nghĩ tới lời nguyên ba tháng lại muốn Tô Tiểu Mạt nhanh chóng gánh mọi việc trong ngôi biệt thự này, dù sao cũng chỉ có ba tháng thôi, như vậy hắn lại thấy vừa rồi hình như hắn dặn dò quá mức qua loa. Nghĩ tới điều đó, hắn lại khinh bỉ bản thân vừa rồi bị tiền làm cho mờ mắt, thật không muốn nghĩ tiếp nữa, nhất thời hắn cảm thấy chỉ cần là chuyện liên qua đến tiền thì hắn liền tự động đặt tiền lên vị trí ưu tiên hàng đầu.

Một bên tự trách, một bên hối hận, một bên lo lắng trở về phòng mình.

Tô Tiểu Mạt đóng cửa phòng lại, ngay lập tức ngã mình lên giường, vừa nhìn trần nhà vừa suy nghĩ tiếp theo nên làm gì, vừa mới tiến vào cỗ bảo liên phát hiện năm tên đàn ông ở đây đều quá mức kì quái, à không, phải là quái gỡ mới đúng, tuy tính cách của bọn họ hoàn toàn khác nhau, nhưng họ đều có chung một tính chất đặc biệt đó là quái gỡ, không giao tiếp với thế giới bên ngoài, thiết nghĩ nếu cô cũng ở nơi này hai mươi mấy năm, cuộc sống mỗi ngày đều đơn điệu như thế chắc cô sẽ điên mất.

Nhưng nghĩ tới mục tiêu mình tới đây, Tô Tiểu Mạt lập tức chấn chỉnh lại tinh thần, hiện tại không phải lúc để đồng tình với bọn họ, mà là nghĩ ra đối sách làm thế nào để có tư liệu mà cô muốn.

Nên xuống tay theo kiểu mềm mại hay cứng rắn đây? Tô Tiểu Mạt trái lo phải nghĩ, hay là đợi lúc quét dọn vệ sinh, cô sẽ xem xét toàn bộ cỗ bảo, điều tra xem có bí đạo hay không, hoặc nơi mà bọn họ dùng để đánh cắp cơ mật của các quốc gia?

Tô Tiểu Mạt thông qua tín hiệu mini để đưa thông tin về tổng bộ, báo cáo cô đã an toàn xâm nhập vào cỗ bảo.

Trữ Hằng rầu rĩ nằm trên giường, trong đầu toàn bộ là vẻ mặt và giọng nói của Tô Tiểu Mạt, hắn nhất thời có chút phiền não, vội vàng xuống giường, đi tới cái giá sách phía đối diện, nhấn lên một cái nút liền thấy cái giá sách chậm rãi di động, bên trong là các loại dụng cụ, bốn người khác cũng đang ở bên trong bắt đầu làm việc.

Trữ Tích tập trung tinh thần nhìn màn hình máy tính, ngón tay lượn như bay trên bàn phím, Trữ Hằng biết hắn đã thành công tiến nhập vào hồ sơ cơ mật của một quốc gia nào đó, tìm kiếm tài liệu cơ mật cấp cao.

Trữ Dĩ lười biếng tựa lưng vào ghế, cử chỉ tao nhã nhẹ nhàng lay động ly rượu đỏ trên tay, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía bức họa trước mặt, bức họa này hắn đã ngắm nhìn vô số lần, bên trên là hình ảnh mặt trời ngã về tây, bóng dáng của một thiếu nữ thon dài trút xuống, tóc dài bay trong gió.

“Đại ca, anh ngày nào cũng dành rất nhiều thời gian để xem bức họa này, chẳng lẽ xem không ngấy sao?” tâm tình của Trữ Hằng không tốt, đầu óc đang bị tiền và Tô Tiểu Mạt làm cho rối rắm, vốn nghĩ rằng đi vào đây nhìn thành quả của các anh em, nhìn thấy có thêm một số tiền thật lớn nữa chui vào túi tâm tình của hắn sẽ tốt lên, nhưng mà nhìn thấy thần thái như thế của Trữ Dĩ, vẫn không nhịn được mà phun trào.

“Không ngấy” Trữ Dĩ thản nhiên đáp, sau đó nhấp một ngụm rượu nhỏ, tiếp tục thưởng thức bức họa.

Trữ Hằng lắc lắc đầu, xoay người, lại nhìn đến ngón tay thon dài của Trữ Hạo cũng đánh bàn phím cực kì bận rộn, nghĩ, nhị ca là nhân vật phong vân trong giới IT, chỉ là ngoại trừ mấy người bọn họ thì không ai biết thân phận đó.

Đến Trữ Huyền cũng trút bỏ vẻ mặt lười biếng yêu nghiệt ngày xưa, giờ phút này cũng chuyên tâm chiến đấu với máy tính.

Chỉ có Trữ Hằng là người rảnh rỗi nhất, bởi vì hắn chỉ để ý đến tiền và công việc quản gia, còn mấy loại công việc tốn tế bào não của bọn họ chỉ cần nhìn thôi hắn lại đau đầu.

“Tôi muốn nói với mọi người một việc, từ hôm nay trở đi, tất cả mọi việc nhà của cô bảo đều giao cho Tô Tiểu Mạt” cuối cùng thì Trữ Hằng cũng nói với bọn họ.

Mọi người đều dừng hết việc đang làm, xoay người nhìn thoáng qua Trữ Hằng, không nói gì, quay đầu tiếp tục những việc còn dang dở.

“Mọi người chẳng lẽ không có chút phản ứng nào sao?” Trữ Hằng cảm thấy quyết định lần này của mình rất sai lầm.

“Có chứ, không phải vừa liếc nhìn anh một cái sao?” Trữ Tích một bên vội vàng làm việc, một bên nói lại một câu.

“VẬY... Nếu cô ta làm không tốt thì tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu nha.” Trữ Hằng biết bốn tên này vừa kén ăn, vừa thích soi mói, cho nên hắn mới tốt bụng nhắc nhở, sợ đến lúc đó Tô Tiểu Mạt người cũng như tên, tiểu mạt tiểu mạt, làm cái gì cũng đều hóa thành bọt biển, vậy cũng đừng trách hắn không nói trước.

“Trữ Hằng, cậu thật sự cảm thấy để Tô Tiểu Mạt gánh vác tất cả việc nhà trong cô bảo thì có lợi sao?” Trữ Huyền tạm dừng mọi việc đang làm, xoay người nhìn Trữ Hằng hỏi.

“Lúc đầu tôi cảm thấy cô gái này rất có tiềm năng phá cửa, nghĩ tới viễn cảnh cô ta suốt ngày ăn không ngồi rồi mà lại tiêu tiền như nước, chỉ cần nhìn tiền bay ra khỏi túi thôi tôi đã cảm thấy lòng đau như cắt máu chảy đầm đìa, cho nên tôi mới nghĩ ra biện pháp đẹp cạ đôi đường, giảm bớt chi tiêu lại khiến cô ta phải làm việc” Trữ Hằng nói ra ý tưởng của chính mình.

“Vậy sao cậu không hỏi ý kiến của bọn tôi?” Trữ Huyền vừa nhớ tới Tô Tiểu Mạt là nhin không được muốn phát hỏa.

“Bởi vì... cô ta cho tôi cảm giác kinh hoàng, tôi luôn cảm thấy sẽ có chuyện gì đó sắp phát sinh” trực giác của Trữ Hằng luôn linh mãnh, từ lần đầu tiên nhìn thấy Tô Tiểu Mạt hắn đã cảm thấy bất an, hắn cố gắng dùng tiền để đè nén lòng bất an kia xuống, nhưng nó càng lúc càng nghiêm trọng hơn.

“Cái này... Trữ Hằng à, đừng nói cậu thích người phụ nữ đó nha” Trữ Huyền nhìn vẻ mặt có chút rối rắm của Trữ Hằng, nhin không được hỏi.

“Nói bậy bạ gì vậy, sao tôi có thể thích cô ta chứ, ngoại trừ tiền ra thì còn thứ gì có thể khiến tôi để vào mắt chứ, ngay cả hứng thú cũng không có đâu” Trữ Hằng thề thốt phủ nhận, sau đó liếc Trữ Huyền một cái, “tôi chỉ lo trong nhà đột nhiên có thêm một người xa lạ sẽ có chút khó chịu thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Năm Vòng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Cô bị lừa dối

“Nói cũng phải, tôi cũng thấy không thoải mái, hơn nữa cô gái kia thoát nhìn không giống hạng người làm chúng ta yên tâm” Trữ Huyền cực kì đồng cảm nói.

“Cô ta tuyệt đối là một con sói đội lớp cừu” một người quanh năm suốt tháng không chịu mở miệng như Trữ Hạo cũng không nhịn được mà chen vào một câu, trong lúc nhất thời, cả năm người đàn ông đều dừng hết mọi việc đang làm mà bắt đầu ‘tám’ chuyện.

“Nhưng mà tôi rất thắc mắc, tại sao ông già nhà chúng ta lại đồng ý cưới cô ta chứ? Hơn nữa còn khư khư cố chấp, quan trọng hơn là sao phải chia cho cô ta một nửa gia sản, lúc sắp chết còn bắt chúng ta chăm sóc cô ta thật tốt?” thứ Trữ Hằng để ý chính không gì khác chính là ngôi cô bảo này, bọn họ ngày nào cũng vất vả như vậy mà còn phải nuôi thêm một người ăn không ngồi rồi, hơn hết là người này lại tiêu tiền nhiều nhất, tiền bọn họ vất vả kiếm được lại vô duyên vô cớ lấy ra đem nuôi một người xa lạ, thử hỏi ai mà không khó chịu chứ, nhất là một người yêu tiền như mạng giống Trữ Hằng.

“Chuyện này có lẽ chỉ có lão nhân kia mới giải đáp được” Trữ Dĩ này giờ vẫn im lặng bây giờ mới chịu dòi tằm mắt ra khỏi bức tranh, từ từ nói.

“Hay là chúng ta nghĩ biện pháp chinh cô ta một chút tiện thể dọa cô ta chạy luôn?” Trữ Huyền búng tay một cái đề nghị.

“Trữ Huyền, cậu không thấy cách đó rất ngây thơ hay sao?” Trữ Dĩ tà nghệ nhìn Trữ Huyền, trong lòng cảm thán không ngờ chỉ số thông minh của tên này lại sụt giảm nghiêm trọng như vậy.

“Haha, tôi chỉ đùa thôi, hơn nữa bộ anh không cảm thấy cuộc sống của chúng ta quá mức nhàm chán hay sao? Nếu lão nhân đã cung cấp một món đồ chơi thú vị như vậy cho chúng ta thì tội gì mà không tận dụng chứ?” Trữ Huyền hài hước nói.

“Àn, tôi cũng hiểu suy nghĩ của anh, nhưng anh không biết người phụ nữ kia kiêu ngạo như thế nào đâu” Trữ Hằng nghĩ tới tình cảnh vừa rồi bị Tô Tiểu Mạt lừa đùa, cảm giận nói.

Trữ Tích lâu nay không mở miệng, chuyên tâm làm việc cũng ngừng động tác trong không trung, “Tứ ca, đừng nói với tôi là bây giờ anh bị cô ta lừa dối

nha?”

“Ân, sao cậu biết?” Trữ Hằng nhìn về phía Trữ Tích.

“Bởi vì trên mặt anh hiện lên bốn chữ ‘tôi bị lừa giỡn’.” Trữ Tích thông thả nói.

“Thật không?” Trữ Hằng vội vàng vuốt mặt mình, thật sự hiện rõ vậy sao?

“Kể nghe thử xem, anh bị cô ta lừa giỡn như thế nào?” Trữ Tích bắt đầu nhìn Trữ Hằng, cái tên nào gần đây, ngoại trừ tiền ra thì mọi chuyện khác cực kì chậm tiêu.

Trữ Hằng vội vàng đem chuyện phát sinh vừa rồi kể ra, mấy người còn lại đều dùng ánh mắt khinh bỉ liếc hần, không nói gì nữa, xoay người, tiếp tục làm việc.

Trữ Hằng thấy mọi người không có phản ứng tự nhiên cảm thấy có chút uể oải, “sao mọi người không chịu nhìn vào cảm thụ của tôi chứ? Thật xấu quá”

“Tại vì anh làm tội này rất mất mặt, ngay cả một cô gái miệng còn hôi sữa cũng không đối phó được.” Trữ Tích vừa đánh bàn phím vừa nói.

“Haiz, tôi biết rồi” Trữ Hằng ủ rũ đi ra khỏi mật thất.

Mấy người còn lại nhìn bộ dạng xuống dốc của Trữ Hằng cũng dừng công việc lại.

“Đại ca, thật ra tôi cảm thấy chúng ta nên cho cô ta biết ai mới là chủ nhân ở đây, bây giờ cô ta đã kiêu ngạo như vậy rồi, về sau còn lớn lối thế nào nữa, tôi cũng không muốn sau này cô bảo cũng náo nhiệt như bây giờ đâu” Trữ Tích vốn cũng rất thích im lặng, hần cực kì chán ghét sự xuất hiện của một người xa lạ như thế ở trong nhà.

“Đừng đó đại ca, không thể để cô ta kiêu ngạo như thế mãi được” Trữ Huyền cũng bắt đầu nói, ngay từ lần đầu tiên gặp Tô Tiểu Mạt, hần đã cực kì có hứng thú với việc ăn hiếp cô ta, nhìn bộ dạng tức giận đó, không hiểu sao tâm tình của hần cực kì tốt, bạn thân hần cũng không biết tại sao lại có hứng thú như vậy với một cô gái tới cỡ bảo chưa tới ba tiếng đồng hồ.

“Các cậu muốn làm gì thì làm, tôi không rảnh” Trữ Dĩ đứng dậy bước ra khỏi mật thất.

“Trữ Hạo, còn anh thì sao?” Trữ Huyền nhìn Trữ Hạo hỏi.

“Nhàm chán” Trữ Hạo lạnh lùng nói, lại tiếp tục công việc dang dở.

“Trữ Tích, vậy chỉ có hai người chúng ta thôi sao?” Trữ Huyền xoay người nhìn Trữ Tích.

“Tôi không quan tâm, trông cậy cả vào anh đấy”, Trữ Tích liếc nhìn Trữ Huyền, quyết định trở thành người ngoài cuộc.

Trữ Huyền cũng không thèm chấp nhặt hành động lâm trận bỏ chạy của ai kia, cực kì hưng trí nhất chân bước về phía phòng của Trữ Hằng (vì trong mật thất có năm cái cửa, mỗi cái cửa là phòng của một trong năm người bọn họ).

Trữ Huyền thấy Trữ Hằng rầu rĩ không vui nằm trên giường, khóe miệng gọi lên ý cười ta mị, tiến lên, nhìn Trữ Hằng, “Đừng nóng, anh và Trữ Tích sẽ giúp cậu”.

“Giúp cái gì?” Trữ Hằng khó hiểu hỏi.

“Không phải cậu bị người phụ nữ kia lừa giỡn sao? Tội này sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời, thấy sao hả?” Trữ Huyền vỗ bả vai của Trữ Hằng nói.

“Đòi lại như thế nào?” Trữ Hằng có chút tò mò hỏi.

“Đến lúc đó cậu sẽ biết” Trữ Huyền cười thần bí, sau đó nhất chân về phòng mình.

Tô Tiểu Mạt lấy một bộ quần áo nhẹ nhàng từ trong tủ, trực tiếp mặc vào, sau đó buộc mái tóc dài thành một cái đuôi ngựa, thoạt nhìn cực kì có cá tính lại thành thực, bước ra ngoài.

Vừa xuống lầu, cô đã nhìn thấy Trữ Dĩ đứng một mình trước khung cửa sổ quan sát phong cảnh bên ngoài.

Từ góc độ của Tô Tiểu Mạt, khuôn mặt của Trữ Dĩ cực kì tuấn đạt góc cạnh, tây trang màu bạc khéo léo ôm trọn thân thể cao lớn, tóc dài phiêu dạt như gió xuân nhưng lại có chút dã tính, thành thực, hai mắt mê ly như đang suy nghĩ điều gì đó.

Trong khoảnh khắc, Tô Tiểu Mạt đã lầm tưởng Trữ Dĩ thành ca ca của cô, không khỏi ngần ra, liền đi thẳng xuống lầu, đi đến phía sau hần, nhìn rõ hình dáng của con người này, bất giác cô nhận ra đã rất lâu rồi mình chưa gặp ca ca, thật nhớ anh ấy, quả nhiên cô vẫn chưa thể hoàn toàn lớn được.

Trữ Dĩ tựa sát vào khung cửa sổ, ngẫu nhiên đem về mật thất thần của Tô Tiểu Mạt thu vào trong mắt, trong ánh mắt kia có chút tự giễu, có ảm áp, nhưng khi nhìn tới hần thì lại hóa thành hờ hững.

Trữ Dã có chút khó hiểu, xuyên qua lớp kính cửa sổ nhìn hình ảnh phản chiếu của Tô Tiểu Mạt, tuy rằng hắn không biểu hiện ra ngoài nhưng không thể không nói cô đã thành công khơi gợi sự tò mò trong hắn, thân phận của nữ nhân này còn khiến hắn hoài nghi, nhưng hiện tại nhìn bộ dạng hoài niệm này của cô, tâm tình hắn lại có chút buồn bực, chẳng lẽ bị nhìn nhầm thành người khác lại khó chịu như vậy sao?

“Cô mặc như vậy tức là đã đáp ứng yêu cầu của Trữ Hằng?” Trữ Dã nhìn không được dấu đi một tia dao động trong lòng, xoay người nhìn Tô Tiểu Mạt ôn hòa hỏi.

“Ân, cho nên bây giờ tôi phải bắt đầu quét tước, có vấn đề gì sao?” Tô Tiểu Mạt thu liễm cảm xúc dư thừa của chính mình, xem ra mình cần phải rèn luyện thêm mới được, sao lại có thể thất thần trong hoàn cảnh này được chứ?

“Nhưng tôi muốn nói cho cô biết trước, phòng của bọn tôi và căn phòng ở tầng trên cùng cô không được tự ý ra vào cũng không cần quét tước, hiểu chứ?” Trữ Dã xoay người, khoe miệng gợi lên ý cười thân thiện, mang theo cảm giác mát mẻ nhìn Tô Tiểu Mạt, cảnh cáo.

“Vậy tôi phải làm gì?” Tô Tiểu Mạt vốn tính toán vào phòng của bọn họ tìm kiếm đầu mối, vậy mà người này lại không cho cô bước vào phòng bọn họ, vậy chẳng phải muốn cô nghĩ cách khác sao?

Tô Tiểu Mạt buồn bực ngẩn đầu nhìn Trữ Dã, cô thật muốn một phát đập chết tên này mà!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Cô gái này cần được dạy dỗ

“Cô chỉ cần chăm sóc toàn bộ cây cối hoa cỏ trong cổ bảo cùng bọn thú nuôi, dọn dẹp quét tước những nơi cô có thể tự do ra vào, lo cơm nước một ngày ba bữa cho tụi tôi, giặt sạch và ủi thẳng quần áo là được” Trữ Dã bày ra bộ mặt cực kì chân thành nói.

“Vậy tôi được lợi ích gì?” Tô Tiểu Mạt nhất thời có chút buồn bực, nhưng nghĩ lại cô cũng đã đồng ý giúp Trữ Hằng rồi nên cũng chỉ có thể kiên trì làm, nhưng không được vào phòng bọn họ thì sao lấy được tài liệu cần thiết đây, còn căn phòng mà bọn họ nói không lẽ có cất chứa bí mật gì không muốn ai biết?

“Lợi ích? Đương nhiên là cô có thể bình yên sống ở nơi này ba tháng, ba tháng sau, mặc kệ cô là ai, đều không thể thoát khỏi lời nguyền của cổ bảo này” Trữ Dã nhìn Tô Tiểu Mạt nói.

“Trừ những chỗ anh nói rằng tôi không thể tự tiện đi thì còn những chỗ khác tôi muốn làm gì các người cũng không quản đúng không?” Tô Tiểu Mạt muốn hỏi cho rõ ràng, cô cảm thấy người đàn ông trước mặt cô không hề tốt bụng như thế. Không cho cô đi vào, khẳng định là muốn giấu bí mật gì rồi, không biết cô có nên khám phá không đây.

“Chỉ cần không chạm đến giới hạn của bọn tôi là được, tôi sẽ không quan tâm, còn mấy người khác thì cô phải đi hỏi bọn họ rồi” Trữ Dã nhìn hai tròng mắt đảo không ngừng của Tô Tiểu Mạt, khoe miệng bỗng giờ liền một chút ý cười, chậm rãi tới gần cô, “đừng nên vọng tưởng khiêu chiến giới hạn của bọn tôi, nếu không cô sẽ chết rất thảm”.

“Hừ, các người cũng đừng nên khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi, nếu không các người cũng sẽ chết rất thảm” trước mắt cô chỉ có thể nhìn, dù sao quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nhưng nếu một ngày đẹp trời nào đó cô không thể nhìn được nữa mà hoàn toàn bùng nổ, thì Tô Tiểu Mạt cô sẽ cho họ thấy cô cũng không phải quả hồng mềm mà ai muốn niết là niết.

“A?” Trữ Dã nở một nụ cười thiệt tình hiếm hoi, nhìn Tô Tiểu Mạt đang ngẩn đầu lên nhìn hắn, môi đỏ mọng bắt giác chu ra, nhìn thật giống quả đào vừa mới chín.

Tô Tiểu Mạt từ chối cho ý kiến, trong lòng lại nắn mình ngậm thơ, sao có thể nói về một đề tài không có dinh dưỡng như thế với tên này chứ, có một số thời điểm nên nói ít một chút mới tốt, nghĩ tới đây, cô bắt đầu tỉnh táo lại, không nhìn Trữ Dã nữa, lùi về phía sau mấy bước, “Tôi mặc kệ cổ bảo của các người có lời nguyền gì, nhưng trên đời này chưa có chuyện gì mà Tô Tiểu Mạt này không làm được, nơi này từ nay về sau coi như là nhà của tôi, cho nên trừ khi các anh giết tôi nếu không tôi sẽ không vô cớ bỏ đi, nếu các anh không biết lớn nhỏ, không lễ phép, tôi đây cũng không khách khí”.

Trữ Dã nhìn bộ dạng ta đây lớn nhất hiện tại của Tô Tiểu Mạt, nhìn cô lạnh lùng nói xong, cực kì hoa lệ xoay người, đi thẳng về phía nhà trên.

Trữ Hằng nhìn đồng hồ, đã đến giờ dọn dẹp cổ bảo, cho nên hắn đứng dậy đi thẳng đến phòng Tô Tiểu Mạt gõ cửa, nhận thấy bên trong không có ai liền đi xuống lầu, cùng lúc đó ba người khác cũng có việc xuống lầu, lời nói hùng hồn của Tô Tiểu Mạt chậm rãi chui vào lỗ tai của bọn họ, trên mặt ai cũng là biểu tình ngạc nhiên, chưa từng có người phụ nữ nào làm càn như thế trước mặt họ.

“Đại ca, cô gái này cần được dạy dỗ một chút” Trữ Huyễn chán ghét nhất là loại phụ nữ tự cho mình là đúng, cô ta nghĩ bản thân thật sự là nữ chủ nhân ở đây sao? Hắn rất muốn xem cô ta có thể ở đây được ba tháng hay không.

“Thế nên tôi đã nói qua với cô ta, còn có nghe hay không thì phải tùy thuộc vào cô ta nữa, chuyện khác tôi có thể mặc kệ, nhưng chỉ cần cô ta dám vi phạm tôi sẽ không chút do dự mà đá cô ta ra khỏi nhà” Trữ Dã nói xong, lướt qua bốn người vừa xuống lầu, đi thẳng lên lầu hai, chỉ là miệng của hắn bất giác lại tràn ra ý cười, biểu hiện tâm tình hiện tại của hắn rất tốt.

“Ai, các người nhìn cô ta xem, bồn hoa tôi tỉ mỉ chăm sóc lâu nay lại bị cô ta tía cho hói đầu” tầm mắt của Trữ Hằng từ đầu đến giờ chỉ lo lảng nhìn về phía (bồn cây được tía bởi) Tô Tiểu Mạt, nhìn cô cầm cái kéo thật lớn ‘rắc’ một cái, một bồn cảnh xinh đẹp của hắn đã ra đi không hẹn ngày trở về, Trữ Hằng đau lòng vội vàng chạy về phía Tô Tiểu Mạt giống như chỉ cần hắn trễ một bước thì đám cây cảnh của hắn sẽ chết sạch vậy.

Trữ Tích có chút bất đắc dĩ nhìn Trữ Hằng chạy còn nhanh hơn cả thỏ, nhìn y như người hầu nhỏ của Tô Tiểu Mạt vậy, nữ nhân này mới đến đây có vài tiếng đồng hồ thôi mà đã khiến cô bảo vệ bình của hắn loạn như thế này rồi, nếu về sau còn tiếp tục như vậy không chừng cô ta sẽ làm ra nhiều chuyện khiến người khác sôi máu hơn, hắn nhất định không chịu nổi, “Tam ca, chúng ta cùng nghĩ biện pháp đuổi cô ta đi đi”.

“Anh cũng nghĩ vậy” Trữ Huyền quay đầu nhìn Trữ Tích nói.

“Vậy chúng ta cùng hợp tác nào” Trữ Tích nói xong, quăng cho Trữ Huyền một ánh mắt đầy thâm ý.

“Àn, cho cô ta biết khó mà lui” Trữ Huyền cũng linh cơ vừa động nói.

“Với tính cách của cô ta chỉ sợ càng bị áp chế thì càng hăng, nếu làm không khéo, người chịu thiệt chỉ là hai cậu thôi” Trữ Hạo thỉnh thoảng nói ra một câu rất nhut chí.

Trữ Huyền và Trữ Tích đồng thời liếc Trữ Hạo, “nhị ca, sao anh hiểu cô ta thế?”

“Nếu không tin những gì anh nói, các cậu có thể thử” Trữ Hạo nói xong, nhìn về phía xa xa Trữ Hằng đang đoạt lấy cái kéo trong tay Tô Tiểu Mạt, kiên nhẫn chỉ dẫn cô.

Tô Tiểu Mạt hai tay ôm ngực, nhìn Trữ Hằng giằng giãi cách để tía cây cô làm như mất diếc tai ngơ, cực kì giống quản lí đang trông coi Trữ Hằng tía cây, vừa nhìn vừa ngáp một cái hoặc làm bộ dạng cực kì buồn ngủ.

Trong mắt Trữ Hạo hiện lên một tia sáng khác thường, hai tay nhét túi quần, lạnh lùng xoay người bước lên lầu hai.

Hai người Trữ Huyền và Trữ Tích cũng nhìn thấy tình cảnh bên ngoài, trong lòng nghĩ, chỉ có tên gốc Trữ Hằng mới có thể bị Tô Tiểu Mạt ăn hiếp như vậy thôi, nếu là bọn họ thì còn lâu nhá.

Tính tình của Trữ Tích vốn cũng không phải thích hồ người khác như vậy, hắn là một người cực kì yêu thích yên lặng, mỗi đêm đi ngủ hắn đều đóng hết cửa lại, nếu không chỉ cần một âm thanh nhỏ thôi hắn cũng có thể từ trong mơ tỉnh lại, sau đó cũng không thể nào ngủ tiếp, hơn nữa thể chất của hắn vốn không tốt, thỉnh thoảng lại phát bệnh, những lúc như vậy đều là Trữ Hằng bên cạnh chăm sóc hắn, các anh em khác cũng luôn thủ bên cạnh, như vậy hắn mới có cảm giác an toàn.

Nhưng bây giờ vô duyên vô cớ lại có thêm một người phụ nữ ồn ào huyên náo quấy rầy cuộc sống vốn tĩnh lặng của hắn, hắn đương nhiên sẽ cảm thấy rất khó chịu, rất không giống chính mình, cho nên Trữ Tích giống như một đứa nhỏ bất lực muốn khôi phục cuộc sống yên lặng trước kia.

Trữ Hằng sau khi trùng tu lại đám bồn kiển bị Tô Tiểu Mạt tàn phá thì ngẩn đầu nhìn cô, “Vừa rồi tôi đã chỉ cô cách tía cây, cô đã hiểu rồi chứ?”

“Ngà” Tô Tiểu Mạt phát ra một cái giọng mũi, sao cô có thể không biết tía đám cây cảnh này chứ, chẳng qua cô chỉ muốn cho Trữ Hằng biết, bắt cô làm việc thì phải trả một cái giá như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hóa thân thành sư tử phát cuồng

“Cô ‘ngà’ là có ý gì?” Trữ Hằng nhìn bộ dạng không chút để ý của Tô Tiểu Mạt, bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã tính toán trên đầu cô ta, cô ta chỗ nào giống người làm chứ, rõ ràng là giống chủ hơn mà.

“Thì ý ở trên mặt chữ ấy” Tô Tiểu Mạt nhú mày, ngáp một cái, “Xong rồi chứ?”

“Àn, cô tới sửa đi” Trữ Hằng quăng kéo cho Tô Tiểu Mạt, đứng một bên nhìn.

Tô Tiểu Mạt cầm lấy kéo, nhắm ngay buồng cảnh trước mặt, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc bắt đầu khai triển, Trữ Hằng vội vàng vươn tay, nắm chặt tay của Tô Tiểu Mạt, sợ rằng nếu buông lỏng thì cái bồn cây này sẽ xong đời.

“Sao cô lại ngốc như vậy? Chẳng phải tôi đã làm mẫu cho cô xem rồi sao? Sao cô còn có thể tia như thế chứ? Cô có biết bồn cảnh cũng có sinh mệnh, cũng biết đau không hả? Cô đối xử với nó như vậy bộ không thấy hổ thẹn sao? Cô không thấy xấu hổ, không biết đau lòng sao?” Trữ Hằng đoạt lại cây kéo trong tay Tô Tiểu Mạt, bắt đầu bắt mẫn rống to.

Tô Tiểu Mạt nghe được thì sùng sốt “Trữ Hằng, anh không sao đấy chứ?”

“Cô tia đằng hoàng cho tôi” con mèo dù nhỏ cũng có lúc giơ cao móng vuốt, Trữ Hằng dù ngốc cũng có lúc nổi điên, nhất là đối với những người muốn phá hoại những chậu cây mà hắn mỗi ngày đều cẩn thận chăm sóc.

Tô Tiểu Mạt nhất thời sùng sốt, nhìn ánh mắt lộ ra hung quang của Trữ Hằng lúc này cực kì khác với ánh mắt tham tiền trước kia. Hắn đang làm sao vậy?

Tô Tiểu Mạt chẳng qua là muốn chọc hắn một chút thôi, nhìn Trữ Hằng tức giận, cô lại cảm thấy thật mơ hồ, là bản thân chợt trúng chỗ đau của hắn hay là tính cách của hắn quái lạ vậy? Thật là khó hiểu, vừa rồi còn kiên nhẫn chỉ dạy cô, nháy mắt lại biến thành một con sư tử phát cuồng.

“Cầm lấy” Trữ Hằng lại nhét kéo vào tay Tô Tiểu Mạt, sau đó chính hắn cầm lấy tay cô, Tô Tiểu Mạt cao 1m65, Trữ Hằng lại cao tận 1m8, cao hơn hẳn cô một cái đầu, hiện tại hắn lại từ phía sau cầm tay Tô Tiểu Mạt, nếu từ phía xa nhìn lại thật giống như một đôi tình nhân ôm nhau thắm thiết, cảm giác như vậy khiến Tô Tiểu Mạt có chút không thích ứng, ngoại trừ ca ca, chưa từng có người đàn ông nào ôm cô thân mật như vậy, nhất thời khiến trái tim cô đập loạn xạ.

Mà Trữ Hằng trước đó bị Tô Tiểu Mạt làm tức giận không nhẹ cho nên toàn bộ sự tập trung của hắn bây giờ đều dốc vào việc chỉ dạy cho cô, biểu tình cực kì chuyên chú.

Tô Tiểu Mạt ngẩn đầu, sau giữa trưa ánh mặt trời rất ấm áp, còn có loang lổ nhiều điểm hào quang lạc trên người Trữ Hằng, phản chiếu lên mái tóc ngắn đen tuyền của hắn, khuôn mặt suât khí, ánh mắt chuyên chú, giờ phút này trông hắn cực kì mê người, loại suât khí thơm ngát mùi nắng mặt trời, Tô Tiểu Mạt bị một Trữ Hằng như vậy làm cho chói mắt, chợt nhớ tới lúc hắn tham tiền, hắn hung ác, hắn dong dài, lúc đó trông hắn cũng không tệ, nhưng với khuôn mặt này của hắn, cho dù có nhiều khuyết điểm hơn thế thì cũng có thể mê đảo hán vạn phụ nữ.

Trữ Tích và Trữ Huyền cũng chỉ gặp qua một Trữ Hằng bình thường có chút ngốc, nhưng một Trữ Hằng uy vũ khí thế như vậy, lại còn biết quát nạt như vậy thì năm người bọn họ chưa từng thấy qua.

“Thật là, ngay cả Trữ Hằng mà cũng nổi điên thì thế giới này sắp loạn tới nơi rồi” Trữ Huyền cảm thán, sau đó nghiêng người ngã lên ghế sofa.

Ánh mắt u buồn của Trữ Tích giờ đây thoát nhìn có chút u tối không rõ, tâm tình hiện tại của hắn có chút phức tạp, trong lòng hắn hiện tại chỉ là trở về cuộc sống yên tĩnh lúc xưa, thật không thích những chuyện lộn xộn phát sinh gần đây chút nào.

Trữ Dĩ trở lại phòng mình, nhìn xuyên qua cửa sổ thấy được tình cảnh bên ngoài, khoe miệng gọi lên ý cười thần nhiên.

Trữ Hạo dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn xuyên qua cửa sổ giống như muốn nhìn rõ về mặt hiện giờ của Tô Tiểu Mạt, ánh mặt trời nhu hòa phản chiếu lên bộ quần áo nhẹ nhàng, mái tóc dài được buộc cao thành cái đuôi ngựa nhỏ xinh, da thịt trắng nõn, môi hồng óng ánh nhuận, lông mi thật dài giờ phút này lay động theo mỗi cái chớp của cặp mắt to tròn, hình ảnh như vậy được thu vào trong mắt Trữ Hằng, tình cảnh như vậy dù cho ai nhìn vào cũng cảm thấy kì quái.

Giờ phút này Tô Tiểu Mạt cảm thấy cô đã muốn đến cực hạn, giống như muốn đem cỗ bảo yên bình này kéo ra chính giữa sự thật; Trữ Hằng nắm lấy bàn tay vừa ấm vừa mềm của Tô Tiểu Mạt, hắn chưa từng làm hành động thân mật như thế với những cô gái khác trước đây, nhưng giờ phút này trong đầu hắn không có ý nghĩ dư thừa nào, hắn chỉ một lòng muốn nói cho nữ nhân này biết hoa cô cũng có sinh mệnh, cũng là một bộ phận trong cuộc sống của hắn nên cô phải yêu quý chúng, đừng tùy tiện phá hoại như thế.

Tô Tiểu Mạt cảm nhận được sự nghiêm túc của Trữ Hằng, cảm nhận được tình cảm của hắn đối với cỗ bảo sâu đậm như thế nào, yêu thương những bồn cảnh trước mắt tới đâu, cô đột nhiên cảm thấy mình rất tùy hứng, cô không phải là một người chiến sĩ hay sao? Cô không phải cảnh sát sao? Sao có thể trẻ con tùy hứng như thế chứ? Xem ra cô vẫn chưa đủ trưởng thành, còn rất nhiều chuyện cô cần phải tôi luyện, nơi này chính là nhiệm vụ đầu tiên của cô, cô tuyệt đối không thể thất bại. Nghĩ tới đây Tô Tiểu Mạt đứng bất động tùy ý Trữ Hằng nắm tay cô tia cây cảnh, cây kéo trong tay bọn họ dường như có sinh mệnh, nhảy múa theo từng động tác tay của bọn họ, như muốn kéo Tô Tiểu Mạt cùng múa với nó, nhìn bồn cảnh trước mắt được Trữ Hằng cắt tỉa sạch sẽ chỉnh tề, cô bất giác mỉm cười.

“Tốt rồi” Trữ Hằng cuối cùng cũng chỉnh sửa xong, ngắm nhìn kiệt tác của bản thân cười sáng lạn, nụ cười như vậy thật sạch sẽ, không chứa một chút tạp chất, chỉ là vì bồn cảnh trước mắt.

Tô Tiểu Mạt rõ ràng bị nụ cười không dính chút tạp chất ấy làm lung lay một chút, tự mắng chính mình thật háo sắc, nhưng nhìn nụ cười đó cô cũng không nhìn được mà cười rộ lên, ngán đầu lên, cười với Trữ Hằng “mấy chậu sau, để tôi tự làm”.

“Ân” Trữ Hằng gật đầu, yên tâm buông tay Tô Tiểu Mạt, vừa rồi đón nhận nụ cười như ánh nắng mặt trời kia của Tô Tiểu Mạt khiến tim hắn có chút lung lay, một khắc kia, hắn đột nhiên có chút luyến tiếc buông tay cô.

Tô Tiểu Mạt cầm kéo, bắt đầu thực sự tỉa cây, lúc này đây nhìn cô rất nghiêm túc, rất chuyên chú làm việc, cơ thể cô lúc này như tỏa sáng, khí chất tản ra từ trên người cô có thể khiến người ta đui mù.

Trữ Hằng im lặng đứng một bên, nhìn cánh tay nhỏ gầy của Tô Tiểu Mạt bận rộn làm việc, cánh tay tinh tế kia cầm kéo chỉnh sửa thân cây, trên trán mồ

hôi chảy thật nhiều, Tô Tiểu Mạt lại hồn nhiên không biết, chỉ lo cẩn thận tu bổ.

Trữ Hằng nhìn không được rút từ trong túi ra một cái khăn tay, không tự giác lau mồ hôi trên trán của cô, Tô Tiểu Mạt quay đầu cười với hân một cái sau đó lại tiếp tục làm việc.

Động tác lau mồ hôi của Trữ Hằng rõ ràng khựng lại một nhịp, sau đó vội vàng nhét khăn tay trở lại vào túi quần, cuối cùng lại nhìn Tô Tiểu Mạt giống như quản lý trông coi tiến độ công việc của nhân viên.

Rốt cục cũng làm xong, Tô Tiểu Mạt vươn vai một cái, dùng tay lau khô mồ hôi trên trán, xoay người nhìn Trữ Hằng, “Thế nào?”

Trữ Hằng ngược nhìn bốn cảnh trước mặt, hai mắt sáng ngời nhưng ngay lập tức lại khôi phục về mặt như cũ, thản nhiên trả lời, “còn tạm được”.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cô ta muốn tuyên chiến với tụi mình sao?

“Nhìn được là ok rồi” Tô Tiểu Mạt mỉm cười, sau đó tiếp tục tu bổ chậu kiểng kế tiếp.

Trữ Hằng cũng không rời đi, vẫn đứng bên cạnh Tô Tiểu Mạt nhìn bộ dạng chuyên tâm làm việc của cô, ánh mắt hân giống như không còn là của hân nữa, không ngừng liếc về phía Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt cuối cùng cũng tu bổ lại toàn bộ chậu cảnh trong cổ bảo, thở ra một hơi, nhìn kiệt tác của chính mình, vừa lòng gật đầu, xoay người lại nhìn thấy Trữ Hằng đứng đó từ nãy tới giờ.

“Anh không đi sao?” thời điểm Tô Tiểu Mạt chuyên chú làm một việc gì đó luôn luôn không để ý tới mọi thứ khác xung quanh, ví dụ như vừa rồi tu bổ chậu kiểng, trong mắt cô chỉ có chậu kiểng, cô vốn nghĩ Trữ Hằng đã rời đi rồi, không ngờ hân còn đứng đó, cô có chút ngạc nhiên nhìn hân.

“Tôi muốn ở lại kiểm tra, đương nhiên không đi được rồi” Trữ Hằng bị Tô Tiểu Mạt nhìn với ánh mắt như vậy trong lòng cũng có chút chột dạ, chính hân cũng thắc mắc sao bản thân không rời đi mà lại đi theo Tô Tiểu Mạt làm gì chứ?

“A, vậy anh kiểm tra đi”, Tô Tiểu Mạt buông kéo xuống, tựa người vào lan can, nhủ mảy nhìn hân.

Trữ Hằng bị Tô Tiểu Mạt nhìn như vậy hiển nhiên có chút không tự nhiên, “cô nhìn tôi như vậy làm gì?”

“Không có gì, Trữ Hằng này, tôi muốn hỏi anh một chuyện” Tô Tiểu Mạt tỉnh táo lại nhìn Trữ Hằng, tuy rằng cô mới bước vào cổ bảo này có nửa ngày, nhưng cô có thể cảm nhận được cổ bảo này gây cho cô cảm giác áp bách, là tính cách quái dị của năm người ở đây khiến cô không thoải mái hay chính cô chưa chuẩn bị tốt mà đã bắt đầu nhiệm vụ nằm vùng? Cô không thể dự đoán được tương lai sẽ sinh hoạt ở đây ra sao, cô sẽ phát sinh những chuyện gì cùng với bọn họ, nhưng ít nhất cô cũng muốn biết bọn họ hiểu biết bao nhiêu về người mà cô đang sắm vai.

“Cô muốn hỏi gì?” Trữ Hằng xoay người, nhìn bộ dạng nghiêm trang của Tô Tiểu Mạt không hiểu sao lòng hân lại lúng túng.

“Trước kia anh có biết tôi sao?” giọng điệu của Tô Tiểu Mạt rõ ràng mang theo ý thử.

“Tôi chỉ biết cô là người rất có năng lực phá của thôi” Trữ Hằng cực kì thành thực trả lời.

“Còn gì nữa không?” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Hằng, có năng lực phá của? Hình như đúng vậy thật.

“Lão nhân giấu cô kĩ như vậy, tụi tôi cũng tới lúc ông ta hấp hối mới biết tới sự tồn tại của cô, hiểu biết của tụi tôi đối với cô cũng chỉ giới hạn trên tư liệu thôi, còn những cái khác tụi tôi cũng không rõ lắm” Trữ Hằng nghĩ đến đây lại nhìn không được mà đau lòng, vừa rồi tuy rằng cô ta tu bổ mấy chậu kiểng cũng không tệ, nhưng bản tính tiêu xài hoang phí kia cũng không thể sửa được, tiền a, tiền a!

“Nếu nói vậy các anh cũng không hiểu rõ tính cách thật của tôi ư?” trông mắt của Tô Tiểu Mạt chuyển động, nhìn Trữ Hằng nói.

“Tính cách thật? Không lẽ cô có ngụ trang sao?” Trữ Hằng rõ ràng không tin.

“Tôi sẽ cho các anh thấy bộ mặt thật của tôi, nhưng tôi cảnh cáo các anh đừng có mà giờ trò với tôi, tôi biết rõ tâm tư cẩn thận của mấy người, những chuyện tôi đáp ứng với anh tôi nhất định sẽ làm, nhưng những gì anh đáp ứng tôi thì anh cũng phải nhớ rõ” Tô Tiểu Mạt tiến lên một bước, giơ tay lên kéo áo của Trữ Hằng, cô gần đầu lên đối diện với khuôn mặt ngơ ngác của Trữ Hằng, nói xong, xoay người rời đi.

Trữ Hằng nhìn bóng dáng tiêu sái rời đi của Tô Tiểu Mạt nghĩ, nữ nhân này sao lại có nhiều bộ mặt tới vậy chứ? Lúc thì ôn nhu khả nhân, lúc thì cực kì hung hãn, lúc thì ranh ma như hồ ly, lúc lại dịu ngoan như một con mèo nhỏ, rốt cuộc đâu mới là cô đây?

Tô Tiểu Mạt bây giờ mới có thể khẳng định năm người ở cổ bảo này thật ra cũng không hiểu biết gì nhiều về Tô Tiểu Mạt kia, những gì trên tư liệu chẳng qua chỉ là bề nổi của sự việc, mà Tô Tiểu Mạt cô cũng không ngồi chờ chết, bọn họ dám làm khó dễ cô vậy cô sẽ cho họ thấy sự lợi hại của Tô Tiểu Mạt.

Trữ Hằng nhìn bóng dáng đi xa của Tô Tiểu Mạt vội vàng đuổi theo, hần vờn tay túm tay cô lại, “Cô đừng quên com chiều đấy nhé”.

“không thành vấn đề” Tô Tiểu Mạt xoay người, tránh đi nụ cười sáng lạng vô cùng, nhẹ nhàng rút cánh tay bị Trữ Hằng nắm chặt, hướng về phía cổ bảo mà đi.

“Hai người đứng là nùng tình mật ý nha” Trữ Huyền kì quái trào phúng một câu, lưới biếng nằm trên sô pha.

“Vừa rồi cô ta nói gì với anh?” Trữ Tích cảm nhận được sự kì quái của Trữ Hằng, hỏi.

“Cô ta nói chúng ta đừng có mà giờ trò” Trữ Hằng nhìn Trữ Tích thành thật trả lời.

“Tốt, tốt lắm, cô ta dám tuyên chiến với tui mình sao?” Trữ Huyền vội vàng bật dậy từ trên ghế sô pha, hần đột nhiên cảm thấy nữ nhân này rất thú vị, nếu không chơi đùa cùng cô ta thì chẳng phải quá phí của trời rồi hay sao?

Tô Tiểu Mạt đi thẳng vào nhà bếp, cái bếp này cũng thật đầy đủ tiện nghi, nhưng sao nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn cảm thấy người đang chịu thiệt là cô chứ, thế nên cô vội vàng la lớn, “Trữ Hằng!”

“A, tới đây” Trữ Hằng nghe được âm thanh bén nhọn của Tô Tiểu Mạt, lúc đầu thì ngần ra, sau đó hần lập tức chạy ngay vào bếp.

Trữ Huyền nhìn bộ dạng như ô shin cao cấp kia của Trữ Hằng thì đen mặt nhìn Trữ Tích, “Tên này là anh em của chúng ta hay là đây tớ của Tô Tiểu Mạt vậy?”

“Tôi nhất định phải đuổi nữ nhân này đi cho bằng được, thật không thể chịu nổi nữa!” Trữ Tích nhìn cuộc sống lộc xộn hiện tại cảm thấy thật khó chịu, hung hăng nói một câu sau đó đứng dậy lên lầu hai.

Trữ Huyền nhìn bộ mặt kiên định chưa từng có của Trữ Tích tựa hồ nhận thấy từ khi Tô Tiểu Mạt tới thì đã đảo lộn hoàn toàn cuộc sống ở cổ bảo này.

Tô Tiểu Mạt nhìn thấy bóng dáng đang vội vàng chạy tới của Trữ Hằng giận tái mặt, “Anh không kiểm tra tôi nữa sao?”

“Có chứ!” vừa rồi về mặt của Trữ Hằng có chút bất mãn, đang muốn chất vấn cô tại sao lại gọi hần vào đây, nhưng khi Tô Tiểu Mạt hỏi như thế hần vẫn rất thành thực mà trả lời.

“Vậy thì đúng rồi, anh ở đó kiểm tra tôi, tôi làm” Tô Tiểu Mạt cực kì khí thế mang tạp dề vào, sau đó rất thành thực mang các loại nguyên liệu nấu ăn xử lí sơ qua một lần, tiếp đó bắt đầu nấu nướng.

Trữ Hằng đứng một bên nhìn nhất thời cảm thấy cứng họng, dù hần đã từng làm qua rất nhiều bữa ăn cho mấy tên kén chọn kia nhưng cũng không thể thành thạo nhanh nhẹn việc bếp núc như một nữ nhân đáng lí ra chưa từng đụng vào việc nhà_ Tô Tiểu Mạt.

“Ồ đây có cá tươi không?” Tô Tiểu Mạt xoay người, nghiêm trang hỏi.

“Có” Trữ Hằng chất phát gật đầu.

“Ồ đâu?” Tô Tiểu Mạt tiếp tục hỏi.

“Ồ kia” Trữ Hằng chỉ vào cái tủ phía sau Tô Tiểu Mạt, sau đó vội vàng đẩy cửa tủ ra, bên trong toàn là thức ăn đông lạnh, còn có một ngăn rất lớn dùng để đựng cá, bên trong có đủ các loại cá.

Tô Tiểu Mạt nhanh chóng tiến lên, từ bên trong lấy ra một con cá đặt lên mặt thớt, động tác rất chuyên nghiệp đánh vảy, mổ bụng, xử lí con cá.

Trữ Huyền vốn có chút nhàm chán cho nên cũng muốn vào bếp kiểm tra vui tiện thể nghỉ biện pháp làm Tô Tiểu Mạt xấu mặt, hần rất muốn xem thử Tô Tiểu Mạt có thể nấu com hay không, nhưng vừa vào tới cửa bếp hần đã bắt gặp hình ảnh cô lu loát xử lí sạch sẽ con cá, sau đó lại thành thạo cắt con cá thành từng miếng nhỏ, một loạt hành động như vậy không vượt qua mười phút, với tốc độ đó thì ngay cả một người được coi là giỏi nấu nướng như Trữ Huyền cũng cảm thấy sững sờ.

Giờ phút này Tô Tiểu Mạt hoàn toàn không để ý tới hai tên đàn ông đang đứng ngoài cửa, thờ hồi nhìn một cô gái vô cùng gầy yếu tiểu thư lại thành thực vung dao thái đồ ăn, thỉnh thoảng lại vung dao phẩy chặt thịt chặt cá thì sẽ khiến người ta kinh ngạc như thế nào.

Trữ Hằng đột nhiên nhớ tới câu nói “Tôi sẽ cho các anh nhìn thấy bộ mặt thật của tôi” mà khi nãy cô nói, bây giờ có lẽ hần đã hiểu được rồi, thật không ngờ cô ta thân tàng bất lộ, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tôi cũng có quy củ

Tô Tiểu Mạt cảm thấy khẩu vị ăn uống của năm tên đại gia này nếu nấu một lược có thể làm nên một bàn tiệc lớn đó, nhưng Tô Tiểu Mạt là ai chứ? Cô chính là nữ siêu nhân toàn năng của trường quân cảnh, vì muốn nấu cho anh trai những món ăn ngon nhất, cô đã cố gắng theo học nấu ăn trong học viện đầu bếp, đồng thức ăn này đối với cô mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Trong phòng bếp lúc này mùi thơm bay bốn phía, Trữ Huyền nhìn vào nồi canh thom lừng còn nghi ngút khói nhìn không được nuốt nước miếng, Trữ Hằng đứng tại chỗ nhìn bóng dáng chuyên chú làm đồ ăn trong bếp, đột nhiên hắn có ý nghĩ mỗi ngày như thế này có lẽ cũng không tệ.

Năm người trong cổ bảo đều có cùng thời gian nghỉ ngơi, buổi sáng tám tám giờ thì dùng điểm tâm, mười một giờ rưỡi ăn cơm trưa, buổi chiều đúng năm giờ rưỡi dùng cơm tối, cho nên dù thức ăn đã làm xong hay chưa thì đúng năm giờ rưỡi chiều tất cả bọn họ đều tập trung vào bàn ăn.

Lúc Trữ Dã, Trữ Hạo, Trữ Tích vừa xuống dưới, bọn họ đã ngửi được mùi đồ ăn thơm nức mũi tỏa ra từ nhà bếp, cả ba người liếc nhìn nhau rồi đồng thời nhìn hai thân thể to lớn chắn trước cửa nhà bếp đang dùng vẻ mặt si mê nhìn chăm chăm vào Tô Tiểu Mạt đang bận rộn trong bếp.

Sau khi làm xong món ăn cuối cùng, Tô Tiểu Mạt nở một nụ cười hài lòng, đem đồ ăn sắp ra đĩa, hai tay chống nạnh nhìn cái bàn bếp đầy thức ăn, búng tay một cái thật to, quay đầu nhìn Trữ Hằng, “Tôi đã làm xong rồi đó, muốn ăn thì tự mình bung ra mà ăn”

“Không thành vấn đề” Trữ Huyền là người đầu tiên mở miệng, đôi mắt hoa đào tràn đầy hào quang nhìn đồ ăn của chính mình, vội vàng đẩy Trữ Hằng qua một bên, lấy một cái khay đem đồ ăn và canh của mình để lên sau đó bung ra ngoài.

Trữ Hằng đột nhiên bị Trữ Huyền đẩy một cái có chút giật mình, hắn đưa mắt nhìn về phía Trữ Huyền đang hí đôi mắt hoa đào, khuôn mặt xinh đẹp che kín ý cười trông yêu nghiệt vô cùng, nhưng hắn lại không ngừng phóng điện với đồng đồ ăn trong khay của mình. (hình như có gì sai sai nhỉ)

“Sao lại không lấy đồ ăn của mình?” Tô Tiểu Mạt nhìn bộ dạng ngờ ngác của Trữ Hằng, đem đồ ăn của mình bỏ vào khay sau đó bung thẳng ra ngoài.

“Tôi không biết nên lấy món nào cả” đối với ăn uống Trữ Hằng chưa bao giờ kén chọn cho nên trước bàn quá nhiều đồ ăn như vậy hắn không biết mình phải ăn món nào.

“Vậy anh ăn phần giống tôi đi, vừa đúng lúc tôi làm hai phần” Tô Tiểu Mạt nói xong liền đem khay của mình nhét vào trong tay Trữ Hằng, sau đó lại cho thức ăn vào một cái khay khác, “còn đứng đó làm gì, không ra ngoài ăn sao?”

“À” Trữ Hằng nhìn cái khay trong tay mình, trong lòng cảm thấy đặc biệt ấm áp, ngẩng đầu nhìn Tô Tiểu Mạt nhũn mày thì vội vàng cúi đầu rồi bung khay bước ra ngoài bàn ăn.

Trữ Huyền nhìn Trữ Dã, Trữ Hạo cùng Trữ Tích, “Các anh đi lấy thức ăn đi, tôi ra ngoài ăn trước, cứ tự nhiên đi” nói xong, hắn khăn cấp ngồi vào bàn ăn, nhìn thoáng qua đồ ăn trong khay, vội vàng cầm thìa uống một ngụm canh, vẻ mặt hưởng thụ ngẩn đầu lên, xoay người nhìn Tô Tiểu Mạt và Trữ Hằng cũng đang bung khay đi tới, hắn vốn đang muốn khen cô một câu, nhưng nhìn đồ ăn giống nhau như đúc của hai người kia trong lòng đột nhiên rất không thoải mái, câu khen ngợi vốn đã tới cửa miệng kia cũng bị hắn nuốt lại vào bụng, cúi đầu cầm đũa gấp thức ăn bỏ vào miệng lại nhìn không được mà tán thưởng trong lòng.

Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Dã, Trữ Hạo và Trữ Tích đứng đơ một chỗ, dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn cô thì nói, “Thế nào? Máy người có quy củ thì tôi cũng có quy củ vậy, muốn ăn thì tự lấy mà ăn”.

“Được” Trữ Dã ôn thanh đáp tào nhả bước chân tiến vào phòng bếp, nhìn cái bàn đầy đủ các loại thức ăn, trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc nhưng vẫn bình tĩnh mà đem phần cơm tây và rượu vang đỏ cùng mình bỏ vào khay bung ra ngoài, khoe miệng có chút giơ lên chứng minh tâm tình lúc này của hắn cực kì tốt.

Trữ Hạo cũng có chút nao nao, theo bước chân của Trữ Dã tiến vào phòng bếp, Trữ Dã xoay người rồi đi, liếc mắt nhìn Trữ Hạo đang bước tới, “Xem ra càng lúc càng có nhiều trò hay để xem”.

“Ừ” Trữ Hạo cũng không nhịn không nhịn lên tiếng, nhìn thoáng qua cái bàn bếp trải đầy các loại thức ăn vẫn còn nghi ngút khói, đôi mắt lạnh như băng hiện lên một tia sáng, lập tức lấy đồ ăn của mình bỏ vào khay rồi bung ra ngoài.

Trữ Tích đứng một chỗ sừng sốt thật lâu, nhìn thấy cả bốn ông anh của mình đều đã bung khay ra ngồi ngoài bàn ăn rồi hắn mới dùng ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Tô Tiểu Mạt, sau đó xoay người đi thẳng vào phòng bếp, nhìn cái đĩa đựng món ăn hắn thích thì nhìn không được vươn tay bỏ nó vào khay nhưng trên mặt cũng không có bất kì cảm xúc dư thừa nào.

Sáu người nhìn phần đồ ăn trước mắt mình, Tô Tiểu Mạt nhìn thoáng qua bạn Trữ Huyền này giờ đã không thèm quan tâm mọi thứ xung quanh mà lang thôn hồ yết, nói “Ăn cơm đi”

Bốn người khác cũng bắt đầu cầm đũa lên, đồ ăn trong khay của Tô Tiểu Mạt là mỗi thứ một ít đồ ăn của mấy61te6n kén ăn này, cho nên đồ ăn của Tô Tiểu Mạt và Trữ Hằng cũng giống nhau đều là một ít đồ ăn của mấy người còn lại.

Trữ Huyền ăn đồ ăn trong khay của mình, nhưng nhìn đồ ăn giống nhau của Tô Tiểu Mạt và Trữ Hằng trong lòng hẳn lại khó chịu, hẳn thỉnh thoảng với đĩa của chính mình vào khay của Tô Tiểu Mạt để gấp đồ ăn, vội vàng bỏ vào trong miệng, bẹp bẹp, không quên gật đầu, “Quả nhiên là giống nhau như đúc”.

Tô Tiểu Mạt nhìn bộ dạng buồn cười như thế của Trữ Huyền, nghĩ, người này thoát nhìn rất yêu nghiệt phúc hắc, tâm tư cũng rất đen tối nhưng không ngờ lại trẻ con như thế. Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ còn lâu cô mới nói ra miệng, Trữ Huyền cũng tự vui một mình, tần suất dùng đĩa với vào phần ăn của Tô Tiểu Mạt cũng tăng lên đáng kể.

Bốn người khác cũng yên lặng ăn phần của mình, tuy không ai nói gì nhưng chưa tới mười lăm phút sau đồ ăn trong khay của bọn họ đã không còn, Trữ Dĩ đem rượu uống cạn, trong lòng cảm thấy mỹ mãn.

Tô Tiểu Mạt cũng dùng com xong, nhìn cái đĩa trống tuếch của mọi người vừa lòng gật đầu, “ngon miệng không?”

Mọi người buông bát đĩa trong tay xuống, lau miệng, không ai trả lời câu hỏi của Tô Tiểu Mạt.

“Không trả lời chính là cam chịu”, cô nói tiếp, “Đây là lần thứ hai tôi nấu com cho đàn ông ăn, cho nên nếu muốn tôi tiếp tục nấu thì phải thực hiện theo quy củ của tôi”.

Tô Tiểu Mạt cảm thấy dù tính cách của năm tên này có độc đáo bao nhiêu nhưng nếu cô muốn sống yên ổn trong cái cổ堡 này thì phải lập uy mới được, không thể bị bọn họ dắt mũi mũi thế, nếu không làm vậy cô vĩnh viễn sẽ không có được cái mình muốn, nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ thì phải lấy được tính nhiệm của bọn họ.

“Một vòng tôi chỉ nấu com một lần thôi, các anh có thể viết những món mình thích ăn giao cho tôi, nhưng nguyên liệu là các anh chuẩn bị” Tô Tiểu Mạt cũng không phải là người hâu của nhà này, từ nhỏ tới giờ trừ anh trai ra cô chưa từng nấu com cho bất kì người nam nhân nào khác.

“Một vòng chỉ nấu một lần?” Trữ Huyền mở miệng, cặp mắt hoa đào phóng điện về phía Tô Tiểu Mạt, kiêu ngạo hỏi.

“Tuy tôi là mẹ kế nhưng dù gì cũng là bề trên của các anh, không phải các anh cũng nên tỏ chút hiếu đạo hay sao? Mỗi người chúng ta đều thay phiên nhau nấu com, tôi biết ai trong các anh cũng lên được phòng khách xuống được phòng bếp, chuyện nhỏ như vậy chắc mấy anh có thể làm được” giờ phút này Tô Tiểu Mạt cực kì có phong phạm của một nữ chủ gia đình đảo mắt nhìn năm tên đàn ông trong phòng, sâu kín nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi cũng không phải loại dễ bị hiếp đáp

“Trong cái cổ堡 này thậm chí cô còn không xác định được thân phận, cô chẳng qua chỉ là một người đàn bà mà lão nhân nuôi bên ngoài thôi, cô thật sự nghĩ mình là nữ chủ nhân của nơi này sao? Cô cho là cô có quyền nói ở đây à?” Trữ Tích buông đĩa, tuy trong lòng cũng có chút vừa lòng với khả năng nấu nướng của cô ta nhưng cổ堡 này không chào đón những người dư thừa như thế tồn tại.

“Trữ Tích tôi thích sự thẳng thắn của cậu nhưng tôi muốn làm rõ một số điều, thứ nhất, chuyện tôi là nữ chủ nhân của căn nhà này đã được xác định một cách vững chắc, thứ hai, tôi có quyền lợi với một nửa gia sản ở đây, điều này là không thể nghi ngờ, thứ ba, mặc kệ thế nào thì tôi cũng là mẹ kế của anh, trong lòng anh hẳn cũng rất rõ, tôi không hi vọng sau này bắt gặp lại thái độ vô lễ của anh giống hôm nay, sau này đừng viện dẫn lí lẽ như vậy nữa” ánh mắt của Tô Tiểu Mạt lạnh lùng nhìn chằm chằm Trữ Tích, lạnh giọng nói.

Trữ Tích rõ ràng sùng sốt, ánh mắt của Tô Tiểu Mạt quá mức lạnh lùng làm cho hẳn nhất thời không thể phản ứng kịp, nhưng nghĩ lại bản tính của nữ nhân này, hẳn hừ lạnh, hừ, hẳn chưa chịu thua đâu, trong lòng âm thầm thì nhất định phải đuổi được nữ nhân này đi.

“Còn các anh, tuy rằng ai cũng lớn tuổi hơn tôi nhưng xét về bối phận thì tôi là trưởng bối, tôi mặc kệ các anh có công nhận hay không, nhưng trước mắt, từ hôm nay trở đi, những gì tôi nói sẽ không thay đổi, một vòng tôi chỉ làm com một lần, quét tước vệ sinh một lần, còn lại các anh tự mình phân chia, không liên quan tới tôi, còn nữa, nếu các anh không phục hay muốn tìm cách đuổi tôi đi, tôi cũng không khách sáo, Tô Tiểu Mạt này cũng không phải dạng dễ bị ức hiếp đâu” Tô Tiểu Mạt nói xong, đứng mạnh lên, đem bát đĩa của chính mình bưng vào nhà bếp, “Chén đĩa của ai thì người đó tự rửa”.

“Tính cách này tôi thích” Trữ Huyền nhìn bóng dáng tiêu sái rời đi của Tô Tiểu Mạt, ánh mắt hoa đào tràn đầy ánh sáng sắc nhọn, sâu kín nói.

“Anh ba, anh cũng bị cô ta thu phục rồi hả?” Trữ Tích nhin không được rộng lớn.

“Cô ấy nấu com rất ngon, haiz, nhưng cô ta lại không chịu nghe tho sự quản giáo của chúng ta, tôi cũng rất không vui, rốt cuộc phải làm sao mới tốt đây?” Trữ Huyền có chút khó xử nói.

“Thật ra những gì cô ta nói không phải là quá vô lý...” Trữ Hằng không nhịn được mở miệng, câu còn chưa nói hết đã bị Trữ Tích đập một phát ngã từ trên ghế xuống.

Trữ Hằng rầm một tiếng ngã xuống đất, tức giận nhìn chằm chằm Trữ Tích, “Tên nhóc thối này, lá gan của cậu càng lúc càng lớn rồi phải không, ngay cả

tôi cậu cũng dám đánh”.

“Hừ, ai bảo anh không chó chí khí, còn chưa tới nửa ngày anh đã bị người phụ nữ kia thu phục, tôi không có loại anh em ăn cây táo rào cây sung như thế” Trữ Tích lạnh lùng nói xong, đứng dậy đi thẳng lên lầu hai.

Trữ Hằng cũng đi theo sau, đảo qua sắc mặt cực kì thâm ý của Trữ Dĩ và Trữ Hạo, “Hai người thấy thế nào?”

“Mặc kệ trước khi chết lão nhân đã nói gì, cô ta cũng chỉ có thể ở lại đây ba tháng” Trữ Dĩ đứng dậy, thản nhiên nói xong, lập tức rời đi.

“Anh hai, còn anh?” nội tâm của Trữ Hằng rối rắm, từ trước tới giờ hẳn chưa bao giờ chán ghét Tô Tiểu Mạt, tuy rằng mới ở chung với cô có nửa ngày nhưng hẳn cảm thấy cô hoàn toàn không phải Tô Tiểu Mạt trong tài liệu kia, trên người cô có những thứ mà bọn họ không tài nào có được, rất ấm áp.

Loại ấm áp này có thể hoàn tan trái tim đã đóng băng hai mươi mấy năm qua của hắn, có thể đem một chút ánh sáng mặt trời tiến vào nơi này, đây là điều mà trước kia hắn chưa từng tưởng tượng qua, nhưng hiện tại hắn cảm thấy Tô Tiểu Mạt có thể làm được.

“Tùy tiện” Trữ Hạo không lạnh không nhạt bỏ lại một câu, cũng đứng dậy rời đi.

Trữ Huyền nhìn về mặt rối rắm của Trữ Hằng, “Haiz, xem ra cậu trúng độc quá sâu rồi, đúng là nên cẩn thận với cô ta một chút, thật nguy hiểm”.

“Anh ba, anh cũng muốn tham gia hội với Trữ Tích sao?” Trữ Hằng cũng không nhịn được hỏi ra miệng.

“Cái này còn tùy thuộc vào việc sau này cô ta có nghe lời hay không, nếu còn kiêu ngạo giống vừa rồi, tôi sẽ không chút do dự mà đuổi cô ta đi trước thời hạn” Trữ Huyền lười biếng đứng dậy, ưỡng lưng một cái, “Ăn no rồi thì lại buồn ngủ, cậu dọn dẹp chỗ này nhé, tôi đi chợp mắt chút đây”.

Trữ Hằng quay đầu nhìn về phía Tô Tiểu Mạt đã nhanh nhẹn rửa sạch bát đĩa của mình, đang chậm rãi bước ra từ phòng bếp.

“Bọn họ đâu rồi?” Tô Tiểu Mạt tò mò hỏi Trữ Hằng.

“Lên lầu, trở về phòng” Trữ Hằng trả lời, gục đầu xuống thu dọn bàn ăn.

“Tôi biết ngay mà” Tô Tiểu Mạt bất đắc dĩ lắc đầu, mấy tên này, các hữu các tính (cái này tớ không biết dịch sao hết), hành động vừa rồi của cô không thể nghi ngờ là đã khiêu chiến giới hạn của bọn họ, trong cổ bảo này chỉ sợ chỉ có năm người bọn họ nên không ai muốn bắt cứ ai gia nhập vào.

Nhưng Tô Tiểu Mạt cô nếu đã đến đây, vậy cô cũng không thể ra về tay không, xem ra tối nay nên hành động.

Trữ Hằng nhìn Tô Tiểu Mạt cũng đi thẳng lên lầu, bắt đầu vui đầu thu dọn bàn ăn, không thèm nhắc lại.

Tô Tiểu Mạt đi thẳng về phòng, vừa rồi tuy cô làm việc nhưng những chỗ cần quan sát cô đã quan sát kĩ, từng góc ngách trong cổ bảo này đều trang bị hệ thống theo dõi, nếu cô nghiêng ngang đi vào như vậy chắc chắn là không được, cô chỉ có thể thừa dịp ban đêm men theo trần nhà mà đi vào thôi.

Ban đêm, Tô Tiểu Mạt khóa trái cửa phòng của mình sau đó dùng sô pha chặn ngang cửa lại, thay quần áo gọn gàng lưu loát, mang theo củ khí mini và công cụ giúp leo trần nhà chậm rãi bò về phía trước. Năm thằng nhóc thối kia đều ở lầu hai, lúc trước cô đã quan sát qua, lầu ba không có nhiều phòng, ngoại trừ thư phòng cũng không có phòng khác, vậy trước kia lão nhân hẳn là ở lầu ba.

Tô Tiểu Mạt bắt đầu tìm kiếm, nhưng trong lúc cô đang tập trung mục tiêu lại nhấn nhầm phải cái gì đó, đột nhiên nghe được tiếng cảnh báo, Tô Tiểu Mạt đầu tiên là sửng sốt, cảnh giác men theo đường cũ mà về phòng.

Thay áo ngủ, đem sô pha di chuyển về chỗ cũ, mở cửa phòng ra, nhìn hành lang bên ngoài đã tắt sạch đèn, cô vừa bước chân ra ngoài thì một khẩu súng đặt phía sau lưng cô, sau đó một bàn tay to bịt kín miệng cô lại.

Tô Tiểu Mạt muốn giãy nhưng bên tai lại truyền tới âm thanh lãnh liệt, “Đừng nhúc nhích, nếu không tôi sẽ bắn chết cô”.

Tô Tiểu Mạt cảm thấy giật mình, trong lòng nghĩ hơn nửa đêm rồi ai lại đột nhập vào cổ bảo, có phải trước đó đã có nhiều người biết vị trí của nơi này rồi không?

Ngay sau đó cô liền nghe thấy tiếng đầu súng, cô bị tên áo đen kia kẹp chặt từng bước một từ lầu ba đi xuống lầu hai.

Trong đầu Tô Tiểu Mạt không ngừng lục lọi tìm cách để thoát khỏi tên áo đen thì đột nhiên nghe được một tiếng súng, một viên đạn nhanh chóng bay về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Máu chốt là anh đang thả dê với ai đấy?

Tô Tiểu Mạt nhìn viên đạn đang bay về phía mình, theo bản năng cô thúc mạnh khuỷu tay vào ngực tên áo đen phía sau, bóp mạnh cổ tay đang giam cầm cô xoay một cái đem hai tay của tên kia ép ra sau lưng, vì cô tránh sau lưng tên áo đen nên viên đạn đáng lý bay vào người cô lại trực tiếp ghim vào người tên kia, chỉ nghe một tiếng thét lớn, tên áo đen đã mất mạng.

Tô Tiểu Mạt vội vàng quăng người kia xuống đất, nhìn mấy người đang nhanh nhẹn vọt tới, trong tay còn cầm theo súng, giờ phút này trong cô bảo cực kì hỗn loạn, Tô Tiểu Mạt có chút giật mình, cô bảo này bí ẩn như vậy sao lại có nhiều người tới tập kích chứ?

Nhìn thấy Trữ Hạo đang giơ súng lục sai bước về phía cô, Tô Tiểu Mạt vội vàng chạy tới, vừa muốn hỏi Trữ Hạo có chuyện gì đang xảy ra thì một cây súng lục đã chia thẳng vào đầu cô, Tô Tiểu Mạt ngẩn ra, “Anh làm gì vậy?”

“Cô nói thử xem? Cô bảo này từ trước tới nay vẫn bình yên vô sự, vậy sao cô tới mới nửa ngày đã có người vào tập kích?” Trữ Hạo lạnh giọng hỏi.

“Tôi cũng không biết” Tô Tiểu Mạt cũng rất bất đắc dĩ, sao cô biết hơn nửa đêm lại có người đột nhập chứ? Chẳng lẽ có người theo dõi cô? Không, không thể nào, cô luôn hành động cẩn thận, vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Anh hai nói nhiều với cô ta làm gì, giết đi không phải xong chuyện sao?” Trữ Huyền giơ súng bước tới nhìn Tô Tiểu Mạt, trên khuôn mặt yêu nghiệt bịt kín một tầng sương lạnh, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh đến tận xương.

“Các anh nghĩ mấy người này là tôi mang đến sao?” Tô Tiểu Mạt cũng không biết nên nói gì.

“Nếu không phải cô thì là ai?” Trữ Huyền âm lãnh tiến đến, “Cổ Bảo này luôn rất bí mật, trước giờ chưa từng có ai đột nhập vậy sao hôm nay lại bị tập kích?”

“Tôi nói rồi, không phải tôi, nếu các người đã tin là tôi đem người vào đây thì tôi nhiều lời hơn cũng vô ích” Tô Tiểu Mạt bình tĩnh nhìn Trữ Huyền, “Tôi sẽ chứng minh cho các anh xem mấy người kia không phải tôi mang vào”.

Tô Tiểu Mạt vừa dứt lời, Trữ Huyền còn chưa kịp phản ứng thì súng lục trên tay hắn đã bất tri bất giác bị Tô Tiểu Mạt cướp, , sau đó hòng súng chuẩn xác đặt lên thái dương của Trữ Huyền, “Nếu tôi là nội gian, tôi căn bản không cần phiền toái như vậy, lúc nào cũng có thể một phát bắn chết anh”.

“Cô...” Trữ Huyền không ngờ động tác của Tô Tiểu Mạt lại thót như vậy, nhất thời hắn rất kinh ngạc, xem ra không thể khinh thường nữ nhân này.

“Thả cậu ấy ra” Trữ Hạo đem súng lục chia vào sau gáy của Tô Tiểu Mạt lạnh lùng nói, đối với hành động vừa rồi của cô hắn cũng rất kinh ngạc.

Tô Tiểu Mạt đang muốn mở miệng thì nhìn thấy một cái bóng đen đang lao tới, cô vội vàng đưa tay kéo Trữ Huyền, Trữ Huyền bởi vì quá bất ngờ chưa kịp phòng thủ mà ngã vào trong ngực của cô, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó một cánh tay trắng nõn vòng qua eo hắn, hai người xoay tròn cùng một chỗ, Tô Tiểu Mạt cầm chặt súng bắn về phía bóng đen kia.

“Pằng” một tiếng súng vang lên, bóng đen kia chưa kịp nổ súng đã bị Tô Tiểu Mạt bắn trúng giữa trán, hai mắt trừng lớn ngã xuống nền nhà.

Sau đó lại có thêm mười người xông lên lầu ba, bắt đầu bắn về phía ba người bọn họ, Tô Tiểu Mạt quăng Trữ Huyền qua một bên, “Này, anh nhìn rõ rồi chứ? Bọn họ không hề biết tôi, anh còn ngây ra đó làm gì, sao còn chưa động thủ”.

Trong đôi mắt hoa đào của Trữ Huyền xuất hiện ột tia hồ nghi và mê mang, nhìn Tô Tiểu Mạt đẩy hắn vào một góc an toàn còn cô thì nhảy đến cạnh một cái tủ bắt đầu bắn nhau với bọn áo đen kia.

Trong mắt Trữ Huyền hiện lên chút ngoan lệ, giờ súng trong tay lên bách phát bách trúng.

Tô Tiểu Mạt xoay người một cái thoát ra khỏi cái tủ, sau đó phi người bay ra ngoài xử lý mấy người vừa mới tới, vẻ mặt của Trữ Hạo và Trữ Huyền lúc này cũng kết một tầng băng lạnh, khí chất âm trầm, mấy người áo đen xông lên lầu ba đều bị bắn ngã xuống đất.

Súng trong tay Tô Tiểu Mạt đã không còn đạn, cô xoay người lấy hai cây súng lục trên người của mấy tên áo đen, “Sao chỉ có hai người vậy? Ba người kia đâu rồi?”

“Anh cả và Trữ Hằng đang ở lầu một, Trữ Tích ở lầu hai” lúc này Trữ Huyền có chút tin tưởng Tô Tiểu Mạt không liên quan tới đám người đột nhập, nhưng cũng bắt đầu hoài nghi thân phận của cô.

Trữ Hạo tiến lên phía trước dùng sức nắm chặt cánh tay của Tô Tiểu Mạt dùng sức nói thật lớn, “Rốt cục cô là ai?”

“Tô Tiểu Mạt” Tô Tiểu Mạt ngẩng đầu đúng đôi mắt của mình nhìn thẳng vào mắt của Trữ Hạo, trầm giọng nói.

“Là Tô Tiểu Mạt thật sao?” Trữ Hạo tiếp tục lạnh lùng nhìn cô.

“Tôi đương nhiên là Tô Tiểu Mạt thật, không lẽ anh nghĩ lão nhân nhà anh thật sự thích một cái bình hoa di động sao?” Tô Tiểu Mạt có chút kinh hãi, xem ra cô bộc lộ không đúng lúc rồi, bọn họ đã bắt đầu hoài nghi cô, nhưng lại nhớ tới bọn họ cũng không biết nhiều về Tô Tiểu Mạt trước kia, mà lão nhân kia cũng không đề cập nhiều về cô ta nên bọn họ cũng không biết nhiều hơn cô là bao, mà tư liệu thì không phải cái nào cũng đúng, cho nên bây giờ

cô có bộc lộ ra nhiều cái không đúng với tư liệu thì cũng rất bình thường.

“Anh hai tôi thấy cô ta nói cũng có lý, lúc trước chúng ta cũng thắc mắc sao lão nhân có thể thích một nữ nhân vừa nhát gan vừa sợ phiền phức lại vô dụng được chứ, xem ra chúng ta đều bị biểu hiện giả dối của nữ nhân này che mắt rồi” Trữ Huyền nhìn Tô Tiểu Mạt, nghĩ hoặc trong lòng càng lúc càng ít đi.

Trữ Hạo vẫn nhìn chăm chăm vào hai mắt cô, trong lòng tràn ngập hoài nghi, “Tốt nhất cô nên thành thật một chút, nếu không...”

“Trữ Hạo, bây giờ không phải là lúc để nói chuyện này đâu, chờ khi nào giải quyết xong đám người áo đen kia, chúng ta lại từ từ nói chuyện” Tô Tiểu Mạt cực kì kiên nhẫn nói.

“Được” Trữ Hạo lạnh lùng đáp lại, buông cánh tay Tô Tiểu Mạt ra, đi nhanh về phía trước.

“Tất cả các anh đều được huấn luyện sao?” Tô Tiểu Mạt nhớ lại những động tác vừa rồi của Trữ Hạo và Trữ Huyền thì cảm thấy không đơn giản, nhìn Trữ Huyền còn chưa rời đi, hỏi.

“Ừ, từ nhỏ tại tôi đã bắt đầu huấn luyện, nhưng chỉ có tên nhóc thối Trữ Tích là không có trải qua đợt huấn luyện nào cả bởi vì sức khỏe của nó không tốt” Trữ Huyền thông thả nói, sau đó nhìn Tô Tiểu Mạt thất lại đây ao ngu, tuy rằng không quá mức lộ liễu nhưng đáng người như ẩn như hiện cũng khiến người khác mơ màng.

“Nếu vậy thì cứ giao Trữ Tích cho tôi, những người phía dưới giao cho các anh” Tô Tiểu Mạt cũng có tính toán khác, nếu cô lợi dụng cục diện hỗn loạn như lúc này mà tìm kiếm có lẽ sẽ phát hiện ra nhiều tài liệu hữu ích thì sao.

“Sao phải giao Trữ Tích cho cô chứ?” Trữ Huyền híp hai mắt lại, tiến lên mấy bước đem Tô Tiểu Mạt ôm vào trong ngực, bạc môi lướt qua vành tai của cô.

Tô Tiểu Mạt dùng súng để ở ngực Trữ Huyền, “Máu chốt là anh đang thả dê với ai đấy?”

“Cô không cảm thấy bộ dạng hiện tại của mình rất dễ khiến người khác thả dê với cô hay sao?” Trữ Huyền dùng vẻ mặt bất mãn nhìn về phía Tô Tiểu Mạt.

“Bớt nói nhảm đi, bộ anh không nghe thấy tiếng súng hay sao mà còn đứng đây?” Tô Tiểu Mạt đẩy Trữ Huyền ra, nếu không phải tình huống bây giờ đang khẩn cấp thì cô chắc chắn sẽ đá thẳng nhóc thối này một phát, khiến hắn liệt giường ba ngày ba đêm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Năm Vòng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cô gái cường hãn

Trữ Huyền dùng bộ mặt yêu mị, tà mị như rồng mây đẹp nhìn theo bóng dáng xinh đẹp rời đi của Tô Tiểu Mạt, trong mắt hiện lên một tia sáng, sau đó đi sát phía sau cô.

Tô Tiểu Mạt vừa đi xuống lầu hai thì đã nhìn thấy tám người áo đen vọt lên, cô nhảy lên một cái, vôi vàng trượt theo tay vịn cầu thang xuống dưới, súng trong tay nhắm vào phía mấy người đang xông lên mà xả đạn, không phát nào trượt.

Trữ Huyền nghe được tiếng súng thì vôi vàng bước xuống, nhìn thấy dáng người thoăn thoắt của Tô Tiểu Mạt, khoe miệng gọi lên một nụ cười yêu mị, lắm bả, “Thú vị” sau đó cùng cô hai mặt giáp công, đem đám người vừa xông lên diệt sạch, tiếp đó phi thân một cái nhảy qua tay vịn cầu thang cùng đứng trên hành lang tầng hai với Tô Tiểu Mạt.

Hai mắt Tô Tiểu Mạt híp lại, đánh giá Trữ Huyền, thân thủ của người này sao lại tốt như vậy chứ, xem ra cô cũng nên cẩn thận một chút, nghĩ tới đây cô thu tầm mắt của mình lại, sau đó xoay người đi tìm phòng của Trữ Tích.

“Chỗ đó là phòng của tôi” Trữ Huyền cũng không đi lâu một giúp Trữ Dã, Trữ Hạo và Trữ Hằng mà vòng hai tay ôm ngực, thân thể lười biếng xinh đẹp dựa vào vách tường, khoe miệng nhếch lên, đảo mắt nói với Tô Tiểu Mạt.

“Vậy phòng của Trữ Tích ở đâu?” Tô Tiểu Mạt khó thở nhìn Trữ Huyền vẫn đi theo mình từ nãy tới giờ, xem ra tính toán của cô đã bị phá sản rồi, trong đầu không ngừng xoay tròn, nếu hắn đã muốn xem cô có ý đồ gì thì cô cũng không nên giấu giếm.

“Là phòng kia” Trữ Huyền héch càm, dùng ánh mắt nói cho Tô Tiểu Mạt biết vị trí phòng của Trữ Tích.

Tô Tiểu Mạt hung hãn liếc Trữ Huyền một cái, sau đó xoay người, một đá đem cửa đập văng, vọt đi vào.

Trữ Huyền nhìn Tô Tiểu Mạt ngay cả cửa cũng không thèm gõ lại mạnh mẽ đem cửa đá bay rồi đi thẳng vào thì phiết miệng nói, “đúng là không ôn nhu”

Hắn vừa nói vừa đem thân thể đang lười biếng tựa trên tường đứng thẳng dậy, xinh đẹp mịn hoặc lác mông đi về phía phòng của Trữ Tích, thời điểm hắn bước vào lại nhìn thấy Trữ Tích thống khổ cuộn tròn người trên giường, tay còn cầm chặt một khẩu súng, mà Tô Tiểu Mạt thì đang vội vàng quỳ bên cạnh hắn, dùng lực lay tỉnh hắn.

Trữ Huyền rõ ràng ngăn người ra, bước lên phía trước vài bước, “Này Tô Tiểu Mạt, bộ cô tưởng tôi chết rồi hả, dám ở trước mặt tôi làm gì Trữ Tích thế hả?”

Tô Tiểu Mạt không thèm để ý Trữ Huyền đang ngồi nói nhảm, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm khuôn mặt đau đớn của Trữ Tích, “Trữ Tích, nhìn tôi, thả lỏng”.

“Cô... Cô cút ngay” Trữ Tích ngẩng đầu chống lại ánh nhìn chăm chú của cô, cơ thể bởi vì bệnh tình tái phát mà suy yếu thấy rõ, hai tay bị Tô Tiểu Mạt nắm chặt nên căn bản không thể động đậy, cổ nén đau đớn miễn cưỡng nói ra ba chữ.

Trữ Huyền không nói hai lời nhanh chóng bước về phía Trữ Tích, ý đồ kéo Tô Tiểu Mạt xuống giường, Tô Tiểu Mạt xoay người nhìn Trữ Huyền, “Anh ấy bị bệnh tim phải không?”

“Đúng vậy” cánh tay đang vươn trong không trung của Trữ Huyền khựng lại, gật đầu trả lời.

“Vậy anh còn đứng đó làm gì, mau tìm thuốc!” Tô Tiểu Mạt lạnh lùng quát.

Trữ Huyền bị vẻ mặt lạnh như băng của Tô Tiểu Mạt làm chấn động, hắn cũng được coi là đào hoa vô số, nữ nhân nào trước mặt hắn không phải ôn nhu như nước thì cũng nũng nịu khả nhân, làm gì có ai trước mặt hắn rộng to kêu to đã vậy còn cường thế như vậy chứ.

“Đầu anh có vấn đề à? Trữ Tích đang phát bệnh đó, tim của anh ấy lúc nào cũng có thể ngừng đập, anh còn không mau tìm thuốc nữa?” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Huyền vẫn còn đứng ngây ngốc một chỗ, không nhịn được lớn tiếng quát.

“Được” ma xui quỷ khiến thế nào Trữ Huyền lại gật đầu, sau đó cuống quýt tìm thuốc.

Trữ Tích cũng ngăn người ra nhìn Tô Tiểu Mạt, hắn vốn muốn chửi ầm lên nhưng nhìn cô như vậy cũng không thể nói được lời nào.

Tô Tiểu Mạt tiếp tục cúi đầu nhìn Trữ Tích, “Hãy nghe lời tôi, từ từ thả lỏng nào”.

Trữ Tích bởi vì phát bệnh nên toàn bộ ý chí đều tập trung vào não, ý thức rất rõ ràng, nhưng cảm giác đau đớn càng lúc càng nhiều, hắn giương hai tròng mắt u buồn nhìn vào cặp mắt bình tĩnh của Tô Tiểu Mạt, nghe thấy tiếng nói bình tĩnh dị thường của cô, ban đầu hắn có chút hoảng hốt, nhưng khi nghe thấy âm thanh đó lại không tự chủ được thả lỏng cơ thể.

Trữ Huyền vốn muốn hỏi Trữ Tích bỏ thuốc ở đâu, nhưng khi quay đầu lại nhìn khuôn mặt thống khổ trắng bệch của hắn, cả người không ngừng run rẩy lại đau lòng không thôi, đột nhiên nghĩ, tuy rằng bọn họ ở chung với nhau hai mươi năm nay nhưng khi hắn phát bệnh, ngoại trừ Trữ Hằng lúc nào cũng bên cạnh chăm sóc hắn, biết làm thế nào để hắn dễ chịu thì bọn họ lại biết quá ít, Trữ Huyền đột nhiên có chút tự trách, xin lỗi Trữ Tích, anh đã không làm tròn trách nhiệm của một người anh, nghĩ đến đây hắn lại lục tung phòng của Trữ Tích một lần nữa.

Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Tích vẫn không thả lỏng được thì biết được bệnh tim của hắn nặng như thế nào, bây giờ đã không có thuốc mà còn không kịp sơ cứu thì tim của hắn có thể sẽ ngừng đập, hậu quả này đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Cô vội vàng cúi đầu đem môi của mình áp lên đôi môi đã bị hắn cắn nát vì đau đớn, bắt đầu hô hấp nhân tạo.

“Pằng” ngoài cửa truyền đến tiếng súng, sau đó có người vọt vào phòng, Trữ Huyền vội vàng xoay người một cái trốn phía sau tủ quần áo mà nã đạn vào đám người vừa xâm nhập, nói với Tô Tiểu Mạt, “Dẫn Trữ Tích trốn mau”.

Tô Tiểu Mạt ôm chặt Trữ Tích ngã trên mặt đất, rời đi môi của hắn, Trữ Tích nhũn mảy cắn chặt môi, Tô Tiểu Mạt cắn răng bỏ mu bàn tay mình vào miệng hắn, “Đừng cắn môi nữa, chảy máu rồi kìa”.

Trữ Tích trợn tròn hai mắt ngập nước, không thể tin nhìn Tô Tiểu Mạt, bởi vì đau đớn nên ý thức của hắn cũng bắt đầu mơ hồ, tim càng lúc càng thất lại, hắn nhịn không được cắn cái tay mà Tô Tiểu Mạt bỏ vào trong miệng hắn, cắn thật mạnh.

Tô Tiểu Mạt nhịn không được mà nhũn mảy, trách không được hắn lại nói chuyện sắc bén như vậy, ra là răng cũng sắc quá trời, mấy người áo đen kia đột nhiên phá tan sự ngăn cản của Trữ Huyền, nhanh chóng vọt về hướng của Tô Tiểu Mạt, cô hừ lạnh một tiếng, kéo Trữ Tích ra phía sau lưng mình, tay phải cầm súng nhắm ngay ngực của mấy người áo đen kia mà bắn, bách phát bách trúng.

Trữ Huyền một bên nhìn tình hình phía Tô Tiểu Mạt, một bên nỗ lực ngăn cản đám người đang không ngừng vọt tới trước cửa, “Cô bảo vệ Trữ Tích, tôi sẽ dẫn dụ bọn họ rồi đi”.

Trữ Huyền nói xong liền chạy ra khỏi phòng của Trữ Tích, dẫn dụ bọn họ ra ngoài.

Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Tích hỏi, “Anh bỏ thuốc ở đâu?”

Trữ Tích lác lác đầu nhả cái tay của Tô Tiểu Mạt ra liền nhìn thấy trên mu bàn tay trắng nõn đã muốm in lên một loạt dấu răng, không ngừng chảy máu,

hắn nhất thời kinh ngạc ngẩn đầu nhìn cô.

Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Tích, “Sao không nói?”

“Thuốc vừa mới uống hết rồi” Trữ Tích đề cảnh xúc khó hiểu trong lòng xuống, trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hôn môi cũng có thể giảm đau được sao?

Tô Tiểu Mạt hít sâu một hơi, “Sao hết thuốc mà lại không đi mua?”

“Không phải bởi vì cô tới hay sao, nếu không hôm nay anh cả đã ra ngoài mua về rồi” Trữ Tích nghĩ đến đây, tâm tình vốn đang phiền loạn chợt trở nên kém, trái tim đau thắt tuy rằng có tốt hơn một chút nhưng vẫn không nhin được mà run rẩy.

Tô Tiểu Mạt nhìn bộ dáng như thế của Trữ Tích trong lòng thờ dài, haiz, sao lại có chuyện kéo như thế chứ?

“Mỗi lúc anh đau tim cũng không có cách nào làm giảm đau sao?” Tô Tiểu Mạt nghĩ hiện tại không có thuốc mà cô cũng không thể đưa mu bàn tay mình cho hắn cắn mãi được, nếu không không chừng tay cô thì bị hắn gặm đứt mà hắn lại chưa hết đau.

“Không có, mỗi lần như thế anh tư đều cho tôi uống thuốc sau đó ở bên cạnh tôi.” Trữ Tích nhắm hai mắt lại, lông mi dài mà cong vút cũng dính một tầng mồ hôi, tay hắn che trước ngực, lại bắt đầu cắn môi của mình.

Tô Tiểu Mạt nhìn hắn thống khổ như thế trong đầu đột nhiên hiện ra một câu thoại trong phim, “Nếu không muốn anh ấy đau lòng như vậy thì hãy hôn lên đôi môi ấy đi”.

Tim cô nhất thời có chút bối rối, sau đó dùng cái tay bị hắn cắn nát nắm cánh tay đang ôm ngực của hắn, chậm rãi cúi người, nhân lúc hắn không kịp phòng bị đem môi của cô một lần nữa in môi mình lên đôi môi bị hắn cắn nát, mùi vị tinh ngọt của máu tươi lây dính lên cánh môi ónh nhuận của cô, Tô Tiểu Mạt không quan tâm gì khác, bây giờ cứu người như cứu hỏa, tuy rằng tên này có chút độc miệng với cô nhưng vì hắn đau đớn như thế nên cô cũng không chấp hắn.

Giây phút cánh môi mềm mại lạnh lẽo kia tiếp xúc với cánh môi của Trữ Tích, đôi mắt vốn dĩ đang nhắm lại trợn to, ngay lập tức hắn liền đối mặt với đôi mắt nhắm hờ của Tô Tiểu Mạt, lông mi dài run nhẹ, hơi thở mỏng manh ấm áp của cô phả vào mặt hắn có chút ngứa, nhất thời hắn có cảm giác muốn té xỉu.

Hắn vừa muốn mở miệng ngăn cản nhưng đôi môi lại bị cô chặn lại, sau đó hai đầu lưỡi đụng chạm làm cho Trữ Tích quên cả đau đớn, chỉ cảm thấy một hồi tê dại lan truyền toàn thân, hắn muốn đẩy cô ra nhưng lại không có khí lực.

Tô Tiểu Mạt thừa cơ hội đó dùng lưỡi quét qua mọi góc ngách trong miệng của hắn, không ngọt như trong tưởng tượng, rất chua sót, cô thuận thế đẩy hắn xuống đất, lấy cơ thể của mình áp lên người hắn, hai luồng mềm mại trước ngực cũng cách một lớp quần áo mà ma sát với cơ thể của Trữ Tích, hắn có thể cảm nhận được trong lòng hắn lo lắng như thế nào.

Từ nhỏ đến lớn chưa từng có một nữ nhân nào tiếp xúc với hắn thân mật như thế, mà cô gái này lại đột nhiên xâm nhập vào thế giới của hắn, khuấy rầy cuộc sống yên tĩnh của hắn, chỉ trong một ngày ngắn ngủi lại khiến hắn thật bất đắc dĩ, ban đầu là chán ghét nhưng sau chuyện vừa rồi tâm tình của hắn lại lâm vào trạng thái phức tạp chưa từng có, hắn hít hai mắt lại, xuyên qua ngọn đèn nhìn khuôn mặt tinh xảo gần trong gang tấc của Tô Tiểu Mạt, ngọn đèn cùng không khí nhuộm màu ấm áp, đôi môi mềm mại mê người làm hắn không nhin được mà say mê.

Tô Tiểu Mạt học theo trong phim, chậm rãi đem cái tay ấn lên ngực của Trữ Tích dời đi, sau đó tay trái của cô nhẹ nhàng vuốt ve lòng ngực trái của hắn, gấn bó giao triền, hình ảnh cực kì ái muội là người ta mơ màng.

Trữ Tích bị Tô Tiểu Mạt dẫn vào một thế giới khác mà hắn không biết tên, nơi đó có những đám mây thật lớn bay lượn trên bầu trời, có nhiều đám mây trắng bao quanh hắn, giờ phút này hắn cảm thấy mình đang lơ lửng trong không trung, cảm giác như đang bước lên trên những đám mây mềm mại.

Trữ Huyền vất vả đem đám người áo đen kia dụ đi, lại vất vả xử lí hết bọn chúng mới vội vã trở về liền thấy một màn ái muội làm cho hắn lú lờ, nữ nhân này, cô ta dám thừa dịp hắn rời khỏi mà giờ trò lưu manh với Trữ Tích, trong lòng hắn không hiểu sao có chút buồn bực, lập tức bước tới, “Cô gái chết tiết này, hồi nãy là vì cứu Trữ Tích nhưng bây giờ thì sao? Nụ hôn này cũng vì cứu nó luôn hả?”

Tô Tiểu Mạt cảm nhận được Trữ Tích đang thả lỏng, lập tức rời đi môi của hắn thở phào, nhìn khuôn mặt đã giãn ra của Trữ Tích lại nghĩ tới tình trạng thiếu dưỡng khí của mình hiện tại, trong lòng cô thầm cảm thán, hôn môi đúng là việc làm tốn sức, “Bây giờ còn đau không?”

Hai mắt của Trữ Tích mê li nhìn Tô Tiểu Mạt, vừa rồi cả thể xác và tinh thần của hắn đều theo đôi môi của cô mà bay tới thế giới khác, hắn không còn cảm thấy đau đớn nữa, thậm chí còn có chút hưng phấn vô bờ.

Hắn vương tay đè lại ben ngực ấm áp vừa mới được cô nhẹ nhàng vuốt ve, hai tròng mắt mê li che kín kinh ngạc, “Không đau”.

“Không đau là tốt rồi, có quý mới biết hôn môi với anh, anh mà không hết đau thì tôi cũng hít thở không thông mà chết” Tô Tiểu Mạt vươn tay kéo Trữ Tích ngồi thẳng dậy, sau đó hai người cùng đứng lên.

Trữ Huyền vẫn trừng đôi mắt hoa đào hung hăng nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mạt, nhưng cô lại coi hắn như không khí, đối với hắn rất lạnh lùng, cảm giác này thật sự rất đáng ghét.

“Nếu anh đã không có việc gì thì tôi xuống dưới lầu đây” Tô Tiểu Mạt một tay cầm súng, không thèm để ý tới Trữ Huyền, cực kì tự nhiên lướt qua hắn mà đi ra ngoài cửa.

“Tay của cô...” Trữ Tích còn chưa kịp hoàn hồn từ trong nụ hôn kia, nhìn bóng dáng Tô Tiểu Mạt rời đi rồi cúi đầu, nhìn vết máu trên áo của hắn, đột nhiên nghĩ tới cái tay vừa rồi bị hắn cắn nát, vội vàng dùng giọng nói vẫn còn khàn đặc của mình hỏi.

Tô Tiểu Mạt nhìn cái tay vẫn còn rướm máu, xua tay với hắn, sau đó mặc áo ngủ bước ra khỏi phòng.

“Hồi nãy hai người làm gì vậy?” Trữ Huyền nhìn Tô Tiểu Mạt không thèm để ý tới hắn đã rời đi trong lòng tự nhiên bốc hỏa, quay đầu nhìn vào đôi mắt có chút phức tạp của Trữ Tích híp hai mắt lại, trên khuôn mặt yêu nghiệt tà mị xuất hiện biểu cảm ăn giấm.

“Cô ấy giúp tôi giảm đau” Trữ Tích bị Trữ Huyền hỏi như thế thì trên khuôn mặt tái nhợt trắng nõn lại xuất hiện hai vết đỏ khả nghi, có vẻ hết sức hồng hào.

“Giảm đau? Sao anh chưa bao giờ nghe nói hôn môi có thể giảm đau vậy?” Trữ Huyền đưa ánh mắt không tin nhìn Trữ Tích, trong lòng lại suy đoán không lẽ cô gái kia để ý Trữ Tích? Nếu không thì đáng người của hắn cũng tốt như vậy, khuôn mặt cũng không tệ, tại sao cô lại không hôn hắn?

“Tôi không biết, lúc đó tôi rất đau, cô... cô ấy liền...” Trữ Tích nghĩ tới tình cảnh vừa rồi thì không tự giác mà cúi đầu, mím môi, đôi môi kia vẫn còn lưu lại hương vị của cô, tâm tình của hắn trở nên phức tạp.

“Cái gì? Nhóc để cho cô ta cưỡng sao? Không lẽ nụ hôn của cô ta thật sự có thể chữa bệnh đau tim?” Trữ Huyền cảm thấy chuyện này có chút khó tin.

“Đúng vậy, bây giờ tim tôi không còn đau nữa” âm thanh của Trữ Tích càng lúc càng nhỏ.

“OMG, trên đời này còn có chuyện điên cuồng như vậy nữa sao? Này nhóc, chỉ vậy mà nhóc ngoan ngoãn nằm om cho cô ta ăn sao?” Trữ Huyền vừa nghĩ tới hình ảnh vừa rồi là trong lòng đã ghen khuấy, ghen khuấy vì Trữ Tích mà cũng ghen khuấy vì mình.

“Tôi... tôi... tôi cũng không ngờ cô ấy lại làm vậy” Trữ Tích cũng không hiểu hắn rốt cuộc bị làm sao, sao lại có thể để cô ta cướp đi nụ hôn đầu của mình dễ dàng như vậy được chứ. Hơn nữa nụ hôn vừa rồi của cô lại ôn nhu như thế giống như muốn bỏ sung những mất mát mà bao năm nay hắn phải chịu đựng, mà loại cảm giác này chỉ có trời mới biết hắn muốn quên tới cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Vì sao chỉ nhấn tâm với tôi?

“Không ngờ thật sao?” Trữ Huyền tức giận đến mức huyết thái dương giật giật, cánh tay cứng ngắc vẽ vòng tròn, “Nói, cô ta ngoại trừ cưỡng hôn cậu thì còn làm gì nữa?”

Cái đầu vừa cúi xuống của Trữ Tích đột nhiên nâng lên, hoài nghi nhìn về mặt nổi giận đùng đùng của Trữ Huyền, “Cái này... anh ba, hình như người bị cô ta cưỡng hôn là tôi mà, sao anh tức giận như vậy?”

Trữ Huyền bị Trữ Tích hỏi như vậy cũng ngẩn ra, đúng vậy, sao hắn lại tức giận? Có liên quan gì tới hắn sao? Nhưng khi nhìn thấy nữ nhân kia động tay động chân với Trữ Hằng và Trữ Tích không hiểu sao hắn lại tức giận, nghĩ tới đây khuôn mặt yêu nghiệt bịt kín một tầng sương mù, che đi sự xấu hổ vừa mới lướt qua, “Nhóc là em trai của anh mà lại bị một nữ nhân ăn hiếp như vậy đương nhiên anh sẽ tức giận rồi”.

“Thực ra cô ấy không có ăn hiếp tôi, nếu không có cô ấy tìm tôi bây giờ có lẽ vẫn còn đau thất” Trữ Tích luận sự nói, nhưng vừa dứt lời trong lòng hắn lại chấn động, sao nụ hôn của cô ta có thể chữa bệnh đau tim của hắn chứ? Chắc là do trùng hợp.

“Hừ” Trữ Huyền thấy Trữ Tích còn nói đỡ cho Tô Tiểu Mạt thì hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới hắn nữa, trực tiếp lướt qua hắn, “Vậy mỗi lần nhóc lên cơn đau tim thì dùng uống thuốc nữa, trực tiếp tìm cô ta là được rồi!”

Trữ Tích nhìn Trữ Huyền nâng bước rời đi thì vội vàng đi theo, “Anh ba, anh đi đâu vậy?”

“Biết rồi còn hỏi,cậu vẫn nên ở trong phòng đi” giọng điệu nói chuyện của Trữ Huyền mang theo mùi vị chua lét, nhưng vào tới lỗ tai của Trữ Tích lại biến thành kì quái.

Trữ Tích nhìn đám xác chết nằm la liệt trong phòng, ai mà biết được còn có ai khác đột nhập lên đây hay không, hấn ở chỗ này cũng không an toàn, không bằng đi theo anh ba, nói không hấn có thể giúp được gì thì sao? Cho dù không giúp được thì cũng không khiến bọn họ lo lắng.

“Anh ba, tôi đi với anh” Trữ Tích vội vàng ngồi xổm người xuống, nhặt cây súng ở dưới chân, nâng bước ta khỏi phòng, đuổi theo Trữ Huyền.

Tô Tiểu Mạt đi tới lầu một liền nhìn tới hơn mấy trăm người áo đen đang giăng co bên ngoài cổ bảo, cửa sổ đã bị viên đạn bắn nát, trong đại sảnh cũng cực kì hỗn loạn, Trữ Dã, Trữ Hạo và Trữ Hằng xếp thành một hình tam giác thủ ở ba góc.

Tô Tiểu Mạt giờ súng, men theo vách tường đi đến gần Trữ Hằng liền nhìn thấy bóng đen đứng ở phía sau hấn, vội vàng nổ súng, viên đạn nhanh chóng chạy như bay về phía tên áo đen kia, Tô Tiểu Mạt vội vàng xoay người tựa lưng cùng Trữ Hằng, một đá đem bàn rượu bên cạnh đá văng ra ngoài, ngăn viên đạn đang bay tới, chỉ nghe “phang” một tiếng, bình rượu bị bắn thủng, thủy tinh rơi vãi đầy đất.

Trữ Hằng cảm nhận được người ở sau lưng mình, hấn liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tô Tiểu Mạt giờ súng giải quyết tên áo đen đánh lên sau lưng.

Trữ Hằng híp mắt lại, trên khuôn mặt rực rỡ như ánh mặt trời hiện lên một tầng băng, sắc giọng hỏi, “Cô rốt cục là ai?”

“Anh nói thử xem?” giọng điệu của Tô Tiểu Mạt cũng lạnh như băng hỏi lại.

“Tôi không biết” trong mắt Trữ Hằng rất phức tạp, hấn biết rõ đám người áo đen này không liên quan tới cô, nhưng vì sao cổ bảo này từ trước tới nay vẫn bình an vô sự nhưng cô vừa đến một ngày lại có người đột nhập?

“Sau này anh sẽ biết, đừng nói về vấn đề này nữa, trước mắt dọn dẹp đám người này rồi tính tiếp” Tô Tiểu Mạt nghiêng đầu nhìn thoáng qua Trữ Hằng, “Đây là lần thứ mấy anh chơi súng vậy?”

“Không đếm được” Trữ Hằng cũng không đếm hết được đây là lần thứ mấy hấn bắn chết người, thành linh bị cô hỏi như vậy lòng hấn không khỏi cứng lại.

Tô Tiểu Mạt xoay người liền nhìn thấy Trữ Hạo và Trữ Dã, một người một thân tây trang màu bạc, dáng người thon dài, tóc dài phiêu dật trong gió, đôi mắt lộ ra lạnh lùng, cầm súng lục, quanh thân tản ra hơi thở như gió mát nhưng lại chứa đựng lãnh khí có thể đóng băng ba thước.

Tô Tiểu Mạt nhủ mảy nhìn kĩ thuật bắn súng siêu quần bách phát bách trúng của Trữ Dã, trong lòng thâm than, giang hồ đồn rằng cả năm vị vương tử trong ngôi cổ bảo này tính tình đều thô bạo, quái đản, lấy giết người làm vui xem ra cũng không phải là sai hoàn toàn, ít nhất bây giờ nhìn đến Trữ Dã mỉm cười như gió xuân mà tay lại làm một chuyện máu me như thế này thì có thể thấy đối với hấn giết người cũng giống như giẫm chết một con kiến mà thôi.

Tô Tiểu Mạt một bên nổ súng, một bên quan sát Trữ Hạo, sắc mặt của hấn dĩ thường lạnh lùng, tóc mái tùy ý xõa trên trán, đôi con ngươi đen tóa ra ánh sáng như u quang đến từ địa ngục, tản ra khí tức lạnh lẽo chết chóc, kĩ thuật bắn súng nếu đem so với Trữ Dã thì chỉ có hơn chứ không kém.

“Cẩn thận!” Trữ Hằng thấy một viên đạn sượt qua người hấn mà bay thẳng về phía sau lưng Tô Tiểu Mạt, hấn không khỏi xoay người, bàn tay to lớn vươn ra kéo Tô Tiểu Mạt vào lòng, hai người lăn trên sô pha một cái sau đó ngã xuống đất.

Tô Tiểu Mạt ngẩn đầu nhìn khuôn mặt suất khí có chút âm trầm của Trữ Hằng giờ phút này đang giờ súng lên nhắm ngay tên áo đen vừa mới xông vào mà bắn, Tô Tiểu Mạt vội vàng chồm dậy, nửa quỳ lên ghé sô pha bắn mấy phát đạn.

Trữ Huyền lúc này đang xuống lầu thì nhìn thấy một mảng Trữ Hằng ôm Tô Tiểu Mạt ngã lên ghé sô pha hiển nhiên ngọn lửa trong lòng hấn lại bùng lên, tức giận đến mức tay mỗi đây gân xanh, sải bước đi tới nhưng chưa kịp đến gần đã bị một viên đạn phóng tới.

Tô Tiểu Mạt vội vàng đứng dậy, nhún người nhảy khỏi ghé sô pha, phi thân kéo Trữ Huyền né tránh viên đạn, Tô Tiểu Mạt tức giận một tay kéo Trữ Huyền ra một góc tường, một tay chụp lên vách tường nhìn chăm chăm hấn, “Anh có đầu óc không vậy, giữa mưa bom bão đạn như thế này mà anh còn dám hiên ngang đi tinh rui như vậy à!”

Trữ Huyền không kịp phản ứng, hấn cao hơn Tô Tiểu Mạt một cái đầu nhưng hiện tại cô đang kiểng mũi chân, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hấn, mà hấn lại bị vây giữa yêu nữ này và vách tường lạnh như băng, nhìn thế nào cũng cảm thấy kì quái, cái này hình như bị đảo ngược rồi. (ý là anh thế chỗ chị và chị vào chỗ anh) Hấn cũng không trả lời Tô Tiểu Mạt mà vươn tay kéo cô xoay người một cái, hai người đổi chỗ cho nhau, Trữ Huyền cúi người dùng mắt đối mắt với Tô Tiểu Mạt, “Cô sợ tôi bị thương sao?”

Ngữ khí nói chuyện cực kì phong tình vạn chủng, mê hoặc lòng người, thân thể cao lớn của hấn bao vây Tô Tiểu Mạt trong lòng, hấn chỉ cần cúi đầu liền nhìn thấy hai luồn tuyết trắng vì Tô Tiểu Mạt thở mà phập phồng lên xuống, hai mắt Trữ Huyền tỏa ra hào quang, nhìn không được mà cúi người về phía trước, thân thể gắt gao dính sát vào người Tô Tiểu Mạt.

Súng lục của Tô Tiểu Mạt không biết từ khi nào đã dí vào thân dưới của Trữ Huyền, “Thế nào? Có muốn tôi giúp anh giải quyết nhanh gọn luôn không?”

Trữ Huyền lúc đầu ngẩn ra, sau đó hai mắt không ngừng đảo loạn, về mặt ai oán nhìn Tô Tiểu Mạt, “Sao cô chỉ đối với tôi nhẫn tâm như vậy chứ?”

“Bây giờ mà anh còn giỡn được nữa hả?” Tô Tiểu Mạt không khỏi quăng cho hấn một ánh mắt xem thường, tên này rốt cục muốn làm loạn tới khi nào?

Cô lấy tay đẩy Trữ Huyền ra, nhìn thấy Trữ Hằng đang gian nan ngăn cản đám người, cô xoay người một cái đi về phía Trữ Hằng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phích Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Thời khắc mấu chốt thế này mà cậu còn không nghiêm túc được à?

Trữ Hằng liếc mắt nhìn Tô Tiểu Mạt đang trở về bên người hắn, trái tim bất an nảy giờ của hắn cũng bình tĩnh trở lại, khóe miệng nhin không được lại nhếch lên ý cười không dễ phát hiện.

Trữ Huyền quyết miệng nhìn bóng dáng rời đi không chút lưu luyến của Tô Tiểu Mạt, trong lòng không hiểu sao lại mất mát, Trữ Hạo nhìn Trữ Huyền, trầm giọng nói, “Thời điểm mấu chốt thế này mà cậu còn không nghiêm túc được à?”

“Tôi trước giờ đều như vậy mà” Trữ Huyền bất mãn hừ hừ nói, sau đó bước tới bên cạnh Trữ Hạo, hai người cùng đối phó đám người áo đen bên ngoài.

Tô Tiểu Mạt nhận thấy bọn người áo đen này càng lúc càng đông, cho dù sáu người bọn họ có tập trung tinh thần đầu tới sáng cũng chưa chắc dọn dẹp hết được đám người này, mà mọi người ai cũng mệt mỏi, ai biết trong đám áo đen kia có ai lợi dụng sương mù quăng lựu đạn, đánh lén hay không, tình thế bây giờ rất nguy hiểm.

“Ngoại trừ súng thì các anh còn vũ khí nào khác không?” Tô Tiểu Mạt nhìn về phía Trữ Hằng hỏi.

“Có” Trữ Hằng gật đầu, lại nhìn thấy đám áo đen kia đập ngã bốn cạnh của hắn xuống đất thì đau lòng quá, “Đáng chết, tránh xa cái bốn cạnh của tôi ra”

Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Hằng nói vậy thì không tự chủ được mà vươn tay ra hung hăng gõ đầu hắn một phát, “Bốn cạnh quan trọng hơn hay mạng của anh quan trọng hơn hả?”

“Bốn cạnh quan trọng hơn” Trữ Hằng không chút do dự mà trả lời.

“Vậy anh sống chết với mấy cái bốn cạnh đó luôn đi” Tô Tiểu Mạt giờ súng nhắm ngay chân của tên áo đen vừa đập đổ bốn cạnh mà bắn, người đó lập tức trúng đạn, đau đớn quỵ xuống.

Trữ Hằng nhìn Tô Tiểu Mạt, cô gái này có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách năm trăm mét, có thể thấy được kỹ thuật bắn súng của cô ta tốt cỡ nào, nghĩ tới đây hắn lại nhìn không được mà nhìn Tô Tiểu Mạt thêm mấy lần, “Này, sao cô có thể bắn súng tốt như thế?”

“Không nói cho anh” Tô Tiểu Mạt nhún mày, về mặt thần bí nhìn hắn, “Chúng ta nếu còn tiếp tục như thế này thì không biết khi nào mới có thể giải quyết hết bọn người này, anh nói cho tôi biết vũ khí còn lại để ở đâu đi?”

“Mấy cái đó đều là bảo bối của tôi, tôi luyến tiếc” Trữ Hằng phe phẩy đầu, bảo hộ đóng vũ khí đó như bảo hộ mạng.

“Vậy thì anh ôm đóng vũ khí đó để bọn họ bắn chúng ta thành tổ ong đi” Tô Tiểu Mạt hoàn toàn bị Trữ Hằng đánh bại, chết tiệt, mạng của bọn họ còn không đáng giá bằng đồng bảo bối đó của hắn.

“Cô có thể nghĩ ra cách nào khác không?” Trữ Hằng có chút tính toán, ngoài kia có nhiều người áo đen như vậy, lại nghĩ tới mấy bốn cạnh mà hắn dốc lòng chăm sóc bấy lâu, nếu dùng vũ khí có sức công phá lớn thì không chỉ có bọn áo đen kia bỏ mình mà cái biệt thự này cũng bị hư hao ít nhiều, nhưng nếu không làm vậy thì người bỏ mình sẽ chính là anh em bọn họ, chịu đựng đau lòng, hắn cắn răng nói, “Tôi có thể cho cô nhưng cô phải đáp ứng với tôi là không lãng phí”.

“Được, tôi sẽ không lãng phí bảo bối của anh đâu” Tô Tiểu Mạt cố gắng kiềm nén cảm xúc muốn đập chết tên đàn ông trước mặt cô, nặng nề gật đầu.

“Từ chỗ này đi thẳng vào trong kia sẽ thấy có một cái tầng hầm, đây là chìa khóa, vũ khí đều ở trong đó” Trữ Hằng lấy từ trong túi quần ra một cái chìa khóa, cầm nó chặt một chút sau lại mới lưỡng lự vài lần không chịu đưa cho Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt nhìn không được nữa mà đưa tay đoạt cái chìa khóa, “Anh yên tâm, tiêu tốn bao nhiêu đạn được vũ khí của anh thì tôi sẽ trả lại gấp mười lần, đúng là chưa thấy ai keo kiệt như anh!”

“Thiệt không? Gấp mười?” Trữ Hằng nghe âm thanh hùng hùng hổ hổ của Tô Tiểu Mạt cũng không cảm thấy tức giận, trong lòng hắn nhảy nhót không thôi, gấp mười, gấp mười lần lần đó.

“Cô viết một bản cam kết cho tôi đi” Trữ Hằng không biết rút từ đâu ra một cuốn sổ nhỏ nhét vào tay Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt nhận lấy cuốn sổ, mở ra, bên trong có ghi rõ ngày thu ngày chi, chỉ vào mục đích gì của từng người trong cổ bảo, ngay cả cô cũng có một mục riêng, ghi rõ một ngày cô tiêu hết bao nhiêu, ngay cả một cây tăm thôi mà cũng được tên này ghi tường tận vào sổ, cô nhìn không được mà phóng cho hấn một ánh mắt xem thường, sau đó rút cây bút bi kẹp sẵn trong cuốn sổ viết xuống rồi trả nó về cho Trữ Hằng.

“Cô cứ tự nhiên mà dùng nha, không cần nề mặt tôi đâu” Trữ Hằng mở cuốn sổ ra kiểm tra, nhìn nét chữ đen trên trang giấy trắng hấn cười như nở hoa, giương mắt, cười tùm tùm nói.

“Hừ, đúng là keo kiệt” Tô Tiểu Mạt cũng không biết nói gì với tên này nhưng cũng nhìn không được mà mắng một câu, sau đó đứng dậy đi thẳng xuống tầng hầm.

“Cô đi đâu vậy?” Trữ Tích vừa từ trên lầu hai đi xuống đã chạm chặt Tô Tiểu Mạt, hỏi.

“Đi lấy vũ khí, anh không sao nữa chứ?” Tô Tiểu Mạt nhìn sắc mặt của Trữ Tích đã hồng hào trở lại, hỏi.

“Ừm, tốt hơn nhiều rồi” Trữ Tích gật đầu, khi nhìn Tô Tiểu Mạt thì không biết là tức giận hay thẹn thùng mà đỏ mặt, trái tim của hấn không ngừng đập loạn, gục đầu xuống đáp.

“Vừa lúc, anh đi lấy vũ khí với tôi đi”, Tô Tiểu Mạt vươn tay, rất tự nhiên cầm lấy tay của Trữ Tích kéo về phía trước.

Trữ Tích mơ hồ cảm thấy từ chỗ hai người tiếp xúc truyền tới một dòng điện làm cho hấn nhìn không được mà run một cái, sau đó giật mình rút tay mình khỏi tay của Tô Tiểu Mạt, đi nhanh lên phía trước.

Tô Tiểu Mạt nhìn bóng lưng vội vàng của Trữ Tích, bất đắc dĩ phe phẩy đầu, nói thầm, “đúng là quái mà!”

Trữ Huyền nhìn bóng dáng rời đi của Tô Tiểu Mạt và Trữ Tích, lại nhìn khuôn mặt cười hi hi của Trữ Hằng, “Này nhóc, cậu thật sự nghĩ cô ta có thể trả lại gấp mười lần số vũ khí đó sao, cậu đừng quên là bây giờ ngay cả com mà cô ta ăn cũng là của chúng ta đó nhá”.

“Đừng rồi ha, sao tôi lại không nghĩ ra cái này nhỉ” khuôn mặt của Trữ Hằng khi này còn tràn đầy ý cười, sau khi nghe Trữ Huyền nói xong thì lập tức xụ xuống, sao hấn không nghĩ tới chuyện này nhỉ? Không được, không thể để cô ta dùng vũ khí bảo bối của hấn như vậy được, nghĩ tới giá trị của mấy cái vũ khí kia, tim hấn lại đau thắt không thua gì lúc Trữ Tích phát bệnh, hấn hấn không thể mọc cánh mà bay ngay vào trong tầng hầm túm Tô Tiểu Mạt ra.

“Trữ Hằng, khi nào thì cậu mới thông minh được một chút đây?” Trữ Huyền không biết nói gì với tên này luôn, hấn đi tới bên cạnh Trữ Hằng, “Anh ở đây ngăn cản bọn áo đen, cậu vào trong coi đi”.

“Anh ba, anh nhớ bảo trọng nha” Trữ Hằng cảm động mà ôm Trữ Huyền thật chặt, sau đó hấn xoay người chạy như bay xuống tầng hầm.

Tô Tiểu Mạt và Trữ Tích thong thả bước xuống tầng hầm, Trữ Tích nhìn cánh cửa khóa chặt, dừng bước, xoay người nhìn về phía Tô Tiểu Mạt đang cầm chìa khóa đi phía sau, giọng điệu lạnh lùng nói, “Mở cửa”.

“Biết rồi” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Tích đã khôi phục lại bộ mặt thối hoác ban đầu thì nhìn không được phiết miệng, lướt qua Trữ Tích, mở cửa tầng hầm.

Cô bước vào tầng hầm, nhìn đồng vũ khí được vất bừa bãi bên trong, đây đúng là một kho quân hỏa mini mà, lựu đạn, thuốc nổ, súng tầm xa, súng tầm gần, đầy đủ luôn đó, Tô Tiểu Mạt liếc mắt vài cái, cầm một cây súng tự động đang đặt trên giá, lên đạn, nhắm ngay Trữ Tích.

Trữ Tích vừa vào cửa, lại nhìn thấy Tô Tiểu Mạt đang chìa súng vào hấn, trái tim nhảy lên một cái, “Cô muốn làm gì?”

“Muốn thử súng a” khoe miệng của Tô Tiểu Mạt gọi lên một nụ cười tà ác, sau đó bóp cò.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đùa một chút thôi mà

“Tốt, vậy cô cứ thử đi” Trữ Tích cũng không hề lùi bước, tiếp tục nhất chân tiến về phía trước, trong đôi mắt u buồn bịt kín một tầng sương mỏng.

Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Tích không có chút sợ hãi, tự cảm thấy không thú vị ma thu súng lại, bĩu môi nói, “Đúng là không vui chút nào”.

“Hừ, không vui sao?” Trữ Hằng hừ lạnh một tiếng, vươn tay lấy một trái lựu đạn thường thức, “Tôi sẽ cho cô thấy cái gì gọi là vui”.

Nói xong, ngón tay thon dài rõ ràng chậm rãi rút chốt an toàn của lựu đạn ra, Tô Tiểu Mạt giương mắt, nhìn biểu tình nghiêm túc của Trữ Tích, trên mặt hấn không có biểu hiện gì là nói giỡn cả, khoe miệng gọi lên ý cười, “Anh tính làm thật đấy à?”

“Tôi không hay nói giỡn” giọng điệu của Trữ Tích rất kiên định, thấy hấn đã kéo chốt an toàn quãng qua một bên rồi, Tô Tiểu Mạt ôm súng tự động,

“Vậy anh chơi một mình đi, tôi đi đây, nếu như anh có làm gì đồng bảo bối này của tên nhóc thối Trữ Hằng kia thì cũng đừng tới tìm tôi”

Tô Tiểu Mạt nói xong liền vội vàng lướt qua Trữ Tích mà đi ra ngoài, Trữ Tích không ngăn cản, cũng không hề xoay người, hắn chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tô Tiểu Mạt một cái, khóe miệng cũng thản nhiên tươi cười, nhưng lập tức lại khôi phục lại bộ mặt thối.

Tô Tiểu Mạt vừa muốn nâng chân bước ra khỏi tầng hầm thì liền gặp Trữ Hằng đang vội vàng chạy tới, Tô Tiểu Mạt còn chưa kịp nói gì thì đã bị hắn vươn tay đoạt lại cây súng tự động, khuôn mặt còn tỏ vẻ cực kì đau khổ nhìn cây súng.

“Anh làm gì vậy?” Tô Tiểu Mạt dễ dàng đoạt lại cây súng, nghiêng người né tránh bàn tay đang đưa ra của Trữ Hằng, nhũn mày hỏi.

“Tô Tiểu Mạt, tôi xem tí nữa là bị cô gạt rồi, anh ba nói rất đúng, phụ nữ càng đẹp thì càng độc” Trữ Hằng nhìn cây súng đã bị cô cướp đi, giận dữ nói.

Tô Tiểu Mạt càng nghe càng thấy khó hiểu, cô lừa hắn khi nào? Hơn nữa câu kia có phải là Trữ Huyền nói đâu, rõ ràng là mẹ của Trương Vô Kỵ nói mà, cô nghiêm trang nhìn Trữ Hằng đầu đầy mồ hôi, hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm vào cây súng tự động trong tay cô, “Tôi lừa anh khi nào?”

“Hừ, bây giờ ngay cả phí sinh hoạt, thứ cô ăn uống đều là của cổ bảo, đều là tiền của bọn tôi thì làm gì có năng lực trả tôi gấp mười lần số vũ khí mà cô sử dụng chứ? Cái này không phải là gạt tôi hay sao?” Trữ Hằng ngắc cổ, lớn tiếng quát.

“Nếu là chuyện đó thì tôi không có lừa anh” Tô Tiểu Mạt bây giờ mới hiểu, thì ra là vậy, cái này thì hắn hiểu lắm rồi, mấy thứ vũ khí này ba yêu nghiệt của cô không thiếu.

“Thật sao? Nhưng mà sao cô có nhiều vũ khí vậy được chứ?” Trữ Hằng nghĩ đi nghĩ lại nhưng vẫn cảm thấy sai sai ở đâu đó.

“Anh bị ngốc à, tôi nói cho anh thì nhất định sẽ cho, còn nếu tôi gạt anh thì cứ trực tiếp đuổi tôi ra ngoài không phải mau lẹ hơn sao?” Tô Tiểu Mạt bây giờ thật muốn đá bay tên Trữ Hằng này đi hành tinh khác, tên này đúng là có tài năng chọc điên người khác mà.

“Vậy khi nào cô đưa cho tôi?” Trữ Hằng lui lại một bước, trong lòng cũng có chút tin tưởng cô nhưng ngoài mặt vẫn bày ra bộ dáng hoài nghi.

“Mười ngày! Trong vòng mười ngày tôi nhất định trả đủ cho anh” Tô Tiểu Mạt cuối cùng cũng không nhận được mà rống to, nói chuyện với tên này đúng là không thể dịu dàng được.

“Được, trong vòng mười ngày mà cô không trả đủ cho tôi thì tôi sẽ đuổi cô đi, cô còn phải bồi thường tổn thất cho tôi” Trữ Hằng nghĩ thầm trong lòng, không thể đuổi không cô ta đi như vậy được, cô ta mà đi thì cũng nên bồi thường tổn thất cho hắn chứ!

“Được” Tô Tiểu Mạt liếc Trữ Hằng một cái, đột nhiên mắt cô lóe sáng, cười gian, “Nhưng mà nếu người khác làm hư hao, ví dụ như em trai thân yêu của anh bây giờ đang kéo chốt an toàn của lựu đạn, một lát nữa không chừng căn biệt thự này sẽ nổ tung, lúc đó tôi không chịu trách nhiệm nha, tôi cũng không muốn chết chùm với mấy người”

“Cái gì?” khuôn mặt vừa mới sáng sủa hơn đôi chút của Trữ Hằng lập tức tối xuống, vội vàng lướt qua người Tô Tiểu Mạt, trực tiếp vọt vào tầng hầm, liền nhìn thấy Trữ Tích còn chưa kéo xong chốt an toàn, Trữ Hằng lập tức tiến lên “Tên nhóc chết tiệt này, cậu đang làm gì vậy hả? Thứ này là dùng để chơi à?”

“Đùa một chút thôi mà!” Trữ Tích nâng hai mắt lên nhìn Trữ Hằng, vì vừa rồi hắn vừa phát bệnh nên mắt kính bị rơi ra, giờ phút này đôi mắt vốn có chút u buồn của hắn càng thêm tối tăm, khuôn mặt trắng nõn bịt kín một tầng sương lạnh, cả người hắn thoát nhìn giống Lâm Đại Ngọc phiên bản nam nhân.

Đôi lúc Trữ Huyền trêu ghẹo Trữ Tích vì bộ dạng này, thân thể này đến lúc làm chuyện thiếu nhi không nên xem làm sao có thể khiến phụ nữ hưng phấn được, vậy sao nổi dỗi tông đường bây giờ?

Lúc đó mà có Trữ Hằng ở đó thì thế nào Trữ Hằng và Trữ Huyền cũng đánh nhau một trận, nhưng hiện tại nhìn Trữ Tích trưng ra cái bộ mặt tức chết hắn không đành lòng lại nổi lửa, hắn lập tức bước lên phía trước đoạt trái lựu đạn đang nằm trên tay của Trữ Tích, “Cái này có thể chơi được sao hả? Hôm nay cậu bị làm sao vậy?”

“Không có gì” Trữ Tích sâu kín nói, sau đó không thèm quan tâm tới Trữ Hằng mà đi ra ngoài.

Tô Tiểu Mạt nhìn biểu cảm đa sầu đa cảm như vậy của Trữ Tích liền liên tưởng tới kiếp trước tên này khẳng định là một thi nhân làm việc quá nhiều, lao lực quá độ nên kiếp này mới yếu ớt như vậy.

Tô Tiểu Mạt nghịch ngợm nháy mắt một cái với Trữ Tích liền quay đầu trở lại tầng hầm lại nhìn thấy Trữ Hằng đang thờ hồn hên, run lên run xuống, thấp giọng cười, “Còn ngây người ra đó làm gì, không mau chọn vũ khí rồi đem ra ngoài, nếu trễ thêm nữa thì ba người kia khẳng định trụ không nổi, đến lúc đó chúng ta cũng tiêu luôn”.

“Ừ” Trữ Hằng nghe Tô Tiểu Mạt nói vậy thì vội vàng phản ứng, đúng vậy, bây giờ không phải là lúc tức giận.

Tô Tiểu Mạt bắt đầu chọn vũ khí, không thể sử dụng loại có uy lực quá lớn nếu không cổ bảo này sẽ hỏng mất, đến lúc đó bọn họ sẽ không có nhà để về, vậy thì nên chọn súng bắn tầm xa, Tô Tiểu Mạt nhanh chóng chọn xong vũ khí thích hợp từ trong đồng bảo bối của Trữ Hằng sau đó liền tiện tay quăng cho Trữ Hằng một cái, sau đó lại nhìn Trữ Tích vẫn không nhúc nhích đứng ngoài cửa, “Này Trữ Tích, anh còn đứng ở đó làm gì? Anh có tay có chân, không lẽ súng mà cũng không cầm được sao?”

“Tôi không biết dùng” Trữ Tích lười biếng nói, lông mi thật dài rũ xuống che phủ đôi mắt, không rõ tâm tình của hắn lúc này.

Tô Tiểu Mạt cầm hai cây súng, sau đó ném một cây súng tầm xa về phía hắn, “không sao, tôi sẽ chỉ anh”.

Trữ Tích ngẩn đầu nhìn Tô Tiểu Mạt, đôi mắt u tối không rõ, sau đó yên lặng gục đầu xuống, phát ra âm thanh như muỗi kêu, “được”.

Trữ Hằng ôm súng đi ra, nhìn khuôn mặt ngoan ngoãn của Trữ Tích thì hừ lạnh một cái, “Trước kia anh đây đeo bám nhóc cầu xin nhóc học mà có chịu học đâu, bây giờ Tô Tiểu Mạt mới nói một câu mà nhóc đã đáp ứng rồi, hừ!”

“Anh ngốc như vậy học chung với anh cũng vô dụng” Trữ Tích cũng phản bác không chút lưu tình.

“Trữ Tích nhóc chờ đó, chóng mặt lên xem anh đây bắn này” Trữ Hằng xưa nay ngốc ngốc cũng nhịn không được mà nổi điên, không phục rống to, trước kia mặc kệ Trữ Tích có nói gì thì hắn cũng cười cho qua, nhưng hôm nay thì khác, trước mặt Tô Tiểu Mạt mà Trữ Tích lại nói hắn như vậy, hắn cảm thấy cực kì chói tai

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bộ dạng này sẽ khiến người khác phạm tội

Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Tích nói như vậy thì thực hưởng thụ, nhịn không được mà đem cánh tay gác lên vai của Trữ Tích, “Nhóc đúng là tinh mắt, có tiền đồ nha!”

Trữ Tích nâng tay lạnh lùng gạt cánh tay của Tô Tiểu Mạt ra khỏi vai mình, “Nếu cô dạy không tốt tôi sẽ đá cô ra khỏi đây”.

Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Tích nói xong liền xoay người rồi đi trong lòng tặc lưỡi, tên này giống ai không giống sao lại giống tên Trữ Hạo có cái mặt miễn làm phiền thế chứ, đúng là không đáng yêu chút nào, không, hắn vốn chưa từng đáng yêu qua, Tô Tiểu Mạt phiết miệng, cảm súng tự động của mình bước ra ngoài.

Trữ Hằng một lần nữa bị cho ra rìa, cầm súng ống trên tay, tuy Tô Tiểu Mạt đồng ý đèn gấp mười lần cho hắn nhưng ai mà biết cô ta có thể đèn hay không, nghĩ tới mấy cái này sắp một đi không trở lại hắn lại thấy lo lắng, “Bảo bối à, mấy đứa yên tâm, anh sẽ gia tăng quân số cho mấy đứa vào một ngày không xa”.

Hắn vừa nói vừa đuổi theo Tô Tiểu Mạt và Trữ Tích.

Nhìn bên ngoài cô bảo đông nghịt người, nơi này có vẻ hẻo lánh nên cũng không có cảnh sát hay bảo an nên chỉ trông chờ vào sự kiên trì của Trữ Dã, Trữ Hạo và Trữ Huyền, nhưng có vẻ cũng không mấy khả quan.

Sau khi bắn một phát súng Trữ Huyền mới phát hiện súng không có đạn, hắn bắt đầu sốt ruột, xoay người liền nhìn thấy Trữ Tích đi song song với Tô Tiểu Mạt bước tới, hắn không khỏi nhướn mày, “Này, hai người đi chọn vũ khí hay đi nói chuyện yêu đương mà lâu quá vậy, nếu còn trẻ hơn tí nữa thì tới nhất xác tụi này luôn đấy.”

Tô Tiểu Mạt không thèm quan tâm Trữ Huyền, liếc mắt một cái, quan sát tình hình bên ngoài, đi thẳng đến chỗ Trữ Dã, lấy một cây súng tự động ném cho hắn, “Chúng ta cứ tiếp tục thế này cũng không phải biện pháp tốt, mấy người này đều chuẩn bị rất kĩ mới đến đây”.

“Phải, bọn họ còn không ngừng thêm người” cho dù có phải đối mặt với tình huống nguy hiểm như vậy nhưng Trữ Dã vẫn không nhanh không chậm, tao nhã tiếp nhận súng tự động, dùng giọng điệu cực kì ôn hòa nói.

“Muốn cầm tặc thì phải diệt tướng trước, trong số các anh thân thù ai tốt nhất?” Tô Tiểu Mạt nghĩ một cuộc tập kết quy mô thế này chắc chắn phải có người đứng bên ngoài chỉ huy, nếu tìm được kẻ đầu sỏ thì bọn họ không cần tốn nhiều sức mà đám người này cũng tự rút đi.

“Tôi đi với cô” Trữ Huyền chụp lấy cây súng mà Trữ Hằng vừa quăng qua, một bên bắn, một bên căn tai nghe bọn họ nói chuyện, vội vàng nói.

“Thân thù của Hạo tốt nhất, hơn nữa cũng rất bình tĩnh trầm ổn” Trữ Dã biết Tô Tiểu Mạt định làm gì, bình tĩnh trả lời.

“Anh cả, tôi cũng rất bình tĩnh trầm ổn” Trữ Huyền vẫn chưa chịu buông tha, nói.

Tô Tiểu Mạt lập tức xoay người liếc Trữ Huyền một cái sắc lạnh, “Anh im đi!”

Trữ Huyền thấy Tô Tiểu Mạt phóng cho hắn một ánh mắt hung dữ như vậy thì bĩu môi, ai oán nhìn cô, “Sao cô hung dữ với tôi vậy chứ?”

“Vậy nơi này giao cho các anh, hồi nãy hắn là bọn họ đột nhập từ phía sau nhà, cho nên chúng ta cũng nên bố trí một chút, không thể để bọn họ đưa thêm người vào cô bảo nữa” Tô Tiểu Mạt vừa nghĩ vừa lao vào đám người áo đen, chỉ rõ nguyên nhân mấy người này lên vào không một tiếng động.

“Trữ Tích đi theo Trữ Hằng, thế chỗ cho Trữ Hạo, anh và Trữ Huyền sẽ chia ra bảo vệ cửa trước và cửa sau” Trữ Dĩ đảo mắt nhìn sắc mặt của các anh em, nói.

“Được” Trữ Huyền thu hồi về mặt ai oán, cực kì nghiêm túc nói.

Trữ Hằng đắc ý nhũn mày nhìn Trữ Tích, “Nhóc con, xem ra ông trời muốn anh đây dạy cậu rồi!”

“Hừ”, Trữ Tích hừ lạnh một tiếng, sau đó cầm súng trong tay đi thẳng đến bên cạnh Trữ Hạo, cho Trữ Hằng một bóng lưng miệt thị.

Trữ Hằng giận đến phát run, nhưng nhìn thấy tình huống nguy hiểm như vậy, hít sâu một hơi, quên đi, không so đo với tên nhóc chết tiết này, chò xử lí sạch mấy người áo đen này rồi “lâm thịt” thẳng nhóc này cũng không muộn.

Tô Tiểu Mạt nhìn thoáng qua khuôn mặt lạnh lẽo của Trữ Hạo, “Ồ đây có cái đường tắt nào có thể trực tiếp dẫn ra ngoài cổ bảo không?”

“Không có” Trữ Hạo nói ít mà ý nhiều, đối với hắn nói nhiều hơn một chữ cũng là xa xỉ.

“Được, vậy chúng ta chuẩn ra từ bên hông nhà” Tô Tiểu Mạt đối với một Trữ Hạo tích chữ như vàng vậy cũng bắt đầu đi lặc đầu, nói tiếp.

“Ừ” Trữ Hạo gật đầu lên tiếng.

Tô Tiểu Mạt và Trữ Hạo đang muốn lên ra ngoài bằng cửa hông thì nghe được âm thanh của Trữ Huyền bay tới, “Này Tô Tiểu Mạt, cô có thể đi thay đồ rồi mới hành động không, bộ cô không biết bộ dạng của cô bây giờ rất dễ khiến người khác phạm tội à?”

Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Huyền nói vậy thì vội vàng cúi đầu, liền nhìn thấy mình mặc một bộ áo ngủ hồng nhạt mô phỏng theo sở thích của Tô Tiểu Mạt kia, vì là áo hai dây nên bờ vai trắng nõn lộ ra như ản như hiện, vạt áo chỉ vừa đủ che tới đùi, đôi chân thon dài rất không có hình tượng mà triển lãm trước bàn dân thiên hạ, hơn nữa dung mạo cô lại xinh đẹp, đúng là dễ khiến người ta có suy nghĩ kì quái.

Tô Tiểu Mạt tự nhìn lại chính mình thì lập tức đen mặt, ngẩng đầu nhìn mấy tên đàn ông kia lộ ra vẻ mặt mất tự nhiên, cô liền tức giận liếc Trữ Huyền, tên này, có cần phải nói rõ ràng như vậy không chứ, biết bây giờ cô xấu hổ thể nào không hả?

Mạnh mẽ tiến lên, nhìn Trữ Huyền cũng mặc áo choàng ngủ tương tự cô còn bốn người khác cũng chỉ mặc áo ngủ nam bình thường, tên Trữ Huyền này đúng là màu mè, nhìn bộ áo ngủ là biết con người ra sao liền, Tô Tiểu Mạt không nói hai lời, vươn tay đem đai lưng bên hông của hắn giật xuống, sau đó lại nhìn tới Trữ Huyền mặc một cái quần chip tam giác lộ ra đáng người tỉnh táo rần rần, hơn nữa lúc này trên mặt hắn có chút kinh ngạc, lại có chút ý cười xấu xa càng tỏa ra ý vị yêu nghiệt mỉa mai hoặc lòng người.

Tô Tiểu Mạt lại kéo một cái liền đem áo ngủ trên người của Trữ Huyền lột ra, sau đó khoát lên người mình, “Như vậy là được rồi chứ gì!”. Nói xong, không hề để ý tới bộ mặt kinh ngạc của mấy người khác, cũng ứ thêm để ý tới vẻ mặt có chút ngượng ngùng của Trữ Huyền, trực tiếp đi ra cửa hông.

Trữ Hạo vẫn nhìn không được mà co giật khóe miệng, bộ mặt vẫn lạnh lùng như trước, theo sát Tô Tiểu Mạt đi ra cửa hông.

“Trữ Dĩ, anh cùng bọn họ che dấu hành tung của hai tụi tui” Tô Tiểu Mạt lạnh lùng nói.

“Được” Trữ Dĩ gật đầu, lại nhìn thấy có một viên đạn đang bay về phía Trữ Hằng vẫn còn đứng ngây ngốc, quát lớn, “Trữ Hằng, cậu không muốn sống nữa hả?”

“A?” Trữ Hằng bây giờ mới phản ứng, lại nhìn thấy viên đạn sắp bay trúng ngực của hắn, tay chống lên một cái bàn, lộn người lên một cái thì bị một người tóm qua một bên, Trữ Hằng ngẩng đầu mới nhìn thấy là Trữ Tích, vừa muốn mở miệng khen Trữ Tích một câu thì tên này đã không thương tiếc tạt cho hắn một gáo nước lạnh.

“Tôi đã bảo anh ngốc rồi mà còn không chịu tin, đúng là ngốc muốn chết” Trữ Tích biểu hiện rõ ràng thái độ khinh bỉ, sau đó nhắm vào đám người vừa vọt tới mà nổ súng.

Trữ Hằng lại ngẩn người, “Này tên nhóc thối kia, thì ra cậu biết dùng súng” Trữ Hằng dù có hiền hơn nữa cũng không thể không ức chế mà tức giận, trong một giây liền thay đổi cảm xúc 180 độ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Năm Vòng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Cái ôm không kịp phòng bị

“Chưa ăn thịt heo nhưng ít ra cũng thấy heo chạy rồi chứ” Trữ Tích tà tà liếc Trữ Hằng một cái, “Cũng không có gì đặc biệt”.

“Này tên nhóc thối Trữ Tích kia, sao nhóc cứ thích chọc tức anh đây vậy hả?” Trữ Hằng một bên nổ súng vọt vào bọn áo đen, một bên trừng mắt nhìn Trữ Tích nói.

“Nhàm chán”, Trữ Tích lạnh lùng liếc Trữ Hằng một cái, tuy rằng nổ súng nhưng hai mắt lại luôn liếc về phía bên cạnh nhìn cái áo ngủ của Trữ Huyền trên người Tô Tiểu Mạt, thân hình thoăn thoắt nhảy qua cái bồn cảnh cao lớn giống như con chim đang tự do sải cánh trên bầu trời rộng lớn, làm cho hắn nhất thời nhận ra hắn ở cổ堡 này hai mươi năm hình như chưa một lần tự do bay nhảy như vậy, làm hắn nhin không được mà hâm mộ.

Ánh mắt của Trữ Huyền cũng luôn dõi theo bóng dáng tự do kia, giờ phút này tuy hắn chỉ mặc một cái quần tam giác bó sát, da thịt mềm mại tinh xảo bại lộ trong không khí, trong ánh đèn mờ hồ của căn phòng mà tán ra hơi thở tà mị xinh đẹp nhưng hắn lại không thấy khó chịu chút nào, lại thấy có chút thông dong bình tĩnh giống như toàn thân được bao bọc bởi một tầng sa vụ, chỉ có trời mới biết tâm tình bây giờ của hắn tốt thế nào.

Tô Tiểu Mạt che giấu thân thể nhỏ gầy của mình trong bóng đêm, dọc theo mấy cái cây to lớn mà chạy về phía trước. Cô không quên quay đầu nhìn Trữ Hạo đang theo sát sau lưng mình, chỉ nhìn thấy sắc mặt của hắn rất lạnh lùng, theo sát sau lưng cô nhưng không bị cô bỏ lại, trong lòng Tô Tiểu Mạt cũng âm thầm tán thưởng loại tốc độ này, cảm thấy khối băng này mặc dù rất lạnh lùng nhưng Trữ Dĩ nói đúng, hắn rất bình tĩnh trầm ổn.

Hai người không nói lời nào, dưới sự che dấu của Trữ Dĩ, Trữ Huyền, Trữ Hằng và Trữ Tích, hai người thành công ra phía sau nhà mà không ai phát hiện.

Tô Tiểu Mạt tựa lưng vào hàng rào, Trữ Hạo cũng vội vàng đi tới bên cạnh cô, hai người quan sát tình hình bốn phía.

“Ở đây có chỗ nào có thể leo được hay có mật đạo gì thông ra ngoài không?” Tô Tiểu Mạt thấp giọng hỏi.

“Không có” Trữ Hạo vẫn lạnh băng trả lời.

Tô Tiểu Mạt ngẩn đầu nhìn bức tường rào cao ba mét, lại quay đầu nhìn mấy tên áo đen không ngừng vọt vào cửa chính, hai người trốn vào một góc không dễ phát hiện.

Thiết kế của cái hàng rào này rất tinh diệu, người bên trong rất khó từ đây trốn ra ngoài vì toàn bộ phía trong đều ốp đá cẩm thạch, bề ngoài cực kì trơn nhẵn nên rất khó leo lên, Tô Tiểu Mạt rất đau đầu, bây giờ bọn họ cũng không có dây thừng hay những thứ khác đại loại như thế nên khẳng định không thể từ đây leo ra ngoài rồi, vậy bây giờ phải làm thế nào đây?

Mấy Tên áo đen kia muốn từ bên ngoài vào cũng phải phá cửa thì mới vào được, Tô Tiểu Mạt hí mắt bình tĩnh nhìn cánh cổng đã bị phá hủy mà mấy tên áo đen kia canh giữ nhằm ngăn chặn có người trốn ra từ đường đó.

Trữ Hạo đem ánh mắt đặt lên người Tô Tiểu Mạt, dưới ánh trăng sáng ngời, áo ngủ rộng thùng thình kia khoát lên người cô khiến cô thoát nhìn có chút đơn bạc, trên khuôn mặt xinh đẹp bị kín một tầng hàn sương nhìn không thấu, tuy hắn và cô cũng không nói chuyện nhiều, tuy cô gái này chỉ mới tới cổ堡 chưa tới một ngày, nhưng hắn lại cảm thấy cô đã ở đây rất lâu rất lâu rồi, cô rốt cục là ai vậy chứ? Chẳng lẽ tư liệu sai rồi sao? Hay là vì cô che giấu quá sâu? Hay là trước lúc ra đi lão nhân đã dặn dò cô ta cái gì? Trong lòng hắn lúc này rất nghi ngờ, đôi mắt vốn lạnh như băng tuyết ngàn năm giờ phút này không khỏi tối lại.

Tô Tiểu Mạt bất chấp ánh mắt phức tạp của Trữ Hạo đang đảo trên người mình, việc cấp bách bây giờ chính là xử lý đám người áo đen ở ngoài kia, vì sao bọn họ lại trùng hợp đột nhập vào đúng ngày cô tới đây? Rốt cục thì chuyện này liên quan gì tới cô? Mấy người này sao lại biết vị trí bí mật của cổ堡?

Đang lúc Tô Tiểu Mạt suy nghĩ, một cái bóng đen từ một phương hướng nào đó không rõ chạy về phía cô, Tô Tiểu Mạt vội vàng xoay người, ngã vào trong lòng của Trữ Hạo, cánh tay ôm chặt thắt lưng của hắn, thân thể cũng dính sát vào hắn, kéo hắn vào sâu trong góc tối, thấp giọng nói, “Đừng nhúc nhích, có người đến”.

“Ừ” Trữ Hạo hiển nhiên có chút bất ngờ, hắn từ trước tới giờ cũng không thích thân thiết với phái nữ, trong lòng lại ần ần truyền tới âm thanh hít thở của Tô Tiểu Mạt, thân thể mềm mại như nước của cô lại áp sát vào người hắn làm hắn có chút mất tự nhiên, mặt hắn che kín hắc tuyến, nếu ở một thời điểm khác Tô Tiểu Mạt chắc chắn đã bị hắn một phát đá bay, nhưng vào lúc nguy cấp thế này thì hắn chỉ có thể nhẫn nại.

Mười mấy cái bóng đen cầm theo súng, chạy dọc theo bức tường mà đột nhập, Tô Tiểu Mạt vội vàng đem thân thể của mình tựa sát vào người của Trữ Hạo, càng ép hắn vào góc tường, giờ phút này Trữ Hạo cảm thấy trên người không hẳn là khó chịu, mỗi một tế bào của hắn đều kêu gào, loại cảm giác này không hiểu sao lại khiến hắn phiền chán, không phải là chán ghét mà là muốn có được, loại ý tưởng này lóe lên trong đầu khiến hắn giật mình, cúi đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tô Tiểu Mạt, “Có một chỗ có thể đi ra ngoài”.

“Vậy sao không nói sớm” Tô Tiểu Mạt nhìn thẳng vào đôi mắt như nước hồ sâu của Trữ Hạo, nhin không được mà trừng một cái, hơi thở của cô gần trong gang tấc như đánh vào người Trữ Hạo khiến cơ thể hắn không tự giác mà cứng lại.

“Ai đó? Đi ra” đột nhiên có một tiếng nói lạnh như băng vang lên, trong lòng Tô Tiểu Mạt thầm kêu không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phích Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hai anh gì đó ời, cứu em với!

Trữ Hạo cũng nghe thấy có âm thanh truyền tới, hắn cảm nhận được có người đang tiến tới đây, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua Tô Tiểu Mạt, cũng không muốn nghĩ nhiều, trong đầu hắn lúc này chỉ có suy nghĩ buông cô ra để chính hắn bước ra ngoài đấu với tên áo đen kia thì bàn tay lại bị ai đó nắm chặt, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, Tô Tiểu Mạt bước ra ngoài.

“Cô là ai?” một đạo âm thanh trầm thấp lạnh như băng truyền vào trong tai Trữ Hạo, hắn khẽ sát lưng vào bức tường lạnh như băng, Tô Tiểu Mạt khi này đã dùng khẩu hình bảo hắn đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Nội tâm của hắn phức tạp không thôi, cảm xúc ban đầu của hắn đối với cô là chán ghét trong lòng chỉ muốn cô cút xéo khỏi mắt hắn ngay lập tức, nhưng sau những chuyện xảy ra ngày hôm nay, sự hiểu biết của hắn đối với cô đã nâng lên một tầm cao mới, nếu là một cô gái bình thường gặp phải mấy chuyện như hôm nay thì đã sợ đến ngất đi rồi, nhưng cô lại bình tĩnh như thế, bình tĩnh đẩy chính mình vào hang hổ, điều này khiến hắn đối với cô sinh ra một thứ cảm xúc khó hiểu, loại cảm giác này khiến tinh thần hắn bây giờ cực kì khẩn trương, tai dựng thẳng để nghe ngóng âm thanh truyền ra từ bên kia bức tường.

“Ồ ồ” thời điểm Tô Tiểu Mạt chạy ra ngoài, cô đã cởi bỏ đai áo ngủ, bộ dạng diễm đam đáng yêu, cả người phát run, quần áo hỗn độn bước chân về phía trước.

Còn đám người áo đen bên kia thì chia súng vào ngay Tô Tiểu Mạt, “Cô là ai? Trốn ở đây làm gì?”

“Tôi... Tôi là” Tô Tiểu Mạt khóc như thể nhà có tang sự, ruột gan đứt khúc, nâng khuôn mặt xinh đẹp lên, hai hàng nước mắt lãnh dài trên má thoát nhìn nhu nhược như vừa bị người ta chà đạp, cho dù người có ý chí sắt đá tới đâu thì khi nhìn tới hình ảnh như vậy cũng đều sinh ra cảm giác thương tiếc.

Hai tên áo đen phát hiện ra Tô Tiểu Mạt rõ ràng cũng ngẩn người ra, giọng điệu nói chuyện cũng không cứng nhắc như vừa rồi, dần dần thả lỏng để phòng.

“Cô là ai?” một tên áo đen vẫn không quên hỏi.

Tô Tiểu Mạt ngược nhìn khuôn mặt nghiêm túc lạnh như băng của hai tên áo đen, trong tay bọn hắn còn cầm súng thì tỏ ra vội vàng sợ sệt đến mức xụi lơ trên mặt đất, che mặt khóc, “Ồ...ô tôi... tôi bị bọn họ bắt tới đây, vừa rồi nghe thấy tiếng súng liền trốn thoát được, hai anh gì đó ời, van xin hai anh cứu tôi”

Hai tên áo đen nghe cô nói vậy thì đưa mắt nhìn nhau, lại nhìn về cái vai lõa lồ của Tô Tiểu Mạt, áo ngoài hơi lỏng ra, hai núm mềm mại trước ngực như ẩn như hiện dưới sự phụ trợ của ánh trắng thì càng thêm mê người, nửa thân trên của cô cứ như thế đập vào mắt hai tên kia, cặp chân trắng nõn thon dài kia bại lộ trong không khí, áo choàng ngủ bị rơi trên đất, váy ngủ chỉ che được cái mông lộ ra da thịt trắng nõn, nhìn thế nào cũng giống một bức họa mỹ nhân dưới ánh trắng vô cùng mỹ lệ, dù nam nhân trấn định thế nào thì nhìn thấy hình ảnh thế này cũng không nhịn được mà rục rịch.

Hai tên áo đen lại liếc nhìn nhau, cùng lúc tiến tới, đưa tay muốn kéo Tô Tiểu Mạt, “Được, bọn anh sẽ giúp em ra ngoài”.

Tô Tiểu Mạt nghe hai người nói thế thì giương mắt lên, đem ánh mắt nham nhở không có chút ý tốt của bọn họ thu vào mắt, trên mặt vẫn giữ nụ cười kinh hi, ôn hòa hỏi, “Thật sao?”

“Đúng vậy” hai tên áo đen kia gật đầu, vừa rồi khi nhìn rõ dung mạo của Tô Tiểu Mạt, trong lòng hai tên này đã dấy lên ngọn lửa mãnh liệt, nhịn không được mà nuốt nước miếng, hai bàn tay to vươn tới kéo cô lên.

Tô Tiểu Mạt thuận thế đem bàn tay nhỏ bé của mình vào trong tay hai tên kia, mị nhãn lưu chuyển, câu hồn đoạt phách, dưới sự lôi kéo của hai tên áo đen, Tô Tiểu Mạt đứng dậy từ trên mặt đất, sau đó thân mình mềm nhũn ngã vào lòng hai tên kia.

Hai tên này nhất thời tâm ngứa khó nhịn, một tên vội vàng tiếp lấy cô, mà cô lại vươn tay ôm cổ một tên khác, Tô Tiểu Mạt nhìn thấy có vài tên áo đen khác cũng đi về phía này thì vội vàng kéo hai tên áo đen đi lại gần về phía góc tường.

Trữ Hạo nghe thấy tiếng cười duyên của Tô Tiểu Mạt thì thiếu chút nữa không nhịn được mà vịn gậy cổ của hai tên áo đen kia, loại cảm giác mãnh liệt này khiến hai tròng mắt của hắn nhuốm đầy tức giận, lần đầu tiên hắn lại tức giận vì một người ngoài, hơn nữa còn là một người phụ nữ mà hắn chán ghét.

Tô Tiểu Mạt cười duyên liên tục, hơn nữa khuôn mặt cô lại xinh đẹp như thế, thân hình lại quyến rũ như thế, làm cho hai tên áo đen kia như mất hồn, ngây ngốc đi theo cô.

Trữ Hạo nhìn thấy hai tên áo đen kia tới gần thì nắm chặt hai đấm, nếu hai người này mà tới gần thêm chút nữa thì chắc chắn cái cổ của bọn họ đã bị gãy nát.

Tô Tiểu Mạt nhận thấy vị trí của cô cách Trữ Hạo càng lúc càng gần thì vội vàng chuyển người, tung áo ngủ lên, đem thân thể của tên áo đen gần cô nhất che giấu trong áo ngủ, sau đó nhỏ kẹp tóc xuống nhanh chóng cắm vào cổ hắn ta, tên áo đen nọ trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin được hắn lại mất mạng như thế.

Tô Tiểu Mạt vội vàng ôm tên áo đen đã chết vào trong lòng, nhìn về mặt si mê của tên áo đen còn lại, túm hắn một cái, đẩy hắn vào góc tường.

Trữ Hạo từ nãy tới giờ đã chuẩn bị tốt, giờ phút này nhìn thấy tên áo đen kia vừa vào tới địa bàn của mình thì vươn tay nhanh nhẹn vịn cổ tên áo đen một

cái, rất nhanh rất chuẩn, tên áo đen còn lại cũng chết như vậy.

Tô Tiểu Mạt vội vàng kéo xác của hai tên áo đen này vào một góc bí mật, không quên gắt giọng rên rỉ, “A... nhẹ một chút...”

Trữ Hạo nghe thấy âm thanh nổi da gà như thế của cô thì mặt nhin không được mà đen thui, đôi mắt lạnh lùng nhìn Tô Tiểu Mạt, sau đó vươn tay kéo cô vào lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tay tôi sẽ gãy mất

Tô Tiểu Mạt rõ ràng ngẩn ra, âm thanh chọc người vừa tới cửa miệng thì bị cô nuốt lại vào bụng, hai mắt tròn to nhìn chăm chăm vào đôi mắt tối như mực của Trữ Hạo, giờ phút này trên người hắn phát ra ánh sáng rất đen tối, áp bách.

“Anh... anh bị gì vậy?” Tô Tiểu Mạt đương nhiên cảm nhận được cảm giác áp bách thoát ra trên người Trữ Hạo, nhin không được mà muốn thoát ra, nhưng cô càng giãy giụa thì Trữ Hạo lại ôm cô càng chặt.

“Dưới thân lão nhân cô đều kêu như vậy sao?” ánh mắt của Trữ Hạo lạnh lùng, thấp giọng hỏi.

“Ách...” Tô Tiểu Mạt hồi tưởng lại hành động vừa rồi của mình, hình như cô diễn hơi sâu rồi, nếu không thì sao có thể dả kích tên mặt lạnh này nổi giận chứ?

“Tôi cũng không ngại, hay chúng ta cũng diễn lại chân thật chuyện đó nhỉ” Trữ Hạo dùng ánh mắt thâm sâu nhìn Tô Tiểu Mạt, lợi dụng ánh trắng mà nhìn rõ hình dáng của cô, vòng eo tinh tế xinh đẹp của cô giờ phút này bị hắn nắm chặt, áo ngủ rũ trên vai lộ ra da thịt trắng nõn, hai luồng mềm mại cách lớp áo ngủ gắt gao áp vào ngực hắn, làm trái tim vốn lạnh băng của hắn nóng lên.

“A?” Tô Tiểu Mạt nhất thời không kịp phản ứng, về mặt mê mang nhìn chăm chăm Trữ Hạo.

Một bàn tay của Trữ Hạo không chút khách khí mà kéo váy ngủ của Tô Tiểu Mạt, xúc cảm trong lòng bàn tay khiến mắt hắn tối xầm lại.

Tô Tiểu Mạt nhất thời cảm thấy dưới chân mát mát mới phản ứng trở lại, cô xấu hổ và giận dữ không thôi nên nhất chân đá về phía Trữ Hạo lại bị Trữ Hạo nắm chặt trong tay, cô thu chân về không được nên càng thêm xấu hổ, hai gò mà trong suốt hiện lên một tầng đỏ ửng giống như quả táo vừa chín làm người ta nhin không được mà muốn nhắm nháp.

Trữ Hạo cũng không nghĩ là mình lại hành động như thế, bàn tay cách một lớp vải ren mỏng manh có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô làm ấm tay hắn.

Tô Tiểu Mạt tức giận không thôi, tên này thoát nhin nghiêm túc không ngờ tới nhin vậy mà lại là một tên háo sắc, cô dùng tay đẩy ngực hắn, “Anh... bỏ tay anh ra”.

“Bỏ ra? Bỏ ra như thế nào?” Trữ Hạo mặt không thay đổi nhin hai gò mà đã muốn nhỏ máu của Tô Tiểu Mạt chăm chú, khóe miệng nhin không được mà khẽ lướt qua một ý cười nhợt nhạt, trầm thấp hỏi.

“Anh... Nếu anh không lấy ra thì tôi sẽ không khách sáo!” Tô Tiểu Mạt giận tới nghiêng răng nghiêng lợi, muốn khép hai chân lại nhưng không thể, dù sao bàn tay của tên kia vẫn còn ở trong bắp đùi cô, rất muốn lờ đi nhưng như thế chẳng khác nào mời gọi hắn ta.

Tô Tiểu Mạt thật hối hận, sao cô lại đi chung với tên này chứ, đúng là tự ngược mà!

Cô nhin không được nữa mà nâng tay lên đẩy Trữ Hạo ra, nhưng cái tay của Trữ Hạo dưới váy cô lại như có như không vuốt ve, cái miệng đang muốn mở ra để chửi ầm lên lại bị đôi môi của Trữ Hạo bắt lấy, cắn mút như đang thưởng thức nữ vị.

Trái tim cô lại nhaoang lên một cái, trời ơi, tên này rốt cuộc là bị gì vậy trời? Sao lại trò vớ với cô chứ?

Mấy người bên ngoài không nghe thấy gì nữa thì lớn tiếng gọi, “Các người làm xong chưa?”

Tô Tiểu Mạt tròn to mắt trừng Trữ Hạo, lại thấy hắn mở to hai mắt nhin cô chăm chú, hai người bốn mắt nhin nhau, có thể thấy rõ từng lỗ chân lông trên mặt đối phương, cảm nhận được từng nhịp thở của nhau.

Nghe được có người đang hỏi, đôi mắt Tô Tiểu Mạt tối xầm lại, Trữ Hạo hút cánh môi của cô, đem đầu lưỡi của mình chơi đùa cùng lưỡi của cô, cô dùng sức cắn một cái, lại nghe Trữ Hạo thét lớn một tiếng, vội vàng rút lưỡi trở về, Tô Tiểu Mạt lợi dụng cơ hội đó rời khỏi môi của Trữ Hạo, sau đó nhấc chân đá vào đùi của hắn, vội vàng đẩy hắn ra, sau đó giả bộ thờ gáp, “A... Anh... anh à, chậm một chút, em... em chịu không nổi”

Mấy người áo đen bên ngoài nghe thấy âm thanh như vậy thì nhìn không được lắc đầu nhưng cũng giả giọng điệu hâm mộ nói, “Hai người nên làm nhanh một chút, nếu để lão đại biết thì hai cậu chết chắc!”

Hai mắt trầm thấp của Trữ Hạo nhìn chăm chú vào Tô Tiểu Mạt, đầu lưỡi đau đớn nhưng hắn cũng không biểu hiện trên mặt, vươn tay nắm chặt cổ tay của Tô Tiểu Mạt, “Nhớ kỹ cho tôi, sau này không được phát ra âm thanh phóng đặng như vậy nữa”.

“Anh dựa vào cái gì mà cấm tôi? Có liên quan tới anh sao?” Tô Tiểu Mạt nhú mày nhìn Trữ Hạo, nhớ lại khi nãy hắn phi lễ với mình thì liền muốn đánh hắn một trận.

“Tôi là gì của cô? Sau này cô sẽ biết, tôi cảnh cáo cô, nếu lần sau để tôi nghe thấy âm thanh như vậy một lần nữa thì tôi sẽ trực tiếp cho cô nếm thử mùi vị của phương diện này.” Trữ Hạo không buông tay của Tô Tiểu Mạt mà càng lúc càng siết chặt, giọng điệu cũng rất tức giận.

“Anh... làm tôi đau!” Tô Tiểu Mạt là người co được giãn được, châm ngôn sống của cô chính là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, dù sao một ngày nào đó cô cũng sẽ trả lại hắn gấp trăm ngàn lần, tạm nhẫn nhượng vì lợi ích toàn cục vậy.

Trữ Hạo nhìn đôi mắt hạnh phúc ngời của Tô Tiểu Mạt, khoe miệng nhếch lên, yêu thích không nói nên lời, nghe âm thanh mềm mại của cô trái tim lại mềm nhũn, liền buông lỏng tay Tô Tiểu Mạt.

Cuối cùng cũng được giải phóng, Tô Tiểu Mạt xoa xoa cái tay bị hắn niết tới hồng, than thở nói, “Sao anh lại không biết thương hương tiếc ngọc thế hả? Anh xem này, đỏ cả rồi, nếu anh còn mạnh tay hơn chút nữa thì tay tôi sẽ gãy mất”.

Trữ Hạo cúi đầu, nương theo ánh trăng mà nhìn thấy rõ dấu hồng trên cổ tay của Tô Tiểu Mạt, lấy từ trong túi áo ngủ một cái khăn tay băng lại tay của cô, “Về sẽ bôi thuốc”.

Tô Tiểu Mạt cảm thấy tên Trữ Hạo này cực kì quái đản, một đại nam nhân lại luôn đem khăn tay trong túi, gần đây sao có nhiều người quái thế nhỉ?

Cô nhìn không được lẻ loi, sau đó mặc áo ngủ lại nghiêm chỉnh, bước tốt đại lưng, nhìn quanh bốn phía lại nhìn tới hai tên áo đen vừa bị bọn họ xử lý, “Anh lấy quần áo của tên này mặc vào đi”.

“Để làm gì?” Trữ Hạo nhìn tên áo đen đã chết nằm dưới đất, hắn cực kì khiết phích nên nhìn không được nhú mày.

“Anh bị ngốc sao, nếu chúng ta cứ như thế này mà hiên ngang bước ra ngoài khẳng định sẽ bị bắn thành tổ ong, nếu muốn ra ngoài nhất định phải thay đổi thân phận” Tô Tiểu Mạt nhìn không được liếc Trữ Hạo một cái, người này sao lại kì quái như vậy chứ?

Trữ Hạo cúi đầu, cực kì không tình nguyện lột quần áo của tên áo đen có vóc người tương tự hắn, sau đó mặc lên người.

Tốt một cái là mấy tên áo đen này vì sợ bại lộ thân phận nên trên đầu đều mang một miếng vải đen, chỉ lộ ra mắt và miệng, quanh thân của Trữ Hạo giờ phút này tỏa ra hàn khí dày đặc, mặc bộ quần áo này vào lại giờ sáng thì thoát nhìn giống tên áo đen kia như đúc.

Tô Tiểu Mạt vội vàng nâng xác của tên còn lại, ôm vào trong lòng, sau đó ba người thông thả đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Lừa gạt bỏ trốn

Mấy tên áo đen bên ngoài nhìn ba người loạn choạng bước ra, có một người lại bị ngất nằm trong lòng cô gái, còn cánh môi cô gái kia thì sưng đỏ, khuôn mặt hồng nhuận, mắt đẹp lưu chuyển phong tình vạn chủng thì nghĩ hẳn là tình hình chiến đấu khi nãy rất kịch liệt.

Một tên áo đen đi về phía bọn họ, “Còn không mang cô ta ra ngoài, nếu để lão đại phát hiện được thì hai người chết chắc!”

Trữ Hạo vươn tay lỗ vai tên áo đen vừa nói chuyện, làm ra vẻ cảm tạ rồi kéo Tô Tiểu Mạt và tên áo đen đã chết đi về phía trước.

Dưới mí mắt của mấy tên áo đen kia, Trữ Hạo và Tô Tiểu Mạt rút cục cũng thuận lợi tránh thoát được, chỗ này là cửa sau của cổ堡, nơi này bị đám áo đen kia canh giữ rất nghiêm ngặt nên nếu không có quần áo kia thì đừng mong thoát ra ngoài.

Tô Tiểu Mạt và Trữ Hạo vội vàng trốn vào một góc, ném tên áo đen đã chết qua một bên, Tô Tiểu Mạt nửa ngồi bắt đầu cởi quần áo của tên đó.

Trữ Hạo nhìn động tác nhanh nhẹn của cô, lạnh lùng nói, “Cô thêm đàn ông tới vậy kia à? Ngay cả người chết cũng không tha!”

Tô Tiểu Mạt nghe âm thanh lạnh lạnh của Trữ Hạo thì khựng lại một chút, sau đó không thêm trả lời tiếp tục cởi, lột toàn bộ đồ trên người tên áo đen, sau đó cởi luôn áo ngủ của mình, đem bộ đồ đen kia mặc lên người, quấn mái tóc dài của mình vào tấm vải đen, cầm súng lên, xoay người, một tay đẩy Trữ Hạo ngã vào bức tường, giương mắt nhìn hắn chằm chằm, thấp giọng nói, “Yên tâm, cho dù có thêm khát tới đâu thì bà đây cũng không muốn anh

đầu”.

Hai mắt của Trữ Hạo đối diện với tròng mắt của cô tối sầm lại, lạnh lùng nói, “Cái này là cô nói đấy nhé!”

“Là tôi nói, Tô Tiểu Mạt tôi thề nếu có một ngày tôi ‘ăn’ anh, tôi sẽ... tôi sẽ...” Tô Tiểu Mạt đứng là không hiểu nổi cái tên lạnh như khối băng này, sao hẳn lại bá đạo với cô thế chứ.

“Cô sẽ làm gì?” Trữ Hạo vươn tay ôm Tô Tiểu Mạt vào lòng, cánh tay siết chặt để cô ngửa đầu đối diện với ánh mắt của hắn.

“Vậy thì anh muốn làm gì tôi cũng được” dưới cái nhìn chăm chú đầy khiêu khích của Trữ Hạo, cô vội vàng nói nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng lại hối hận, sao cô có thể dễ dàng khuất phục trước ách cường quyền của tên này thế chứ.

“Được, một lời đã định” Trữ Hạo nhìn Tô Tiểu Mạt một lúc lâu mới chịu buông cô ra, thấp giọng nói, sau đó nâng chân bước về phía trước.

Giờ phút này Tô Tiểu Mạt hồi hận tới ruột gan đều xanh, nói gì không nói lại đi đánh đổ cái này làm gì không biết, cô ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao lớn của Trữ Hạo, tên này ngoại trừ lạnh một chút, sắc sảo một chút, đối xử với cô không tốt một chút thì hình như cái gì cũng tốt, muốn đánh người có đánh người, muốn mặt có mặt, muốn tiền có tiền, nhưng lời nói đã nói ra thì như bát nước hắt đi, dù sao cũng không thể thu hồi lại, mặc kệ thế nào thì cô nhất quyết không để sắc đẹp của hắn dụ dỗ.

Tô Tiểu Mạt hạ quyết tâm, nhưng trong lòng vẫn buồn bực, trời ơi là trời, Tô Tiểu Mạt ơi là Tô Tiểu Mạt, tiết tháo của cô rớt đâu hết rồi? Cô không được quên người cô thích là ca ca, tên kia dù chọc cô tức thế nào thì cũng không nên nói như vậy, tuy rằng rất đảm bảo nhưng lỡ như...

Trữ Hạo đột nhiên dừng bước, Tô Tiểu Mạt lại đang cúi đầu ảo não tâm tình với đất mẹ nên không thấy, bất thành linh đụng vào lưng của Trữ Hạo, kết quả là cô đã vấp chân ngã chồm về phía trước, Tô Tiểu Mạt kêu rên trong lòng, xong rồi xong rồi.

Cô đang mang tâm trạng của người chấp nhận số phận mà chào hỏi thân thiết với đất mẹ thì ai ngờ một cánh tay dùng lực kéo cô lại, thân thể của cô cũng vùi vào một vòng tay ôm ấp, Tô Tiểu Mạt ngẩng đầu nhìn đôi mắt âm trầm của Trữ Hạo, trong lòng hơi hoảng hốt, rên rỉ thảm, mặt tên này đúng là bị liệt rồi, cứu người mà cũng làm mất ngủ như thế.

Trữ Hạo cúi đầu nhìn ánh mắt phức tạp của Tô Tiểu Mạt, miệng thì không biết đang thì thầm cái gì, cũng không biết vì sao hắn cảm thấy thật buồn cười, sau đó buông cô ra, “Đừng quên chuyện cô nói khi nãy”.

“Đương nhiên là tôi nhớ rồi, yên tâm, tôi không có hứng thú với anh” Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Hạo nói vậy thì một chút hảo cảm đối với tên này vừa nảy sinh cũng bị cô tàn nhẫn đạp chết, vác súng, sai bước tiến lên phía trước.

Trữ Hạo nhìn bóng dáng ngắn đầu của Tô Tiểu Mạt, trong mắt xuất hiện một tia u ám, sau đó theo chân cô tìm kiếm quanh cổ bảo.

Cô bảo được che giấu bên trong một khu rừng rậm, ở giữa có một lối mòn thông ra ngoài nhưng cũng bị rừng cây che khuất, người ngoài rất khó mà phát hiện, nhưng Tô Tiểu Mạt nhìn con đường phía trước không hề có dấu bánh xe, chỉ có rất nhiều dấu chân người, xem ra đám áo đen kia đi bộ tới đây, nhưng bọn họ làm sao biết vị trí của cổ bảo?

Hai người cũng không nói gì chỉ đi dọc theo mấy dấu chân này mà tìm kiếm, trên con đường này cũng không có ai khác thì có thể đoán được mấy người này đều được phái tới cổ bảo nên cũng không có người canh gác nơi này.

Tô Tiểu Mạt và Trữ Hạo che giấu thân thể trong bóng đêm, sau một hồi tìm kiếm cuối cùng bọn họ cũng ra tới được đường thông vào cửa chính của cổ bảo, nhìn thấy trên đường có mười chiếc xe tải lớn, Tô Tiểu Mạt và Trữ Hạo liếc nhìn nhau.

“Chúng ta phân công ra hành động”, Tô Tiểu Mạt ngẩng đầu nhìn vào Trữ Hạo phía bên cạnh, nói.

“Được” Trữ Hạo nhìn tình huống trước mắt, suy nghĩ một hồi cũng gật đầu.

“Anh bên kia, tôi bên này” Tô Tiểu Mạt chỉ vào một hướng nói với Trữ Hạo, hiện tại bọn họ chỉ có hai người, nếu như trúng mai phục thì khi tách ra cũng còn một người an toàn.

Trữ Hạo nhìn về phía cô chỉ lại nhìn về phía cô, không mẫn không nhạt nói một tiếng “Cẩn thận”.

“Anh cũng vậy” Tô Tiểu Mạt có chút kinh ngạc, thì ra khối băng này cũng biết quan tâm người khác, nhìn thoáng qua Trữ Hạo một lần nữa sau đó men theo xe tải mà đi về phía trước.

Thân hình Trữ Hạo cũng lóe lên, hướng về bên còn lại mà tìm kiếm, hai người vẫn duy trì tốc độ như nhau, phối hợp với nhau lướt qua cái xe tải không lớn lắm trước mặt, Tô Tiểu Mạt nhắm tính số lượng người tới đây dựa vào số xe tải này, ít nhất cũng phải năm sáu trăm người, lần đột nhập này chắc chắn có chuẩn bị từ trước, nhưng rốt cục là ai làm đây?

Bên trong cổ bảo, Trữ Dĩ, Trữ Huyền, Trữ Hằng và Trữ Tích không ngừng xả súng về phía đám người áo đen tiến về phía cổ bảo, Trữ Huyền cảm thấy đạn đã sắp hết rồi, nếu hai người kia mà không chịu trở lại thì bốn người bọn họ sẽ bị đánh bẹp lép thành cái sàng.

Trữ Huyền nhìn không được sâu kín nói, “Các người nói xem, nha đầu kia có lừa gạt bắt cóc anh hai đi luôn không?”

Trữ Hằng nhìn không được liếc Trữ Huyền một cái, “Sao anh không tự quan tâm tình hình của anh trước đi, giữa mưa bom bão đạn thế này anh lại có tâm trạng nói nhảm, đợi đám người kia tràn vào nhìn thấy bộ dạng của anh như vậy thì mặc kệ là nam hay nữ cũng đều đề anh xuống chà đạp”.

“Thằng nhóc thối kia, miệng cậu bộ không nói được lời nào hay hơn sao?” Trữ Huyền nhìn không được cười cười nhìn Trữ Hằng, “Anh đây là chờ nha đầu kia trở về tự tay mặc áo ngủ vào cho anh”.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vung Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cái này là ngây thơ hay là lạm tình?

“Cái này cũng phải xem thử cô ta có mạng trở về hay không đã” Trữ Tích thỉnh linh nói ra một câu, lại đưa mắt nhìn Trữ Hằng không trực tiếp bắn giống Trữ Dã và Trữ Huyền mà nhắm thật lâu mới chịu bắn ra, hần như mảy mòi, “Anh tu, đến lúc này mà anh còn muốn tiết kiệm đạn à”.

“Không phải cậu vừa nói Tô Tiểu Mạt lãnh ít dữ nhiều sao, bây giờ nếu tôi không tiết kiệm một chút, lỡ như cô ta không thể về thật thì chúng ta cũng không hao phí quá nhiều tiền” cho dù là rơi vào tình cảnh thế nào thì Trữ Hằng vẫn nghĩ tới tiền đầu tiên.

Trữ Tích liếc Trữ Hằng một cái, “Nếu anh còn tiếp tục như thế thì nha đầu kia còn chưa về thì chúng ta lại chỉ còn là cái xác”

“Cho dù biến thành cái xác anh cũng chịu, nên tiết kiệm thì phải tiết kiệm tới cùng” trong đầu Trữ Hằng bây giờ là những tính toán tỉ mỉ, một khi nhắc tới tiền thì trong mắt hần dường như không thể chứa thêm thứ gì nữa.

“Anh cảm thấy bây giờ là lúc để tiết kiệm sao? Nếu anh chết rồi thì bảo bối của anh lại vào túi bọn áo đen này, đến lúc đó anh có ôm chân diêm vương mà khóc cũng vô dụng”. Trữ Tích hừ lạnh một tiếng, thô bạo đoạt cây súng tự động trong tay Trữ Hằng, xả súng vào đám người đột nhập không chút do dự.

Trữ Hằng quay đầu nhìn hành động của Trữ Tích, suy tư hai giây, nói tiếp, “Cậu nói đúng, cho dù chết cũng không thể để mấy người này được lợi.”

Nói xong hần lại cầm cây súng tự động dưới chân Trữ Tích lên không chút đau lòng mà bắn.

Trữ Huyền nhìn bộ dạng như thế của Trữ Hằng thì nhìn không được lắc đầu, “Nếu cậu hứng thú với phụ nữ bằng một nửa sự hứng thú với tiền thì tốt rồi!”

“Phụ nữ tôi để dành lại cho anh đấy!” sau khi nghe câu cảm thán của Trữ Huyền, Trữ Hằng lập tức phản bác.

“Được thôi, chờ nha đầu kia còn mạng trở về anh đây sẽ chinh phục cô ấy” từ trong xương Trữ Huyền đã toát lên tính cách không chịu thua ai bao giờ, mỗi lần hần ra khỏi cổ bảo bên người lại có nhiều phụ nữ đủ mọi loại hình vờn quanh, nên hần vốn rất tự tin với sức quyến rũ của bản thân, hần luôn cho rằng không một người phụ nữ nào có thể trốn thoát khỏi đôi mắt hoa đào của hần, nhưng vì sao điều đó lại không đúng với Tô Tiểu Mạt? Lần đầu tiên trong đời hần có cảm giác thất bại như thế đối với phụ nữ, loại cảm giác này khiến trái tim hần cực kì bối rối và bất an, loại cảm giác này đã từ lâu hần chưa trải nghiệm, cho nên cô gái đó hần định trước rồi!

“Anh ba, đừng tưởng tôi không biết, không ngờ nhìn bề ngoài anh tỏ ra cực kì phong tao, thực ra anh cũng chỉ uống rượu nói chuyện phiếm với mấy người phụ nữ bên ngoài mà thôi, một khi bị mùi của mấy cô đó mà dính lên người thì anh lại lập tức về nhà tắm tới mấy lần mới chịu đi ra, anh a, tôi cá là anh cũng chưa hưởng thụ mùi vị của phụ nữ đâu, không biết nên nói anh ngây thơ hay là lạm tình đây!” âm thanh châm chọc của Trữ Tích vang lên.

Trữ Hằng và Trữ Dã đứng ở sát bên đương nhiên là nghe được, Trữ Hằng nghi hoặc hỏi, “Này nhóc, sao cậu biết anh ba không có làm gì với mấy cô kia? Tôi lại thấy mỗi lần anh ấy trở về là mặt mày sáng láng lắm đó”.

“Này anh tu, trong đầu anh bộ không thể quan tâm thứ gì khác tiền sao?” Trữ Tích nhìn không được mà quát Trữ Hằng một tiếng.

“Sao vậy? Anh đây mà không quan tâm đến chuyện khác ngoài tiền thì nhóc có thể lớn lên cao to thế này à? Bộ nhóc tưởng nuôi nhóc để làm hả?” Trữ Hằng nghĩ tới thời điểm bọn họ năm tuổi thì bị đưa vào trong cổ bảo, thân thể của Trữ Tích khi ấy đã không được tốt, hần chính là người luôn ở sát bên chăm sóc Trữ Tích từ nhỏ tới giờ, vẫn luôn gắng bó làm bạn tới hiện tại.

“Anh tu, tốt nhất anh đừng nói nữa nếu không tôi sẽ nhìn không được mà lấy súng bắn anh” Trữ Tích nghe Trữ Hằng gào khóc như vậy thì đôi mắt dưới cặp kính nhìn không được tối sầm lại.

Trữ Hằng lập tức ngậm miệng lại, lập tức giờ súng bắn về phía bọn áo đen kia, làm như chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh.

“Trữ Tích, không thể không nói miệng cậu cũng độc lên không ít” Trữ Huyền nghe Trữ Tích nói như vậy thì lòng nhìn không được mà rút một chút, cảm giác bị nói trúng tim đen thật giống như có người dùng kim châm vào ngực vậy, tuy kim rất nhỏ nhưng cũng khiến hần đau đớn, không thoải mái.

“Anh ba, chẳng lẽ tôi nói không đúng?” Trữ Tích nhủ mảy, giương giọng hỏi.

“La2m sao cậu hiểu được chứ? Mặc dù anh chưa từng làm qua nhưng chưa ăn thịt heo bộ chưa thấy heo chạy hay sao? Anh tận mắt nhìn qua rồi nên cũng coi như rất có kinh nghiệm” Trữ Huyền nhếch đôi mắt tà mị lên, cười vô cùng đắc ý.

“Nếu là như vậy thì tất cả chúng ta đều có coi rồi, chúng ta đều có kinh nghiệm, đúng không anh cả?” Trữ Tích đòi đề tài lên người Trữ Dã.

“Ừ” Trữ Dã từ nãy tới giờ vẫn lắng nghe đoạn hội thoại của bọn họ nhưng không lên tiếng, bị hỏi bất ngờ như thế hẳn cũng chỉ thần nhiên ừ một tiếng, không thêm nhắc lại.

“Cho nên Trữ Tích này, cậu không thể mắng anh không quan tâm thứ khác ngoại trừ tiền được, cái kia anh cũng có xem rồi, như vậy cũng có thể coi là chuyện khác ngoài tiền” Trữ Hằng cực kì nghiêm túc sửa chữa nhận xét sai lầm của Trữ Tích về hắn.

Trữ Huyền lần đầu tiên bị Trữ Tích chọc điên, nhìn không được thấp giọng mắng một câu, không thêm đề ý tới Trữ Tích nữa, chỉ nghe thấy súng tự động trong tay hắn không ngừng phát ra âm thanh xả đạn, một tiếng nối tiếp một tiếng, người sáng suốt đều nhìn ra bây giờ hắn tức giận tới mức nào.

Bên phía Tô Tiểu Mạt và Trữ Hạo cũng rất kịch liệt, hai người trái phải giáp công rất cực cũng xuyên qua được hàng xe tải thứ hai, liền nhìn thấy một chiếc xe việt dã đang đậu phía trước, bên ngoài chiếc xe có mấy chục tên lính canh, súng trong tay bọn chúng đều là loại tối tân nhất, nhìn tình hình này nếu xông vào nhất định sẽ bị bắn thành tổ ong.

Tô Tiểu Mạt ngừng lại trốn dưới gầm xe tải, Trữ Hạo cũng trốn dưới chiếc xe đối diện, hai người liếc mắt nhìn nhau.

Tô Tiểu Mạt đột nhiên linh cơ vừa động, khoa chân múa tay một chút, Trữ Hạo nhủ mảy lại, nhìn ánh mắt không cho phép phản bác của Tô Tiểu Mạt thì miễn cưỡng gật đầu.

Tô Tiểu Mạt bò dọc theo dưới gầm xe tải, rồi chồm lên buồng điều khiển của chiếc xe, sau đó khởi động xe đâm vào chiếc việt dã phía trước.

Đám áo đen vây quanh chiếc việt dã nhìn thấy chiếc xe tải đột nhiên khởi động hơn nửa còn hướng về phía bọn họ thì la lớn, sau đó chuẩn bị nổ súng về phía Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt vẫn duy trì thái độ bình tĩnh, nắm chặt tay lái, đạp mạnh chân ga phóng về phía trước, xe việt dã cũng bắt đầu khởi động, sau đó chạy nhanh về phía trước.

Tô Tiểu Mạt phá tan vòng vây của đám áo đen sau đó vội vàng đuổi theo chiếc việt dã.

Trữ Hạo lúc này cũng thừa dịp loạn mà gia nhập vào đoàn áo đen, sau đó phóng người nhảy lên chiếc xe việt dã, Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Hạo đang đứng trên nóc xe kia, mà mấy người áo đen khác lại nghĩ đó là người nhà nên không mấy để ý.

Khóe miệng của Tô Tiểu Mạt gợi lên chút cười lạnh, sau đó nhấn thêm ga theo đuôi, thỉnh thoảng cô còn cố tình đụng vào sau xe chiếc việt dã, Trữ Hạo thì chọn đúng thời cơ phá nát cửa xe mà chui vào.

Trên con đường quốc lộ yên tĩnh, chiếc xe tải của Tô Tiểu Mạt đã đuổi sát phía sau, mà Trữ Hạo cũng đã thành công chui vào bên trong xe việt dã, Tô Tiểu Mạt ổn định tinh thần tiếp tục đuổi theo, hơn nửa đêm, có thể lợi dụng đèn đường mà thấy rõ tình huống, không khí xung quanh nồng đậm mùi vị khản trương kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Năm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Khẩu vị của bốn tiểu thư cũng không nặng như vậy

Tô Tiểu Mạt đưa mắt nhìn về phía Trữ Hạo thì giật mình một phen, hắn đang dây dưa vật lộn với mấy tên trong xe việt dã, cô không khỏi lo lắng, nhìn mấy chiếc xe tải đuổi theo cô càng lúc càng gần, trái tim của Tô Tiểu Mạt run lên một cái, sau đó mạnh mẽ xoay tay lái, toàn bộ chiếc xe tải chắn ngang giữa đường ngăn cản mấy chiếc xe phía sau, sau đó cô nhanh chóng nhảy khỏi buồng lái xe tải, chạy bộ đuổi theo chiếc xe việt dã kia.

Bởi vì từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của các ba, hơn nữa mấy anh em trai nhà cô luôn lôi kéo cô cùng đi chỗ này chỗ kia nên thể lực của cô rất tốt, khi học trong trường quân cảnh cô từng là quân quân chạy đường dài.

Ước chừng chạy một lúc lâu, cuối cùng Tô Tiểu Mạt cũng đến gần được toa sau của chiếc xe việt dã, cô lấy cây súng tự động đánh mang trên vai xuống, vừa chạy vừa nhắm bắn vào bánh sau của chiếc xe.

Phát đầu tiên bắn trật nhưng tới phát thứ hai cô đã bắn trúng, chỉ thấy chiếc xe lập tức nghiêng sang một bên nhưng vẫn tiếp tục tăng tốc, cô cũng gia tăng tốc độ, lại gần chiếc xe một lần nữa, rút súng bắn thủng cái bánh sau còn lại, sau đó chiếc xe vì không chịu nổi sức nặng nên có vẻ lung lay nhưng người ngồi bên trong vẫn không chịu từ bỏ, vẫn cố gắng kéo chiếc xe về phía trước.

Tô Tiểu Mạt không khỏi có chút tức giận, sao còn chưa chịu từ bỏ, nếu vậy thì cũng đừng trách cô không khách khí, sau đó cô tiếp tục lên đạn, trong hai giây ngắn ngủi nhắm ngay bình xăng mà bắn, sau phát bắn đó cô bình tĩnh thu súng lại, một tay cầm súng, bên ưu nhả tiến về phía trước, còn không quên nhướn mày đếm, “Một, hai, ba...” Mãi đến khi cô đếm tới mười, chiếc xe việt dã mới dừng lại.

Tô Tiểu Mạt thông thả tiến lại gần chiếc xe, vừa rồi khi cô đếm được một nửa thì nhìn thấy có một bóng người bị đá khỏi chiếc xe, trực tiếp ngã quỵ trên đường, cô vốn định tiến lên xem người đó còn sống hay không lại thấy Trữ Hạo đang đứng trong xe nhắm ngay đầu của tên áo đen vừa bị đá ra ngoài mà bắn một phát súng, nhất thời máu tươi văng khắp nơi, miệng của Tô Tiểu Mạt mở thật lớn, cái cảm cũng muốn rơi xuống đất, tên Trữ Hạo này cũng thật ác, ngay cả một người cũng không buông tha, nghĩ tới đây cô không khỏi có chút lo lắng cho mình, nếu đến lúc nào đó bọn họ phát hiện ra thân phận của cô, tên này có thể trực tiếp dùng súng bắn cô như vậy hay không? (cái này chị yên tâm, em bảo đảm là ko) Nghĩ tới đây Tô Tiểu Mạt rung mình một cái, xem ra về sau cô phải cẩn thận một chút.

Quả nhiên lời đồn không giả, ai ai cũng nói nam nhân bên trong cổ bảo đều là vương tử, hơn nữa tính cách của năm vị vương tử này cực kì thô bạo, thích giết người làm trò vui, quả nhiên không ngoa, không cần nhìn tới bốn tên kia, chỉ cần nhìn Trữ Hạo hạ thủ độc ác như thế đã là bằng chứng chứng minh tốt nhất rồi.

Tô Tiểu Mạt vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã đi tới trước chiếc xe việt dã, nhìn tên áo đen ngã chổng vó trên đường, mắt mờ to, trên trán còn có một cái lỗ thật lớn do Trữ Hạo bắn, cô bĩu môi, tựa thân vào chiếc xe việt dã, tiện thể vươn tay hái một cái lá cây đặt lên môi thổi, gương mặt nhìn khung cảnh buổi đêm.

Tương phản, bên trong xe lại không được hữu tình như bên ngoài, trong xe việt dã tổng cộng có sáu người, cộng thêm tên cầm đầu nữa là bảy, vừa rồi Trữ Hạo chỉ mới bắn chết tên lái xe, còn năm tên thuộc hạ. Trữ Hạo đứng bên trong xe, không gian chật chội khiến hắn rất khó di chuyển, chỉ có thể miễn cưỡng chống lại năm tên, hắn liếc mắt nhìn về phía Tô Tiểu Mạt đang nhả nhả bên ngoài, đôi mắt tối tăm, ánh mắt nhìn mấy tên áo đen vây công mình cũng thêm vài phần ngoan lệ, bắn mấy phát súng trực tiếp lấy mạng ba tên, còn ba tên khác (kể cả em thủ lĩnh), tên thủ lĩnh áo đen thấy tình hình không ổn vội vọt người ra ngoài, gương mặt liền nhìn tới Tô Tiểu Mạt đang lười biếng tựa người vào xe, chuyển mắt tà tà nhìn hắn.

Đôi mắt của tên thủ lĩnh liền lạnh lùng, nâng tay lên nhắm vào Tô Tiểu Mạt mà nổ súng, lại có cảm giác như có gì đó đang lại gần, hắn cúi đầu liền nhìn thấy một cây súng tự động chia vào thân dưới của hắn.

“Tốc độ chậm quá, đúng là trình độ kém” Tô Tiểu Mạt chặc lưỡi nói, sau đó bóp cò súng, nhưng không bắn vào ‘chỗ kia’ của tên thủ lĩnh áo đen “Nổ súng đi, sao lại không bắn chứ, tôi đang chờ anh bắn đây này!”

“Cô... cô là ai?” tên kia lúc này vẫn duy trì tư thế cầm súng, trầm giọng hỏi.

“Anh bị ngốc à, không nghe rõ âm thanh của tôi sao? Tôi tất nhiên là phụ nữ rồi!” Tô Tiểu Mạt khinh bỉ liếc tên áo đen một cái “Này, tôi rất tò mò, với bản lĩnh như thế thì sao anh có thể làm lão đại được nhỉ?”

“Hừ, cô muốn làm gì?” sắc mặt tên này bắt đầu trầm xuống, thấp giọng hỏi.

“Nhìn mà không biết sao, tôi muốn bắt anh về làm con tin, nói anh nhốt thì đúng là quá cất nhắc rồi, phải nói là rất ngu ngốc mới đúng” Tô Tiểu Mạt phiết miệng châm chọc, “Anh có hơi súng như thế thì cũng không thể làm gì đâu, không bằng để súng xuống đi theo chúng tôi đi, nếu chọc tôi giận lên thì cũng không biết là có lỗ trượt tay mà ‘pằng’, sợ là đến điện Diêm La báo danh cũng bị chặn lại vì thiếu hụt bộ phận nha”

Đôi mắt của tên thủ lĩnh áo đen càng lúc càng tối, đột nhiên hắn lóe về một hướng, sau đó hơi súng lên bắn về phía Tô Tiểu Mạt, cô lạnh lùng nhìn hắn, sau đó thân thể dễ dàng tránh thoát được, súng trong tay cô cũng bắn về phía trong đùi của tên áo đen kia, chỉ kém vài mm nữa là trúng vào ‘cái kia’ của hắn.

Tên này cũng không thèm hừ lấy một tiếng, vội vàng khụy một gối xuống, gương mặt lạnh lùng nhìn Tô Tiểu Mạt.

Trữ Hạo lúc này cũng đã xử lý xong hai tên áo đen còn lại, lại nhìn thấy tên thủ lĩnh khụy xuống đất thì hỏi, “Cô làm gì hắn vậy?”

“Phé!” Tô Tiểu Mạt lạnh lùng nói, “Anh xử lý tên này đi, tôi không thích hương vị trên người hắn, đừng làm bẩn tay tôi”.

Tô Tiểu Mạt nói xong cũng không thèm liếc về phía tên kia một cái nào, vác súng tự động đĩnh đạc tiến về phía trước.

Trữ Hạo cúi đầu nhìn bãi máu ở chỗ tên thủ lĩnh vừa quỵ, rõ ràng chán ghét nhứ mày, lạnh lùng hỏi, “Tôi không có dây thừng, gần đây cũng không có, làm sao trói hắn đây?”

“Sao anh phiền phức như thế” Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Hạo nói vậy thì xoay người, dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn hắn, “Trực tiếp túm lên là được rồi”.

Trữ Hạo cực kì nghe lời túm áo tên kia, kéo lê hắn trên mặt đất.

Tô Tiểu Mạt khóa chốt an toàn của cây súng, nâng tay lên hướng về phía eo của tên thủ lĩnh kia.

Tên kia nhất thời cả kinh, thân thể nhẹn không được rút lại một chút, “Cô muốn làm gì?”

“Đừng làm cái bộ mặt như thế tôi sắp ‘làm’ anh như vậy, khẩu vị của bốn tiểu thư cũng không nặng thế đâu” Tô Tiểu Mạt nghe tên kia nói vậy liền quăng cho hắn một ánh mắt xem thường, sau đó nhanh nhẹn đưa tay cởi dây lưng của hắn đưa vào tay của Trữ Hạo, “Chuyện đơn giản như vậy cũng phiền tới tôi, tôi đã từng dạy anh thế nào hả?” (what? Có à?)

“Cô có dạy tôi cái gì à?” Trữ Hạo đưa tay nhận cái đai lưng từ tay của Tô Tiểu Mạt, tiện thể kéo một cái, cô liền nằm gọn trong lòng hắn, đối diện với đôi mắt thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Có muốn liếc mắt đưa tình thì cũng nên tránh xa một chút.

“Ha ha, tôi nói nhầm, nhầm chút ấy mà” Tô Tiểu Mạt cảm nhận được hơi thở nguy hiểm tản ra từ trên người của Trữ Hạo thì vội vàng cười chân chó, nói.

“Phải không?” về mặt của Trữ Hạo rõ ràng là không tin.

“Đương nhiên, so với vàng còn thật” Tô Tiểu Mạt gật đầu như giả vờ, đùa sao, hảo hán không chấp nhặt chuyện trước mắt, tiểu nữ tử cơ được gần được, bây giờ cho hắn lần tới một chút, đợi sau này chị mạnh lên rồi thì chị nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.

Trữ Hạo cúi đầu, nhìn chăm chú vào đôi mắt hạnh đang liêu mạng chớp chớp đến sắp rút gân của Tô Tiểu Mạt, hai mắt đều là chữ ‘những gì tôi nói là thật hết á’, hắn lại không nói gì lạnh lùng nhìn.

Tên thủ lĩnh áo đen bị hai người lơ đãng giờ tuy rằng không có bị thất lưng trối nhưng vì hắn cũng bị trúng một phát súng, chỗ đó thật sự rất đau, hiện tại hắn không tài nào đứng thẳng được lại nhìn thấy hai người kia đang ôm ôm ấp ấp thì khinh bỉ trong lòng, bất mãn trừng Trữ Hạo và Tô Tiểu Mạt, hai người muốn liếc mắt đưa tình, hôn nồng hôn lạnh gì thì cũng nên tránh xa một chút chứ, tôi thì đang đau muốn chết mà còn phải nhìn hai người yêu đương, bộ không thấy quá đáng sao?

“Nhìn đủ chưa?” Tô Tiểu Mạt nhất thời cảm thấy không khí xung quanh có chút kì quái, cô bị Trữ Hạo nhìn tới mức cả người không tự nhiên, trên người lông mẹ lông con nó cứ dựng thẳng lên.

“Rồi” Trữ Hạo lạnh lùng đáp, buông Tô Tiểu Mạt ra, gương mặt lại trùng hợp nhìn tới ánh mắt bất mãn của tên áo đen thì nhanh chóng vươn tay, trực tiếp buộc hai tay tên đó lại.

Giây phút Tô Tiểu Mạt thoát khỏi vòng tay của Trữ Hạo thì chợt cảm thấy không khí xung quanh thật trong lành, như xuân về hoa nở, tên Trữ Hạo này đúng là khối băng, không, là núi băng ngàn năm mới đúng, bị hắn nhìn như thế quả thực cô cũng sắp bị đông đá mà chết.

Trữ Hạo túm tên thủ lĩnh áo đen, Tô Tiểu Mạt ngang nhiên đi đằng trước, ba người thẳng tiến hướng cổ bảo, nhưng vừa mới đi một đoạn lại nhìn thấy đám áo đen lái xe tải đuổi theo Tô Tiểu Mạt khi này, bọn chúng ai ai cũng cầm súng đuổi theo ba người.

Tô Tiểu Mạt vẫn rất khí thế cầm súng tự động, khoe miệng tà mị câu lên, nói với bọn chúng, “Nếu các anh muốn vị lão đại đây chết thì cứ nhào vào, còn không thì rút qua một bên, đừng làm chị mất mặt”.

Đám áo đen này ít nhất cũng phải tới hai ba mươi người, bọn họ vốn muốn đồng loạt chia súng vào Tô Tiểu Mạt nhưng khi nhìn về phía tên thủ lĩnh sắc mặt trắng bệch, thân dưới toàn là máu thì sững sốt quay mặt nhìn nhau.

Tô Tiểu Mạt thấy đám áo đen bất động, gương giọng nói, “Này, các anh không thấy bây giờ đã hơn nửa đêm rồi sao, giả bộ âm mưu gì chứ, còn không mau nhường đường”.

“Lão đại” Tên áo đen đứng đầu gọi tên thủ lĩnh một tiếng.

“Nghe bọn họ” tên thủ lĩnh lạnh lùng nói.

“Như vậy mới đúng” Tô Tiểu Mạt như rồng mây, sau đó nhìn mấy tên áo đen kia dần thối lui.

Tô Tiểu Mạt bày ra bộ dáng cả lơ phất phơ, thông thả đi về phía trước, Trữ Hạo nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc ý như thế thì khoe miệng nhin không được mà nhếch lên, sau đó chia súng vào sau ót tên thủ lĩnh, kéo đầu dây trối hắn ta một cái, đi sát phía sau của Tô Tiểu Mạt.

Đi được một hồi thì tới chỗ bọn họ dừng xe, Tô Tiểu Mạt rất tự nhiên leo lên một chiếc xe bỏ trống, Trữ Hạo lập tức đẩy tên thủ lĩnh vào rồi cũng ngồi một bên, dưới cái nhìn đầy cảnh giác của bọn áo đen, Tô Tiểu Mạt lái xe thẳng tiến về cổ bảo.

Tên thủ lĩnh áo đen rất trấn định mà tiến vào chiếc xe, cũng không thèm để ý tới vết thương trên đùi mà đi thẳng về phía trước, ngồi cạnh Tô Tiểu Mạt, không nói lời nào.

Tô Tiểu Mạt đang lái xe thì đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, “Trữ Hạo, bị mất hắn lại”.

“Ừ” Trữ Hạo cũng nghĩ tới những gì cô nghĩ, sau đó lấy từ trong túi ra một cái khăn tay, bịt mắt tên thủ lĩnh lại.

Khóe miệng của Tô Tiểu Mạt không khỏi run rẩy, “Này khối băng, anh thích khăn tay lắm à, trên cổ tay tôi có một cái, anh còn dùng cái khác bịt mắt tên này nữa, rốt cuộc trên người anh có mấy cái khăn vậy?”

“Còn hai cái nữa” Trữ Hạo hoàn toàn không khó chịu khi Tô Tiểu Mạt gọi hắn là khối băng, lạnh lùng trả lời.

“Sao anh có thể mang nhiều khăn tay trên người vậy chứ?” Tô Tiểu Mạt có chút khó hiểu hỏi, cô cảm thấy tên này đúng là cuồng khăn tay, một tên đàn ông sao lại mang nhiều khăn tay như thế trong túi áo ngủ chứ.

“Thích” giọng điệu của Trữ Hạo vẫn rất lạnh nhạt.

“Sở thích của anh quả là không giống người thường” Tô Tiểu Mạt đối với hành động lời ít ý nhiều của Trữ Hạo bội phục sát đất, cô đúng là chưa từng gặp qua người tích trữ như vàng giống hắn đâu, mấy ông ba nhà cô cũng không ít nói thế đâu.

“Ừ” Trữ Hạo ôn hòa lên tiếng.

Tô Tiểu Mạt đã nhìn thấy được bên ngoài ngôi cổ堡 cách cô không còn xa có hơn một trăm tên áo đen đang đầu súng liên hồi, bên trong cổ堡 cũng phải tới hơn ba trăm người nội ứng, Tô Tiểu Mạt thấy thế thì vội vàng lái xe, bất chấp tất cả tăng tốc vọt về cổ堡.

Trữ Hằng nhìn đạn trong súng tự động trên tay hắn càng lúc càng ít, lại nghĩ nha đầu kia sao còn chưa chịu về, nếu còn trẻ hơn nữa chắc hẳn cũng không thể cầm cự, đúng lúc hắn đang suy nghĩ thì một chiếc xe vọt vào, trực tiếp đụng ngã mấy chậu cảnh hai bên đường, Trữ Hằng rống lớn, “Ai nha, ai mà kì quá vậy, chạy xe không nhìn đường à, coi chừng mấy chậu cảnh của tôi!”

Trữ Tích đứng ở kế bên Trữ Hằng, nghe thấy vậy thì liếc Trữ Hằng một cái, “Anh tư, bộ anh không thấy tài xế là ai à? Chỉ lo mấy cái bồn cảnh”

Trữ Hằng nghe Trữ Tích nói thế thì mới đau lòng ngược lên nhìn chiếc xe, nhìn thấy tài xế là Tô Tiểu Mạt thì giận tới nghiêng răng nghiêng lợi, “Này Tô Tiểu Mạt, cô vừa trở về đã làm tim tôi chảy nhiều máu như vậy, chẳng những dùng vũ khí bảo bối của tôi mà còn phá hoại mấy bồn cảnh của tôi nữa, cô nhớ đó, nhất định tôi sẽ bắt cô trả lại gấp mười”.

Trữ Tích chỉ thấy Tô Tiểu Mạt lái xe trực tiếp xông thẳng vào đám áo đen, đi tới trước cổ堡, sau đó cực kì khí phách mở cửa xe bước ra ngoài.

Mấy tên áo đen bên ngoài lập tức tiến lên phía trước vây quanh chiếc xe, Tô Tiểu Mạt nhủ thầm, khóe miệng ôm lấy một nụ cười như có như không, thân thể lười biếng dựa vào chiếc xe, “Các anh hình như hơi nhiệt tình quá rồi, không cần hoan nghênh tôi như vậy đâu, muốn hoan nghênh thì cũng nên là lão đại của mấy anh mới đúng”.

Đám người áo đen nghe Tô Tiểu Mạt nói thế thì toàn bộ đều phóng ánh mắt vào người tên thủ lĩnh áo đen đang ngồi trong xe cùng Trữ Hạo, bọn họ liếc cả kính.

Đám người áo đen vội vàng kêu lên “Lão đại”.

“Kêu lớn vậy làm gì, tôi cũng chưa có chết” tên thủ lĩnh áo đen vội vàng ngắt đầu, cau mày trách cứ.

Tên áo đen dẫn đầu trong đám vội vàng hỏi, “lão đại, sao anh lại bị bọn họ bắt?”

“Bắt thì cũng đã bắt rồi, hỏi nhiều thế làm gì?” tên thủ lĩnh áo đen nâng hai mắt lên, liếc qua đám áo đen một cái, “Tốt lắm, các cậu rút lui đi”

“Nhưng mà... lão đại” tên áo đen kia vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Không nhưng nhị gì cả, ông đây cũng đã bị bắt rồi, cho dù có tiếp tục thì đám phế vật các cậu còn làm được trò trống gì, lâu như vậy chẳng nhưng không đánh sập cái cổ堡 này mà còn để bọn họ thoát ra bắt ông đây, các cậu đúng là vô dụng” tên thủ lĩnh nhất thời lớn tiếng quát lên, hoàn toàn không để ý tới vết thương trên đùi mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: NGOÀI TÔI RA CÔ KHÔNG ĐƯỢC THÂN THIẾT VỚI BẤT CỨ TÊN ĐÀN ÔNG NÀO KHÁC.

Cổ của mấy tên áo đen co rút lại, cúi đầu nghe lão đại nhà mình tùy ý mắng mỏ, không dám phản bác một câu, trong lòng nói thầm, cái này có thể trách bọn họ sao? Bọn họ khó khăn lắm mới tìm ra vị trí của cổ堡, phải dùng tới dụng cụ định vị tinh vi nhất, nhưng người bên trong này cũng không hiện

chút nào, giết chết hơn trăm anh em của bọn họ, bọn họ cũng sắp đề bệp mấy người kia tới nơi rồi thì lại bị thất bại trong gang tấc, lão đại a lão đại, sao anh có thể bị bắt chứ? Đám người áo đen cực kì oán niệm.

“Đi đi, đều cút khỏi mắt ông!” tên thủ lĩnh tỏ ra cực kì phiền chán, giọng quát.

Tên cầm đầu mấy tên áo đen còn lại cũng vùng tay lên, thủ hạ lập tức ngoan ngoãn tản ra.

Tô Tiểu Mạt cảm thấy mấy tên áo đen này tuy ai cũng đều che mặt nên không rõ bộ dạng, nhưng cách nói chuyện của bọn họ cũng rất thú vị, nhưng sao lại kết oán với mấy tên trong cổ bảo này chứ?

“Đẫn hấn vào đi” Trữ Hạo lạnh lùng nói.

Tô Tiểu Mạt nhú mày, nhìn thoáng qua tên thủ lĩnh áo đen, trầm giọng nói, “Đi thôi”.

Tên thủ lĩnh vừa nâng bước mới ý thức được đuôi mình bị thương, vốn định đi khi thế một chút nhưng vì hoàn cảnh không cho phép nên chỉ có thể tập tễnh bước đi, ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào cổ bảo.

Cửa sổ của cổ bảo đều bị đập nát, từ bên ngoài nhìn vào có thể thấy Trữ Dã, Trữ Huyền, Trữ Hằng và Trữ Tích đều đã đứng lên, trong đó bắt mắt nhất chính là Trữ Huyền vì hắn chỉ mặc một cái quần lót tam giác, vô cùng yêu nghiệt tựa vào bức tường bên cạnh, đôi mắt hoa đào không ngừng phóng điện về phía Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt cũng giật giật khóe miệng, tên này, hơn nửa đêm rồi mà còn không mặc đồ tựa lưng vào tường, bộ hắn không thấy lạnh à, vậy mà còn cười được nữa chứ, đúng là siêu nhân, à mà không chỉ có mình hắn, cả năm tên trong cổ bảo này đều là quái vật trong quái vật.

“Tô Tiểu Mạt” Trữ Hằng thấy cô vừa đi vào thì lập tức ro61nglo71n.

Tô Tiểu Mạt vốn định ngoáy lỗ tai, nhưng nhìn miếng vải đen tên đầu thì đúng là không tiện lắm, lấy cái khăn đen trên đầu xuống, cô xoa nhẹ cái trán một cái, về mặt cực kì không kiên nhẫn liếc Trữ Hằng một cái, “Kêu lớn thế làm gì, tôi cũng chưa có điếc”.

“Cô... cô nhìn chuyện tốt mà cô làm đi, mấy cái bồn cảnh mà tôi khó khăn lắm mới chăm lớn được, vậy mà vì một phút bất cẩn của cô mà tiêu tan rồi, cô đền cho tôi đi!” Trữ Hằng tiến tới kéo tay Tô Tiểu Mạt mà công khai lên án.

Tô Tiểu Mạt gương mặt, lạnh lùng liếc Trữ Hằng, “Yên tâm, ngày mai khi anh thức dậy sẽ thấy mấy cái bồn kia không sức mẻ miếng nào đâu, như vậy được rồi chứ?”

“Cô nói thật?” mắt của Trữ Hằng sáng lên, nhìn Tô Tiểu Mạt hỏi.

“Ừ” Tô Tiểu Mạt không kiên nhẫn gật đầu.

“Sao cô không nói sớm, nếu cô có thể khiến chúng nó lạnh lạnh như cũ thì tôi cũng không so đo với cô” Trữ Hằng vội vàng buông tay của Tô Tiểu Mạt, khuôn mặt vừa rồi còn nổi giận đùng đùng bây giờ lại tràn đầy tươi cười, sắc mặt biến đổi còn mau hơn lật sách.

“Này nữ nhân, áo ngủ của tôi đâu?” Trữ Huyền tà mị híp hai mắt lại nhìn Tô Tiểu Mạt.

“Làm mất rồi” Tô Tiểu Mạt cũng rất sáng khoái nói.

“Vậy cô nhẫn tâm nhìn tôi không có áo ngủ mặc mà chịu lạnh cả buổi tối sao?” Trữ Huyền dùng vẻ mặt thất vọng ai oán nhìn Tô Tiểu Mạt, sâu kín nói, bỏ đáng oán phụ mười phần.

“Anh có nhiều áo ngủ như thế không lẽ còn để ý một cái áo ngủ rách như thế, còn nếu anh muốn thế thì tôi sẽ tìm về cho anh, nhưng nói trước cái áo ngủ đó bị dính mùi của đàn ông khác rồi đó” Tô Tiểu Mạt nhú mày liếc Trữ Huyền một cái.

“Mùi của đàn ông khác? Chẳng lẽ cô làm chuyện gì bậy bạ với đàn ông?” Trữ Huyền nghe Tô Tiểu Mạt nói vậy thì vội vàng đứng thẳng người dậy, ngửi khí trở nên lạnh lùng.

“Ừ, có chút bậy thật” Tô Tiểu Mạt gật đầu trả lời.

“Cô...” Trữ Huyền nghe Tô Tiểu Mạt nói vậy thì trong lòng nổi lửa, hoàn toàn không để ý tới chuyện hắn không có mặc quần áo mà đi thẳng tới trước mặt cô, dùng một tay ôm cô vào lòng sau đó vác lên vai, hung hăng đánh vào mông cô.

Tô Tiểu Mạt không ngờ tên này lại dám làm như vậy, vội vàng giãy dụa, “Này, tôi làm bậy với ai thì liên quan gì tới anh, quan hệ của tôi với anh cũng có thân quen tới đó đâu”.

“Hừ, tôi mặc kệ, ngoại trừ tôi cô không được thân thiết với bất cứ tên đàn ông nào khác, nếu không tôi sẽ đánh mông cô tới khi cô không dám nữa mới thôi” nhìn bề ngoài tên Trữ Huyền này yêu nghiệt như thế, mảnh mai như thế nhưng sức lực của hắn rất lớn, nếu nhìn kĩ dáng người của hắn sẽ thấy hắn có cơ bụng, giờ phút này hắn chỉ dùng một cánh tay đã khiến cô không thể giãy giụa, đã thế hắn còn vừa nói vừa không quên đánh vào mông cô, lực đạo cũng rất mạnh.

“Tên chết tiệt này, cái bậy bạ của tôi không giống như cái anh nghĩ đâu, anh kích động cái gì chứ” Tô Tiểu Mạt không nhìn được nữa mà thét lên.

“Vậy cô nói rõ xem” Trữ Huyền nghe cô nói thế thì nở nụ cười, ngừng tay, “Vậy bậy bạ của cô là sao?”

“Đương nhiên là giết hai tên đàn ông, như vậy không bậy sao?” Tô Tiểu Mạt thầm nghĩ sức lực của tên này đúng là lớn thật, nhưng cô dễ dàng bị khiêng lên vai như thế thì đúng là mất mặt, không khỏi cúi đầu xuống cắn một phát lên vai Trữ Huyền.

Trữ Huyền la lên một tiếng, Tô Tiểu Mạt nghe hắn kêu vậy thì trong lòng đắc ý một chút mà nhả ra, nhìn dấu răng trên vai hắn cô thấy cực kì thích ý, nhưng cũng giả bộ lạnh lùng nói, “còn không chịu bỏ tôi xuống?”

“A” Trữ Huyền tuy rằng đau nhưng không biết tại sao trong lòng không chút buồn bực, tâm tình cực kì tốt, vội vàng thả Tô Tiểu Mạt xuống, Tô Tiểu Mạt vừa chạm đất liền đánh giá Trữ Huyền, hai mắt tràn đầy ý cười, khoe miệng tã mị gọi lên, đôi mắt hoa đào tỏa sáng thoạt nhìn rất yêu mị, đáng người tình xảo bại lộ ra bên ngoài, chắc, quả nhiên là yêu nghiệt, bị cô cắn như thế mà vẫn cười tươi như hoa, xem ra tên này có máu SM.

Trữ Hạo và Trữ Tích không nói gì, chỉ cảnh giác giữ súng thủ bốn phía, Tô Tiểu Mạt liếc Trữ Huyền một cái sau đó xoay người lại bắt gặp tên thủ lĩnh áo đen kia đang ngơ ngác nhìn Tô Tiểu Mạt, miện mở lớn đến mức có thể nhét vừa một cái trứng gà.

Tô Tiểu Mạt bước lên phía trước, dùng tay quơ quơ, “Này, tôi biết dung mạo của tôi rất xinh đẹp, người gặp người thích hoa gặp hoa nở nhưng anh cũng không cần dùng vẻ mặt này nhìn tôi chứ!”

Tên thủ lĩnh áo đen hít vào một hơi, vội vàng lắc đầu, “Tôi bị cô dọa” sau đó rất tự nhiên mà ngồi lên ghế sofa.

Tô Tiểu Mạt quay đầu nhìn Trữ Huyền hoàn toàn không có chút tự giác đi mặc quần áo nào, lạnh lùng nói, “Anh đang muốn cho mấy trăm người ngoài kia chiêm ngưỡng thân thể sao?”

“Tôi lập tức mặc quần áo” câu nói của Tô Tiểu Mạt khi vào tai của Trữ Huyền lại thành một ý khác, hắn lập tức chạy lên lầu hai.

“Này, trước kia anh có quen cô ta sao? Sao anh lại nhìn cô ta như vậy?” Trữ Tích xoay người nhìn một màn vừa rồi, cảnh giác hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: HÔN TÔI MỘT CÁI TÔI SẼ NÓI CHO CÔ.

Tên thủ lĩnh áo đen ngẩn đầu lên nhìn thoáng qua Tô Tiểu Mạt sau đó gật đầu, ngay sau đó lại không ngừng lắc đầu.

“Này, rốt cục là biết hay không biết? Sao lúc thì gật lúc lại lắc chứ?” Trữ Hằng đứng cạnh Tô Tiểu Mạt sốt ruột hỏi, trong lòng có một cái gì đó thôi thúc hắn tìm đáp án.

“Tôi gật đầu vì tôi có biết cô ấy” tên thủ lĩnh áo đen giương mắt nhìn thoáng qua Trữ Huyền, trả lời.

“Vậy anh lắc đầu là ý gì?” Trữ Hằng nghe tên áo đen nói thế thì mắt trầm xuống, cảnh giác nhìn Tô Tiểu Mạt, những người khác cũng thế.

Tô Tiểu Mạt bước lên phía trước nhìn thẳng vào tên thủ lĩnh áo đen, “Này, com có thể ăn bậy nhưng nói thì không thể nói lung tung”.

“Tôi không có nói lung tung, tôi có biết cô mà, cô cho tôi một phát đạn hại tôi thiếu nữa thành thái giám thì sao mà không biết cô được chứ? Nhưng về phần lắc đầu là bởi vì... đáng tiếc, đáng tiếc...” tên áo đen làm vẻ mặt muốn nói lại thôi, cực kì tiếc nuối.

“Đáng tiếc gì?” người mở miệng lúc này là Trữ Huyền, hắn vẫn như trước xinh đẹp mị hoặc bước xuống lầu, đi tới kế bên của Tô Tiểu Mạt, một tay khoát lên vai cô, thoạt nhìn rất tùy ý nhưng lại rất có lực.

Tô Tiểu Mạt cảm nhận được áp lực vô hình, nghĩ, mấy người này đúng là kì quái, từ lúc tới đây bọn họ ghét cô chỉ thiếu điều một phát đạn cô bay ra khỏi nhà, sau đó lại buộc cô làm tròn trách nhiệm mẹ kế của bọn họ, tu bổ ruộng cảnh, nấu cơm, tới tối cũng không yên ổn, gặp phải tập kích đêm khuya, cô liều chết liều sống bảo vệ bọn họ, vậy mà không cảm kích thì thôi còn nghi ngờ lung tung nữa, Tô Tiểu Mạt nhất thời cảm thấy ủy khuất, sau đó vươn tay hung hăng kéo cái tay đang gác lên vai cô của Trữ Huyền xuống, tiến về phía trước, giương giọng nói, “Anh không có xương sống à?”

“Không có” Trữ Huyền lắc đầu nói, lại thấy Tô Tiểu Mạt né tránh, đôi mắt hoa đào vốn tràn ngập ý cười hiện lên một chút tức giận.

“Này, anh nói rõ ràng một chút cho tôi, tôi không muốn mới tới đây ngày đầu tiên đã trở thành gian tế” Tô Tiểu Mạt cam hận nói với tên thủ lĩnh áo đen.

“Ai, tôi đang tiếc là sao không gặp cô sớm hơn chút nữa chứ, nếu không tôi có thể biến cô thành người phụ nữ của tôi rồi” tên thủ lĩnh áo đen chặc chặc và tiếng liên tục thờ dài.

“Ngại quá, Tô Tiểu Mạt tôi chỉ thích trai đẹp, nhìn bộ dạng của anh tôi rất chướng mắt” Tô Tiểu Mạt nghĩ, chỉ có trời biết ở chung với mấy ông ba sở hữu vẻ đẹp người người ghen tị, ai ai cũng xinh đẹp như hoa và đảm anh em trai hưởng gen tốt, trong nhà đều là mỹ nhân thì người có thể khiến Tô Tiểu Mạt khen ngợi chắc cũng là cực phẩm nhân gian.

“Nếu tôi nói tôi còn đẹp hơn mấy người này thì sao? Cô có muốn suy nghĩ lại hay không?” tên thủ lĩnh áo đen từ tốn nói, từ từ cời ra miếng vải đen trên mặt lộ ra mặt khuôn mặt yêu mị, hai mắt lóe ra hào quang câu hồn.

Tô Tiểu Mạt cúi đầu nhìn tên thủ lĩnh áo đen, cẩn thận đánh giá hắn, vừa rồi cũng không cò nhìn kỹ cho nên bây giờ ngắm mắt của hắn một hồi, lại quay đầu nhìn cặp mắt hoa đào của Trữ Huyền, “Ừm, hai mắt của anh rất đẹp, còn phóng điện nhiều hơn tên kia nữa” cô vừa nói vừa chỉ vào Trữ Huyền.

“Phải không?” Trữ Huyền không khỏi mị hoặc cười, đôi mắt hoa đào càng ngày càng mị len, phong tình vạn chủng.

Tô Tiểu Mạt chuyển mắt liếc Trữ Huyền một cái, trong lòng nghĩ tên này đúng là yêu nghiệt, nhưng người trước mắt này lại khiến cô hứng thú hơn, không nói gì thêm, đưa tay kéo toàn bộ miếng vải đen ra, nhìn toàn bộ khuôn mặt này, Tô Tiểu Mạt không không chế được mà kinh ngạc một chút, “Bộ dạng của anh đúng là đẹp hơn bọn họ thật”.

“Tô Tiểu Mạt!” người đầu tiên không bình tĩnh chính là Trữ Hằng, tuy rằng hắn cũng công nhận tên này đẹp hơn hắn nhưng hắn cũng không kém, bị một cô gái nhận xét không đẹp bằng người khác, lần đầu tiên trong lòng hắn trào ra cảm giác khó chịu không tả.

“Cái gì, bộ dạng của tên này đẹp hơn anh là sự thật, người không phải là không quan tâm cái gì khác ngoài tiền à?” Tô Tiểu Mạt cũng không quên chọc ngoáy Trữ Hằng.

Trữ Hằng nghe Tô Tiểu Mạt nói thế thì giống như ý thức được cái gì đó, bĩu môi không thêm phản bác, chỉ là gắt gao nhìn Tô Tiểu Mạt chăm chăm.

Trữ Dã, Trữ Hạo và Trữ Tích bên ngoài cũng không có gì bất mãn với câu nhận xét của Tô Tiểu Mạt, nhưng đôi mắt của bọn họ không tự giác trầm một chút, tiếp theo là Trữ Huyền không phục nhìn Tô Tiểu Mạt, “Cô thực sự cảm thấy tên này đẹp hơn tôi sao?”

“Nói thế nào nhỉ, thật ra anh và anh ta cùng thuộc một thể loại, đều yêu nghiệt hơn cả phụ nữ, nhưng anh thì trong yêu nghiệt mang theo chút lười biếng, còn anh ta là yêu nghiệt phong lưu, xem ra ai cũng có đặc sắc riêng” Tô Tiểu Mạt đương nhiên hiểu ánh mắt uy hiếp của Trữ Huyền, vội vàng bào chữa, trong lòng nghĩ, ai nói đàn ông là động vật đơn giản? Nhìn đi, mấy tên này làm gì có ai hiền chứ, một đám giáo hoạt như hồ ly, cô nhất thời cảm thấy thật mất mặt, thân là con gái của mẹ Lâm Tô mà ngay cả một ánh mắt của đàn ông cũng chịu không được, như vậy thì sao có thể giống mẹ cô mà trái ôm phải ấp đây? Aiz đúng là không nên.

“Cô tên là Tô Tiểu Mạt?” bạn áo đen ngẩng đầu nhàn nhã tự đắc ngồi trên sô pha, bên trong đùi vẫn không ngừng chảy máu nhưng hắn lại giống như không để ý, khoe miệng gọi lên nụ cười mị hoặc như hoa anh túc, hỏi.

“Đúng” Tô Tiểu Mạt cuối cùng cũng dời mắt khỏi ánh mắt đầy uy hiếp của Trữ Huyền, nhìn chăm chăm tên áo đen, gật đầu.

“Vậy cô thấy dung mạo của tôi như vậy có xứng đáng trở thành người đàn ông của cô không?” bạn áo đen tà tà híp mắt nhìn Tô Tiểu Mạt.

“Có, nhưng tôi đã có người trong lòng rồi” Tô Tiểu Mạt cực kỳ có lòng tốt khích lệ sắc đẹp của ai kia nhưng cô cũng không chút do dự nào mà nói cho người khác trong trái tim cô đã chứa một người rồi, hơn nữa người này từ lúc cô sinh ra tới nay vẫn luôn tồn tại trong tim cô.

“Tôi không quan tâm cô có yêu người khác hay chưa” khoe môi của bạn áo đen vẫn duy trì ý cười yếu ớt.

“Này, anh đừng quên bây giờ anh mới là tù binh, sao lại có thể đặc nghị vấn với tôi được chứ” Tô Tiểu Mạt nhũn mày cố tình lảng tránh đề tài này, nói tiếp.

“Vậy các người bắt tôi tới đây để làm gì?” bạn áo đen một tay đỡ cằm, đôi mắt héch có chút gọi lên, bạc môi mím lại, ngũ quan tinh xảo, da thịt trắng nõn, đúng là xinh đẹp chết người. (tự nhiên có cảm giác kì kì)

“Anh không cảm thấy câu hỏi đó rất dư thừa à? Phải bắt anh tới đây thì chúng tôi mới có thể sống mà nói chuyện với anh chứ, tôi hỏi anh, anh là ai? Sao lại biết được vị trí của cổ bảo? Sao lại muốn tập kích chỗ này?” Tô Tiểu Mạt liên tục đặt câu hỏi.

“Nếu cô hôn tôi một cái thì tôi sẽ nói cho cô” ánh mắt của bạn áo đen chợt lóe, trong mắt có rất nhiều màu muôn hồng nghìn tía biến đổi liên tục, cách nói chuyện cực kỳ tao nhã nhưng nội dung thì... khụ khụ... lại tương đối vô lại.

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Tô Tiểu Mạt trầm mặc trong lòng, tên này rốt cục chui ra từ đâu vậy, đúng là không biết sống chết, dám đùa giỡn cô.

“Không đồng ý sao... cũng được, vậy đổi thành tôi hôn cô vậy” bạn áo đen chồm người lên phía trước, giống như muốn hôn cô, nhưng người bên ngoài nhìn vào thì lại cảm thấy giống như Tô Tiểu Mạt đang đùa đùa hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phích Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: CHẾT TRONG TAY CÔ TÔI CŨNG MÃN NGUYỆN

“A, vậy anh đừng nói, tôi sẽ không hỏi đâu, chúng ta cứ tiếp tục giữ vững lập trường của mình đi, xem ai sợ ai” Tô Tiểu Mạt cảm thấy bạn nam nhân này càng lúc càng vô lại.

“Các anh tự giải quyết đi, tôi mệt rồi, đi ngủ trước đây” Tô Tiểu Mạt cảm thấy nếu còn tiếp tục dây dưa với tên này nhất định không thể moi được tin tức gì cả, mệt mỏi cả buổi tối rồi, chỉ có trời mới biết, mấy ngày nay việc chuẩn bị tới cổ bảo đã khiến cô mệt tới mức nào, vất vả lắm mới vào được đây mà còn bị bắt làm việc không công cả ngày, cô thực sự mệt muốn chết đi được, không thèm nhìn tới năm tên đàn ông kia, cô trực tiếp vác súng đi lên phòng mình.

“Tôi cũng mệt, làm sao bây giờ?” bạn áo đen bỏ lại một câu liền muốn theo chân Tô Tiểu Mạt lên lầu.

“Anh muốn làm gì?” Trữ Hằng bước lên phía trước cản đường của bạn áo đen.

“Tôi mệt, đương nhiên là phải đi ngủ rồi” bạn áo đen cực kì vô sỉ giờ cái mặt buồn ngủ mông lung ra, hai tròng mắt vốn mị hoặc giờ lại thêm một tầng sương mù mê ly, tràn đầy màu sắc.

“Ai nói anh có thể ngủ? Anh mà không nói chuyện rõ ràng thì đừng mong rời khỏi phòng này” Trữ Hằng hung hăng nói.

“Nói rõ ràng? Rõ ràng cái gì?” hai tròng mắt bạn áo đen tràn đầy ngây thơ, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Trữ Hằng.

“Này, anh muốn ăn đòn hả?” Trữ Hằng nghe câu hỏi ngây thơ vô số tội của bạn áo đen thì vùng nắm đấm lên muốn đập người nào đó lại bị bạn áo đen chặn lại.

“Buông nó ra” Trữ Huyền tiến lên phía trước lạnh lùng nói.

“Nhất định anh cũng có thấy rõ ràng là cậu ta động thủ trước nha, tôi vô tội” cái tay cản nắm đấm của bạn áo đen tăng thêm chút lực đạo.

“Xem ra anh không biết quy củ của nơi này rồi, đừng nói là chỉ có mấy người ngoài kia vọt vào, cho dù có thêm mấy trăm người nữa thì cũng vô dụng thôi” Trữ Dã này giờ không mở miệng cũng không nhìn được nói một câu, tao nhả lại gần bạn áo đen, âm thanh ôn hòa lại mang theo gió lạnh.

Tô Tiểu Mạt vốn tính trở về phòng ngủ nhưng lại nhìn thấy thân thủ của bạn áo đen thì kinh ngạc trong lòng, thân thủ tốt như thế sao khi này có thể bị cô bắn trúng một phát chứ? Không lẽ hắn cố tình? Không đúng, vậy đã xảy ra chuyện gì?

“A, tôi cũng muốn mở mang kiến thức một chút” khoe miệng của bạn áo đen cong lên, nhìn Trữ Dã, khi nói chuyện cũng tùy ý thản nhiên.

“Chưa từng có ai còn sống mà ra khỏi cổ bảo” Trữ Dã lạnh lùng nói.

“Kể cả các người sao?” bạn áo đen tò mò hỏi.

“Phải, chúng tôi cũng không thể sống sót mà rời khỏi nơi này” Trữ Dã cực kì nghiêm túc trả lời, tuy rằng nghe qua có chút giống kể chuyện giật gân nhưng nếu là từ trong miệng hắn nói ra thì không còn gì để nghi ngờ nữa.

Tô Tiểu Mạt nghe đoạn đối thoại của bọn họ, trong đầu không ngừng xoay tròn, bọn họ nói không có cô gái nào có thể sống ở đây quá ba tháng, vậy ba tháng sau cô sẽ chết sao?

“Nhưng quy củ của các người cũng đâu liên quan tới tôi” bạn áo đen cuối cùng cũng thả tay Trữ Hằng ra, sau đó chậm rãi tới gần Tô Tiểu Mạt, kéo tay cô, “Tôi mệt rồi, mang tôi đi ngủ đi”.

“Sao lại là tôi?” Tô Tiểu Mạt chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn cái tay bị người nào đó nắm, vội vàng rút lại, hỏi.

“Bởi vì cô làm tôi bị thương, là cô bắn tôi đến xém chút nữa có lỗi với ông bà tổ tiên nên cô phải phụ trách” bạn áo đen cúi đầu, nhẹ giọng cười.

“Nếu tôi không bắn anh thì anh sẽ bắn tôi, đương nhiên vì an toàn của mình tôi phải làm anh bị thương rồi” Tô Tiểu Mạt cười một tiếng, cái định lí gì đây, không lẽ đầu óc tên này có vấn đề?

“Tôi mặc kệ, cô nhìn chân tôi đi, nếu còn không chịu lấy viên đạn ra nữa thì chân tôi nhất định sẽ bị phé, cô hẳn tâm thấy người không cứu sao?” bạn áo đen cực kì không có ý thức tự giác mà tùy ý dựa lên vai của Tô Tiểu Mạt, ôn nhu hỏi.

“Nhẫn tâm” Tô Tiểu Mạt dịch dịch bả vai một chút, dời cái đầu trên vai cô xuống, “Nếu diệt yêu nghiệt chúng ta sẽ trở thành những công dân tiêu biểu có trách nhiệm”.

“Nếu chết trong tay cô tôi cũng mãn nguyện” bạn áo đen càng lúc càng lấn tới, đem toàn bộ thân thể không xương tựa trên người Tô Tiểu Mạt, sâu kín nói.

“A, tôi nhận không nổi đâu, rốt cục thì anh ăn cái gì mà lớn lên vậy, mặt còn dày hơn cả Trữ Huyền” Tô Tiểu Mạt nhìn không được rống to ra tiếng, sau đó nhanh chóng chạy tới bên cạnh Trữ Dã, “Anh tính xử lí tên này thế nào?”

“Tôi nói rồi, không ai có thể rời khỏi cổ bảo này, dù là người chết cũng không ngoại lệ” Trữ Dã thần nhiên nói, đôi mắt vẫn ôn nhuận vô cùng.

“Anh giết tên này đi” Tô Tiểu Mạt gọn gàng dứt khoát nói ra ý tưởng trong lòng, cô đối đãi với loại yêu nghiệt mặt dày thế này không có chút sức chống cự nào, cho nên biện pháp duy nhất chính là giết điếc làm ngơ.

“Anh cả, đừng nói nhiều với hắn làm gì, giải quyết nhanh gọn đi” Trữ Tích này giờ không mở miệng rồi cục cũng nhin không được mà lên tiếng, nhìn Tô Tiểu Mạt vẫn lắc lư trước mặt hắn, hắn liền cảm thấy phiền lòng, cô gái này chỉ mới tới đây có một ngày mà cô bảo đã xảy ra nhiều phiền toái như vậy, nghĩ tới đây, mặc dù vừa rồi cô cứu hắn nhưng hắn vẫn muốn đuổi cô ta đi.

“Đừng đó anh cả, người này cực kì muốn ăn đòn” Trữ Hằng vô cùng kinh nghiệm nói, tuy rằng hắn có thể lấy chút tiền bồi thường từ tên này để đền bù tổn thất cho cổ bảo nhưng nhìn tên này rõ ràng là người bị bắt mà lại kiêu ngạo như thế thì nhin không được muốn giải quyết hắn.

“Các người nên suy nghĩ kĩ đi, nếu muốn lưỡng bại câu thương thì tôi đây cũng rất sẵn lòng” bạn áo đen vẫn không chút để ý cười nói, nhưng mắt đã lạnh tới âm độ.

“Bây giờ anh đang ở trong tay chúng tôi, anh cảm thấy mình có thể bình an rời khỏi đây sao?” Trữ Hạo lạnh giọng mở miệng.

“Tôi nói rồi, quy củ của mấy người không liên quan tới tôi, tôi chỉ muốn nói ai cũng không thể làm gì được tôi. Vừa rồi bị các người bắt chẳng qua là tôi muốn nhìn thấy cổ bảo trong truyền thuyết ra làm sao thôi, tôi mò không biết nắm vị vương tử có lợi hại như lời đồn hay không” bạn áo đen vòng hai tay trước ngực, tựa cái chân bị bắn trúng lên bức tường, ngẩng đầu nhìn bọn họ.

“Tôi biết ngay mà, nhìn thân thủ vừa rồi của anh khi đánh với Trữ Hằng, nếu là lúc này tôi tuyệt đối không thể dễ dàng tóm anh như vậy, thì ra đúng là anh cố ý, quả nhiên đủ gian manh” Tô Tiểu Mạt cũng hiểu rõ nói, sau đó tiến lên nhìn bạn áo đen, “Nhưng mà bây giờ anh lại ở bên trong cổ bảo, lấy sáu người chúng tôi đối phó với anh thì anh xác định là có thể an toàn thoát ra ngoài sao?”

“Cô muốn thử không?” bạn áo đen cũng nhìn chằm chằm vào Tô Tiểu Mạt, khóe môi gợi lên một nụ cười tà mị, nhẹ giọng hỏi.

“A, anh khiến tôi thấy hứng thú rồi đó” Tô Tiểu Mạt là loại người rất thích cảm giác kích thích, với tình hình bây giờ thì tên này gần như không có cơ hội giành phần thắng nhưng vẫn chắc chắn như vậy, cô thật mong chờ khả năng của hắn a, ở khía cạnh bạo lực thì ngoại trừ Trữ Tích không thể ra thì bốn người còn lại ai ai cũng là quái vật trong quái vật, hơn nữa còn có cô ở đây, cô không tin hắn có thể an toàn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Năm Vòng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: CHƯA BAO GIỜ ĐỘNG THỦ VỚI PHỤ NỮ.

“ha ha, nhưng mà...” tóc mái dài bay theo gió có chút che khuất mắt trái tà mị của bạn áo đen, hắn nâng tay chạm vào cái đuôi ngựa của Tô Tiểu Mạt, mái tóc bay loạn trong gió, động tác của hắn cực kì dụ hoặc vuốt ve mái tóc đen của cô, ngón tay quăn một lọn tóc, dụ hoặc liêu nhân khôn nên lời.

Tô Tiểu Mạt cảm thấy trình độ yêu nghiệt của tên này có thể liều mạng cùng ông ba yêu nghiệt nhà cô, nhất cả mấy cái hành động câu nhân phong tao nói không nên lời, trước kia khi ở nhà, mỗi lần nhìn thấy nhìn thấy ba yêu nghiệt nhủu mày một cái, mẹ liền đầu hàng vô điều kiện, những lúc như thế cô đều cảm thấy trên đời này nhất định không có người đàn ông nào có thể kiêu mị hơn ông ấy, hôm nay cuối cùng cô cũng gặp được một tên đàn ông còn kiêu mị hơn, đúng là Trường Giang sóng sau đề sóng trước, nếu để ba yêu nghiệt của cô biết chuyện này không biết có vui tới chết hay không, cuối cùng thì ba cũng có người kế nghiệp rồi!

Tô Tiểu Mạt rơi vào trầm tư, đôi mắt đẹp của cô nhìn chằm chằm vào cặp mắt yêu nghiệt của hắn liên tục lóe ra mâu quang phong tình vạn chủng, tuy cô không thể ngăn được sắc đẹp dụ dỗ nhưng Tô Tiểu Mạt cô cũng không phải là người lâm trận bỏ chạy, càng gặp chướng ngại không thể vượt ra cô lại càng hứng thú, cô trực tiếp đón nhận ánh mắt của hắn, “Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà tôi chưa bao giờ động thủ với phụ nữ, nhất là đối với người phụ nữ mà tôi cảm thấy hứng thú” thân thể của bạn áo đen có xu hướng chồm lên phía trước, tiến sát lại gần vành tai của Tô Tiểu Mạt phát ra âm thanh câu hồn mị hoặc.

“Tốt thôi, anh không động thủ với tôi thì cứ việc động thủ với bọn họ, tôi ở một bên làm khán giả là được rồi” Tô Tiểu Mạt lui một bước né tránh sự quyến rũ của người nào đó, nhủu mày nói.

“Thú vị, thú vị” bạn áo đen thấy Tô Tiểu Mạt thờ ơ với mọi biện pháp trên chộc quyến rũ của hắn thì nhướng mày một cái, hai tay tùy ý bỏ vào túi quần, “Nếu cô muốn xem thì tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu của cô, nhưng khi xem xong thì phải đáp ứng một điều kiện của tôi”.

Tô Tiểu Mạt nghĩ làm chuyện này mà cũng nói điều kiện nữa sao? Cô vốn nghĩ trên đời này chỉ có một mình Trữ Hằng thích tính toán người khác như thế, không ngờ ở đây cũng có một tên không kém, Tô Tiểu Mạt miễn cưỡng liếc bạn áo đen một cái, “Điều kiện gì, tôi muốn nghe trước”.

“Nếu tôi thắng, cô là của tôi” bạn áo đen tùy ý nâng tay lên, ngón tay thon dài chỉ vào Tô Tiểu Mạt, sau đó chỉ ngón tay về phía mình, sâu kín nói.

“A, chuyện của các anh thì liên quan gì tới tôi?” Tô Tiểu Mạt cười lạnh một tiếng, đầu tên này chắc chắn có vấn đề, nếu không thì sao có thể nói ra mấy chuyện vô lý thế được.

“Vậy thì quên đi, tôi mệt rồi, đi ngủ đây” bạn áo đen nhún vai một cái tỏ vẻ nuối tiếc, sau đó nhìn Tô Tiểu Mạt, “Mang tôi tới phòng cô đi”.

“Anh... liên quan gì tới tôi chứ, tôi mặc kệ, chuyện của anh và bọn họ sao lại kéo tôi vào, anh muốn ngủ chỗ nào thì bảo bọn họ xử lý, đừng làm phiền tôi” Tô Tiểu Mạt cảm thấy cô không nên tiếp tục ở chỗ này nữa nếu không sẽ bị tên này chọc cho tức chết, vẫn là nên về phòng thôi.

“Ai nói không liên quan, chân của tôi là cô bắt, tôi cũng bị cô bắt tới đây, khăn mặt của tôi cũng là cô lấy xuống, sao cô dám nói không liên quan được chứ?” bạn áo đen lại thay đổi sắc mặt, bộ dạng đáng thương hề hề nhìn Tô Tiểu Mạt, quả thực rất giống một đứa nhỏ bị người ta vứt bỏ.

“Này, đầu phải chỉ có mình tôi bắt anh đâu, tôi nỗ lực chẳng qua là vì anh ra tay trước thôi mà, còn khăn mặt là vì anh tháo ra phân nửa rồi, tôi chỉ giúp anh một chút thôi, vậy thì liên quan gì tới tôi?” Tô Tiểu Mạt thật sự kgoóng hiểu cấu tạo não của anh ta là làm từ cái gì nữa, sao lại có nhiều ý tưởng kì quái tới thế chứ, hơn nữa còn cực kì vô lại, sao cô có thể trêu chọc tên phiền toái này hả trời, nghĩ tới đây thôi cô thật muốn nổi điên, nhin không được xoay người nhìn năm tên còn lại trong phòng rộng to, “Các anh có thấy tôi lấy khăn bịt mặt của tên này xuống không vậy?”

“Tôi không nhìn thấy cái gì hết á” Trữ Huyền lười biếng nói.

“Không có” Trữ Hạo lạnh lùng nói.

“Cô có lấy cái gì xuống à?” Trữ Tích hỏi ngược lại Tô Tiểu Mạt.

“Mặt của tôi không được tốt” Trữ Hằng tiến lên kéo Tô Tiểu Mạt về phía mình, trừng lớn mắt nhìn bạn áo đen.

“Không phát hiện” Trữ Dã ôn hòa nói.

“Anh còn dám nói tôi lấy khăn bịt mặt của anh à?” Tô Tiểu Mạt chống hai tay ngang hông, trừng mắt nhìn bạn áo đen, lần đầu tiên trong đời có xúc động muốn đánh toi bởi một tên đàn ông.

“Aiz, bọn họ đều bao che cho cô cả” bạn áo đen sâu kín thở dài một tiếng, điềm đạm đáng yêu bữu môi nhìn Tô Tiểu Mạt.

“Trữ Hạo, người là do anh mang tới, các anh muốn làm gì thì làm, tôi không quan tâm, dù sao đây cũng là ngày đầu tiên tôi tới đây, những chuyện nên làm tôi đã làm cả rồi, tôi mệt rồi, đi ngủ trước đây” Tô Tiểu Mạt thực sự chịu không nổi tên áo đen này, nhưng lại lười so đo với hắn, nếu tiếp tục nữa không chừng cô lại lọt vào cái bẫy nào đó mà hắn giăng sẵn lúc nào không hay, Tô Tiểu Mạt cô có thể co được giãn được, có thể chịu thiệt một chút, tên kia cô tuyệt đối không nên đụng vào, nói xong cô cũng không nói thêm gì nữa mà lên thẳng lầu ba.

Trong đại sảnh sau khi nghe thấy một loạt tiếng bước chân tức giận của Tô Tiểu Mạt cùng một tiếng đóng cửa thật lớn thì lâm vào yên lặng.

Bạn áo đen vẫn tà tà liếc qua một lượt sắc mặt của mọi người, “Các người muốn đợi như vậy sao?”

“Anh rốt cuộc là ai? Sao lại tới chỗ bảo? Mục đích của anh là gì?” Trữ Dã tiến lên một bước, bắt đầu cuộc nói chuyện.

“Tôi là ai thì về sau các cậu sẽ biết, mục đích chính xác tôi đến đây thì trong lòng các cậu hẳn là cũng có đáp án, có bao nhiêu người tìm kiếm trong vô vọng, nghĩ tới sự đầu me3 trán cũng không tìm ra chỗ này để lấy được mấy thứ trong tay các cậu, và tôi chính là một trong số đó” bạn áo đen vừa dứt lời thì tiêu sái thổi tóc mái xõa trên trán, sau đó rất tự nhiên thẳng tiến ngồi lên sofa nhà người ta. “Nếu các cậu muốn giết người diệt khẩu thì tôi cũng không khách khí”.

“Nếu thả anh đi ra ngoài, chỗ bảo này sẽ bị biết bao nhiêu người hỏi thăm nữa, tội tôi cũng không thích phiền toái, không thích có người tự ý xâm nhập vào nơi này” dưới tình huống thế này mà Trữ Dã còn có thể tiêu sái tùy ý, chứng tỏ hắn cũng không tầm thường.

“Anh chắc chắn có thể giết được tôi sao?” bạn áo đen nâng mắt lên nhìn về phía Trữ Dã hỏi.

“Sao anh có thể tìm được chỗ này?” Trữ Dã nghĩ, nếu hắn có thể tìm được thì sẽ có rất nhiều người dùng phương pháp tương tự hắn ta mà tìm được, nhưng mấy thập niên gần đây không ai có thể tìm ra chỗ này, hơn nữa người vô tình tình được đều để trở thành đồng xương trắng cả rồi, tên áo đen bí ẩn này sao có thể tìm được chứ? Hắn có nói vị trí này cho ai khác chưa?

“Thiên cơ bất khả lộ” bạn áo đen tà mị nói, “Nếu tôi đã tới đây rồi thì đương nhiên có nghĩ biện pháp rút đi, hôm nay tôi đã may mắn diện kiến chủ nhân của chỗ bảo này, hi vọng sau này chúng ta có thể gặp lại”.

“Nếu anh đã thấy được năm người tội tôi rồi thì anh cảm thấy mình có thể sống sót mà ra khỏi đây à?” hai tròng mắt vốn ôn hòa của Trữ Dã ngưng kết thành một tầng băng dày, quanh thân tỏa ra sát khí lạnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: AI VÔ LỄ VỚI AI?

“Trong lòng các anh cũng biết rõ nếu tôi muốn đi thì các anh cũng không ngăn cản được” bạn áo đen tà mị cười nói, sau đó từ từ đứng dậy, “Tốt lắm, người tôi cũng đã gặp rồi, nếu nơi này không chào đón tôi thì tôi đành đi trước vậy”

“Nếu đã đến đây rồi thì cũng đừng mong sống sót ra ngoài” Trữ Hạo vừa nói xong đã rút súng chia vào thái dương của bạn áo đen.

Bạn áo đen có chút nâng mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh như băng của Trữ Hạo, “Tốt nhất anh nên hiểu rõ”.

“Anh đừng quên, anh hiện đang nằm trong tay chúng tôi, lúc nào tôi cũng có thể dùng súng bắn chết anh” Trữ Huyền nâng cây súng tự động trong tay, nhắm ngay ngực của bạn áo đen, nói.

“Buông lão đại của chúng tôi ra” mấy tên áo đen ngoài cửa thấy có người chia súng vào lão đại của bọn họ thì lập tức bao vây cổ bảo, lạnh giọng nói.

“Tôi thấy các anh cũng nên hiểu rõ tình huống một chút, bây giờ mấy anh mà nổ súng thì cả tôi và các anh đều bất lợi” khoe miệng của bạn áo đen gọi lên một nụ cười tà.

Trong mắt Trữ Dĩ xuất hiện một tia lãnh ý, với tình cảnh hiện tại, đúng là với tình hình hiện tại thì bọn họ không có phần thắng, “Được, hôm nay chúng ta dùng lại ở đây, nếu lần sau còn có cơ hội gặp lại thì anh không khoát được nữa đâu”.

“Tôi tin là chúng ta còn gặp lại” bạn áo đen thản nhiên nói, sau đó liè dứt khoát nâng chân bước đi, nhưng không phải bước ra cửa chính mà là đi lên lầu.

“Này, anh đi đâu vậy?” Trữ Hằng bước lên phía trước ngăn cản.

“Tạm biệt với người đẹp” bạn áo đen nhú mày nói.

“Không được đi, đây là nhà tôi, anh dựa vào cái gì mà xông loạn vào chứ?” Trữ Hằng nhớ tới hành động trêu chọc mờ ám vừa rồi của hắn đối với Tô Tiểu Mạt thì cực kì phản cảm, vội vàng ngăn lại, giọng điệu rất kiên định.

“Xông loạn? Dùng từ rất tốt, nhưng bây giờ tôi lại muốn xông đây” bạn áo đen nhắc ngón tay lên quơ quơ thì ngay lập tức bị Trữ Hằng đánh tới, hắn nhanh nhẹn né đi sau đó khập khiễng bước lên lầu.

“Anh tu, anh không sao chứ?” Trữ Tích là người đầu tiên bước lên, nhìn Trữ Hằng mắt đã mà ngã xuống đất, vội vàng nâng hắn dậy hỏi.

“Tên kia có ý” Trữ Hằng cũng rất kinh ngạc, nghĩ thầm, nếu khi này trong tay tên kia có dao thì bây giờ hắn đã chết rồi, nghĩ tới đây hắn đột nhiên cảm thấy người kia cũng không đơn giản, nhưng lại nghĩ nhà của mình sao lại để người khác tự do ra vào như thế thì bất chấp trên người vẫn còn đau, vội vàng đuổi theo.

“Trữ Tích, dẫn hắn đi lên phòng của Tô Tiểu Mạt” Trữ Dĩ cũng cảm nhận được thân thủ bất phàm của người kia, xem ra hôm nay bọn họ gặp phải đối thủ mạnh rồi, sau này nên cẩn thận hơn một chút, mai phải thiết kế lại toàn bộ hệ thống an toàn của cổ bảo mới được.

“Dạ anh cả” Trữ Tích đáp, sau đó lập tức đuổi theo Trữ Hằng và bạn áo đen.

“Tốt” bạn áo đen ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi, tuy rằng vết thương trên đùi khiến hắn mất đi phần nào khí thế nhưng thoát nhìn vẫn rất cao ngă.

Tô Tiểu Mạt trở về phòng liền nằm trên giường, nhất thời cảm thấy mệt mỏi lan tràn toàn bộ cơ thể nhưng cảnh giác của cô vẫn không có chút nào lơ lửng, nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang, Tô Tiểu Mạt liền mở mắt, có ba người tiến lên đây, nhưng cô có thể nghe rõ tiếng bước chân thuộc về ai, cô không khỏi thấy kì quái, tên yêu nghiệt kia chạy lên đây làm gì, hơn nữa còn hướng về phía phòng của cô.

Đúng như Tô Tiểu Mạt suy đoán, tiếng đập cửa vang lên, Tô Tiểu Mạt lập tức xuống giường, biếng nhác đi tới cửa, chỉ mở hé ra một khe hở, thân thể chần ở cạnh cửa, vươn đầu ra ngoài làm vẻ mặt không kiên nhẫn, “Có chuyện gì vậy?”

“Hỏi anh ta á” Trữ Hằng cực kì buồn bực nói.

“Chuyện gì?” Tô Tiểu Mạt nhú mày nhìn người này giờ kiêu mị nhìn cô.

“Tôi tới để nói cho cô biết tên của tôi” bạn áo đen trực tiếp đến gần Tô Tiểu Mạt, nâng tay đẩy cửa ra, mà cô lại dùng sức chắn bên trong, hai người giằng co kịch liệt.

“Tôi không có hứng thú” Tô Tiểu Mạt lạnh lùng nói, quyết tâm không cho hắn vào cửa.

“Thật sự không có hứng thú sao?” bạn áo đen tà mị hí mắt, dùng vẻ mặt thần bí hỏi, sau đó hắn đẩy mạnh một cái, tay cô nhất thời đau sót, chưa kịp phản ứng thì người cũng đã vào phòng, còn nhân tiện đóng luôn cửa phòng lại.

Tô Tiểu Mạt giương mắt nhìn hắn, “Anh muốn làm gì?”

“Yên tâm, hôm nay còn chưa phải lúc, lần sau gặp mặt tôi sẽ biến em thành người phụ nữ của tôi” bạn áo đen nói xong liền kéo Tô Tiểu Mạt ôm vào trong lòng, dùng sức ôm chặt như muốn hòa tan cô vào lòng ngực rộng lớn của hắn, sau đó chỉ thấy mặt của bạn áo đen dần phóng đại dưới tầm mắt của cô, mãi cho đến khi cô có thể nhìn rõ lông mi thật dài cong vút cùng hai tròng mắt không có một tia tạp chất của hắn.

“Anh... anh” Tô Tiểu Mạt bị ôm như thế nên nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, đang muốn mở miệng nói chuyện thì môi đã bị một thứ mềm mại khác chặn lại, hai mắt cô nhất thời mở thật lớn.

“Tôi tên là Luru Tà” bạn áo đen rốt cục cũng buông đôi môi mềm mại của cô ra, nâng mắt nhìn cô chăm chú, khóe miệng nhộn nhạo đồ đắm yêu điểm như cánh hoa, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi của cô, nhẹ giọng nói, “Cho em biết tên tôi coi như là hồi báo”.

Tô Tiểu Mạt lúc này mới phản ứng, tên này dám cưỡng hôn cô, cô nhất thời buồn bực trong lòng, vội vàng nâng tay muốn đánh hắn một phát nhưng lại bị Luru Tà dễ dàng chụp được, “Đánh tôi em không đau lòng sao?”

“Tên chết tiệt này, tôi giết anh” Tô Tiểu Mạt dùng sức giãy, sau khi thoát được khỏi tay hắn rồi thì lại muốn đánh tiếp.

“Ai, trên đời này còn có tên chết tiệt nào đẹp trai như tôi sao?” Luru Tà tùy ý để Tô Tiểu Mạt lộn xộn trong lòng hắn, sâu kín nói, khóe miệng tà mị gọi lên, cực kì phong tình vạn chủng.

“Đồ lưu manh” Tô Tiểu Mạt rốt cục cũng thành công đá vào trong đùi của Luru Tà, mặc dù sức chịu đựng của hắn rất tốt nhưng cũng rần chóng đỡ lâu như thế, lại bị mất máu nhiều khó tránh khỏi có chút mất sức.

“Em làm tôi đau” sắc mặt của Luru Tà không khỏi trắng bệch, sau đó buông Tô Tiểu Mạt ra, ngồi thẳng xuống đất.

Tô Tiểu Mạt vội vàng dùng tay, nhìn trán tên này lấm tẩm mồ hôi thế này lại nhìn dưới quần hắn loan lỗ máu, miết vết thương đã muốn đóng vảy cũng nứt ra, chảy toàn máu đen, Tô Tiểu Mạt cũng nguôi giận, trong lòng cũng có chút hối hận vì xuống chân quá nặng, nhìn hắn đau tới mức không đứng dậy nổi, cô vội vàng ngồi xổm xuống nhìn hắn, “Này, anh không sao chứ?”

“Em thử đi, viên đạn còn chưa lấy ra mà còn bị em đập một phát nặng như vậy, tôi không chết cũng tàn” Luru Tà trưng bộ mặt đáng thương hề hề nhìn Tô Tiểu Mạt, “Sau này em sẽ ghét bỏ tôi cho coi”.

“Ai bảo anh vô lễ trước?” Tô Tiểu Mạt nhìn vẻ mặt đáng thương trước mặt, lại nghe hắn nói như thể người bị hại chính là hắn thì ức chế, vậy cái người hời hợt cường hôn cô là ai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Năm Vòng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: CÔ BỊ ÁP CHẾ

“Em nhìn nè, chảy máu quá trời luôn” Luru Tà nhủ chặt mày lại, thoải nhìn có vẻ hắn rất đau đớn, đôi mắt ngập nước trong suốt điểm đậm đáng yêu nhìn Tô Tiểu Mạt.

Dù người có ý chí sắt đá thế nào khi nhìn bộ dạng như thế của hắn thì tình thương của mẹ cũng trào ra, khí thế của Tô Tiểu Mạt gặp phải bộ dạng như thế của Luru Tà cũng xui xuống, than thở hỏi, “Vậy tôi phải làm gì bây giờ?”

Trong lòng Tô Tiểu Mạt dâng lên chút tự trách, cánh tay bị tên nào đó dùng lực túm lại, thân thể nhô về phía trước, cô bất ngờ không kịp phòng bị ngã lên người bạn Luru Tà, sau đó bị xoay một vòng, lưng áp vào nền nhà rắn chắc, Tô Tiểu Mạt đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc, sao có thể đồng tình với con hồ ly thoả giao hoạt này chứ? Đây chính là kết cục của việc cả tin đây, không biết sẽ bị con hồ ly này ‘xử’ thế nào.

Luru Tà nâng hai tay lên gắt gao giam cầm Tô Tiểu Mạt trong lòng hắn, khóe miệng gọi lên ý cười tà mị kết hợp với đôi mắt vẫn còn ngập nước, con người mị hoặc lòng người, cáo mồi thật cao, khuôn mặt trắng nõn âm nhu lại càng giống một con hồ ly bự đến từ thời viễn cổ xa xưa, đang dùng vẻ mặt ta ác nhìn con mồi, chuẩn bị hưởng thụ.

Tô Tiểu Mạt cảm nhận được cảm giác áp bách thì liền muốn giãy nhưng nhìn thấy khuôn mặt yêu nghiệt của bạn nam nào đó từ từ tiến lại gần thì lấy tay nhéo một cái, “Anh gạt tôi”

“Tôi không có gạt em, thật sự rất đau đó, nhưng tôi muốn làm một giao dịch với em” Luru Tà vội vàng bấu môi, vô tội nhìn Tô Tiểu Mạt nói.

Ở ngoài cửa, Trữ Tích và Trữ Hằng trở mắt nhìn tên Luru Tà kia đẩy Tô Tiểu Mạt vào phòng rồi khóa cửa lại, chặn bọn họ bên ngoài, trong lòng Trữ Hằng vốn khó chịu lại càng thêm nổi lửa, ở trước cửa tức giận thở phì phì, hận không thể trừng cái cửa trước mặt mãi tới khi nó thủng một lỗ, đột nhiên lại nghe tiếng thét chói tai của Tô Tiểu Mạt truyền ra, “Đồ lưu manh”.

Trong lòng Trữ Hằng liền căng thẳng, quay đầu nhìn Trữ Tích, “Hay là chúng ta phá cửa vào xem thử?”

“Sao phải xem? Cô gái kia vừa mới tới đây ở một ngày thì nơi này đã không yên tĩnh nữa rồi, tốt nhất là để tên kia mang cô ta đi luôn cho rồi” Trữ Tích nhìn chăm chăm cửa, lạnh lùng nói.

Trữ Hằng chuyển mắt nhìn cặp mắt dưới kính của Trữ Tích đã bịt kín một tầng sương mù thì âm thầm lắc đầu, “Đúng là khẩu thị tâm phi”.

“Các cậu đứng đây làm gì vậy?” một đạo âm thanh lạnh băng truyền tới, Trữ Hằng quay đầu liền thấy Trữ Hạo đang đi tới.

Trữ Tích vẫn không nhúc nhích nhìn cái cửa chăm chăm, “Phụ nữ thật phiền toái”.

“Sao vậy?” Trữ Hạo bước tới, nghe Trữ Tích kỳ quái nói vậy thì quay qua hỏi Trữ Hằng.

“Tên kia đẩy Tô Tiểu Mạt vào phòng, sau đó còn khóa trái cửa, vừa rồi tôi còn nghe thấy cô ta thét lên nữa” Trữ Hằng không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì nữa thì trong lòng bắt đầu lo lắng.

“Đá hù cửa đi” đôi mắt của Trữ Hạo xẹt qua tia lạnh lùng.

“Được” Trữ Hằng gật đầu, ngoại trừ tiền thì đối với mọi chuyện khác Trữ Hằng luôn không có chủ kiến, nay nghe Trữ Hạo lên tiếng hần liền lập tức dùng toàn bộ sức lực đá văng cánh cửa.

Trữ Hằng vừa muốn đi vào thì Trữ Tích này giờ đứng yên bên cạnh lại nhanh chân vào trước, Trữ Hằng vội vàng đi theo sau, tới khi Trữ Hạo bước vào thì cả ba người sững sờ tại chỗ.

Lúc này Luru Tà đang đè Tô Tiểu Mạt xuống sàn, từ góc nhìn của bọn họ thì thấy hai người kia giống như đang làm chuyện con nít không nên xem, .

“Tô Tiểu Mạt, nữ nhân chết tiết này, hại tôi này giờ lo lắng cho cô vậy mà cô lại...” không biết vì sao khi nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng Trữ Hằng rất không thoải mái, rất khó chịu, hần lập tức bước lên phía trước rống lớn.

Tô Tiểu Mạt đang muốn biện giải thì Luru Tà lại thì thầm bên tai cô, Tô Tiểu Mạt nghe xong thì tròn tròn hai mắt, dùng vẻ mặt không thể tin nhìn Luru Tà, kinh ngạc hỏi, “Sao anh biết?”

“Sao nào, muốn làm vụ giao dịch này với tôi không?” Luru Tà nhú mày, nhưng vẫn còn chưa chịu bỏ khỏi người Tô Tiểu Mạt, đem toàn bộ sức nặng của hần đặt lên người cô, “Nếu em giúp tôi lấy đạn ra sau đó băng bó thật tốt, tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra”

Tô Tiểu Mạt chớp chớp mắt, cẩn thận đánh giá Luru Tà một lần nữa, sau đó cắn răng đè nén cảm xúc muốn xé hần ra làm tám miếng, gật đầu đồng ý.

Hình ảnh đập vào mắt Trữ Tích bây giờ chính là hai người rất tình tứ ôm nhau nằm trên đất, vành tai tóc mai chạm nhau mà thì thầm to nhỏ, cực kì không coi ai ra gì, Trữ Tích lạnh lùng nói một câu, “Quả nhiên là kỹ năng bôi dương hoa”, sau đó xoay người rời đi.

Tô Tiểu Mạt nghe rõ lời Trữ Tích nói, vội vàng ngẩng đầu lên, “Này nhóc thối, anh trở lại đây nói rõ ràng cho tôi, tôi thủy tính dương hoa khi nào?”

“Hừ, Tích nói rất đúng, cô đúng là rất thủy tính dương hoa” Trữ Hằng cảm thấy Trữ Tích nói cực kì đúng, sau đó cũng xoay người rời đi.

“Này, anh không được đi, còn chưa nói rõ ràng mà” Tô Tiểu Mạt thấy Trữ Hằng rời đi thì vội vàng la lên.

“Cái gì? Không lẽ muốn tôi coi hai người trực tiếp đóng phim luôn à?” Trữ Hằng không biết vì sao hần lại giận, âm dương quái khí nói (mùi giấm nồng quá nhỉ)

Trán Tô Tiểu Mạt nhất thời chảy xuống rất nhiều đường hắc tuyến, khóe miệng gật gật, sau đó đưa mắt liếc Luru Tà đang đè trên người mình, thấy hần rất vui khi nghe Trữ Hằng nói vậy thì tức giận trừng hần một cái, “Này, nếu anh không đứng dậy thì sao tôi có thể xử lý vết thương giúp anh được chứ?”

“Cái gì? Tô Tiểu Mạt, cô đúng là không có tiền đồ, bị tên này cưỡng mà không nổi điên thì chớ, đã vậy còn giúp hần ta xử lý vết thương nữa à?” Trữ Hằng nhất thời giận dữ nói, lập tức xoay người chỉ vào Tô Tiểu Mạt mà chửi ầm lên.

Tô Tiểu Mạt đẩy Luru Tà ra, ngồi dậy, “Nếu anh đồng ý mang hòm thuốc và dụng cụ y tế tới đây thì tên này sẽ bồi thường cho anh gấp đôi tổn thất của ngày hôm nay”.

“Cái gì? Thật sao?” vừa rồi Trữ Hằng còn tức giận đầy mặt, chỉ sau mấy giây đã biến thành mừng rỡ muốn chết, đôi mắt cũng biến từ trạng thái hùng hực lửa giận sang trạng thái lấp lánh, khóe miệng te toét cười.

“Anh nói đi” Tô Tiểu Mạt nhìn chăm chăm Luru Tà, muốn uy hiếp hần, hừ phải cho hần bỏ ra chút ít thì mới chừa.

“Tôi chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn” Luru Tà nằm bên cạnh Tô Tiểu Mạt, sâu kín nói.

“Lỗ vốn à? Nếu anh không đồng ý thì cũng được thôi, anh tự về nhà mà lấy viên đạn ra đi, còn về chuyện anh nói vừa rồi, cùng lắm thì tôi dọn đi thôi” trong lòng Tô Tiểu Mạt tuy hiểu rõ một khi tên này nói ra nguyên nhân cô tiến vào cổ bảo thì cô ở đây còn chưa nóng hết đã phải tay không mà ra về, dù tương đối mạo hiểm nhưng cô vẫn muốn cược một phen, dù sao cảm giác bị người khác áp chế cũng rất khó chịu.

“Được, thành giao” Lưu Tà thần nhiên cười nói, sau đó nâng tay kéo cánh tay của Tô Tiểu Mạt, “Nếu bây giờ em con không chữa trị cho tôi thì cái chân này của tôi bị tàn là cái chắc”

“Tôi biết rồi” Tô Tiểu Mạt thắc mắc trong lòng, sao tên này đồng ý dễ thế? Đúng là không thể hiểu nổi, ngẩng đầu lên nhìn bộ mặt không thể tin được của Trữ Hằng, giọng nói, “Anh nghe rõ rồi chứ? Hai lần! Hai lần đó! Còn không chịu đem hòm thuốc ra đây?”

“Ha ha, được, tôi lấy ngay” vẻ mặt của Trữ Hằng lập tức sáng rỡ, trời ạ, hai lần lận đó, cuộc mua bán này rất có lời, đôi long mày không khỏi vui sướng nhúng lên, người hơi nẩy hung ác, hận không thể lột đi một tầng da của Lưu Tà giờ phút này lại không chút tức giận, vẻ mặt tham tiền vội vàng chạy về phòng lấy hòm thuốc.

Tô Tiểu Mạt nhìn bộ dạng thấy tiền là sáng mắt kia của Trữ Hằng thì bất đắc dĩ lắc đầu, trong mắt tên này đúng là chỉ có tiền thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: VỖ HAI TÁN

Tô Tiểu Mạt đang muốn quay đầu thì nhìn thấy Trữ Hạo lạnh lùng đứng xa xa nhìn cô chăm chăm, Tô Tiểu Mạt cũng tò mò nhìn hắn, “Anh có chuyện gì tìm tôi à?”

“Tự giải quyết tốt đi” Trữ Hạo lạnh lùng bỏ lại một câu sau đó xoay người rời đi.

Dưới lầu, Trữ Tích trung ra bộ mặt u ám bước xuống, Trữ Huyền nhìn khuôn mặt còn thối hơn cả Trữ Hạo của Trữ Tích thì tiến lại gần hắn, khẽ cười nói, “Nhóc sao vậy? Không phải là đang canh chừng tên kia cáo biệt với Tô Tiểu Mạt sao? Sao hắn còn chưa xuống mà mặt nhóc đã giống như trái cà héo mà xuống trước rồi?”

“Khi nào thì cô ta đi?” Trữ Tích nâng mắt hung hăng trừng Trữ Huyền một cái, giọng hỏi Trữ Dã.

“Cậu cảm thấy cô ta có thể sống sót ra khỏi đây à?” mái tóc dài của Trữ Dã phiêu dật trong gió, ôn nhuận đáp.

“Hừ, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy cô ta” Trữ Tích đột nhiên ý thức được cái gì đó, lập tức lạnh lùng nói.

“Anh hai và tên nhóc Trữ Hằng đâu rồi?” Trữ Huyền thấy chỉ có một mình Trữ Tích đi xuống thì nhìn cầu thang, hỏi.

“Hừ” Trữ Tích vừa nhớ tới một mảng hồi nãy thì nội tâm lại trào ra lửa giận, thấp giọng hừ một tiếng, sau đó xoay người ngồi lên ghế sofa.

“Tên nhóc này bị kích thích rồi” Trữ Hạo cũng đi thẳng xuống lầu, ôn hòa nói.

“Bị kích thích? Ai da, tiểu ngũ thông dong bình tĩnh nha mình mà cũng có lúc bị kích thích nữa à?” Trữ Huyền nhin không được cười nhẹ một tiếng.

“Nếu như cậu mở cửa ra lại nhìn thấy trên sân có một nam một nữ đang làm chuyện xấu thì cậu sẽ thế nào?” Trữ Hạo trực tiếp đứng kế bên Trữ Dã, nhìn Trữ Huyền hỏi.

Trữ Huyền lập tức thu lại nụ cười vui sướng khi người gặp họa, khuôn mặt chuyển từ trạng thái nhiều nắng sang sầm sét dửng dưng, chuyển mắt nhìn về phía Trữ Hạo, thấp giọng hỏi, “Anh đang nói về thằng nhãi kia và Tô Tiểu Mạt đấy à?”

“Hừ, đúng” Trữ Hạo nhìn khuôn mặt càng lúc càng đen của Trữ Huyền, gật đầu trả lời.

“Hừ, không muốn sống nữa à?” Trữ Huyền lạnh giọng nói, nghĩ tới hắn lần đầu có hứng thú với một người phụ nữ, thật lòng muốn cô ta, vậy mà miếng thịt sắp ăn vào bụng rồi lại bị người khác cướp mất, loại cảm giác này còn khó chịu hơn cả ăn phải ruồi bọ nữa.

Trữ Huyền nói xong liền nổi giận dửng dưng đi lên lầu ba, vừa lên tới lầu hai lại nhìn thấy Trữ Hằng trung ra bộ mặt hạnh phúc như thể vừa nhặt được thùng vàng từ trên trời rơi xuống ôm một hộp thuốc vội vã chạy lên lầu ba, Trữ Huyền không khỏi có chút nghi hoặc trong lòng, tiểu ngũ với anh hai xuống lầu thì mặt ai cũng hầm hầm, sao tên này lại có vẻ hạnh phúc thế nhỉ, kì quái thật.

Bọn áo đen vẫn nghiêm chỉnh đứng xa xa bao vây toàn bộ cổ bảo, chờ lão đại của bọn họ nhưng nhìn mãi chỉ thấy lão đại đi lên trên, sau đó mấy tên khác lại tức giận đi xuống lầu, sau đó lại thấy Trữ Huyền nổi giận dửng dưng bước lên lầu, một tên áo đen hỏi tên cầm đầu trong đám, “Anh hai, lão đại se không xảy ra chuyện gì chứ? Có khi nào anh ấy ‘làm nữ nhân kia luôn không?’”

“Cút sang một bên, sao tôi biết được chứ” bọn cầm đầu thấp giọng hét lên một tiếng, nhưng ý cười nơi khóe miệng lại che giấu đi phần nào khí lạnh trong đáy mắt.

Trữ Hằng đang đi lên lầu thì bị Trữ Huyền ngăn lại, “Cậu muốn làm gì?”

“Đi tới phòng Tô Tiểu Mạt, anh ba, anh đi đâu đây?” Trữ Hằng nhìn khuôn mặt đen thui của Trữ Huyền, hỏi.

“Anh đi với cậu” Trữ Huyền bước lại gần Trữ Hằng, nhìn hấn đứng ngốc ra đó, Trữ Huyền vội quát, “Đứng đó làm gì, không đi à?”

“A” Trữ Hằng cúi đầu, nhìn hòm thuốc trong tay, lại nghĩ tới có rất nhiều tiền đang đợi hấn tới kiểm thì trong lòng rất hưng phấn, làm cho hấn nhin không được mà lảng lảng.

Nghĩ tới đây khoe miệng của Trữ Hằng đã ngập tràn ý cười, nhanh nhẹn đi lên phòng của Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Hằng đi tới thì vội vàng chạy tới đón cái hòm thuốc, lại nhìn tới Trữ Huyền ngay phía sau lưng Trữ Hằng thì hỏi, “Anh tới đây giúp đỡ à?”

“Giúp đỡ gì?” Trữ Huyền nhú mày nhìn Luru Tà đang nằm trên mặt đất, cực kì bất thiện hỏi, “Không phải chỉ nói một lời từ biệt thôi sao? Gặp thì cũng gặp rồi, sao còn chưa đi nữa?”

“Đây là chuyện của tôi và Mạt Mạt, không liên quan tới anh” Luru Tà nhìn chăm chăm Tô Tiểu Mạt, một tiếng Mạt Mạt kia cộng với hai tròng mắt yêu mị của hấn thật khiến người ta không thể chống cự.

Tô Tiểu Mạt nhin không được mà xoay người nhìn hấn, khoe miệng giật giật, Mạt Mạt? Mạt Mạt là để hấn kêu sao? Ngay lập tức quăng cho hấn một ánh mắt xem thường, “Nếu anh còn gọi bậy thì đừng trách tại sao tôi không khách khí!”

“Tôi có gọi bậy đâu, em vốn tên là Mạt Mạt” Luru Tà hoàn toàn lờ đi bộ dạng uy hiếp của Tô Tiểu Mạt, chỉ nhìn cô hỏi, “Em muốn cho tôi nằm đâu để lấy viên đạn?”

“Trên giường có máu thì tới nay sao tôi ngủ được” Tô Tiểu Mạt từ chối cho ý kiến, nhìn sàn nhà, “Nằm trên cái sàn này là thoải mái rồi”

“Không, tôi không muốn nằm đây đâu” Luru Tà lắc đầu, đáng thương hề hề nói.

“Vậy anh muốn nằm đâu?” Tô Tiểu Mạt nhin không được mà khinh bỉ hấn một trăm lần.

“Tôi muốn nằm trên giường của em” Luru Tà làm bộ dạng không phải chỗ đó thì không nằm, ánh mắt nhìn Tô Tiểu Mạt cũng kiên định vô cùng.

Tô Tiểu Mạt bắt đắ dĩ thờ dài, kiếp trước chắc cô có mắc nợ hấn rồi nên bây giờ cứ đụng tới hấn là bị xoay như đé.

“Lên giường thì lên giường, được chưa” Tô Tiểu Mạt đứng lên quát Luru Tà một tiếng.

“Vậy cô đỡ tôi dậy đi” Luru Tà vừa lòng gật đầu, sau đó đưa hai tay ra nhìn Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt hít sâu một hơi sau đó từ từ thở ra, vuron tay kéo Luru Tà lên, mười ngón tay đan vào nhau, lòng bàn tay truyền tới hơi ấm, Luru Tà đứng lên nhưng thân thể lại ngã lên vai Tô Tiểu Mạt, “Tôi mệt quá”.

Tô Tiểu Mạt vốn định đẩy hấn ra nhưng lại nhìn thấy sắc mặt hấn trắng bệch, nhiệt độ cơ thể cũng lạnh hơn bình thường thì cúi đầu giúp hấn chỉnh lại cái quần đã dính đầy máu ra, đúng là không thể hiểu nổi sao tên này có thể nhin lâu vậy chứ, một tiếng cũng không rên ra ngoài.

Tô Tiểu Mạt đỡ Luru Tà lên giường, chỉnh tốt tư thế nằm của hấn, sau đó mở hòm thuốc ra, xé rách vải chỗ miệng vết thương, sau đó lấy cồn iot sát trùng.

“Chờ chút!” Trữ Hằng vội vàng kêu to ra tiếng, lấy tốc độ ánh sáng cướp chai cồn iot trong tay Tô Tiểu Mạt, nhìn bọn họ nói, “Anh đồng ý bồi thường gấp đôi tổn thất của cô bảo hôm nay nhưng nói miệng không có bằng chứng, bây giờ tôi sẽ đưa anh một cái danh sách, anh kí tên lên đó rồi kêu người đem tiền tới đây, tôi cần ngay bây giờ”.

“Bây giờ?” Luru Tà tà mị nằm trên giường, hai tròng mắt híp lại, khoe môi gọi lên một nụ cười tà, “Vậy anh nói cho tôi biết ngân hàng nào mở cửa giờ này đi!”

“Dù sao tôi cũng mặc kệ, nếu anh không giao tiền ra đây thì đừng mơ tôi cho Tô Tiểu Mạt đụng vào hòm thuốc mà xử lý vết thương giúp anh, cùng lắm thì chúng ta vỡ hai tán đi (câu này mình không biết dịch sao hết á)” Trữ Hằng nói xong liền dùng lực kéo Tô Tiểu Mạt đang ngồi trên giường lòi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vung Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: CHIA TÔI MỘT NỬA

Trữ Huyền lười biếng dựa vào cạnh cửa nhìn một màn kịch tính trước mặt, trầm nghĩ, tên Lưu Tà này rốt cuộc muốn gì đây? Vì sao Tô Tiểu Mạt lại đáp ứng yêu cầu vô lý như thế của hắn chứ? Nhưng mà tên nhóc Trữ Hằng này vào thời điểm then chốt cũng không tới nổi ngốc, nhưng cái không ngốc này chỉ giới hạn khi thấy tiền thôi, chỉ cần nghe tới hơi tiền là IQ lại cao lên không ít.

“Ài” Tô Tiểu Mạt ngoan ngoãn cho Trữ Hằng túm tay cô mà lôi ra ngoài cửa, cô bắt đầu đi quay đầu nhìn Lưu Tà, ý là tôi cũng hết cách.

Khóe miệng của Lưu Tà gọi lên một nụ cười tà mị, “Anh muốn bao nhiêu?”

Cái chân vừa bước ra ngoài cửa của Trữ Hằng lập tức rút về, sau đó kéo Tô Tiểu Mạt quay về chỗ cũ, nhìn Lưu Tà, “Anh đợi chút, để tôi tính đã”

“Được” Lưu Tà không chút nóng nảy nói, tùy ý để máu từ trên đùi chảy xuống nệm giường tạo thành những đóa hoa yêu dã, miệng của hắn câu lên một nụ cười như có như không kiểu diêm nỏ rộ.

Trữ Hằng vội vàng lấy từ trong túi áo ngủ ra một cái máy tính, sau đó bắt đầu bấm bấm, “Phí sửa chữa cửa lớn, tiền mua lại toàn bộ cây cảnh trong khuôn viên, tiền tu sửa cửa sổ ở tầng một, còn có tiền mua lại đồ nội thất trong nhà, tiền bồi thường hao phí vũ khí, tiền bồi thường tổn thất tinh thần, cộng lại là hai trăm vạn, nhân đôi lên là bốn trăm vạn, tôi muốn tiền mặt”.

Sau khi tính toán xong, Trữ Hằng nhìn Lưu Tà nói.

Khóe miệng của Tô Tiểu Mạt nhất thời run rẩy, tên này tính toán ghê thật, đợi chút, tiền bồi thường hao tổn vũ khí? Ngay giờ Trữ Hằng chỉ lo tính toán tổn thất mà quên mất Tô Tiểu Mạt còn đứng bên cạnh, Tô Tiểu Mạt tiến lên trừng mắt nhìn Trữ Hằng, “Không phải tôi đã kí cam kết trả anh gấp mười lần vũ khí hao tổn rồi sao? Sao lòng tham của anh lại lớn thế, lại còn đòi tên kia nữa?”

“Cô đồng ý là chuyện của cô, cô bồi thường chỉ là vũ khí mà cô sử dụng thôi, còn tên kia bồi thường là quân hóa mà bọn tôi tiêu tốn” Trữ Hằng đảo mắt nhìn Tô Tiểu Mạt, cực kì có đạo lý nói.

“A, sao tôi chưa bao giờ thấy anh làm chuyện gì linh hoạt khôn khéo như thế này nhỉ?” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Hằng lúc này đang tuệ khí tràn ngập, khuôn mặt chói chang như ánh mặt trời đang cười, giờ phút này trong mắt hắn đều có biểu tượng \$ chói sáng, sớm quên khoản tiền này là ai giúp hắn kiếm được, Tô Tiểu Mạt nghĩ đến đây, nói, “Không được, nếu anh đã tính toán tới mức đó thì cũng nên nhớ chuyện bồi thường này là tôi đề suất, thấy anh cứ không công mà đếm tiền như vậy thì tôi cũng rất khó chịu, vậy tiền tên kia bồi thường cho anh phải chia cho tôi một nửa.”

“Không được, một nửa cũng không được, tôi chỉ có thể trả tiền bồi thường tổn thất tinh thần cho cô thôi” Trữ Hằng vội vàng lắc đầu, về mặt cảnh giác nhìn Tô Tiểu Mạt.

“Vậy bao nhiêu?” Tô Tiểu Mạt nhún mày nhìn Trữ Hằng, tên này, sao cứ động tới chuyện tiền là giống như uống thuốc kích thích vậy.

“Hai mươi vạn” Trữ Hằng gian nan đưa hai ngón tay ra, nhìn Tô Tiểu Mạt.

“Không được, còn gấp đôi nữa cơ mà” Tô Tiểu Mạt bắt đầu cò kè mặc cả.

“Khoản tiền còn lại sẽ trừ vào tiền sinh hoạt ở đây của cô” Trữ Hằng vừa nghĩ tới việc phải móc ra hai mươi vạn thì đau lòng không thôi, còn muốn lấy thêm hai mươi vạn nữa sao, rõ ràng là muốn lấy mạng của hắn mà.

“Hừ, vậy thì thôi, bây giờ tôi sẽ xử lý vết thương cho tên kia, mặc kệ hắn có trả tiền phí tổn thất gì đó cho anh hay không” Tô Tiểu Mạt nhìn về mặt rồi rầm của Trữ Hằng, vội vàng xoay người đi về phía Lưu Tà.

“Đợi chút!” Trữ Hằng nhìn Tô Tiểu Mạt dứt khoát như thế thì hoảng, giữ chặt tay cô, “Bốn mươi vạn thì bốn mươi vạn” Trữ Hằng khề cán môi, cuối cùng cũng đồng ý rồi.

“Được, chờ anh đưa tôi bốn mươi vạn rồi nói sau” Tô Tiểu Mạt xoay người nhìn Trữ Hằng nói.

“Mà này, tiền của tôi đâu?” Trữ Hằng bây giờ mới nhớ tiền còn chưa tới tay, vội vàng lướt qua Tô Tiểu Mạt, đến trước mặt Lưu Tà hỏi.

Lưu Tà nhìn thoáng qua Trữ Hằng, sau đó dời ánh mắt lên người Tô Tiểu Mạt, khóe miệng gọi lên một nụ cười tà mị, sau đó cầm cái điện thoại bên cạnh lên, bấm số, lạnh lùng nói, “Lập tức lấy bốn trăm vạn tiền mặt tới đây”

“Lão đại, anh có nhầm không vậy? Bốn trăm vạn?” ở đầu dây bên kia vang lên tiếng kêu thất thanh của mấy bạn áo đen, quả thực là rất động trời, không cần mở loa ngoài cũng có thể nghe được âm thanh của bọn họ.

“Bảo đi thì cứ đi đi, đừng hỏi nhiều” chỉ trong vài giây Lưu Tà lại thay đổi sắc mặt, vội vàng lớn tiếng quát, nụ cười nơi khóe miệng cũng trở nên lạnh băng.

“Dạ, lão đại” bạn cầm đầu áo đen nghĩ tới việc đi lấy bốn trăm vạn vào lúc nửa đêm thế này, bây giờ lại đang ở vùng rừng rú như vậy, không lẽ lão đại thật sự ‘làm’ cô gái kia rồi đưa bốn trăm vạn làm tiền bồi thường?

Nghĩ tới đây trong lòng bạn áo đen nào đó thoáng cân bằng hơn, lập tức móc điện thoại ra gọi, “Mang bốn trăm vạn tiền mặt tới khu rừng ở gần ngoại ô, tôi sẽ ra nhận”.

Đầu dây bên kia cũng không có quá nhiều kinh ngạc, chỉ trả lời, “Được, nửa tiếng sau sẽ tới”.

“Được” bạn áo đen cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn cái phòng nào đó đang sáng đèn trên lầu ba, nhin không được cảm thán trong lòng, lão đài từ khi nào lại ham muốn nữ sắc thế nhỉ?

“Này, anh còn chịu được không?” Tô Tiểu Mạt nhìn Lưu Tà đang nằm trên giường, trán che kín mồ hôi lạnh nhưng hắn vẫn không rên ra một tiếng, chỉ nhắm hờ hai mắt, như có như không nhìn Tô Tiểu Mạt, trên ra giường dính đầy máu trông rất ghê người, trái tim Tô Tiểu Mạt cũng mềm nhũn, nhin không được nói.

“Em nói thử xem? Cái này tôi có thể nghĩ là em đang đau lòng cho tôi không nhỉ?” sắc mặt Lưu Tà lập tức thay đổi, ai oán nhìn Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt nhìn Lưu Tà như thế, trong lòng thoáng run lên, đang muốn mở miệng lại bị một cánh tay kéo vào lồng ngực rộng lớn.

Tô Tiểu Mạt ngẩng đầu liền nhìn thấy Trữ Huyền đang nhìn cô chăm chăm, không nhúc nhích chút nào, gất gao ôm chặt cô vào lòng, “Cô lên giường với hắn rồi sao?”

“Liên quan gì tới anh” Tô Tiểu Mạt dùng sức đẩy, ý đồ muốn tránh khỏi lòng ngực của Trữ Huyền nhưng vẫn không thể gãy được, liền giận dữ trừng lại hắn, lạnh lùng nói.

“Cô nói xem?” đôi mắt hoa đào của Trữ Huyền phát điện mười phần, giờ phút này có chút nheo lại, mị hoặc lòng người nhìn Tô Tiểu Mạt, muốn đem cô hút vào ánh mắt của hắn, muốn Tô Tiểu Mạt phải bị ánh mắt này của hắn dụ hoặc.

Tô Tiểu Mạt nuốt một ngụm nước miếng, sau đó liếc mắt xem thường, cực kì nghiêm túc trả lời, “Không liên quan, một chút cũng không liên quan, nếu giữa chúng ta có quan hệ thì cũng chỉ là mẹ kế và con chồng thôi, anh hắn là nên tồn trong tôi một chút”.

“Con chồng? Mẹ kế?” khóe môi của Trữ Huyền nhin không được gợi lên một độ cong thật lớn, cười lạnh một tiếng, “Trong mắt tôi, cô chò là một người phụ nữ thôi”.

“Nhảm chán, không phải phụ nữ không lẽ tôi là đàn ông à?” Tô Tiểu Mạt đón nhận ánh mắt của Trữ Huyền, nhin nụ cười nơi khóe miệng hắn đã bắt đầu kết băng, nghĩ, tên này không có bị chạm dây nào rồi đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vung Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: CÔ DÁM ĐÁNH MÔNG HẮN?

“Đàn ông? Nếu cô mà là đàn ông thì cô nghĩ mình có thể đứng đây à?” khóe miệng của Trữ Huyền nhếch lên, nâng tay lên, ngón tay thon dài vuốt cạo tóc đang xổa trên trán của cô ra sau tai, lần đầu tiên trong đời để ý tới một cô gái đến thế, Trữ Huyền cũng không biết tại sao khi nhìn cô và Lưu Tà ở cạnh nhau hắn liền nhin không được muốn giấu cô đi hoặc ôm vào trong lòng thể hiện quyền sở hữu, từ trước tới giờ trong lòng hắn chưa từng có qua loại cảm giác này, hắn cũng không biết vì sao mình lại có cảm giác với một người phụ nữ chỉ mới gặp một ngày nữa, nhưng Trữ Huyền là một người làm việc theo cảm tính, nếu hắn đã hứng thú với cô, không thích người khác động chạm vào cô thì hắn sẽ không chờ đợi mà trực tiếp hành động.

Tô Tiểu Mạt ngẩn đầu đầu mắt với hắn, một đôi mắt hoa đào mị hoặc lộ ra chút bất cần đời cùng lười biếng, nhưng ánh mắt nhìn cô lại có thêm chút chuyên chú, cô đột nhiên cảm thấy hình như tên này chạm mạch thiệt rồi.

Chỉ ở đây có một ngày mà Tô Tiểu Mạt cảm thấy giống như một năm đã trôi qua, năm tên đàn ông này, không đúng, hiện tại còn thêm một yêu nghiệt nữa, sáu tên đàn ông này tuy tính cách cực kì khác nhau nhưng đều rất cổ quái, một đám đều nhìn cô giống như hổ nhìn mồi, Trữ Dĩ bề ngoài ôn nhu nhưng trong lòng lại lạnh như băng, Trữ Hạo lạnh lùng khiến cô nhin không thấu, Trữ Huyền xinh đẹp nhưng bá đạo, Trữ Hằng tham tiền nhưng ngây thơ, Trữ Tích độc miệng quật cường, còn con hồ ly kia thì rất khó đoán, miệng mồm ghê gớm, tính cách hay thay đổi, khi thì yêu nghiệt khi thì vô tội khi lại nhu nhược khi thì lạnh như băng, tuyệt đối là con hồ ly đa nhân cách.

Tô Tiểu Mạt có chút đau đầu, năm nay hình như cô bị sao quá tệ chiếu trúng thì phải. Hồi xưa tới giờ ai cũng nói mẹ kế là phải độc ác này nọ, sao tới lượt cô làm mẹ kế lại toàn bị chơi không thể này, vừa phải ứng phó đám con trời đánh khó chơi, vừa phải linh hoạt thay đổi, còn phải đấu đưng đấu trí, quan trọng hơn là còn phải chịu mấy tên này khinh bạc, Tô Tiểu Mạt cô từ khi nào đã thảm như vậy rồi?

Trong phòng bây giờ lâm vào yên lặng, Trữ Hằng đắm chìm vào niềm vui vì sắp kiếm được một khoản lớn, hắn ngồi cười ngây ngô một mình, sao có thể để ý tới hành động mị nhân của Trữ Huyền chứ.

Lưu Tà nằm trên giường, đôi mắt phượng có chút nheo lại nhìn chăm chăm vài cái tay đang ôm Tô Tiểu Mạt của Trữ Huyền, thấy hắn nâng tay ôn nhu vuốt ve mái tóc đen của cô, hai mắt liền hiện lên một tia u ám.

“Lão đại, tiền tới rồi” Trữ Hằng vừa nghe tiền tới liền vội vàng vàng chạy ra cửa sổ, thăm dò nhìn xuống lầu, quả nhiên có hai cái va li lớn, hắn liền dùng tốc độ ánh sáng chạy xuống lầu, nháy mắt đã không thấy người đâu.

Tô Tiểu Mạt nhìn bộ dạng như vậy của Trữ Hằng thì không nhịn được lắc đầu nói, “Sớm muộn gì cũng lấy tiền lót nệm nằm luôn”

“Nó thỉnh thoảng sẽ đem tiền đi lót nệm nằm đấy” Trữ Huyền cúi đầu nhìn Tô Tiểu Mạt, “Nhưng cô thì nằm dưới thân tôi”.

Tô Tiểu Mạt nhìn vào mắt của Trữ Huyền, nơi đó lóe ra ánh sáng giống như một con hồ ly tìm thấy đồ ăn ngon, mà cô chính là đồ ăn mà hắn tìm kiếm, Tô Tiểu Mạt không khỏi liếc mắt xem thường, nằm tên trong cổ bảo này bộ không có tên nào bình thường sao trời. Nếu vậy thì sau này sao mà cô sống đây, không không được, tuyệt đối không thể để bọn họ ức hiếp mãi được, nếu không sau này sẽ càng lấn tới, tuy cô không biết mình sẽ ở đây bao lâu nhưng cho dù ở thêm một ngày nữa cô cũng không thể để mình ủy khuất.

Nghĩ tới đây Tô Tiểu Mạt mạnh mẽ túm tay Trữ Huyền, gạt chân một cái, Trữ Huyền thỉnh thoảng bị cô đá ngã xuống đất, sau đó cô xoay người một cái bẻ ngược tay hắn ra phía sau, một tay khác chế trụ đầu hắn, ánh mắt cực kì nghiêm túc, “Nếu anh không muốn tôi phỉ anh thì sau này đừng hoảng chút cho tôi”.

“Đang hoảng? Nếu tôi đang hoảng thì em cho tôi đè em à?” Trữ Huyền không ngờ Tô Tiểu Mạt nhìn nhu nhược như vậy lại có thân thủ nhanh nhẹn như thế, trong lòng có chút khác thường nhưng lập tức khôi phục như ban đầu, khoe miệng nhếch lên làm bộ dạng cô muốn làm gì thì làm, “Thì ra em có sở thích ở trên”.

“Anh nói đúng, tôi chẳng những có sở thích ở trên mà còn có sở thích đánh người” Tô Tiểu Mạt nói xong liền nâng tay nhấc áo ngủ của hắn lên lộ ra cái quần lót tam giác, sau đó dùng sức đánh mạnh mấy cái vào mông hắn, âm thanh phát ra thanh thúy miễn bàn.

Tô Tiểu Mạt nhớ anh ba nhà cô có diện mạo cũng cùng loại hình với Trữ Huyền, đều yêu nghiệt như nhau, nhưng cách nói chuyện rất dễ khiến người ta phang vào mặt, nhưng anh ba lại là dạng yêu nghiệt lạnh khốc, cực kì ít cười, nhưng khi cười thì tuyệt đối có thể mê chết một đồng nữ sinh, nụ cười đó đúng là khuyên quốc khuyên thành đến không thể diễn tả bằng lời, nhưng hắn lại rất thích chọc ba yêu nghiệt tức giận, mà mỗi lần ba yêu nghiệt tức giận lại lột quần hắn ra đánh vài cái vào mông.

Trữ Huyền thấy Tô Tiểu Mạt cấp tốc kéo áo ngủ của hắn sau đó lại xốc vạt áo lên thì trong đầu lại suy nghĩ không trong sáng, nhưng không ngờ cô lại đánh vào mông hắn, loại cảm giác này hắn không muốn hưởng thụ chút nào, không thể tưởng được cảm giác khi bị một cô gái đánh vào mông mà quan trọng hơn là đánh trước mặt một tên đàn ông còn dễ nhìn hơn mình lại giống như bị tào bôn tới vậy, thật khó chịu.

Nhưng hắn cũng không tức giận, chỉ quay đầu dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tô Tiểu Mạt, nhìn cái tay trắng nõn của cô liên tục vỗ mông hắn, cảm giác đau kia làm cho trái tim xưa nay vốn bất an của hắn thật ảm áp (anh này có máu SM), Trữ Huyền cũng tự thấy mình quái. Không lẽ hắn có máu thích bị M? Vì sao cô gái này làm càng như thế mà hắn lại không thấy tức giận hơn nữa còn có cảm giác mình có lỗi?

Tô Tiểu Mạt dùng sức đánh vài cái, nhìn cái phiến mông trắng bị cô đánh cho nở hoa, đỏ bừng lên, cô nhìn tay của chính mình cũng thấy một mảng đỏ ửng, cô cảm thấy mệt, đột nhiên cô hiểu được tại sao mỗi khi ba yêu nghiệt đánh mông anh ba xong anh ấy lại rất yên lặng nghe lời, không trêu chọc ba nữa, bởi vì khi đánh anh ba ba yêu nghiệt cũng đau.

Tô Tiểu Mạt cứ nhìn chăm chăm vào tay mình, vẫn chưa buông Trữ Huyền ra, mà Trữ Huyền thì nâng mắt nhìn Tô Tiểu Mạt, “Đánh xong chưa?”

“A?” Tô Tiểu Mạt ngẩng đầu nhìn khoe mắt Trữ Huyền có chút uрон ướt, cô lập tức mềm lòng, vội vàng kéo áo hắn xuống, lập tức đứng dậy, “Tốt lắm, anh nhớ rồi chứ? Nếu sau này anh còn không thành thật tôi sẽ đánh vào mông của anh”.

“Đưa tay cho tôi” Trữ Huyền xoay người ngồi dậy, nhìn Tô Tiểu Mạt nói.

“Làm gì?” Tô Tiểu Mạt giấu bàn tay mình ra sau lưng, tay của cô bây giờ có chút rát rát, cũng không biết khi cô đánh hắn như thế hắn có đau thế không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phỉ Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: ANH LÀ ĐỒ BẠI GIA CHI TỬ.

“Đưa cho tôi” khoe môi Trữ Huyền mím lại, nhìn không ra cảm xúc, hai tròng mắt híp lại, sắc mặt bình thản, chỉ nhẹ giọng nói nhưng bên trong lại ẩn chứa khí thế không thể cự tuyệt.

Tô Tiểu Mạt thấy Trữ Huyền như thế thì hoảng, không lẽ hồi nãy mình ra tay nặng quá khiến hắn nổi giận rồi? Nhưng mà, nhìn thế nào cũng thấy không giống là giận, Tô Tiểu Mạt đột nhiên có cảm giác mình gây họa lớn rồi, nhưng cô có khi nào nhận thua sao? Vội vàng ngẩng đầu lên, đưa thì đưa, nếu tên này dám động tay động chân với cô thì đừng trách cô không khách khí.

Nghĩ tới đây Tô Tiểu Mạt lập tức đưa tay mình ra, “Đây”.

Trữ Huyền nhìn cái tay đưa ra của cô, thanh âm có chút trầm thấp nói, “Không phải cái tay này, cái tay đánh tôi ấy”.

“Đây” Tô Tiểu Mạt đưa cánh tay đang đau gấu phía sau lưng nẩy giờ ra, quơ trước mặt hấn, cô muốn thử coi hấn tính làm gì.

Trữ Huyền vươn tay, ngón tay khớp xương rõ ràng, thon dài thẳng tắp, mỗi một ngón tay đều là hoàn mỹ trong hoàn mỹ, đôi bàn tay như thế đúng là kiệt tác mà thượng đế ban tặng, tay của hấn to gấp đôi tay của Tô Tiểu Mạt nhưng nhìn lại đẹp như thế.

Tô Tiểu Mạt nhìn cái tay đang tiến lại gần của Trữ Huyền, hấn đem tay nắm chặt cái tay vì đánh hấn mà sung đỏ, lòng bàn tay ấm áp của hấn tiếp xúc với cái tay đau rát của cô tạo ra cảm giác thật kì diệu.

Trữ Huyền nâng tay cầm tay của Tô Tiểu Mạt lên ngắm nghía, thấy tay cô sung đỏ thì trách, “Sao lại dùng sức như vậy? Nhìn xem, đỏ cả rồi”.

Vừa nói vừa dùng tay ấn nhẹ vào tay cô, âm thanh vẫn mị hoặc lòng người như vậy.

Tô Tiểu Mạt hiển nhiên bị Trữ Huyền làm cho kinh ngạc, cô thà rằng hấn giận dữ chửi ầm lên hay là không phục mà ồn ào một chút chứ không phải như thế này, một Trữ Huyền nhu tình như vậy đúng là rất sát gái nhưng lại làm Tô Tiểu Mạt cô đầu hàng tại chỗ, cô rốt cục làm gì khiến dây thần kinh hấn chạm tới mức này vậy trời? Sao có thể biến hấn thành một tên thích bị M, đánh hấn hấn lại còn đau lòng mà nâng tay cô.

Tô Tiểu Mạt dùng vẻ mặt kì quái nhìn Trữ Huyền, cô vươn tay ra sờ trán hấn, “Này, đừng nói là anh bị tôi đánh nên điên rồi nha, tôi nhớ là đánh mông chứ có đánh vào đầu anh đâu!”

“Ngoại trừ tôi ra cô còn đánh mông của ai nữa?” Trữ Huyền nâng mắt nhìn Tô Tiểu Mạt, đôi mắt hoa đào tà mị câu lên, cười như không cười nhìn cô.

“Tôi cũng không biến thái như anh nên mới chỉ thử nghiệm với mình anh thôi” Tô Tiểu Mạt không khỏi quăng cho hấn một ánh mắt xem thường, nhưng cô đột nhiên nghĩ tới sao vừa rồi sau khi đánh hấn cong cô lại thấy ánh mắt hấn nhìn cô có gì đó sai sai, bộ mông hấn không đau sao?

“Tôi không cho phép cô biến thái với người khác nữa, nhưng cho phép cô biến thái với tôi, biết không?” Trữ Huyền tiếp tục vuốt ve cái tay sung đỏ của Tô Tiểu Mạt, nhẹ giọng nói.

“Ừ” âm thanh như muỗi kêu của Tô Tiểu Mạt vang lên, nhìn tên này bị cô đánh mông lại có phản ứng như thế khiến cô cũng rất kinh hoàng, sau này cho tiền cô cũng không dám đánh mông người khác nữa đâu, cái này đúng là chuyện tìm ngược mà, cúi đầu nhìn bàn tay sung đỏ của mình, không biết là đánh hấn hay là tự đánh mình đây.

“Hai người tán gẫu xong rồi chứ?” Lưu Tà nẩy giờ ngồi xem kịch cũng không nhịn được sâu kín nói.

Tô Tiểu Mạt chuyển mắt nhìn Lưu Tà, hấn đang híp mắt nhìn lại, nhìn chăm chăm vào hai cái tay đang nắm chặt của hai người, khoe miệng gọi lên một nụ cười đầy ý vị.

“Nếu hai người không dừng lại thì một hồi nữa nhất xác tôi luôn đi” thanh âm của Lưu Tà có chút trầm thấp mang theo đáng thương, hơi thở mong manh không nói thành lời.

Tô Tiểu Mạt rút cái tay đang bị Trữ Huyền nắm chặt, vội vàng bước về phía giường.

Trữ Huyền lại mạnh mẽ vươn tay kéo cô lại, “Yên tâm, anh ta không chết được đâu”.

“Nhưng tôi đã đồng ý lấy viên đạn ra giúp anh ta” Tô Tiểu Mạt nhìn máu dính đầy cả dra giường, trong lòng nghĩ kiếp trước chắc chắn cô thiếu nợ hấn rồi nên bây giờ mới hành cô như vậy đây.

“Được, vậy em bôi thuốc cho tôi trước đã” ngón tay của Trữ Huyền như có như không xẹt vào lòng bàn tay của Tô Tiểu Mạt, truyền tới cảm giác tê dại, khoe miệng gọi lên một nụ cười tà, “Em cho là mông của tôi làm bằng sắt à? Em xuống tay nặng như vậy tôi cũng đau lắm đó”

“Đáng đời” Tô Tiểu Mạt không thèm đồng tình tên này đâu, nếu cô dễ dàng cảm thấy hấn đáng thương thì từ nay về sau cô không thể ngẩng đầu lên trước mặt hấn được nữa (ý là anh sẽ lợi dụng cơ hội mà ăn hiếp chị dài dài).

“Được, là lỗi của tôi, nhưng em đánh tôi ra nông nổi này thì em cũng phải chịu trách nhiệm bôi thuốc chứ” Trữ Huyền xụ mặt, âm thanh méo mào.

“Không thích” Tô Tiểu Mạt kiên quyết từ chối.

“Tôi mặc kệ, em lấy viên đạn ra cho hấn vậy sao không bôi thuốc cho tôi?” Trữ Huyền nắm chặt tay Tô Tiểu Mạt, không chịu buông tha nói.

“Anh ta có trả thù lao cho tôi, anh có không?” Tô Tiểu Mạt nhú mày, đương nhiên nói.

“Em muốn bao nhiêu tôi sẽ cho em” vẻ mặt của Trữ Huyền cũng rất tinh (nếu bạn Trữ Hằng ở đây chắc chắn sẽ chửi ầm lên cho coi)

“Tôi cũng không tham đâu, cũng không muốn nhiều lắm, đem bốn mươi vạn của anh cho tôi là được rồi” Tô Tiểu Mạt vươn bốn ngón tay ra nhìn Trữ Huyền nói, hừ, giá thị trường của cô rất tốt đó, nếu muốn cô bôi thuốc thì đương nhiên phải xì ra không ít rồi.

“Quả nhiên không tham” Trữ Huyền tà mị cười, buông cánh tay của Tô Tiểu Mạt, “Tôi chờ em bôi thuốc”.

“Thành giao” Tô Tiểu Mạt nâng tay đập một cái thật vang vào lòng bàn tay hấn, xoay người đi về phía Lư Tà, trong lòng nghĩ đầu phải chỉ có Trữ Huyền biết giữ của đầu, Tô Tiểu Mạt cô cũng rất biết vợ vết tiền bạc đó nha.

“Để tôi xem xem” Tô Tiểu Mạt tiến lên, thân thể có chút hướng về phía trước kiểm tra vết thương ở đùi trong của Lư Tà.

Bởi vì vết thương ở trên đùi nên miếng vết thương đã kết vảy dính hỗn độn máu và thịt, bên trên vẫn còn chảy máu.

Mà Trữ Hằng thì đang ôm hai cái túi đầy tiền cười tủm tỉm đi vào nhìn Lư Tà đang nằm trên giường, “Vừa đủ bốn trăm vạn”.

Vừa mới nói xong lại nhìn thấy Tô Tiểu Mạt đang đưa lưng về phía hấn ngồi trên giường, hai chân của Lư Tà lúc này đang mở lớn, thân thể của Tô Tiểu Mạt lại cúi về phía trước, nhìn từ góc độ của hấn không khỏi suy nghĩ bấy b, nghĩ tới đây vui sướng trong lòng hấn tự nhiên bay hết, trong lòng tức giận không thôi, vội vàng quăng gói tiền xuống đất.

Tô Tiểu Mạt xoay người nhìn bộ dạng hưng phấn của Trữ Hằng, khuôn mặt hưng phấn tới đỏ ửng lên, nụ cười sáng lạng, cho dù bây giờ là buổi tối cũng không thể che giấu được khuôn mặt đẹp như thần Apolo của hấn.

“Đưa phần của tôi đây” Tô Tiểu Mạt nâng tay nói.

“Yên tâm, cũng không thiếu của cô đâu” bộ mặt của hấn tuy có chút không cam lòng nhưng vẫn rất thông thả khui gói tiền ra, lấy ra một xấp tiền, chậm chậm nhét vào lòng cô.

“Không đủ, tôi tám mươi vạn lận” Tô Tiểu Mạt cúi đầu nhìn xấp tiền, dù cô không có đếm nhưng liếc mắt một cái cũng biết trong tay có bao nhiêu tiền, lắc đầu nói.

“Sao lại không đủ, chẳng phải phần của cô chỉ có bốn mươi vạn sao?” Trữ Hằng ngẩng đầu nhìn Tô Tiểu Mạt, trình độ toán học của hấn cũng không có kém đâu.

“Phần của Trữ Huyền nữa, hấn cho tôi rồi” Tô Tiểu Mạt mỉm cười nhìn Trữ Hằng.

“Cái gì?” Trữ Hằng giống như vừa bị sét đánh trúng, kinh ngạc quay đầu nhìn Trữ Huyền, “Anh... anh...”

“Đúng, đưa phần của anh cho cô ấy đi” Trữ Huyền lười biếng tựa vào cạnh cửa.

“Anh là đồ bại gia chi tử, bốn mươi vạn đã khiến tôi đau chết được rồi, anh lại còn đồng ý cho người ta thêm bốn mươi vạn nữa, sao anh không giết tôi luôn đi?” Trữ Hằng vội vàng sai bước tới trước mặt Trữ Huyền, quát lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: TÔI MỆT LẮM, MUỐN DỰA VÀO NHƯ VẬY.

“Không muốn sống nữa à? Này, cầm lấy” Trữ Huyền cầm cây súng tự động của Tô Tiểu Mạt đang gác trên cái tủ trực tiếp quăng cho Trữ Hằng.

Trữ Hằng nhìn cây súng tự động đang lẳng lẳng lao về phía hấn thì nhanh nhẹn tiếp được, đau lòng nói, “Anh... anh có biết cây súng này đắt lắm không? Sao anh dám quăng nó như quăng rác vậy hả?”

“Không biết” Trữ Huyền rất ngây thơ mà lắc đầu, sau đó lười biếng tựa vào vách tường, nhìn Tô Tiểu Mạt, “Em còn đứng đó làm gì? Sao còn chưa lấy viên đạn ra cho hấn rồi đuổi hấn đi gấp đi?”

“A” Tô Tiểu Mạt đem tiền mà vừa rồi Trữ Hằng đưa cho cô quăng qua một bên, sau đó nhìn Trữ Hằng, “Còn bốn mươi vạn nữa đâu?”

“Không, tôi không đưa, cái này là của tôi tại sao lại đưa cho cô chứ?” Trữ Hằng vội vàng chạy tới ôm hai cái gói tiền, mỗi tay xách một cái, xoay người chạy ra ngoài.

“Phanh” Trữ Huyền nhắc chân khều cái cửa một cái, cánh cửa đóng lại, Trữ Hằng trực tiếp đập đầu vô cửa tạo ra một tiếng vang thật lớn đồng thời thụt lùi về sau vài bước.

“Trữ Huyền thôi, anh hứa thì anh lấy tiền túi mà đưa đi, dù sao thì tôi cũng không đưa đâu” Trữ Hằng hung hăng trừng Trữ Huyền, bốn mươi vạn lận đó, tìm hấn chảy máu a, trái tim hấn bây giờ đau giống như bị người ta lấy dao đâm vào vậy.

“Nhưng mà đó là phần của anh” Trữ Huyền ưỡn người, nghịch ngón tay của mình lười biếng nói.

“Của anh? Đầu ra vậy?” Trữ Hằng tỉnh táo ôm gói tiền to, về mặt cảnh giác nhìn Trữ Huyền, “Cái anh hằng ngày ăn uống mặc ở thì không phải bằng tiền

sao? Hiện tại chúng ta cũng đang trong thời kì khó khăn nên số tiền đó bỏ xung vào công quỹ”

“Anh đếm tới ba, nếu cậu không chịu đưa cho anh thì anh đây sẽ sang bằng cái hủ tiền của cậu” Trữ Huyền lười biếng híp mắt lại, liếc nhìn Trữ Hằng đang tức giận tới mức mặt mũi xanh mét, giọng điệu thản nhiên mở miệng.

“Anh... anh...” Trữ Hằng tức tới nghiêng răng nghiêng lợi, ôm chặt gói tiền to mà nhìn Trữ Huyền, hấn hoàn toàn không có ý định xì tiền ra, vội vàng cầu xin, “Anh nghĩ tôi vì ai mới như vậy, đều là vì các anh cả thôi, nếu không tiền ở đâu mà các anh tiêu xài phung phí thế? Bốn mươi vạn đó chỉ chớp mắt đã bay mất, anh là đồ phá gia chi tử”.

“Một...” Trữ Huyền lưu loát phun ra một chữ.

“Trữ Huyền, anh nghĩ số tiền đó kiến dễ lắm sao? Trong nhà này cái gì mà không cần tiền chứ, anh cứ tính kĩ mà xem, cái quần cái áo anh đang mặc cái anh ăn hằng ngày cũng đã tiêu tốn rất nhiều tiền rồi, bỏ qua chuyện đó thì chỉ tính sơ sơ hôm nay thôi thì cũng đã tốn bao nhiêu là tiền rồi, anh có biết không?” Trữ Hằng đứng một bên nói nhảm, dùng tốc độ nhanh nhất kéo khóa kéo của túi tiền bọc, nghĩ tới viễn cảnh phải xài tiền là hấn lại đau lòng muốn khóc, nhìn bộ dạng này giống như ai cắt đi miếng thịt trên người hấn vậy, hai tròng mắt còn nhịn không được mà phiền lẹ, miễn bàn có bao nhiêu đau lòng.

Tô Tiểu Mạt nhìn bộ dạng như thế của Trữ Hằng thì nhịn không được mà ném hộp khăn giấy cho hấn, tên này làm như thế ai bắt hấn làm chuyện phi lễ vậy, đã vậy còn khóc nữa chứ, nhưng nhìn thấy cái tên vất cổ chày ra nước này lát nữa phải đưa cô nhiều tiền như vậy thì tâm tình nhất thời tốt hơn.

Trữ hằng vội vàng đưa tay tiếp được hộp khăn giấy, “Này Tô Tiểu Mạt, hộp khăn giấy cũng là tiền đó, cô nghĩ cái này từ trên trời rơi xuống à?”

“Hai...” Trữ Huyền lại đếm thêm một tiếng, Trữ Hằng ngừng động tác chùi nước mắt, quăng hộp khăn giấy qua một bên, bắt đầu đếm tiền.

Tô Tiểu Mạt nhìn bộ dạng không cam lòng của Trữ Hằng thì cảm thấy buồn cười, nhịn không được phóng cho Trữ Huyền một ánh mắt khen ngợi, sau đó xoay người nhìn khuôn mặt trắng bệch của Lưu Tà, nghĩ, không thể tiếp tục chơi đùa nữa rồi, nếu không sẽ xảy ra tai nạn chết người.

Vội vàng vội lấy hòm thuốc lấy dụng cụ ra, còn iot, thuốc mê, nhìn cái hộp y tế đầy đủ dụng cụ cô thảm than trong lòng, tên Trữ Hằng này đúng là có tố chất làm quan gia, cổ bảo này mà không có hấn không biết sẽ biến thành cái gì nữa.

Tô Tiểu Mạt bày toàn bộ đồ nghề ra, lấy kim tiêm bắt đầu gây mê cho Lưu Tà, sau đó cô dùng khăn khô lau sạch mồ hôi trên trán hấn, dùng kéo xé rách quần để lộ ra miệng vết thương đã bắt đầu xanh tím, đôi mắt Tô Tiểu Mạt tối sầm lại, sao tên này có thể chịu đựng lâu như vậy, một tiếng cũng không la, ngẩng đầu nhìn khóe miệng đang gọi lên một nụ cười tà mị của Lưu Tà, hấn đang nhìn cô chăm chăm.

“Nhìn cái gì, tôi không phải là diễn viên tấu hài” Tô Tiểu Mạt thẳng thắn nói.

“Ba...” Trữ Huyền đếm tới ba, Trữ Hằng liền đem bốn mươi vạn chia ra, sau đó đứng dậy, bữu môi làm vẻ mặt ai oán nhìn Trữ Huyền, ánh mắt hận không thể lấy lại bốn mươi vạn đó, nhưng nhìn bộ dạng kia của Trữ Huyền hấn cũng biết hết hi vọng rồi, hấn ôm chặt bốn mươi vạn trong lòng sau đó chậm chạp tới trước mặt Trữ Huyền.

“Hừ, tôi nhất định sẽ đem tiền của tôi cất ở một nơi an toàn hơn, anh sẽ không tìm được đâu” Trữ Hằng ai oán nói, sau đó nhét bốn mươi vạn vào tay Trữ Huyền, nhìn bốn mươi vạn kia tối nổi muốn rút hai tròng mắt luôn, sau đó xoay người nhìn Tô Tiểu Mạt, lại nhìn thoáng qua Trữ Huyền mới rảm rĩ xoay người mang hai túi tiền bọc của hấn về phòng.

Trữ Huyền đứng dậy, chậm chạp đi đến bên cạnh Tô Tiểu Mạt, đem bốn mươi vạn để ở chỗ đồng tiền cũ của cô, sau đó lười biếng tựa vào một bên nhìn cô chăm chú.

Hiện tại Tô Tiểu Mạt đã tiến vào trạng thái tập trung cao độ, về mặt cực kì chuyên chú nhìn chăm chăm vết thương của Lưu Tà, ngẩng đầu nói với hấn, “Nếu đau thì cứ kêu lên nha”.

“Không phải em đã tiêm thuốc tê rồi sao? Không đau” Lưu Tà thấp giọng cười, sau đó chậm rãi đứng dậy, nửa ngồi, đem đầu của mình tựa lên vai của Tô Tiểu Mạt.

“Này, anh dựa như vậy thì sao tôi lấy viên đạn ra đây?” Tô Tiểu Mạt nghiêng đầu nhìn cái đầu trên vai mình, chống lại hai tròng mắt dụ dỗ của Lưu Tà thấp giọng hỏi.

“Tôi một lát, muốn dựa một chút” âm thanh của Lưu Tà có chút đau thương, uyển chuyển thấp nhu, lòng của Tô Tiểu Mạt có chút mềm, cúi đầu nhìn miệng vết thương của hấn lại nhìn khuôn mặt có chút trắng bệch, lắc đầu, sau đó không thêm nói nữa, cô lấy cồn iot sát trùng vết thương xong lại cầm một cái nhíp gấp viên đạn ra.

Khóe miệng của Lưu Tà từ đầu tới cuối đều lộ ra nụ cười mềm mại đáng yêu, mày cũng không nhăn một cái chỉ tựa vào vai của Tô Tiểu Mạt nhìn cô, Tô Tiểu Mạt tập trung tinh thần nhìn chăm chăm viên đạn, sau đó cẩn thận gấp viên đạn ra ngoài, thời gian trôi qua thật chậm, trán của Tô Tiểu Mạt cũng che kín mồ hôi.

Lưu Tà nâng tay lên lấy cái khăn vừa rồi cô lau cho hấn mà cẩn thận thấm sạch mồ hôi trên trán cô, hình ảnh của hai người bây giờ rất hài hòa.

Trữ Huyền híp mắt lại, lẳng lặng nhìn chăm chú hình ảnh trước mặt, không biết hấn nghĩ gì, chỉ nhìn như vậy, trên mặt không có cảm xúc.

Không biết qua bao lâu Tô Tiểu Mạt rốt cục cũng lấy được viên đạn ra, cô thở ra một tiếng thật to, sau đó buông dụng cụ, thành thạo khâu lại miệng vết thương cho Luru Tà, băng bó đầu vào đầy mới ngẩng đầu nhìn Luru Tà đã ngủ trên vai cô tự khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: SAO CÔ LẠI ÁC NHƯ VẬY CHỨ?

Tô Tiểu Mạt ngẩng đầu, sững sờ nhìn cái đầu đang yên lặng tựa lên vai cô.

Khóe môi hần hiện tại nhếch lên thành một ý cười thần nhiên, lông mi thất dài che đi mí mắt của hần, trên khuôn mặt trắng nõn có thể thấy rõ lông mày thẳng tắp, cái mũi thật thẳng phun ra hơi thở nhẹ nhàng, hết thấy đều yên tĩnh như vậy, giống như một đứa trẻ ngủ trong lòng mẹ.

“Xem đủ chưa?” Trữ Huyền thấy Tô Tiểu Mạt ngây người ra xem Luru Tà thì trong mắt xẹt qua chút tức giận, sâu kín tiến lên muốn đẩy cái đầu trên vai cô xuống dưới, ném hần ta xuống giường.

“Anh làm gì vậy?” Tô Tiểu Mạt thấy Trữ Huyền hành động như thế thì vội vàng ngăn cản.

“Đạn cũng lấy ra rồi, đương nhiên là đuổi hần cút đi rồi, không lẽ còn muốn ngủ ở đây một đêm à?” Trữ Huyền thấy Tô Tiểu Mạt nâng tay ngăn cản hành động của hần thì càng tức giận, nhìn không được nhìn Tô Tiểu Mạt, “Ở đây tôi mới là người có quyền quyết định”.

“Đây là phòng tôi nên tôi quyết định mới phải” Tô Tiểu Mạt lạnh lùng nói. Tên này lại lên con diên gì đây, vừa rồi còn ôn nhu như nướn với cô, giờ lại biến thành hung thần ác sát, quả nhiên yêu tình thì hay thay đổi.

“A, em muốn giữ hần lại?” Trữ Huyền hí mắt lại, trên người bắt đầu tản ra hơi thở nguy hiểm.

Tô Tiểu Mạt ngẩng đầu lên, không thêm sợ hần nói, “Tôi cho anh hai lựa chọn, một, tên này đi anh cũng phải đi, hai, tên này ở lại anh cũng có thể ở lại, không phải anh muốn tôi bôi thuốc cho sao?”

Trữ Huyền hí mắt nghe đoạn sau của câu nói, hí tới nỗi muốn nhắm tịt mắt lại luôn, khóe miệng tà tà câu lên, hoàn toàn không còn khí thế khi nãy, giờ phút này hần như một đóa hoa đào kiều diễm nở rộ, trên môi cười tới sáng lạng, “Tôi chọn cái thứ hai”.

“Vậy thì quyết định vậy đi” Tô Tiểu Mạt cũng không biết vì sao nhìn bộ dạng như vậy của Luru Tà cô lại không đành lòng đánh thức hần, đuổi hần đi, chỉ là vừa nghĩ tới sắc mặt của tên này biến đổi còn nhanh hơn lật sách thì thì thầm, “Không có tiền đồ”.

“Không có tiền đồ? Vậy sao mới gọi là có tiền đồ?” Thân thể của Trữ Huyền cúi về phía trước, chậm rãi tới gần Tô Tiểu Mạt, gần tới mức có thể cảm nhận được rõ ràng tiếng hít thở của đối phương, gần tới mức có thể môi chạm môi.

“Đừng nhiều chuyện, phải giải quyết bốn người dưới kia thế nào?” Tô Tiểu Mạt muốn giữ Luru Tà ở lại nhưng như thế nào mở miệng với bốn tên dưới kia đây? Thủ hạ của tên này chắc cũng không chịu đi.

“Tôi giúp em nói chuyện với bọn họ thì có lợi gì cho tôi chứ?” Trữ Huyền chậm rãi đứng thẳng, sau đó lười biếng tựa vào cái tủ đầu giường, tà tà nhìn tên Luru Tà cực kì tự nhiên tựa vào vai Tô Tiểu Mạt, đôi mắt tối sầm lại.

“Anh muốn cò kè mặc cả nữa à?” Tô Tiểu Mạt xuy cười một tiếng, sau đó nhẹ nhàng nâng cái đầu đang tựa trên vai cô đặt xuống gối đầu, nhìn vết máu trên giường, cô không tự giác lắc đầu, tên này như vậy mà cũng ngủ được, đúng là thánh mà.

“Sao? Chỉ cho tôi đáp ứng chứ không cho cò kè mặc cả à?” Trữ Huyền hài lòng nhìn cái đầu của Luru Tà cuối cùng cũng rời khỏi vai của Tô Tiểu Mạt, sau đó hần nâng tay túm Tô Tiểu Mạt đang ngồi trên giường lên kéo vào lòng mình, dùng tay xoa nhẹ hai gò má của cô, hơi thở nhẹ nhàng thổi lên người cô giống như xà yêu ngàn năm tu luyện thành người, “Nếu tôi giải quyết mọi chuyện thì sẽ được lợi ích gì đây?”

“Lợi ích?” Tô Tiểu Mạt có chút nhú mi, tên này sao thích ôm cô quá vậy? Nhưng nghĩ tới mấy tên bên dưới, cái này đúng là cô tự tìm phiền phức, không có việc gì lại không đành lòng đánh thức Luru Tà, trời biết bây giờ cô buồn ngủ như thế nào.

“Đúng, lợi ích” Trữ Huyền ôm Tô Tiểu Mạt nhẹ nhàng xoay lại, liền bước chân tới ghé sô pha, giam cô giữa ghế và cơ thể hần, đôi mắt dụ hoặc nhìn cô chăm chăm, thừa lúc Tô Tiểu Mạt không kịp phản ứng, hần ăn mỗi miếng của mình lên môi cô, sau đó nhẹ nhàng nuốt.

Hai mắt Tô Tiểu Mạt tròn to nhìn tên đang hôn cô, khóe mắt hần còn ẩn hiện ý cười, mí hoặc không thôi nhìn cô chăm chú, bốn mắt nhìn nhau, hai môi cũng chặt chẽ tương thiếp, một cảm giác tê dại thần nhiên truyền khắp người cô, cô có thể ngửi thấy được mùi hương mê người tản ra trên người Trữ Huyền, tên này thế nhưng cường hèn cô!

Tô Tiểu Mạt bây giờ mới mạnh mẽ phản ứng, cô vội vàng nhấc chân lại bị hần chặn lại, cô nâng tay cũng bị hần bắt được, hai đôi môi vẫn chưa tách ra, bạc môi của hần liếm mát đôi môi mọng đỏ của cô như thể nhắm nháp một món điểm tâm ngon miệng, lộ ra nòng đậm ngọt ngào.

Tô Tiểu Mạt bây giờ muốn điên rồi, cô cũng đâu làm gì đâu mà sao mấy tên này lại từng tên từng tên nhìn cô giống như nhìn con mèo, tên này còn dám hôn cô nữa, Tô Tiểu Mạt bạo phát, thừa dịp Trữ Huyền chưa kịp chuẩn bị mà nhanh nhẹn bắt lấy tay hắn, sau đó xoay người một cái áp hắn lên sô pha, còn cô thì quỳ một chân lên đó, đầu gối đè ở lưng hắn, dùng một tay cố định tay hắn đặt ra sau lưng, sau đó nâng tay kéo áo ngủ của hắn, hung hăng đánh thêm mấy phát, nhưng nhìn cái mông của hắn đã bị cô đánh tới tím rồi thì nhất thời mềm lòng, không nghĩ tới cô có thể xuống tay độc như thế.

“Sao không đánh tiếp?” Trữ Huyền nửa nằm úp sấp trên ghế sô pha, mặt kẻ sát vào ghế nghiêng đầu, giương mắt nhìn về phía Tô Tiểu Mạt, sâu kín hỏi.

Tô Tiểu Mạt cảm thấy đánh mông người khác thật sự rất mệt, nghe tên này nói câu đáng đánh đòn, lại nhìn tới cái mông xanh tím của hắn lại thấy đau lòng, đơn giản nghĩ tới một biện pháp khác, nâng tay nhéo mông hắn, nghe thấy Trữ Huyền nhin không được mà la lên, Tô Tiểu Mạt nghĩ, dù sao cũng phải bôi thuốc, nhéo nhiều hơn một cái tay cô cũng không đau mà hắn thì nhớ rõ cái giá của việc dè xỏm cô.

Lúc này Trữ Hằng và Trữ Tích đi tới, nhìn thấy Trữ Huyền bị Tô Tiểu Mạt áp dưới thân, lại nhìn thấy cái mông của hắn sưng đỏ xanh tím thì hai người lại cả kinh.

“Này Tô Tiểu Mạt, sao cô lại ác vậy chứ?” Trữ Hằng nhin không được tiến lên phía trước, lớn tiếng trách cứ Tô Tiểu Mạt.

“Thì sao nào? Hay là anh cũng muốn đánh mông?” Tô Tiểu Mạt nhướn mày nhìn Trữ Hằng giương giọng nói.

“Không muốn” Trữ Hằng vội vàng lắc đầu, lui về phía sau mấy bước.

“Không được” Trữ Huyền lạnh giọng quát, “Em quên tôi nói gì rồi à?”

“Hừ, tôi đi đây, ở đây mắc công bị đau mất nữa” Trữ Tích nhìn thoáng qua Lưu Tà đang nằm trên giường ngủ, lại nhìn Trữ Huyền cùng Tô Tiểu Mạt, trong lòng không hiểu sao lại tức giận, hừ lạnh một tiếng xoay người đi xuống lầu.

“Này, sao hắn còn chưa đi?” Trữ Hằng cũng liếc nhìn Lưu Tà đang nằm trên giường, thắc mắc hỏi

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: HÃN THÍCH ÔM TIỀN MÀ NGỦ.

“Chỗ này là phòng tôi, tôi muốn ai đi ai ở là quyền của tôi, anh có ý kiến sao?” Tô Tiểu Mạt cảm thấy tư thế này rất ái muội, vội vàng kéo áo ngủ của Trữ Huyền xuống, đứng dậy từ trên sô pha nhưng bị Trữ Huyền túm lại.

“Làm gì vậy?” Tô Tiểu Mạt gầm nhẹ, lại nhìn thấy khóe mắt ngập nước của hắn thì giọng điệu không nhìn được mà mềm xuống, “Sao vậy?”

“Không phải em đồng ý bôi thuốc cho tôi sao?” khóe miệng của Trữ Huyền mím lại, đôi mắt hoa đào tràn đầy lệ quang, điềm đạm đáng yêu nhìn Tô Tiểu Mạt.

“Không phải anh nói sẽ giải quyết chuyện phiền toái giúp tôi sao?” Tô Tiểu Mạt tuy rằng mềm lòng vì chưa bao giờ thấy đàn ông khóc nhưng lại nhớ tên này khi này mạnh mẽ cường hèn cô như vậy thì cảm thấy đáng đời hắn.

“Hai người có nghe tôi nói gì không thế?” Trữ Hằng thấy Tô Tiểu Mạt và Trữ Huyền đều xem hắn như không khí thì nhin không được rống to ra tiếng, trong lòng rất khó chịu.

“Nghe được thì sao? Mà không nghe được thì sao?” Tô Tiểu Mạt ngẩng đầu lên liếc nhìn Trữ Hằng một cái, “Anh đem hai túi tiền kia cất kỹ rồi à?”

“Đương nhiên, nếu không phải vì các người thì tôi nay tôi đã ôm tiền của tôi ngủ rồi” Trữ Hằng chỉ cần nghĩ tới việc tôi nay có thể ôm ba trăm hai mươi vạn mà ngủ thì hưng phấn không thôi, tuy rằng sau khi bọn họ đánh cắp cơ mật của các quốc gia rồi giao dịch với quốc gia khác thì kiếm ra nhiều tiền gấp mấy trăm lần số tiền này, nhưng không hiểu vì sao chỉ cần có tiền thì hắn lại vui sướng tới thế.

“Vậy anh đi ôm tiền ngủ đi, thiệt là, nghĩ tới một ngày nào đó cổ bảo bị cháy, không phải tiền của anh cũng cháy theo sao?” Tô Tiểu Mạt nhìn thấy được Trữ Hằng thật lòng thích tiền.

“Tô Tiểu Mạt, bộ cô không còn cái gì hay hơn để nói à, tiền của tôi, tiền mà mất là tôi cũng tự sát theo luôn” Trữ Hằng bước lên phía trước, trừng mắt nhìn Tô Tiểu Mạt, thề thốt nói.

“Được được, vậy anh ôm đồng tiền mà sống đi, đừng lượn trước mặt tôi nữa” Tô Tiểu Mạt xua tay, vội vàng đuổi Trữ Hằng.

“Không, tôi không đi, tôi kiên quyết không đi” Trữ Hằng đặt mông ngồi ở một bên sô pha, bắt chéo hai chân, bộ dạng đánh chết cũng không đi.

“Vậy thì cậu đừng hỏi hân” Trữ Huyền nâng mắt, nhìn Trữ Hằng giống như tên này đang quấy phá chuyện tốt của hân, cường bức lợi dụng nói.

Trữ Hằng thấy Trữ Huyền híp hai mắt lại, nhin không được rùng mình một cái, tên Trữ Huyền này hôm nay uống lộn thuốc à? Sao hân lại dùng ánh mắt như thế nhìn mình chứ?

Ngẩng đầu nhìn Tô Tiểu Mạt lại nhớ lại hình ảnh vừa rồi, trong lòng không hiểu sao lại mất mát, cho nên một người yêu tiền như mạng giống hân lại lần đầu tiên trong đời quăng tiền bơ vơ trong phòng mà phóng lên đây, loại cảm giác này hân chưa bao giờ trải qua, trong lòng hân có chút mờ mịt vì sao bản thân lại phản ứng như thế, hân chỉ biết bây giờ trong lòng hân cực kì tức giận, cũng cực kì mất mát.

Tô Tiểu Mạt thấy Trữ Hằng nhìn cô toi ngẩng người thì nghĩ trong mắt tên này ngoại trừ tiền thì chưa bao giờ thấy hân có bộ dáng ngẩn tò te như thế, tuy rằng cô mới tới đây có một ngày nhưng Tô Tiểu Mạt lại cảm thấy mình đã ở đây mười năm rồi, một ngày này đúng là trải qua rất nhiều chuyện.

“Trữ Hằng, anh thất thần cái gì? Anh nhìn xem bây giờ cũng không còn sớm nữa, anh không về phòng ngủ sao?” Tô Tiểu Mạt bắt đầu hạ lệnh trực khách, giương mắt nhìn cái đồng hồ treo trên tường, đã hai giờ sáng rồi, trong lòng nghĩ, ngày hôm nay cô đã trải qua thật nhiều chuyện, coi bộ mấy ngày sau này cũng không an nhàn rồi.

“Tôi ngủ ở đây được không?” không biết vì sao Trữ Hằng không muốn rời đi, hân thấy cô đuối mình thì trong lòng trống rỗng, giương mắt nhìn Tô Tiểu Mạt, trong lòng kiên định.

“Không được, tám mươi vạn kia là của tôi” Tô Tiểu Mạt nghĩ Trữ Hằng vì tám mươi vạn kia mới quyết tâm ở lại, vội vàng lác đầu.

“Tuy tôi rất keo kiệt nhưng tôi chưa bao giờ lấy lại tiền mà mình đã cho đi rồi, đây là nguyên tắc làm người cơ bản của tôi” Trữ Hằng nghe Tô Tiểu Mạt nói vậy thì trong lòng rất phiền muộn, lớn tiếng phản bác.

“Không phải vì tiền, vậy anh ngủ ở đây làm gì? Anh không thấy tôi cũng không có chỗ ngủ sao?” Tô Tiểu Mạt thật sự rất mệt, cúi đầu nhìn Trữ Huyền nghiêng mặt, phớt miệng nhìn cô.

“Vậy sao anh ba có thể ngủ lại?” tại sao người khác có thể ngủ bên cạnh cô còn hân thì không được?

“Anh bị sao vậy? Không phải là đã đưa đủ tiền rồi sao? Sao anh không về mà ôm nó ngủ đi, chạy tới chỗ của tôi làm gì?” Tô Tiểu Mạt cảm thấy tên này hình như đang bị kích thích thì phải.

“Không biết nữa, tôi chỉ muốn ở đây thôi” Trữ Hằng lác đầu, cúi đầu xuống sâu kín nói, sau đó liền trực tiếp nằm lên ghế sofa, nhắm hai mắt lại, “Tôi mệt rồi, ngủ ngon”.

“Này!” Tô Tiểu Mạt thấy Trữ Hằng hoàn toàn không có chút tự giác, cứ ngهنh ngang như vậy mà ngủ trên sofa của cô, nhin không được muốn đá hân bay ra khỏi phòng.

“Đừng làm ồn” Trữ Hằng với tay lấy cái gối, sau đó xoay người đưa lưng về phía Tô Tiểu Mạt, không thèm nhắc lại nữa, không lâu sau đó cũng truyền tới tiếng hít thở đều đều của hân, người đã ngủ mất tiêu rồi!

Tô Tiểu Mạt bất đắc dĩ liếc mắt xem thường, cúi đầu nhìn Trữ Huyền, “Hồi nào giờ hân vẫn vô tư thế à?”

“Tên này chưa bao giờ thích ngủ với người khác, cũng không thích ngủ ở phòng người khác, nó chỉ thích ôm tiền ngủ thôi” Trữ Huyền nhìn bóng lưng của Trữ Hằng, trong mắt hiện lên một tia u ám không rõ.

“Năm người các anh không có ai bình thường hết” Tô Tiểu Mạt nhin không được nói ra ý kiến của bản thân.

“Cô nói ai không bình thường?” một đạo âm thanh lạnh như băng vang lên, chỉ nhìn thấy một bóng dáng đứng sau lưng Tô Tiểu Mạt, lạnh lùng nhìn chăm chăm cái ót của cô.

Tô Tiểu Mạt quay đầu nhìn vào hai tròng mắt thâm thúy của Trữ Hạo, trong lòng thầm than, tên này tiến vào khi nào vậy, đi sao không phát ra tiếng động?

“Anh tới đây làm gì?” Tô Tiểu Mạt xoay tròng hai tròng mắt nhìn Trữ Hạo, nghĩ tới câu nói vừa rồi của Trữ Tích, trong lòng khẩn định hân vì chuyện Lưu Tà mà lên đây.

“Cô nói xem?” Trữ Hạo lướt qua Tô Tiểu Mạt, lạnh lùng nhìn Lưu Tà đang bình yên ngủ trên giường, hai tròng mắt vốn lạnh băng giờ lại giống như hồ băng ngàn năm, không khí xung quanh nhanh chóng đóng băng.

“Tôi vừa lấy viên đạn ra cho hân, mất máu khá nhiều, hơn nữa cũng không tiện di chuyển nên cho hân ở lại một đêm” Tô Tiểu Mạt chậm rãi nói.

“Lá gan của cô cũng không nhỏ, đừng quên đây là địa bàn của ai, chuyện này đến lượt cô quyết định sao?” Trữ Hạo cúi người, đôi mắt đen cổ chấp nhìn chăm chăm Tô Tiểu Mạt, hàn khí quanh thân hân đánh thẳng vào mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: ANH CHÍNH LÀ MỘT CON MÈO ĐANG PHÁT XUÂN

“A?” Tô Tiểu Mạt nhìn thẳng vào mắt của Trữ Hạo, cười nhẹ một tiếng, “Đây là chỗ của ai vậy?”

“Tôi cảnh cáo cô tốt nhất là nên biết điều một chút, nếu không tôi sẽ khiến cô cút xéo với hắn ta” Trữ Hạo dùng ánh mắt lạnh băng nhìn Tô Tiểu Mạt, trong đôi mắt xẹt qua vô số tia sáng lạnh.

“Tốt nhất là anh cũng đừng quên một nửa ngôi cổ bảo này là của tôi, anh cũng đừng nên chộc tức tôi nếu không tôi sẽ lấy đi một nửa chỗ này, đừng nghi ngờ, tôi nói là làm” Tô Tiểu Mạt cực kì chán ghét tên tự cao tự đại này, hừ, nếu không phải vì nhiệm vụ thì đánh chết cô cũng không tới đây, cái nhà tốt hơn chỗ này gấp trăm lần cô cũng có, không thêm cái chỗ này đâu.

“Tôi sẽ chống mắt lên xem” khí lạnh xung quanh càng dày đặc, giọng điệu của Trữ Hạo so với khi nãy còn âm trầm hơn, lạnh lùng nhìn Tô Tiểu Mạt, đưa tay nâng cằm cô để cô nhìn thẳng hắn, “Đừng để tôi chờ quá lâu”.

Tô Tiểu Mạt nâng tay vuốt ve cái tay của Trữ Hạo, tên này sao đột nhiên lạnh lùng thế, cái người nhiệt tình như lửa khi nãy buộc khăn tay cho cô đi đâu rồi? Sao lại đổi thành một cái núi băng thế này, hơn nữa còn là núi băng có thể nháy mắt đè chết cô.

“Chỗ này là phòng tôi, anh tới đây làm gì?” Tô Tiểu Mạt không thêm để ý tới Trữ Hạo, đầu vỗ mồm với khối băng này không vui bằng đánh mông Trữ Huyền, tên này rất không đáng yêu.

“Hắn phải đi” Trữ Hạo thẳng tắp nhìn Lưu Tà đang ngủ trên giường, lạnh giọng nói.

“Vậy anh cũng nên hỏi Trữ Hằng hắn cầm bốn trăm vạn của người ta so với cho tên này ngủ lại một đêm thì cái nào lợi hơn?” Tô Tiểu Mạt lập tức quăng vấn đề cho bạn nam nào đó đang đưa lưng về phía cô mà ngủ.

Trữ Hằng nghe thấy vậy thì lập tức bật dậy từ sô pha, “Nói bậy, bốn trăm vạn đó là tiền bồi thường cho tội này, hơn nữa cô còn cầm tám mươi vạn đi rồi, hừ, tôi chỉ có ba trăm hai mươi vạn thôi”

“Hừ, ngay cả ngủ cũng không quên tiền” Tô Tiểu Mạt phiết miệng, trừng mắt liếc Trữ Hằng một cái.

“Anh hai, dù sao hắn ta cũng ngủ rồi, cho ở lại một đêm đi, dù gì thì cũng còn có mấy tiếng nữa là sáng rồi” Trữ Huyền chậm chạp ngẩng đầu, dựa thân thể vào sô pha, nhìn Trữ Hạo nói.

“Chơi với lửa có ngày chết cháy” Trữ Hạo nhìn thoáng qua Trữ Huyền, lạnh lùng liếc Tô Tiểu Mạt một cái, xoay người hờ hững rời đi.

Tô Tiểu Mạt nhìn cái mặt lạnh như băng kia đi rồi thì nhìn về phía Trữ Huyền, “Không ngờ khối băng cũng biết thay đổi sắc mặt”.

“Vậy là sao?” Trữ Hằng khó hiểu nhìn Tô Tiểu Mạt hỏi.

“Anh không mệt à?” Tô Tiểu Mạt nâng mắt nhìn về phía Trữ Hằng hỏi.

“Mệt chứ, thiệt là buồn ngủ quá đi” Trữ Hằng vội vã ngáp, sau đó tiếp tục đưa lưng về phía bọn họ mà ngủ.

“À, để tôi bồi thuốc cho anh” Tô Tiểu Mạt nhìn về phía Trữ Huyền, nghĩ, tên này đúng là thủ tín, rất đáng khen ngợi, nghĩ tới đây Tô Tiểu Mạt lập tức cầm hộp thuốc ngồi cạnh Trữ Huyền.

Trữ Huyền nghiêng đầu, nhìn bóng dáng bận rộn của Tô Tiểu Mạt, khóe miệng gọi lên nụ cười tà mị, làm ra vẻ giống như rất hưởng thụ, khóe môi nhếch lên nụ cười thần nhiên nhìn cô.

Tô Tiểu Mạt lấy thuốc trong hòm ra, sau đó kéo áo ngủ của Trữ Huyền xuống nhìn cái mông sưng đỏ của hắn, còn có vài vết tím vì bị cô nhéo.

“Này, nam nhân gì mà da mềm thế này, bị đánh một chút là đỏ cả lên” Tô Tiểu Mạt một bên tắm còn iot vào bông băng y tế, xoa lên cái mông của hắn, một bên than thở.

“Da em hắn là còn mềm hơn cả tôi, tôi bị em nhìn cả rồi, không biết có nên nhìn lại em không đây?” Trữ Huyền nâng thân thể lên nhìn Tô Tiểu Mạt.

“Anh dám?” Tô Tiểu Mạt tròn to hai mắt nhìn Trữ Huyền, dám xem mông của cô thì kết cục cũng không phải chỉ bị đánh mấy cái thế này đâu, cô sẽ trực tiếp thiến hắn.

“Đau quá, em nhẹ một chút” Trữ Huyền cũng không để ý tới câu nói vừa rồi của Tô Tiểu Mạt, nằm thẳng lên sô pha thấp giọng kêu.

“Bây giờ anh mới biết đau sao, sao hồi này không kêu?” tên này thời điểm hấn nên kêu thì không chịu kêu đâu, bây giờ không cần kêu lại kêu to vậy.

“Ái, em nhẹ chút...” Trữ Huyền cố ý kéo dài âm thanh, âm thanh vốn nhu thấp đầy từ tính giờ lại tràn đầy mỉa mai hoặc, nhất là tiếng than nhẹ kia càng làm người ta có suy nghĩ đen tối.

“Im miệng” mặt Tô Tiểu Mạt đen lại, nhướng mày, không phải chỉ là bôi thuốc thôi sao, sao lại kêu kì quái thế chứ, nếu để người khác nghe được không chừng còn nghĩ cô và hấn làm chuyện đen tối, “anh có thể ngưng phát ra loại âm thanh kia được không, người không biết còn tưởng anh đang phát xuân”.

“Nhưng mà, nhưng mà tôi đau, ai...” đôi mắt hoa đào của Trữ Huyền híp lại, khóe mắt tràn đầy lệ quang trong suốt, bạc môi mím chặt, mị thái mưòi phần, cực kì dụ hoặc.

Tô Tiểu Mạt cúi đầu nhìn bộ dạng như thế của hấn, “Này, sao tôi càng nhìn càng thấy anh giống con mèo đang phát xuân nhỉ?”

“Vậy còn em?” Trữ Huyền nâng mắt, lắc lắc mông nhìn Tô Tiểu Mạt, phát ra âm thanh mềm mại tận xương,

Tô Tiểu Mạt không khỏi liếc mắt xem thường, đang muốn mở miệng thì nghe thấy tiếng nói của Trữ Hằng, “Anh ba, anh có thể yên lặng chút không? Loại âm thanh kia đúng là làm cho người ta gặp ác mộng”.

Trữ Huyền chuyển mắt nhìn Trữ Hằng, “Nếu cậu còn lên tiếng nữa thì không chỉ có hôm nay mà ngày nào anh cũng cho cậu gặp ác mộng”.

“Buồn ngủ quá” Trữ Hằng buồn ngủ kêu lên một tiếng, sau đó liền tự động nằm yên, coi như hấn là không khí đi.

Khóe miệng của Tô Tiểu Mạt giựt giựt, tên Trữ Huyền này nếu bình thường một chút thì tốt rồi, không có chuyện gì thì quấy rầy cô làm gì? Tuy chỉ mới một ngày nhưng người kia ban đầu châm chọc khiêu khích cô, sau đó lại khóc lóc om xòm làm xấu, rồi lại cực kì mỉa mai hoặc trêu chọc cô, đúng là không biết hấn nghĩ gì nữa.

“Tôi rất đồng ý với câu nói của Trữ Hằng” Tô Tiểu Mạt nặng nề gật đầu tỏ vẻ mình có cùng quan điểm, “Trữ Huyền, nếu anh cứ tiếp tục điên điên khùng khùng như vậy thì tôi sẽ đập anh ra ngoài”.

“Tôi điên điên khùng khùng khi nào?” Trữ Huyền lười biếng nằm trên sô pha, khóe miệng gợi lên, mị nhãn mưòi phần nhìn về phía Tô Tiểu Mạt, “Sao không bôi thuốc tiếp?”

“Kiếp trước không biết tôi có thiếu gì anh không nữa” Tô Tiểu Mạt nhin không được thờ dài, đúng là tự làm bậy không thể sống mà, nhìn cái mông sưng to của Trữ Huyền đi, cái này còn không phải kiệt tác của cô sao?

“Có lẽ là tôi nợ em” Trữ Huyền nhìn về phía Tô Tiểu Mạt đang bĩu môi, vẻ mặt bất đắc dĩ, nhin không được thấp giọng cười, “Đội tôi bôi thuốc cho em”.

“Sao lại bôi thuốc cho tôi? Anh muốn lên làm gì?” Tô Tiểu Mạt vội vàng ngẩng đầu nhìn Trữ Huyền, trên mặt ghi rõ nếu anh dám bước lên tôi sẽ thiên anh.

“Ha ha” Trữ Huyền sung sướng thấp giọng cười, “Đương nhiên tôi ở trên rồi”

Trữ Huyền bật người, ngón tay thon dài trêu chọc nhẹ nhàng xẹt qua đùi của mình, sau đó chậm rãi cầm cổ tay của Tô Tiểu Mạt, “Không phải tay em khi nãy cũng sưng đỏ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vung Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: ANH NẪM CÙNG HẤN.

“Sao không nói sớm, không cần đâu, tôi tự giải quyết được mà” Tô Tiểu Mạt nhìn vào lòng bàn tay của mình đã hết sưng, không còn ần ần đau như khi nãy, lại nhìn thấy Trữ Huyền dùng ánh mắt quấy rầy nhìn cô chăm chăm, Tô Tiểu Mạt nhin không được rút tay mình ra khỏi tay hấn, “Thuốc cũng đã bôi xong rồi, anh nên về phòng đi”.

“Tôi có nói là muốn về phòng à?” Trữ Huyền nhìn Tô Tiểu Mạt, nhiu mày hỏi.

“Anh không đi thì làm sao tôi ngủ?” Tô Tiểu Mạt lập tức giơ chân, mấy tên này rốt cục muốn cái gì đây, một tên tham tiền ở đây cô đã đau đầu rồi, giờ lại thêm một tên yêu nghiệt nữa, trên giường còn có một con hổ li, giờ phút này cô cực kì đau đầu, bây giờ cô rất mệt đó!

“Em có thể cùng ngủ sô pha với tôi” vừa dứt lời Trữ Huyền liền kéo cô nằm cạnh hấn, sau đó ôm eo cô, giơ tay vỗ nhẹ đầu cô nói, “Ngaoan, ngủ đi”.

Tô Tiểu Mạt vội vàng giãy dụa thoát khỏi vòng tay của hắn, sau đó đập hấn xuống ghế, “Anh... ngủ dưới đất đi”.

Mặc dù bị đá xuống khỏi ghế sofa nhưng Trữ Huyền vẫn bày ra tư thái mỉa mai hoặc, đôi mắt xinh đẹp nhìn Tô Tiểu Mạt, “Em vừa xoa thuốc cho tôi xong mà lại đá tôi như vậy, không sợ tôi bị hư cái gì sao?”

“Tốt nhất là hư luôn đi” Tô Tiểu Mạt nhìn về phía Trữ Huyền, “Tôi cũng không muốn xoa thuốc cho anh lần thứ hai”

“Nhấn tâm quá đi” Trữ Huyền sâu kín nói, sau đó nằm thẳng xuống sàn, hai cánh tay nghiêm chỉnh đặt ở hai bên, khoe miệng cong lên thành một nụ cười tà mị, ánh mắt dừng trên người Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt nâng mắt nhìn về phía Trữ Hằng này giờ vẫn đưa lưng về phía cô mà ngủ, đúng là không hiểu nổi tên này vô tâm vô phê thật hay là giả ngu nữa, đúng là hết nói nổi.

“Còn không thì anh lên giường ngủ với Lulu Tà đi” Tô Tiểu Mạt hảo tâm nhắc nhở, dù sao cũng đều là đàn ông, hơn nữa lại đều yêu nghiệt như nhau nên ngủ chung trên một cái giường hẳn là sẽ tạo nên hình ảnh rất đẹp mắt.

Tô Tiểu Mạt chỉ đơn thuần nghĩ vậy nhưng vào trong tai Trữ Huyền lại biến thành ý khác, mắt hắn lập tức trầm xuống, tay lập tức giơ lên kéo người đang cười tới đích ý đồ dạt là Tô Tiểu Mạt từ trên ghế sofa xuống, cô bị kéo xuống đất, chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Trữ Huyền đè dưới thân.

Nụ cười của Tô Tiểu Mạt cứng lại, nhìn chần chú vào hai tròng mắt tà mị của Trữ Huyền, “Anh muốn làm gì?”

“Tôi chỉ muốn ngủ trên giường với em thôi” Trữ Huyền nói xong liền nâng tay trực tiếp hạ xuống phía dưới, xống váy của Tô Tiểu Mạt lên, cô cảm thấy phía dưới đột nhiên mát mát, vội vàng dùng tay đè vãi tay không an phận của Trữ Huyền, “Anh muốn ăn đòn hả?” nói xong liền nhắc chân, bất chấp cảnh xuân bị người khác nhìn thấy, một phát đá trúng cái mông vừa được bôi thuốc của Trữ Huyền, sau đó xoay người một cái ép Trữ Huyền xuống phía dưới, cúi đầu lạnh lùng nhìn hắn, “Hình như không chộc tôi đánh anh thì anh ăn không ngon ngủ không yên thì phải?”

“Nếu ngày nào cũng được nhìn em như thế này thì bị đánh một chút cũng không sao” Trữ Huyền tà nháy mắt, nhìn chăm chăm vào một phiến trắng nõn lộ ra vì dây áo ngủ bởi vì vật lộn mà trượt xuống cánh tay, giờ phút này một chân của cô nâng lên đá lên mông của Trữ Huyền, cái váy ngủ vốn dài tới đầu gối bị nâng cao lên, cái chân dài trắng nõn dưới váy bị lộ ra không sót chút gì, mơ hồ còn có thể nhìn thấy quần chip.

Tô Tiểu Mạt thấy ánh mắt của Trữ Huyền nhìn cô có chút kì quái thì cúi đầu, bây giờ cô mới hiểu, vội vàng thu thân lại, đứng dậy, chỉnh sửa lại quần áo, sau đó ngênh ngang nhìn Trữ Huyền, “Nếu anh không ngủ với hắn thì tôi đi”

Tô Tiểu Mạt nói xong liền xoay người bước về phía giường, nhìn bộ dạng ngủ yên tĩnh của Lulu Tà, giống như những tiếng động lớn này giờ cô và Trữ Huyền gây ra cũng không thể đánh thức hắn, như vậy có thể thấy hôm nay hắn mệt thế nào.

Thấy cô thật sự đi về phía giường, Trữ Huyền vội vàng đứng lên, “Em dám ngủ chung với hắn, tôi sẽ lập tức đè em” (làm gì thì mọi người hiểu rồi đó)

“Hừ” Tô Tiểu Mạt hừ lạnh một tiếng, tên này luôn như thế, rất thích ngang ngược uy hiếp người khác, nhưng Tô Tiểu Mạt cô sao có thể dễ dàng bị hắn ăn hiếp thế được

“Em...” Trữ Huyền thấy Tô Tiểu Mạt hoàn toàn không để ý tới hắn thì trong lòng tức giận, không tự giác mà tiến về phía giường, mắt nhìn chăm chăm cô gái đã muốn cởi giày nằm trên giường, hắn trực tiếp đi tới trước mặt cô.

Tô Tiểu Mạt nhìn khuôn mặt vốn trắng nõn của Lulu Tà bây giờ đang đỏ ửng, môi khô nứt, cái trán trắng nõn lấm tấm mồ hôi lạnh, cô chợt cảm thấy không ổn, vội vàng nâng tay sờ trán hắn, “Hắn sốt rồi”.

“Nóng chết càng tốt” Trữ Huyền chần ở trước mặt Tô Tiểu Mạt, nâng tay muốn túm cô rồi đi.

Tô Tiểu Mạt nâng mắt nhìn Trữ Huyền, “Lấy hòm thuốc lại đây giúp tôi”.

“Em vì hắn mà không muốn đi với tôi?” Trữ Huyền gọn gàng dứt khoát nói.

“Này, anh không thấy anh ấy đang sốt à? Cái này là do mất máu quá nhiều làm miệng vết thương bị nhiễm trùng mà có, ở đây cũng không có nước, nếu cứ tiếp tục như thế anh ấy sẽ chết đấy” Tô Tiểu Mạt nhìn Lulu Tà đang lâm vào hôn mê, vội vàng ngẩng đầu nhìn Trữ Huyền, “Còn không đi”.

“Không đi” Trữ Huyền dựa lưng vào tường nhìn Tô Tiểu Mạt đang giận dữ quát lên, chỉ vì một tên đàn ông khác, hơn nữa còn là một người ngoài mà cô giận hắn, điều này khiến lòng hắn rất không thoải mái, quyết tâm không đi.

“Trữ Hằng tôi cho anh hai mươi vạn, lập tức đem hòm thuốc và nước vào đây” Tô Tiểu Mạt nhìn bộ dạng không để ý xung quanh của Trữ Huyền liền cảm thấy tên này đang lên cơn.

“Được, thành giao, chờ tôi một chút” người mà một phút trước còn ngủ say trên sofa, một phút tiếp theo lại cực kì hăng hái bật dậy vội vàng chạy ra ngoài, trên đời này chắc chỉ có Trữ Hằng.

Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Huyền, “Anh không mệt à? Sao còn chưa đi ngủ?”

“Bây giờ không mệt” Trữ Huyền thấy Tô Tiểu Mạt đã phóng xuất lệnh đuổi khách, nhưng hắn làm sao có thể đi khi cô đang chăm sóc tên đàn ông nằm

trên giường kia được chứ.

“Không mệt, cũng không muốn giúp đỡ, vậy anh tránh xa một chút, đừng để tôi thấy anh, nếu không tôi sẽ rất khó chịu” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Huyền, trong lòng cũng hiểu rõ, bọn họ cho phép Lưu Tà ở đây một đêm đã là nương tay lắm rồi!

“Tôi thích ở đây” Trữ Huyền lắc đầu, nhìn Tô Tiểu Mạt sâu kín nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vung Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: BA NGƯỜI CHÚNG TA CÙNG NGỦ

Tô Tiểu Mạt có chút bất đắc dĩ, ngày hôm nay đúng là ngày xui xẻo của cô mà, nâng tay lên sờ trán của Lưu Tà một cái, cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng tay cô không khỏi nhúng mày, hiện tại hán đã không còn bộ dạng tà mị như khi nãy nữa, bây giờ hán bắt lực giống như một con mèo nhỏ bị vắt bỏ.

Tô Tiểu Mạt cũng không hiểu tại sao từ khi thấy hán cô đã có cảm giác thân thiết tới lạ, giống như đã từng gặp hán từ rất lâu trước kia, nhưng vì sao cô lại không nhớ ra chứ?

Trữ Hằng thở phì phò bước vào phòng, trên tay cầm theo bình thuốc hạ sốt, nhét vào tay Tô Tiểu Mạt, "Một tay đưa tiền, một tay đưa hàng". Dứt lời liền chuẩn xác rút từ trong cộc tiền của cô để trên bàn hai mươi vạn, sau đó không thèm liếc mắt về phía Tô Tiểu Mạt, xoay người ôm tiền nằm lên ghế sofa tiếp tục ngủ.

Tô Tiểu Mạt có chút bất đắc dĩ nhìn Trữ Hằng, trong mắt tên này bộ chỉ có tiền thôi à? Cô thật không hiểu nổi sao hán có thể lớn lên được như bây giờ, thật không thể tưởng tượng được một ngày kia hán rời khỏi cổ bảo sẽ sống ra sao.

Trữ Huyền lười biếng tựa vào tường, hai tay vòng trước ngực, bộ dạng tà mị không kém chế được, hán cực kì im lặng mà nhìn Tô Tiểu Mạt, trầm mặc không nói, ánh mắt hán phức tạp nói không nên lời, hán chưa bao giờ biết im lặng nhìn một người lại là một có cảm xúc thế này, có chút ngọt, có chút chua, có một chút đắng, cũng có chút phiền muộn.

Bọn họ sống trong cổ bảo này hai mươi mấy năm qua, tuy rằng hằng tháng hán đều ra ngoài một chút, đối mặt với vô số loại phụ nữ, nhưng chưa bao giờ hán gặp cô gái nào giống Tô Tiểu Mạt vậy, khuôn mặt thì thanh thuần vô cùng, lại có chút thành thật đáng yêu, khi vui vẻ thì nhu mì như nước, nhưng khi quật cường lên thì miệng mồm rất lạnh lợi, đôi khi ôn nhu như cừu nhưng đôi khi lại gian xảo như hồ ly, đôi khi đáng yêu nghịch ngợm như thỏ nhỏ nhưng đôi khi lại táo bạo như một con sói lộ ra móng vuốt sắc bén, hán không thể ăn luôn con mồi.

Trữ Huyền không biết một nữ nhân lại có thể biến hóa nhiều như vậy, tuy chỉ mới gần cô có một ngày nhưng hán lại thấy được cô gái này biến hóa nhiều tới vậy, lúc vừa tới thì nhát gan sợ phiền phức, sau đó lại tỏ ra khinh thường hán, vậy mà cô lại có thể làm ra đồ ăn ngon tới vậy, khi bọn họ xảy ra nguy hiểm cô cũng rất trầm ổn dũng cảm khác thường, đối mặt với người bị thương cô cũng là ngoài cứng trong mềm, Trữ Huyền không khỏi nghi hoặc trong lòng, rốt cuộc thì đầu mới là Tô Tiểu Mạt thật sự?

Nhưng vì sao khi nhìn cô như vậy hán lại có cảm giác cứ tiếp tục nhìn thế này mãi thì thật tốt, hán cảm thấy nữ nhân này khơi gợi ra sự tò mò vô hạn trong hán, có thể khiến cuộc sống của hán vui vẻ hơn, khiến trái tim vốn yên bình của hán xuất hiện ham muốn chiếm hữu chưa từng có, người phụ nữ như vậy Trữ Huyền cảm thấy sợ, nhưng cô tựa như cây thuốc phiện vậy, chỉ trong một ngày đã có thể đem trái tim của hán làm nó bốc cháy, Trữ Huyền cảm thấy cuộc sống thật kì diệu, 1 một số người cho dù nhìn cả đời thì vĩnh viễn chỉ là người xa lạ, nhưng có một số người chỉ cần liếc mắt một cái liền trầm luân.

Tô Tiểu Mạt không nhìn thấy cảm xúc phức tạp trong mắt Trữ Huyền, cô chỉ chuyên tâm vào vết thương của Lưu Tà, sau khi chuẩn bị hết thấy, Tô Tiểu Mạt nhìn cái giường tràn ngập vết máu, trong lòng nghĩ cũng không nên để tên này cứ nằm như vậy mà ngủ được, hơn nữa cái giường này còn là của cô, nghĩ tới đây cô liền xoay người, ôm thắt lưng của Lưu Tà, sau đó nâng hán sang một bên, thay ra giường mới.

Trữ Huyền nhìn động tác của Tô Tiểu Mạt thì nhũn mày, chân nhắc lên muốn tiến về phía cô, nhưng hán vừa đi tới thì Tô Tiểu Mạt đã bị một cái tay nắm chặt, sau đó ngã vào lòng của Lưu Tà.

Mặt của Tô Tiểu Mạt đập thẳng vào ngực của Lưu Tà đang nằm trên giường, cảm nhận được thắt lưng của mình bị một vòng tay ôm chặt, Tô Tiểu Mạt nâng mắt nhìn về phía Lưu Tà vẫn nhắm chặt hai mắt như trước, miệng thì nỉ non, "Đừng đi".

Tô Tiểu Mạt nháy mắt hai cái nhìn về phía Lưu Tà, tên này đang nói mớ sao? Nghĩ tới đây cô liền muốn giãy khỏi vòng tay của hán nhưng lại phát hiện ra tên này dùng lực rất lớn, lưng của cô cũng sắp bị hán siết tới gãy luôn rồi, nhưng hai mắt hán vẫn nhắm chặt như trước.

"Thì ra cô thích nằm ngủ như vậy" Trữ Huyền chậm rãi nói, trong giọng nói có một tia trào phúng cùng cảm xúc nào đó không rõ, sau đó từ từ tiến lên, nâng tay dùng sức kéo Tô Tiểu Mạt ra khỏi Lưu Tà.

Tô Tiểu Mạt nâng mắt nhìn về phía Trữ Huyền, cánh tay bị hán niết rất đau, nhưng cái eo lại không thể rời khỏi vòng tay của Lưu Tà, ngược lại lực bên

hông càng lúc càng chặt, đã vượt qua phạm vi chịu đựng của cô.

"Này, hai người mau buông tay ra, nếu không tôi sẽ tàn phế đó" Tô Tiểu Mạt thấp giọng quát, hai tên này tính đem cô làm dây kéo co à.

"Đừng đi" Luru Tà lăm bắm trong miệng, khoe môi mím chặt, có thể nhìn thấy hiện tại hấn đau tới mức nào, khuôn mặt đỏ bừng, khoe môi cũng trắng bệch.

Trái tim của Tô Tiểu Mạt mềm nhũn, dịu dàng nói, "Được, tôi không đi"

Vừa nói xong liền cảm nhận được cánh tay siết chặt eo cô buông lỏng, Trữ Huyền nhân cơ hội này dùng sức kéo một cái, Tô Tiểu Mạt liền bị hấn ôm vào trong lòng, mà tay của cô lại bị Luru Tà nắm chặt.

Tô Tiểu Mạt có chút bất đắc dĩ, chuyện gì vậy trời? Cô vừa thoát được một ổ hồ ly này, xoay người một cái liền rơi vào ma trảo của con hồ ly khác là sao.

"Hai người có thôi ngay đi không?" Tô Tiểu Mạt nhất thời mất hết kiên nhẫn, dùng sức giật cánh tay lại, muốn giãy khỏi cái tay của Luru Tà, tay kia dùng sức đẩy Trữ Huyền ra, muốn rời khỏi vòng tay của hấn.

Khoe miệng của Trữ Huyền gọi lên một nụ cười tà mị, "Bây giờ cũng không còn sớm, tôi cũng mệt rồi, không phải em nói muốn tôi lên giường ngủ sao? Em không phải cũng rất mệt sao? Tôi thấy ba người chúng ta cùng ngủ đi, tôi không ngại đâu"

Trữ Huyền vừa dứt lời liền nhẹ nhàng đẩy một cái, Tô Tiểu Mạt liền ngã lên giường, hấn cũng thông thả nằm bên cạnh cô, Tô Tiểu Mạt trực tiếp nằm giữa hai con hồ ly này, trong lúc ngủ mơ Luru Tà vẫn ôm chặt cánh tay của Tô Tiểu Mạt, chưa tỉnh lại.

Trữ Huyền nghiêng người nằm một bên, nhìn chăm chăm về mặt kính ngác của Tô Tiểu Mạt, khoe môi nhếch lên ý cười tà mị, nhắm hai mắt lại vừa lòng ngủ.

Tô Tiểu Mạt ảo não nhìn trần nhà, trong lòng vô cùng khó chịu, bây giờ cô giống như cá nằm trên thớt vậy, mà hai con hồ ly này lại nhìn cô giống như hổ rình mồi vậy, không chừng hồi nữa hai tên này nổi điên lên liền thông đồng nhau ăn cô tới khúc xương cũng không còn, nghĩ tới đây Tô Tiểu Mạt liền thấy ớn lạnh, quệt miệng, trừng mắt nhìn hai con yêu nghiệt nằm hai bên trái phải cô, ánh mắt giết người, trong lòng cô lúc này thật hận không thể làm hai tên này biến mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: CÔ ĐANG KHIÊU CHIẾN SỰ KIÊN NHẪN CỦA TÔI

Trữ Hạo sau khi rời khỏi phòng của Tô Tiểu Mạt thì đi thẳng xuống lầu, dọc theo đường đi mặt hấn luôn âm trầm, hấn đi tới đâu thì chỗ đó giống như có gió lạnh thổi qua.

Trữ Dĩ thấy bộ dạng như thế của Trữ Hạo thì khoe miệng cong lên, ôn hòa hỏi, "Có chuyện gì sao?"

"Anh lên đó coi đi rồi biết" Trữ Hạo cũng không muốn nhiều lời, hấn nâng mắt nhìn thoáng qua Trữ Dĩ, sau đó nằm thẳng lên sofa, không thèm nhắc lại nữa.

Trữ Dĩ nhú mày lại, ở chung với tên này mấy mươi năm nay hấn chưa bao giờ thấy bộ dạng lạnh như băng tới vậy, trước kia cho dù có ít nói ít cười nhưng chưa bao giờ Trữ Hạo để lộ ra nhiều cảm xúc lên mặt như thế, nhưng biểu hiện của Trữ Hạo bây giờ lại khiến ai cũng có thể nhìn ra hấn đang cực kỳ tức giận, Trữ Dĩ có chút không rõ, rốt cục Tô Tiểu Mạt đã làm gì khiến hấn tức giận tới thế?

"Hừ, nữ nhân kia..." Trữ Tích thấy Trữ Hạo đang giận dữ cực độ thì tiến lại ngồi đối diện hấn, nhin không được mà hừ lạnh một tiếng, nhớ lại một màn khi nãy mình nhìn thấy, trong lòng hấn không hiểu sao lại khó chịu không được tự nhiên, cũng không biết vì sao bản thân hấn lại không muốn cô gái kia dây dưa với người đàn ông khác.

"Vậy các cậu ở đây, anh lên kia xem thử" lời này thấy Trữ Tích nổi giận dưng dưng đi xuống hấn đã thấy kì lạ lắm rồi, bây giờ Trữ Hạo cũng lạnh lùng đi xuống, hấn thật tò mò không biết cô gái kia chọc gì hai người này đây, nhin không được mà đích thân lên xem.

Trữ Dĩ nói xong liền tiến lên lầu, ở bên ngoài cổ bảo, mấy bạn áo đen cùng nhau ngồi đợi bên ngoài, cũng lâu rồi mà sao không thấy lão đại của bọn họ bước ra, cho dù có kiên nhẫn tới đâu cũng không chịu nổi, một bạn áo đen không chịu nổi mà đứng bên ngoài nói vọng vào nhà, "Này, sao lão đại của chúng tôi còn chưa ra?"

"Hấn ta... chắc vẫn còn đang đắm chìm với người đẹp, làm gì có tâm trạng ra chứ?" trong đầu Trữ Tích lập tức nhớ lại cảnh tượng Tô Tiểu Mạt và Luru Tà ôm nhau dưới sàn, trong lòng hấn lúc này ghen một đồng lửa giận đang muốn tìm chỗ phát tác, hấn lớn tiếng quát.

Bạn áo đen kia nghe vậy thì hiểu ra, trách không được lão đại bảo hấn chuẩn bị bốn trăm vạn tiền mặt, hèn chi thân thủ của lão đại tốt vậy mà lại thua trong tay một người phụ nữ, ra là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì bây giờ?” một bạn áo đen khác nhìn về phía bạn áo đen vừa hỏi, thấp giọng thắc mắc.

“Thế mà cũng hỏi, đương nhiên là đợi rồi, lão đại còn chưa có lệnh cho chúng ta rút khỏi mà!” bạn áo đen kia bức bối quát lên, sau đó ngẩn đầu nhìn căn phòng còn sáng đèn trên lầu ba, khuôn mặt lộ ra nụ cười tương đối... khụ khụ... mờ ám, “Các cậu nghe kĩ đây, tất cả đều thủ ở đây cho tôi”.

“Dạ” mấy bạn áo đen còn lại liền đồng thanh hô lên.

“Anh hai, người phụ nữ kia làm chuyện gì khiến anh tức giận thế?” Trữ Tích thấy Trữ Hạo lâu nay luôn lạnh lùng cũng không nhịn được mà tức giận thì tò mò hỏi.

“Cô ta khiêu chiến sự kiên nhẫn của anh” Trữ Hạo lạnh lùng nói một câu, sau đó không thèm nhắc lại, đứng lên khỏi ghế sofa, sau đó đi thẳng tới cánh cửa sổ đã bị bắn nát, nhìn lên trời cao, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trữ Tích cũng nhìn theo ánh mắt của Trữ Hạo, “Nếu không có cô ta thì đã không xảy ra mấy chuyện thế này, tôi thật ghét bị quấy rầy”

Trữ Hạo cũng không lên tiếng chỉ ngẩng đầu nhìn lên trời, đôi mắt lúc sáng lúc tối, Trữ Tích rất hiểu tính cách của Trữ Hạo, hôm nay là ngày hấn nói nhiều nhất từ trước tới nay, trước kia một tháng không biết hấn nói được mười câu chưa nữa.

Trữ Dĩ cực kì tao nhã ôn nhuận bước lên phòng của Tô Tiểu Mạt ở lầu ba, nhìn cánh cửa phòng đã đóng lại, hấn gõ tay gõ cửa.

Tô Tiểu Mạt đang trùm mắt nhìn trần nhà, nghĩ cách để đuổi mấy tên trong phòng mình đi thì nghe được tiếng gõ cửa, trong lòng liền vui như mở hội, cuối cùng cũng có người tới cứu cô khỏi bể khổ, liền vội vàng trả lời, “Cửa không có khóa, anh vào đi”

Trữ Dĩ vừa mở cửa bước vào, chân trước mới vừa vào phòng, chân sau còn ở bên ngoài, mắt thì liếc thấy ba người cùng nằm trên giường thì đứng tại chỗ, nhưng rất nhanh hấn liền lấy lại bình tĩnh mà tao nhã bước vào phòng, lại nhìn thấy Trữ Hằng đang ôm tiền ngủ thì thiên lên rút xấp tiền trong tay hấn ra.

Chấp niệm của Trữ Hằng đối với tiền cực kì lớn, cho nên khi vừa có người động tới tiền của hấn, hấn liền lập tức phản ứng, giống như lúc này, Trữ Dĩ vừa rút xấp tiền ra hấn đã bật dậy từ ghế sofa, hai mắt từ từ mở ra, một chân nhắm ngay chân của Trữ Dĩ mà đá mạnh, lực đạo nặng mười phần, chỉ nghe chỗ Trữ Dĩ đang đứng vang lên một tiếng rắc, sau đó Trữ Dĩ cũng không đứng vững mà lùi về sau mấy bước, nhưng rất nhanh cũng ổn định lại.

Chỉ nghe Trữ Hằng rống lớn một câu, “Tiền thì không có nhưng mạng thì có một cái, ai dám lấy tiền của tôi, tôi liền lấy mạng kẻ đó” nói xong liền ôm chặt tiền vào trong lòng, sau đó hấn nhảy xuống ghế sofa, tung người đá qua.

Trữ Dĩ vội vàng nghiêng người né cú đá của Trữ Hằng, một tay bắt cái chân đang đá qua của hấn, “Trữ Hằng, nếu cậu không nhìn cho rõ thì anh sẽ đốt tiền của cậu”

Trữ Hằng nghe thế thì vội vàng mở to mắt, thấy cái chân của mình nằm trong tay Trữ Dĩ thì có chút khó hiểu nhìn Trữ Dĩ, “Anh cả, sao anh lại ở đây?”

“Cậu lại nằm mơ à?” Trữ Dĩ bất đắc dĩ nhìn Trữ Hằng, nhiều năm trôi qua như vậy mà hấn vẫn còn phản xạ này, xem ra hấn vẫn còn chưa quên bóng ma trước kia, không biết nỗi ám ảnh này còn đi theo hấn bao lâu nữa.

Bên trong cỗ bảo này, tuy rằng ai cũng thấy bọn họ com áo không lo, tôn quý vô cùng, nhưng không ai biết được trong lòng bọn họ ai cũng có một vết thương không thể chữa lành, vẫn đeo đẳng theo bọn họ mấy mươi năm nay, chỉ là bọn họ chưa một ai nói ra miệng, vẫn nương tựa vào nhau mà sống.

Trữ Tích là không muốn chấp nhận có thêm một người xâm nhập vào cuộc sống của mình nên ngay từ ánh mắt đầu tiên, hấn đã không thích Tô Tiểu Mạt, thậm chí là chán ghét cô, nhưng đó đều là bản năng, bởi vì từ khi tiến vào cỗ bảo tới nay, hấn chưa từng một lần bước chân ra ngoài.

“Dạ” Trữ Hằng ngượng ngùng day day trán, đột nhiên nhớ tới người nào đó tự nhiên tiến vào trong phòng thì hỏi, “Anh cả, anh tới đây làm gì?”

“Anh muốn xem thử vị khách không mời của chúng ta khi nào thì đi” Trữ Dĩ lướt qua Trữ Hằng đi thẳng tới bên giường, dáng vẻ có vẻ như hứng thú nhìn ba người trên giường nhưng trong đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lùng.

Tô Tiểu Mạt nhìn về phía Trữ Dĩ, “Trữ Dĩ, anh có thể mang Trữ Huyền về phòng không?”

“Sao vậy? Ngại Trữ Huyền làm hỏng chuyện tốt của cô sao?” Trữ Dĩ không ôn không hòa hỏi, đôi mắt nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt cũng nhìn lại Trữ Dĩ, tên này nhìn bề ngoài thì ôn nhuận như ngọc nhưng tâm tư cũng rất thâm sâu, lời nói của hấn vừa rồi là đang châm chọc cô.

“Đương nhiên rồi, không lẽ khi anh làm việc trên giường với phụ nữ cũng thích có người đứng một bên thưởng thức sao?” Tô Tiểu Mạt liếc Trữ Dĩ một cái, cô biết miệng tên này không thể nói cái gì hay ho mà, hôm nay khi mang cô lên phòng, câu đầu tiên nói với cô đã đầy ý uy hiếp rồi, từ hôm nay Tô Tiểu Mạt cô quyết phân rõ giới hạn với năm tên này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: TÔI KHÔNG PHẢI LÀ DẠNG NGƯỜI MÀ ANH CÓ THỂ TÙY TIỆN LÀM BẬY

“Ý của em là em muốn lên giường với hấn à?” Trữ Huyền này giờ tưởng đang nhắm mắt ngủ lại từ từ mở mắt ra, nắm chặt tay của Tô Tiểu Mạt, thấp giọng hỏi.

“Anh ít nói nhảm đi, bộ anh nhìn bằng mắt không thấy tôi đang trên giường với ai sao? Bộ không thấy tôi, anh ta và anh cùng nằm chung trên một cái giường à?” Tô Tiểu Mạt quay đầu liếc mắt xem thường nhìn Trữ Huyền, tên này bị ngốc à?

Trữ Huyền nghe Tô Tiểu Mạt nói thế thì hiểu ý của cô, sắc mặt lập tức dịu đi, khoe miệng gọi lên một nụ cười tà mị, “Vay giường thì cũng đã nằm rồi, hay là chúng ta làm thêm một chút chuyện khác đi?”

“Này Trữ Dã, anh có thể thỉnh người anh em này của anh ra khỏi phòng tôi được không, tôi thấy đầu óc hấn có vấn đề” Tô Tiểu Mạt bắt đầu dìm Trữ Huyền một cái, tên này mà bình thường nổi gì chứ, nhìn là biết thích gây sự rồi, không lẽ vì thiếu phụ nữ quá nên bị điên luôn sao? Cô cực kì hảo tâm nhìn về phía Trữ Dã nói, “Trữ Dã này, tôi thấy anh nên ra ngoài kiếm một người phụ nữ về cho tên này giải quyết vấn đề sinh lý đi”.

Trữ Huyền nghe cô nói thế thì đen mặt, ánh mắt nhìn Tô Tiểu Mạt lóe lên tia giảo hoạt, sau đó đứng dậy đề lên cô, “Không cần phiền anh cả ra ngoài một chuyến như thế đâu, không phải ở đây cũng có một người phụ nữ sao?”

“Anh nên suy nghĩ kĩ một chút, tôi không phải là người mà anh có thể tùy ý làm bậy” Tô Tiểu Mạt có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của Trữ Huyền khi hấn dán lên người cô, ổn định tâm thần, cô nhìn thẳng vào cặp mắt tà mị của Trữ Huyền mà nói.

“Phải không?” khoe miệng của Trữ Huyền giương lên, một cái tay không an phận đặt lên chân của cô, chậm rãi di động.

Tô Tiểu Mạt có chút hối hận, sau này cô tuyệt đối sẽ không mặc váy ngủ, còn nếu có mặc cũng phải trùm thêm cái quần ngủ bên trong, tôi xem anh sờ chỗ nào được, nghĩ tới đây, cảm nhận được cái tay của Lưu Tà nắm chặt cô dần buông lỏng, Tô Tiểu Mạt vội vàng xoay người một cái đẩy Trữ Huyền ra, dùng sức đá hấn bay xuống giường.

“Rầm!” một tiếng, Trữ Huyền hoa hoa lệ lệ bị đập xuống giường, may mà dưới đất còn có thảm, nếu không hấn sẽ đau chết.

Trữ Dã làm bộ dạng xem kịch vui nhìn Tô Tiểu Mạt linh hoạt đá người nào đó xuống giường, sau khi xong việc cô ngồi ngay ngắn trên giường, nhìn chăm chăm Trữ Huyền, “Tôi đếm tới ba, nếu anh không rút xéo khỏi đây thì từ nay về sau đừng mong tôi bôi thuốc cho anh”.

Trữ Huyền nghe thế thì lập tức đình chỉ hành động muốn đứng lên và trèo lại lên giường, về mặt ai oán nhìn Tô Tiểu Mạt, “Sao em nhẫn tâm thế?”

“Trữ Dã, anh mau mang anh ta ra ngoài đi” Tô Tiểu Mạt quay đầu nhìn Trữ Dã đang đứng bên giường, khoe môi hấn nhếch lên thành một nụ cười ôn hòa, trong mắt cũng ánh lên ánh sáng nhu hòa, cả người hấn thoát nhìn vô cùng ấm áp, sóng tóc dài kia bay bay trong gió, cả người hấn giống như tiên nhân không nhiễm nhân gian khói lửa.

“Sao tôi phải mang nó ra ngoài?” Trữ Dã mở miệng, nhẹ giọng hỏi.

“Anh không mang anh ta ra ngoài thì sao tôi ngủ được, tôi bây giờ rất mệt” Tô Tiểu Mạt thản nhiên nói, vừa nói vừa ngáp một cái.

Trữ Hằng ôm tiền tiến tới, nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên mặt Tô Tiểu Mạt thì trong lòng có chút đau, liền nhìn về phía Trữ Dã, “Anh cả, hay là chúng ta ra ngoài trước đi!”

“Cậu bị ngốc à, chúng ta ra ngoài hết thì chẳng khác nào để không gian lại cho cô ta cùng cái tên đang nằm trên giường kia. Cậu cũng đừng quên cô ta là người phụ nữ của lão nhân, tuy ông ta có ‘không được’ nhưng chúng ta cũng không thể để chuyện xác của ông còn chưa lạnh mà vợ ông lại gian dâm với người khác được” Trữ Huyền tiến lên lớn tiếng nói với Trữ Hằng.

Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Huyền nói xong thì sắc nước bọt, tên này đúng là không đáng yêu chút nào, cả ngày chỉ biết suy nghĩ đen tối.

“Nói cũng đúng!” phản ứng của Trữ Hằng có chút chậm chạp, sau một hồi mới nói, “Nhưng tên này còn đang hôn mê bất tỉnh, mà đây là phòng của Tô Tiểu Mạt, vậy chúng ta phải làm sao?”

“Rất đơn giản, mang cô ta ra ngoài” Trữ Huyền chỉ vào Tô Tiểu Mạt nói.

“Tôi không muốn đi, người ra ngoài phải là các anh mới đúng” Tô Tiểu Mạt kiên quyết phản đối, buồn cười, bọn họ coi cô là cái gì? Đây là phòng của cô, cô muốn ngủ thì ngủ, muốn cho ai nằm chung giường thì đó cũng là chuyện của cô, có liên quan tới mấy tên này sao?

“Trữ Hằng, còn ngây người ra đó làm gì, không mau giúp anh kéo cô ta ra ngoài!” Trữ Huyền thật không thể nào chịu được chuyện Tô Tiểu Mạt ở chung phòng với một người đàn ông khác, nhất là cái người đàn ông đang nằm trên giường kia, bây giờ hẳn hẳn không thể đem hẳn ta quăng ra ngoài hoặc lấy dao rạch vài đường lên mặt tên kia, đừng quên đàn ông cũng biết ghen tị.

Trữ Hằng cũng có chút khó xử nhìn về phía Trữ Dã, dò hỏi, “Anh cả, tôi nên làm gì bây giờ?”

“Làm cái gì chứ?” Trữ Dã sâu kín hỏi.

“Có nên kéo Tô Tiểu Mạt ra khỏi phòng không?” Trữ Hằng hỏi tiếp lần nữa.

“Trữ Hằng, tôi cho anh hai quyền lựa chọn, thứ nhất, tôi đưa anh hai mươi vạn, anh lập tức ra khỏi phòng tôi, thứ hai, nếu anh kéo tôi ra ngoài thì trong vòng ba ngày cái kết sắt của anh sẽ không còn một đồng, anh chọn đi” Tô Tiểu Mạt nhìn về phía Trữ Hằng, tên này là đề đối phó nhất, chỉ cần tiền thì nói gì hẳn cũng nghe.

Trữ Hằng nghe Tô Tiểu Mạt nói thế thì dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía đồng tiền của cô, rút ra hai mươi vạn, trong lòng vui cười hớn hở, bốn mươi vạn của Trữ Huyền rốt cục cũng lấy lại được rồi, nghĩ tới đây Trữ Hằng cực kì hạnh phúc ôm bốn mươi vạn liếc mắt nhìn Trữ Huyền một cái, ý là tôi không thêm chơi với anh, sau đó liền vội vội vàng vàng về phòng.

“Trữ Hằng, cậu đúng là cái đồ thấy tiền là sáng mắt” Trữ Huyền thấy bộ dạng kia của Trữ Hằng thì tức giận mắng to.

Trữ Hằng mắt điếc tai ngơ ôm tiền về phòng mình.

Tô Tiểu Mạt đắc ý nhún mày nhìn Trữ Dã, “Anh còn đứng đây làm gì? Sao chưa đi?”

“Sao tôi phải đi?” Trữ Dã thản nhiên hỏi.

“Chỗ này là phòng tôi, bây giờ tôi đang rất buồn ngủ, sao anh còn chưa đi?” Tô Tiểu Mạt ngồi dậy ngán đầu nhìn Trữ Dã, tên này không dễ chọc.

“Chỗ này cũng là nhà của tôi, tôi muốn đi đâu thì là quyền của tôi” Trữ Dã tiếp lời, sau đó tao nhã bước thẳng tới ghế sofa, không thêm nhắc lại.

Trữ Huyền thấy thần thái của Trữ Dã tự nhiên như vậy thì nhìn về phía Tô Tiểu Mạt tức giận đến trợn to hai mắt, trong lòng thoải mái, xem ra vẫn là anh cả có biện pháp, sau đó cũng thông thả mà ngồi cạnh Trữ Dã.

“Trữ Huyền, chuyện tôi nói vừa rồi không đùa đâu” Tô Tiểu Mạt nhìn cái mặt chân chó của Trữ Huyền thì hừ lạnh trong lòng, bộ cùng phe với Trữ Dã là ngon lắm sao? Nghĩ tới đây cô liền lạnh giọng đếm, “Một...”

Trữ Huyền vội vàng dừng bước, chuyển mắt, làm bộ mặt đáng thương hề hề nhìn Tô Tiểu Mạt, “Sao em nhân tâm với tôi thế?”

“Hồi này là ai muốn kéo tôi ra ngoài vậy?” Tô Tiểu Mạt nhìn về phía Trữ Huyền tiếp tục lạnh lùng đếm, “Hai...”

Trữ Huyền đã bắt đầu chậm rãi đi về phía cửa phòng, “Ai bảo em ngủ chung giường với tên kia làm hử”

“Ba...” Tô Tiểu Mạt không thêm đề ý tới lời lên án của Trữ Huyền, tiếp tục đếm.

Tiếng thứ ba của cô cất lên thì Trữ Huyền đã bước tới cửa phòng, chỉ là hẳn vẫn chưa chịu rời đi, hai tay nắm chặt khung cửa, thò đầu vào, thê thê thăm thẳm nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mạt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: ĐỘNG TAY ĐỘNG CHÂN VỚI ANH BA

Tô Tiểu Mạt thấy bộ dạng như thế của Trữ Huyền thì giả bộ nhìn thần nhà, không thêm đề ý, “Đóng cửa lại dùm tôi!”

“Vậy em cũng đừng quên chuyện bôi thuốc cho tôi nha” trước khi đi Trữ Huyền cũng không quên nhắc nhở Tô Tiểu Mạt một tiếng.

“Anh còn ở đó thêm một giây nữa thì đừng mơ tôi bôi thuốc cho anh” Tô Tiểu Mạt rất không kiên nhẫn nói, tên này đúng là thích đeo bám người khác mà, rõ ràng khuôn mặt yêu nghiệt như thế sao lại ngây thơ thế được chứ.

“Được, tôi đi ngay” Trữ Huyền nghe thế thì vui vẻ ra mặt, “rầm” một tiếng liền đóng cửa lại, sau đó cô nghe thấy một loạt tiếng bước chân xa dần rồi mất hút.

Tô Tiểu Mạt nhin không được lác đầu, sau đó nhìn về phía người đang cực kì tự nhiên mà ngồi trong phòng người khác chỗ sofa kia, nhún mày, “Sao

anh còn ngồi đó?”

“Sao tôi không thể ngồi đây?” Trữ Dã giương mắt nhìn Tô Tiểu Mạt hỏi.

“Đây là phòng của tôi, anh đừng quên tôi là mẹ kế của anh, bộ anh muốn đối xử với trường bối vô lễ thế ư?” ý niệm duy nhất trong đầu Tô Tiểu Mạt bây giờ chính là ngủ, cô thực sự mệt muốn chết, sao mấy tên này lại không chịu buông tha cho cô, cứ lần lượt lên sân khấu quấy rầy là sao?

“A” Trữ Dã thấp giọng cười, mái tóc dài phiêu dạt phối hợp với bộ dáng lúc này của hắn khiến thoát nhìn rất tao nhã, nụ cười kia giống như một cơn gió xuân thổi qua, nhưng lời nói kế tiếp của hắn khiến Tô Tiểu Mạt tức tới giờ chân, “À, ra cô cũng biết thân phận của mình à, vậy thì hãy nên tự trọng chút đi, xác của lão nhân còn chưa lạnh mà cô đã dám ngủ chung giường với người đàn ông khác rồi, tôi chỉ muốn giám sát cô thay lão nhân dưới cửu tuyền thôi”.

“Hừ, vậy anh cứ tự nhiên, tôi mệt rồi, đi ngủ trước đây” Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Dã nói thế thì trái tim nhảy lên một cái, không có chuyện gì lại đi nhắc tới người chết, bộ hắn không muốn cô ngủ ngon sao?

“Được” Trữ Dã nhợt nhạt cười, bắt chéo hai chân, lười biếng tựa vào ghế sofa, không chuyển mắt nhìn Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt cũng không thêm quan tâm Trữ Dã nữa, trực tiếp nằm lên giường, tay cô tiếp tục bị Lư Tà nắm lấy, Tô Tiểu Mạt liền chuyển mắt nhìn khoe môi của Lư Tà gọi lên một nụ cười yếu ớt giống như đang mơ thấy cái gì vui lắm vậy, trên mặt cũng nhu hòa, dưới ánh đèn yếu ớt, dung nhan tuấn mĩ của Lư Tà lộ ra chút ửng hồng, khoe miệng gọi lên, hai mắt nhắm chặt, lông mi thật dài bịt kín một tầng mờ mờ, cả người tỏa sáng giống như thiên sứ, trên mặt còn có nụ cười thuần khiết.

Tô Tiểu Mạt nhìn không được mà vươn tay vuốt ve cái trán của hắn, ừm, hạ sốt rồi, lại ngẩng đầu nhìn cái bình nước biển trống rỗng phía đầu giường, cô lập tức đứng dậy muốn tháo bình nước biển khỏi người hắn thì tay bị níu chặt.

“Lư Tà, nếu anh còn không buông tay thì sẽ bị thương đó” Tô Tiểu Mạt ngồi xuống nói với Lư Tà.

Lư Tà lúc này mới chậm rãi buông tay ra, cô lập tức rút cổ tay lại, rút cái kim tiêm đang tiêm trên cổ tay của hắn ra, lấy một cái bông băng từ trong hòm thuốc để vết thương của hắn lại, sau đó nhẹ nhàng nén vào cái sọt rác kế bên Trữ Dã.

Tô Tiểu Mạt nhẹ nhàng thở ra, tên này đúng là giỏi chịu đựng, nhưng tình hình của hắn bây giờ có thể coi là ổn, chỉ cần ngủ một buổi tối thì ngày mai có thể đi được rồi, cô còn muốn thu thập năm tên trong cổ bảo này, nghĩ tới đây Tô Tiểu Mạt nâng mắt nhìn về phía Trữ Dã, này giờ tên này cứ nhìn cô bằng một ánh mắt sắc như dao, sau đó cô tiếp tục nằm lên giường, cũng không thêm quan tâm bên cạnh có một người đàn ông, cô dần dần chìm vào giấc ngủ, trời biết hôm nay cô mệt tới thế nào, hôm nay còn mệt hơn cả cái hôm chạy 5 km trong đêm nữa, nếu có người nói phụ nữ là động vật phiền toái thì cô nhất định sẽ đánh tên đó kêu cha gọi mẹ, mi thử ở chung với nhiều đàn ông vậy đi thì biết, nam nhân mà muốn phiền toái thì còn khó chơi hơn phụ nữ gấp trăm lần.

Với suy nghĩ như thế bất tri bất giác cô tiến vào mộng đẹp, hoàn toàn lạnh nhạt bạn Trữ Dã đang ngồi một bên, bây giờ cô cũng không còn sức mà quan tâm tới tên khó chơi này, cô muốn ngủ.

Trữ Dã cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào bạn nữ nào đó đang nằm trên giường mà ngủ không biết trời trăng gì, khoe miệng của hắn không khỏi gọi lên thành một nụ cười thần nhiên, trong mắt hiện lên một tia u ám, sau đó hắn đứng dậy khỏi ghế sofa, mở cửa phòng, bước ra ngoài sau đó đóng chặt lại, đi thẳng xuống dưới lầu.

Trong phòng lại lâm vào yên tĩnh, không khí bên ngoài cũng dần yên tĩnh trở lại.

Ngay lúc cửa phòng đóng kín lại thì Lư Tà cũng mở to mắt ra, chuyển mắt nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mạt.

Thấy cô chỉ mặc một cái áo ngủ mỏng manh, nằm nghiêng người lại đưa lưng về phía hắn, trong mắt Lư Tà hiện lên một tia vui sướng, hắn chậm rãi dùng một tay nâng người lên, tay kia vuốt ve mái tóc của Tô Tiểu Mạt, đắp chăn cẩn thận lên người cô, nhẹ nhàng hôn lên tấm lưng lộ ra ngoài của cô, sau đó vươn tay ôm cái eo tinh tế, kéo cô vào trong lòng mình, lúc này hắn mới thỏa mãn nhắm lại hai mắt tiến vào mộng đẹp.

Tuy bây giờ đã là ba giờ sáng nhưng trời vẫn rất tối, trên giường lớn trong căn phòng trên lầu ba, Tô Tiểu Mạt bị Lư Tà ôm chặt, cả hai tiến vào mộng đẹp.

Trữ Dã đi xuống lầu thì bắt gặp Trữ Huyền đang lười biếng nằm trên ghế sofa, hắn vừa thấy Trữ Dã xuống lầu thì nhìn không được hỏi, “Anh cả, anh cũng bị cô ta đuổi xuống sao?”

“Cô ấy đã ngủ rồi, đương nhiên anh phải đi xuống” Trữ Dã không nhanh không chậm ngồi xuống ghế sofa, nhìn Trữ Huyền “Tốt nhất là cậu nên nằm úp sấp như thế”

“Cô ta ngủ rồi? Ngủ chung giường với tên đáng ghét kia?” Trữ Huyền vội vàng nhảy dựng lên, nhìn Trữ Dã lạnh giọng hỏi.

“Không phải cậu cũng thấy rồi sao?” Trữ Dã cũng không thêm để ý khuôn mặt đang dần đen xuống của Trữ Huyền, khoe miệng câu lên.

“Hừ, phụ nữ trên đời này đều đen tối như nhau, cô ta đúng là kĩ năng bôi dương hoa” Trữ Tích ngồi bên cạnh cũng hừ lạnh một tiếng.

“Trữ Tích nói quá đúng, người phụ nữ kia đúng là kĩ năng bôi dương hoa mà, chẳng những vậy mà còn thích thay đổi thất thường!” Trữ Hằng đang từ lầu

hai đi xuống không nhìn được mà phụ họa với Trữ Tích, “Quyển rũ lão nhân thì thôi đi, bây giờ còn cùng cái tên... cái tên gì đó cùng ngủ, còn động tay động chân với anh ba nữa chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: CÓ CÔ TA THÌ KHÔNG CÓ TÔI, ANH CHỌN ĐI

“Anh cả, tôi không rõ, rốt cục thì lai lịch của cô gái kia là thế nào? Nhìn thân thủ của cô ta tuyệt đối không phải là người trong tư liệu, cô ta thật sự là nữ nhân của lão già kia sao?” Trữ Tích không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Cô ta?” trong mắt của Trữ Dĩ hiện lên một tia cười lạnh, “VẬY cậu thấy một người khôn khéo như lão nhân có thể thích một cái bình hoa sao?”

“VẬY rốt cục quan hệ của cô ta và lão nhân là thế nào?” Trữ Hằng cũng bắt đầu nghi hoặc, người phụ nữ này khiến hắn chỉ có thể hình dung bằng ba chữ ‘rất kì quái’ hoặc là ‘quá kiêu ngạo’, không chỉ kì quái kiêu ngạo mà còn thích thay đổi.

“Không cần biết quan hệ giữa cô ấy và lão nhân thế nào, cô gái này tôi nhắm rồi” Trữ Huyền mặc kệ mục đích khi tiến vào đây của Tô Tiểu Mạt là gì, dù sao cô đã khơi gợi sự hứng thú trong lòng hắn, khiến hắn lần đầu tiên có dự cảm chiếm hữu mãnh liệt với một người như vậy, tuy mới có một ngày ngắn ngủi nhưng trong lòng hắn đã định cô rồi.

“Huyền, coi chừng nuôi hổ làm loạn đó” Trữ Hạo lạnh lùng nhắc nhở.

“Anh hai, khi anh đi bắt tên kia với cô ta, anh có phát hiện được gì bất thường à?” Trữ Tích nghe Trữ Hằng nói vậy thì lập tức cảnh giác hỏi, trong lòng tràn ngập nghi ngờ, tuy rằng cô ta từng cứu hắn nhưng từ khi cô ta xuất hiện cuộc sống của hắn cũng bị thay đổi không ít, chỉ mới có một ngày mà cô ta đã khuấy rối cuộc sống yên bình của cổ堡 này, khiến trong lòng hắn lại có cảm giác cô đơn bất lực, hắn không muốn tiếp tục như vậy.

“Thân thủ của cô ta rất nhanh nhẹn, phản ứng linh hoạt, gặp chuyện đều rất bình tĩnh, thích khiêu chiến, nếu không phải cô ta có thân phận mà tới đây thì tôi thật nghi ngờ cô ta là gián điệp của nước khác phái tới” trong đầu Trữ Hạo hiện ra hình ảnh khi nãy Tô Tiểu Mạt dẫn bọn áo đen kia thế nào, sau đó trà trộn vào đám đông, rồi đuổi theo Lưu Tà ra sao, đủ loại chuyện như vậy phát sinh khiến hắn thật nghi ngờ thân phận thật sự của Tô Tiểu Mạt, nhưng sâu trong lòng hắn lại có một tia hi vọng mơ hồ rằng cô không phải là gián điệp.

“Cô ấy sao?” Trữ Huyền cười lạnh một tiếng, “Tôi không tin cô ấy là gián điệp!”

“Tại sao?” Trữ Tích nghe Trữ Hạo nói thế thì một tia cảm kích cô vì đã cứu hắn cũng biến mất, trong lòng hắn bây giờ chỉ là nghĩ làm sao để đuổi cô ra khỏi cổ堡, khiến cô biến mất.

“Nếu cô ấy là gián điệp thì có thể mạo hiểm tính mạng mà cứu cậu à? Còn giúp cậu hết đau tim nữa chứ, nếu cô ấy là gián điệp thì có thể mạo hiểm tính mạng đi với anh hai chỉ đi bắt thủ lĩnh của bọn áo đen kia vì cứu mấy người mới quen biết có một ngày như chúng ta sao? Nếu cô ấy là gián điệp thì tội gì mà kiếm giúp tên nhóc tham tiền như cậu những bốn trăm vạn chứ? Nếu cô ấy là gián điệp thì có thể dùng tiền của mình để đi cứu một tên muốn mạng của cô ấy sao? Nếu cô ấy thật sự là gián điệp thì quả là một gián điệp ngu ngốc rồi” tuy lần đầu tiên gặp mặt Trữ Huyền có ác cảm sâu sắc với Tô Tiểu Mạt, nhưng trải qua một ngày sống gió như hôm nay thì hắn thật sự tin cô không phải gián điệp.

“Anh ba nói đúng” Trữ Hằng đứng một bên vô cùng đồng ý gật gù, vừa rồi hắn cũng bị lời nói của Trữ Hạo và Trữ Tích làm gọi lên hoài nghi, nhưng khi nghe Trữ Huyền khẳng nghị hắn lập tức cải biến tư tưởng, “Cô ấy không thể là gián điệp được, nếu cô ấy là gián điệp thì trả lại cho chúng ta gấp mười lần vũ khí đã sử dụng không phải là tự mình hại mình sao?”

“Anh tư, anh đừng có ba phải thế được không?” Trữ Tích nghe Trữ Hằng nói thế thì thấp giọng quát.

Trữ Hằng cũng nhìn lại Trữ Tích, “Anh chỉ nghe người có lý hơn thôi!”

“Anh cả, bây giờ nên làm thế nào?” Trữ Tích nhìn về phía Trữ Dĩ, trong nhà này tuy bọn họ đều có ý tưởng riêng, cũng có bí mật mà không thể chia sẻ cho người khác, nhưng Trữ Dĩ luôn luôn là người đưa ra quyết định cuối cùng, luôn luôn là lão đại của bọn họ.

“Mặc kệ cô ta là ai, ba tháng sau cô ta nhất định biến mất” Trữ Dĩ ôn hòa nói, nhưng giọng điệu lại lạnh như băng.

“Lần này sợ là không đơn giản như vậy, dù sao cô ấy cũng là người mà lão nhân muốn chúng ta bảo vệ, ba tháng có lẽ công hiệu với phụ nữ khác, nhưng với cô ấy thì chưa chắc đâu” Trữ Huyền là người đầu tiên mở miệng.

“Lão nhân đã chết rồi, cổ堡 này là do chúng ta định đoạt, nữ nhân một khi tiến vào cổ堡 ba tháng thì đều biến mất cũng không phải do chúng ta quyết định, cô ta có tránh khỏi hay không thì cũng còn phải xem năng lực đã, dù sao bí mật của cổ堡 này tới chúng ta còn chưa biết hết được” Trữ Dĩ nhìn về phía Trữ Huyền, “Anh biết cậu có tư tâm, nhưng số phận đã định chúng ta phải cô độc cả đời, chính vì vậy nữ nhân vào đây không ai qua nổi ba tháng, biết rõ như thế vì sao phải cưỡng cầu?”

“Không, tôi không tin số mệnh, tôi chỉ tin vào chính mình” khoe môi của Trữ Huyền nhếch lên thành một nụ cười tà mị, nhưng đôi mắt kia lại chứa vô hạn bi thương, “Cô ấy... Tôi sẽ bảo hộ thật tốt”.

“Huyền, cậu quên vì sao chúng ta lại tới nơi này sao?” Trữ Huyền nhìn về phía người anh em xưa nay đều xem thường mọi chuyện, thậm chí tới mức lạnh bạc, nhưng vì sao hắn lại cố chấp như thế với một người phụ nữ mới quen chứ, hắn không khỏi nhớ tới nội tâm âm u mà bọn họ muốn che giấu, lạnh giọng hỏi.

“Tôi biết, cho nên tôi sẽ không cúi đầu trước vận mệnh, cho tới bây giờ việc gì tôi muốn làm thì không ai có thể cản được, Tô Tiểu Mạt, Trữ Huyền tôi đã muốn định rồi, không cần biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì tôi đều sẽ bảo vệ cô ấy, nếu các anh muốn ra tay với cô ấy thì đừng trách tôi không niệm tình anh em” Trữ Huyền đảo mắt qua tất cả mọi người, khuôn mặt tràn đầy kiên định nói.

“Anh ba, anh điên rồi, chỉ vì một người phụ nữ mà ngay cả anh em nhiều năm sống nương tựa vào nhau cũng không quan tâm, người phụ nữ kia có gì tốt chứ? Bây giờ tôi sẽ giết cô ta ngay lập tức.” Trữ Tích nhin không được mà run rẩy, hắn giống như phát điên vậy, xoay người đi lên lầu.

Trữ Huyền liền ngăn trước mặt Trữ Tích, nắm lấy cổ áo hắn, nguy hiểm liếc mắt, “Tích, đừng ép anh”.

“Ha ha, tốt, anh ba, bây giờ tôi đã biết tình nghĩa anh em hai mươi mấy năm sống nương tựa vào nhau của chúng ta cuối cùng lại không bằng cả một người phụ nữ” Trữ Tích nâng tay gạt cánh tay mà Trữ Huyền đang nắm cổ áo hắn ra, “Có cô ta thì không có tôi, anh chọn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: TÔI LUÔN THỦY CHUNG NHƯ MỘT VỚI EM

“Lựa chọn? Vì sao anh phải lựa chọn một chuyện hoang đường như thế?” Trữ Huyền nhìn Trữ Tích, trong giọng nói có chút cảm xúc phức tạp.

“Hoang đường?” Trữ Tích cũng cố chấp nhìn lại Trữ Huyền, cười lạnh một tiếng, “Anh bảo đây là lựa chọn hoang đường sao? Tốt, tôi biết sự lựa chọn của anh là gì rồi, người phụ nữ kia có gì tốt mà anh lại đánh đổi tình cảm mấy mươi năm của chúng ta chứ?”

“Trữ Tích, cậu dám khẳng định vào lúc cô ấy liều lĩnh cứu cậu, trong lòng cậu không có chút xúc động nào sao?” Trữ Huyền híp đôi mắt hoa đào lại, nhìn chằm chằm vào hai mắt của Trữ Tích giống như muốn hiểu rõ mọi suy nghĩ sâu trong lòng hắn.

“Vậy thì thế nào? Cô ta không nên tới nơi này, không nên xâm nhập vào cuộc sống của chúng ta, tôi không thể chấp nhận bất cứ sự thay đổi nào diễn ra ở đây, một chút cũng không” nội tâm của Trữ Tích đang giãy dụa kịch liệt, hắn nghe Trữ Huyền hỏi vậy thì hai mắt lóe lên, gạt mình một chút sau đó nói ra ý nghĩ của bản thân, hắn muốn hoàn toàn quên đi cảm giác ấm áp mà Tô Tiểu Mạt mang lại.

“Trữ Tích, hai mươi mấy năm qua chúng ta đều sống trong không gian nội tâm nhỏ hẹp của chính mình, chúng ta đều giả bộ như thể không có việc gì mà sống, muốn lau sạch đi nỗi đau giấu kín trong đáy lòng, nhưng cậu thực sự quên sao? Cậu không muốn thay đổi nhưng cậu sợ hãi, sợ hãi một khi mất đi cuộc sống trước mắt cậu sẽ biến thành một con cá chết cạn, thế giới nội tâm của cậu sẽ sụp đổ, nhưng anh không thể sống như vậy cả đời, hai mươi năm nay anh đã sông trôi dạt như thể chán rồi, bây giờ anh muốn sống một cuộc sống sinh động hơn, có tình cảm hơn chứ không phải là tự ép buộc bản thân như bây giờ, rõ ràng trên mặt là cười nhưng trong mắt đều là băng lạnh, một cuộc sống như thế khiến anh thật sự rất mệt mỏi, thậm chí là căm hận, cậu có hiểu không?” Trữ Huyền vươn hai tay ra nắm chặt vai của Trữ Tích, gần từng tiếng.

Ba người còn lại đều im lặng hoặc ngồi hoặc đứng trầm mặc không nói, suốt hai mươi mấy năm nay từ cái ngày họ bước chân vào cỗ bào thì chưa ai nhắc tới quá khứ của bản thân, ai cũng làm như thể không có việc gì xảy ra, năm người bọn họ nương tựa vào nhau mà sống, nhưng ai cũng không nghĩ tới cái nơi bọn họ nghĩ là chỗ để nương tựa này lại càng khiến vết thương họ vốn nghĩ là đã được che giấu càng lúc càng sâu, bọn họ đều có tâm sự của riêng mình, đều tự đau, tự liếm láp vết thương của chính mình nhưng vẫn cố chấp không muốn nhắc tới con ác mộng vẫn đeo bám họ mỗi đêm, nhưng hai mươi mấy năm qua bọn họ vẫn bình yên vô sự mà sống, vốn tưởng sẽ sống như thế cả đời, nhưng từ giây phút Tô Tiểu Mạt tới đây thì cuộc sống yên tĩnh trước kia của bọn họ đã bị phá vỡ.

“Không, tôi không muốn thay đổi, tôi chỉ muốn cuộc sống yên lặng trước kia mà thôi, tôi không thích bất cứ người nào quấy rầy, cho dù là Tô Tiểu Mạt cũng không ngoại lệ” trái tim của Trữ Tích nhói lên một cái, chuyện cũ khiến hắn hàng đêm đều gặp ác mộng hôm nay lại bị Trữ Huyền khơi ra, chuyện mà hắn cất giấu vào sâu trong tim lại bị phanh phui như thế thì sao hắn có thể chịu được, đơn giản là trước kia hắn đã quá đau khổ rồi, giống như từ quý môn quan đạo một vòng rồi mới trở về, hắn không muốn mất đi bất cứ cái gì nữa, không muốn thay đổi cũng không muốn đau lòng.

“Tôi muốn thay đổi đơn giản là tôi không muốn mất bất cứ thứ gì nữa, cho nên chuyện tôi thay đổi không có kẻ nào có thể ngăn cản được” Trữ Huyền buông vai của Trữ Tích ra, xoay người đưa lưng về phía hắn, “Nếu cậu dám đụng một ngón tay vào cô ấy, tình nghĩa anh em của chúng ta coi như chấm dứt”.

“Ha ha, thì ra hai mươi năm ở chung lại không bằng một Tô Tiểu Mạt” thân hình của Trữ Tích lung lay mà lui từng bước về phía sau, nhìn bóng lưng quyết tuyệt của Trữ Huyền, trái tim hắn lại co thắt, nâng tay đè lên ngực, đôi mắt được che giấu dưới mắt kiếng tràn đầy hơi nước, làn da vốn trắng hơn bình thường nay lại càng tái nhợt.

Trữ Hằng thấy tình hình không ổn, lời nói khi nãy của Trữ Huyền cũng khiến hắn rất xú động, từ rất lâu rồi bọn họ đã quen với cuộc sống yên lặng thế này, mấy năm nay là hắn chăm sóc Trữ Tích nên hắn biết vì sao Trữ Tích lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, vì sao lại đau lòng như vậy, nhưng hắn cũng không thể ngừng suy nghĩ về lời nói của Trữ Huyền, đúng vậy, bọn họ đã kìm nén bản thân lâu quá rồi, lâu tới nỗi vết thương kia đã biến thành một cây kim ngày ngày đâm vào trái tim của bọn hắn tới phát đau, nhưng bên ngoài bọn họ lại giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra, vẫn ép mình tươi cười.

Trữ Tích ôm ngực, vẻ mặt phần nộ nhìn Trữ Huyền, thân thể lung lay sắp đổ, Trữ Hằng lập tức tiến lên phía trước, đau lòng mà đỡ sau lưng hắn, “Trữ Tích, cậu không thể nghĩ thoáng hơn một chút sao? Việc gì phải tự làm khổ mình như vậy?”

“Đúng vậy, tôi muốn tự tra tấn mình đấy thì sao?” Trữ Tích chuyển mắt nhìn về đôi mắt tràn ngập lo lắng của Trữ Hằng, sâu kín nói, “Các người muốn gì bộ tôi không biết sao? Nhưng tôi không còn sức lực để thay đổi cái gì cả, tôi chỉ muốn yên ổn cho tới lúc chết mà thôi”.

“Cậu nói mê sáng cái gì vậy, đường đời của cậu còn rất dài, mặc kệ Trữ Huyền như thế nào, anh vẫn luôn đi với cậu” Trữ Hằng gắt gao đỡ Trữ Tích, nước mắt đã bắt đầu tràn khóe mi.

“Trữ Hằng, đỡ Trữ Tích về phòng đi” Trữ Dĩ ôn hòa nói.

“Dạ” Trữ Hằng cũng gạt đi nước mắt, đỡ Trữ Tích lên phòng.

“Mặc kệ anh muốn thế nào, cho dù có đối lập với anh cũng được, tôi nhất định phải đuổi Tô Tiểu Mạt đi” Trữ Tích thẳng lưng, tùy ý để Trữ Hằng nâng lên lầu, nhưng đi một nửa thì hắn dừng lại nói, ngữ điệu kiên định nói không nên lời.

“Trữ Tích, nếu anh còn ở đây ngày nào thì ngày đó cô ấy vẫn bình an vô sự” Trữ Huyền cũng không chịu thỏa hiệp mà trả lời.

“Được, tôi chống mắt lên xem đấy” Trữ Tích cười lạnh một tiếng, chậm rãi thẳng thắt lưng mà đi lên lầu.

“Trữ Huyền, vì cô ta mà tổn thương tới Trữ Tích, đáng sao?” Trữ Hạo nhin không được mà thở dài một hơi, nhìn về phía Trữ Huyền, không ngờ người mà hắn vốn nghĩ là vô tư nhất lại là người nổi loạn nhất trong bọn họ.

“Không phải là chuyện đáng hay không mà là trong lòng tôi đã chọn cô ấy rồi, sẽ không thay đổi nữa” Trữ Huyền xoay người nhìn Trữ Hạo, “Có lẽ đây là định mệnh của tôi, suốt cuộc đời này có lẽ tôi chỉ có thể sống vì cô gái đó”.

“Nếu có một ngày cậu phát hiện ra cô ta lừa cậu, lừa tất cả mọi người, cậu còn đứng về phía cô ta sao?” giọng điệu của Trữ Dĩ trầm ổn nhìn về phía Trữ Huyền, gần từng tiếng hỏi.

“Có, cho dù cô ấy có phản bội tôi hoặc thậm chí là giết tôi, tôi vẫn thủy chung như một” Trữ Huyền nhìn về phía Trữ Dĩ trịnh trọng nói.

“Trữ Huyền, cậu thực sự có thể vì cô ta mà hi sinh tình anh em của chúng ta sao?” Trữ Hạo tới gần Trữ Huyền, trong giọng nói mang theo nhiệt độ lạnh băng.

“Chỉ cần các anh không tổn thương cô ấy thì chúng ta vẫn là anh em” Trữ Huyền tà mị cười, nhìn về phía Trữ Hạo kiên quyết trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: CÁC NGƯỜI NGHĨ TÔI NHƯ VẬY SAO?

“Tốt, tốt lắm” Trữ Hạo nhin không được mà cười to ra tiếng, vô cùng lạnh lùng mà xoay người, ngồi thẳng lên ghế sofa không thèm nhắc lại nữa.

Trữ Dĩ cũng liếc nhìn Trữ Huyền một cái, cũng không thèm nói tiếng nào nâng tay lên vỗ vai Trữ Huyền một cái, sau đó lướt qua hắn tới ngồi đối diện Trữ Hạo.

Đêm thật tĩnh lặng, bây giờ đã là bốn giờ sáng, sắc trời cũng trở nên xám trắng, bên ngoài mấy bạn áo đen vẫn ngoan ngoãn ngồi đợi đại ca, không có một tia mệt mỏi, vừa nhìn đã biết bọn họ được huấn luyện bài bản.

Trữ Huyền trở về phòng của mình ở lầu hai, cơ thể hắn hiện tại cực kì thả lỏng, những đau khổ dằn xé bao nhiêu năm nay dường như đã biến mất, sự xuất hiện của Tô Tiểu Mạt khiến hắn tìm được niềm hy vọng cho cuộc sống, tìm được mục tiêu sống của mình, khiến hắn dừng cảm yêu, bây giờ hắn chỉ muốn yêu thương một người thật nhiều.

Trữ Hằng đỡ Trữ Tích về phòng, trải qua một đêm ồn ào như thế này khiến thể lực của Trữ Tích có chút chịu không nổi, cơ thể hắn trời sinh yếu nhược, tối nay đã muốn chạm tới cực hạn của hắn, khi nãy còn tranh chấp kịch liệt như thế với Trữ Huyền khiến hắn càng thêm mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống giường hắn đã cuộn người lại, cơ thể nhin không được mà run rẩy.

Trữ Hằng biết Trữ Huyền đã phanh phui bí mật mà Trữ Tích đã cất giấu sâu trong tim, bây giờ hắn giống như một cô hồn đã quỷ phiêu tán khắp nơi

không biết phía trước nên đi thế nào, đây là tâm bệnh của Trữ Tích.

“Trữ Tích, cậu hãy ngủ một giấc đi, có anh tì ở đây rồi, không sợ gì nữa cả” Trữ Hằng nhẹ giọng nói, sau đó nâng tay cẩn thận đắp lại chăn cho Trữ Tích, rồi ngồi ở một bên giường.

Trước kia mỗi lần Trữ Tích phát bệnh hẳn đều làm như thế, đều thức trắng đêm để thủ bên người tên nhóc này mãi tới khi nó hết đau hẳn mới yên tâm về phòng, có lẽ trong mắt người ngoài hẳn chỉ yêu tiền nhưng chỉ có mình hẳn biết bản thân hẳn muốn cái gì.

Trong đại sảnh, quanh thân của Trữ Hạo tỏa ra hàn khí, không nhúc nhích ngồi trên ghế sô pha, hẳn ngẩng đầu, xuyên thấu qua lớp cửa kính mà nhìn bầu trời bên ngoài. Đồng hồ trên vách tường kêu lên, kim đồng hồ đã điểm sáu giờ, đôi mắt âm trầm của Trữ Hạo giờ phút này dần dần mờ mịt giống như bầu trời ngoài cửa sổ, mắt hẳn xẹt qua một tia sáng.

“Anh cả, chúng ta nên xử lý nửa nhân kia thế nào?” Trữ Hạo nhin không được mà lo lắng cho Trữ Huyền và Trữ Tích, hai mươi năm qua bọn họ chưa từng đấu khẩu to như thế bao giờ, đây là lần đầu tiên, hẳn thoát nhìn tuy có lạnh lùng như rất chú trọng tình nghĩa.

“Cứ đợi thêm một thời gian xem mục đích thật sự của cô ta là gì” Trữ Dĩ nhìn về phía thái dương đang mọc ngoài cửa sổ, “Sự yên tĩnh của cổ bảo đã bị phá vỡ, muốn khôi phục như lúc ban đầu sợ là rất khó”.

“Mặc dù khó tôi cũng sẽ làm mọi giá để mọi chuyện trở về quỹ đạo cũ” Trữ Hạo nâng ánh mắt sắc lạnh nói.

Bạn áo đen cầm đầu ngăn đầu nhìn lên căn phòng trên lầu ba vẫn không có động tĩnh gì, trong lòng hẳn thầm than, nếu lão đại còn chưa chịu ra thì thật sự sẽ có chuyện mất.

“Anh à, chỉ còn nửa giờ nữa thôi, nếu không đi sợ là sẽ không kịp” một thủ hạ thấp giọng nói.

“Đương nhiên là tôi biết, nhưng mà lão đại...” bạn áo đen cầm đầu ngăn đầu, một lần nữa nhìn về căn phòng của Tô Tiểu Mạt, hẳn không thể có thiên lý nhãn để nhìn xem rốt cục bên trong xảy ra chuyện gì.

Bao nhiêu năm nay Tô Tiểu Mạt đã dưỡng thành một thói quen bất kể tối hôm trước ngủ có trễ bao nhiêu thì buổi sáng hôm sau cô cũng dậy đúng sáu giờ, cô từ từ mở hai mắt ra, đối diện với cô là đôi mắt tràn ngập ý cười.

Tô Tiểu Mạt mới đầu là sững sốt, sau đó tỉnh táo lại liếc cái tên lợi dụng cô cả buổi tối, vội vàng ngồi dậy, “Sao anh còn chưa đi nữa?”

“Tôi vừa tỉnh thôi” Lưu Tà cũng ngồi dậy, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt bị Lưu Tà nhìn tới mức da đầu run lên, trong lòng nói thầm, tên này mới sáng sớm đã phóng điện tứ tung, bộ không sợ người xung quanh chịu không nổi sao, nghĩ tới đây cô liền vội vàng treo xuống giường, đi thẳng vào phòng tắm.

Lưu Tà nhìn bóng lưng vội vàng của Tô Tiểu Mạt cười nhẹ một tiếng, thông thả treo xuống giường, tuy viên đạn đã được lấy ra nhưng miệng vết thương vẫn chưa khép lại hoàn toàn, thành ra tư thế đi bây giờ của hẳn có chút quái dị.

Sau khi cô vội vàng tiến vào phòng tắm rửa mặt đi ra thì nhìn thấy Lưu Tà đang đứng ngay cửa phòng nhìn chăm chăm cái thảm. Tô Tiểu Mạt không khỏi nhướn mày, “Sao anh lại xuống giường? Miệng vết thương của anh vẫn chưa lành hẳn đâu”.

“Không ngờ em cũng biết may miệng vết thương” Lưu Tà ngừng đầu nhìn Tô Tiểu Mạt, giọng điệu vô cùng phong tình.

“Đương nhiên rồi, tôi có một đi làm nghề y sinh, hồi nhỏ tôi cũng rất nghịch ngợm, không phải leo trèo mà té thì cũng là phá phách mà té, có một lần ngoài ý muốn còn thiếu chút nữa mà mất mạng, may mà có đi nếu không bây giờ tôi cũng không đứng ở đây, sau chuyện đó tôi theo đi học một số kĩ năng cấp cứu cơ bản” Tô Tiểu Mạt nhìn thẳng về phía Lưu Tà nói, sau đó đi vào nhà tắm lấy ra một cái bàn chải và khăn lau mặt mới quăng cho hẳn, “Anh đi rửa mặt đi, xong rồi thì đi lệ”.

“Em muốn tôi đi tới vậy sao?” Lưu Tà không khỏi có chút thương tâm nhìn Tô Tiểu Mạt.

“Anh vốn không thuộc về nơi này, anh nên đi nhanh đi” Tô Tiểu Mạt vô cùng hợp lý nói, “Tốt nhất anh đừng nên tới đây nữa, tuy tôi biết năng lực của anh nhưng nơi này đã tồn tại trăm năm rồi, đương nhiên là có nhiều bí mật khó mà biết được, ví dụ như cơ quan gì đó, thái độ hôm qua của Trữ Dĩ không phải đã nói cho anh biết là anh đang trong tình thế nguy hiểm sao”

“Em đang lo lắng cho tôi sao? Sợ tôi chết à?” Lưu Tà tiến lên một bước, nhìn Tô Tiểu Mạt cười.

“Này, vì sao anh biết thân phận của tôi?” Tô Tiểu Mạt nhìn về phía Lưu Tà, nhớ tới chuyện hôm qua hẳn dùng để uy hiếp cô, nếu không phải vì nhiệm vụ, lúc ấy chắc chắn cô sẽ một phát đập Lưu Tà bay ra ngoài.

“Cái này... chờ lần gặp mặt tiếp theo tôi sẽ nói cho em” Lưu Tà lướt qua Tô Tiểu Mạt, cực kì thông thả mà tiến vào phòng tắm.

Tô Tiểu Mạt quay đầu nhìn Lưu Tà, nhún vai một cái, sau đó đi tới bên giường, nhìn ra giường tràn đầy vết máu, cô nhú mày lại, tuy rằng cô đã từng thấy máu nhiều nhưng không hiểu vì sao cứ nhìn vết máu này cô lại thấy trong lòng không thoải mái, nâng tay kéo ra giường một cái, sau đó ném nó vào giỏ đồ dơ.

Lưu Tà từ trong phòng tắm đi ra vừa lúc nhìn thấy ra giường đã được đổi, hắn mỉm cười nhìn về phía Tô Tiểu Mạt, “Cái này cho em, nếu có chuyện gì cần tôi ra mặt thì cứ việc dùng, tôi sẽ tới ngay”.

Tô Tiểu Mạt chụp lấy thứ mà Lưu Tà ném qua, đó là một cái đồng khóa tình xảo (ta không biết đồng khóa là cái gì, ai biết chỉ ta với), bên trên có một số kí tự, vừa nhìn thấy những kí tự quen thuộc này, Tô Tiểu Mạt không khỏi kinh ngạc nhìn Lưu Tà, “Anh... anh là...”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: CÔ BỊ MỘT CON HỒ LY GIÁO HOẠT ĂN

Lưu Tà tiến lên một bước ôm Tô Tiểu Mạt vào trong lòng, nâng tay lên xoa đầu cô, “Cuối cùng thì em cũng chịu nhận ra rồi sao?”

“Ừ” Tô Tiểu Mạt cảm nhận hơi thở phát ra từ trên người Lưu Tà, hơi ấm quen thuộc này, trách không được cô lại đau lòng vì hắn như thế, thì ra đúng là hắn.

“Phải tự chăm sóc bản thân thật tốt, đừng làm mình bị thương, nếu có chuyện gì nguy hiểm thì gọi ngay cho anh, biết không?” Lưu Tà ôm chặt Tô Tiểu Mạt giống như muốn hòa tan cô vào trong lòng hắn vậy, trong đôi mắt tràn ngập đau lòng và quyến luyến.

“Em biết mà, anh thật dong dài, em nhớ hồi đó anh cũng đầu thích lái nhái như thế” trong lòng của Tô Tiểu Mạt bây giờ tràn ngập cảm động, cô thật không ngờ có thể gặp lại hắn, cô cũng không ngờ có thể gặp lại hắn trong hoàn cảnh thế này, tình cảnh này làm cho cô rất uất ức.

“Vậy trước kia anh là dạng người gì?” Lưu Tà tựa cằm trên mái tóc mềm mại của Tô Tiểu Mạt, nhẹ giọng hỏi, mũi hắn hít thật sâu hương thơm của cô.

“Có thể so sánh với Trữ Hạo” Tô Tiểu Mạt nhớ lại thì phì cười.

“Vậy còn bây giờ?” Lưu Tà cười yếu ớt, những tia nắng mặt trời chiếu lên hình ảnh đang ôm nhau của hai người, Lưu Tà ôm trọn Tô Tiểu Mạt vào lòng dung nhan tuấn mã của hắn có chút đỏ ửng lộ ra nị hoặc câu nhân.

“Bây giờ thì...” Tô Tiểu Mạt cảm thấy nếu bọn họ cứ tiếp tục ôm nhau như vậy thì nhất định cô sẽ bị ngạt thở chết, cho nên cô mới nhẹ nhàng chui ra khỏi lòng ngực của Lưu Tà, ngẩng đầu lên đánh giá hắn, “Mười phần yêu nghiệt”.

“Vậy em thích sự yêu nghiệt của anh không?” Lưu Tà nhìn Tô Tiểu Mạt, tiếp tục hỏi.

“Ừm, cũng không tệ” khuôn mặt của Tô Tiểu Mạt tràn ngập ý cười vui vẻ trả lời, nhìn về phía Lưu Tà, cô kiễng mũi chân lên, nâng tay gõ một cái thật kêu lên trán hắn, “Em còn chưa có quên hồi đó anh gõ đầu em thế nào đâu, anh nhận ra em khi nào thế?”

Lưu Tà đối với hành động đột kích bất ngờ của Tô Tiểu Mạt sững sờ một chút, sau đó khéo môi nhếch lên một nụ cười yếu ớt, “Em bây giờ cũng không khác hồi đó là bao, cho dù em có hóa thành tro anh cũng nhận ra được”.

“Vậy sao anh không nói sớm một chút, nếu không em đã không xuống tay với anh rồi” Tô Tiểu Mạt cúi đầu oán thăm, cũng có chút tự trách nói, nhìn miệng vết thương trên đùi hắn và cái quần tây bị cô xé một lỗ to lộ ra đùi đẹp khiến người ta mơ màng, cô có chút quẫn.

“Thật ra thì anh đặc biệt tới đây là vì em, nếu anh nói sớm cho em biết thì em sẽ không ra tay với anh nhưng bọn họ sẽ nghi ngờ” Lưu Tà thấy Tô Tiểu Mạt nhìn chằm chằm vào miệng vết thương của hắn, biểu tình trên mặt cô lúc này rất đáng yêu khiến hắn nhìn không được mà phì cười.

“Cái này cũng đúng, nhưng mà anh đến đây tìm em có việc gì sao?” Tô Tiểu Mạt tò mò hỏi.

“Cái này... không nói em biết đâu” Lưu Tà thần bí trả lời, lại nói, “Cũng không còn sớm nữa, anh phải đi rồi, ở đây em phải cẩn thận”.

“Vâng, chúng ta đã lâu rồi không gặp mặt, vừa gặp lại chia tay, đúng là đáng tiếc” Tô Tiểu Mạt vịn về cổ áo của Lưu Tà, bịn vịn.

“Hai chúng ta cũng không phải là không gặp mặt nhau nữa, sao lại giờ cái bộ mặt đưa đám ấy ra thế chứ, nếu tiếc thì tặng gì cho anh đi” Lưu Tà nhếch mày nhìn Tô Tiểu Mạt.

“Anh muốn quà gì em cũng cho” Tô Tiểu Mạt cực kì hào phóng trả lời.

Lưu Tà cười gian xảo, sau đó cúi đầu hôn lên môi của cô, nhẹ nhàng mút một cái, sau đó nhanh nhẹn rời khỏi.

Chờ Tô Tiểu Mạt phản ứng thì Lưu Tà đã đi từ lúc nào.

Tô Tiểu Mạt trừng lớn hai mắt, bước từng bước lên phía trước, “Giới lắm, lá gan của anh bây giờ càng lúc càng lớn rồi, chờ đó mà xem lúc về em trị anh thế nào”.

“Anh rất chờ ngày em rời khỏi nơi này về nhà trị anh” Lưu Tà cố gắng tạo dáng đi không quá khó coi, nhàn nhả ra đi.

Ra tới cửa vừa lúc lại thấy Trữ Huyền đứng ở cửa, Tô Tiểu Mạt dừng lại nhìn về phía hắn, “Anh tới đây khi nào?”

Trữ Huyền lười biếng tựa vào cánh cửa, “Lúc hai người đang thân thiết với nhau”.

“Sớm như vậy đã lên đây là gì?” trong lòng Tô Tiểu Mạt bắt đầu cảnh giác, khi này Trữ Huyền đã nghe thấy gì rồi? Nếu như hắn hoài nghi thân phận của cô thì sao đây? Nhiệm vụ này của cô có thể hoàn thành hay là bị đuổi đi đây?

“Tôi chỉ lo lắng em bị con hồ ly giả hoạt kia ăn thôi, xem ra là tôi nhiều chuyện rồi, tôi thấy em cũng rất vui về ấy chứ!” giọng điệu nói chuyện của Trữ Huyền đã khôi phục như trước, nhưng trong lời nói còn có chút mùi giấm mà không dễ phát hiện, còn có một chút giận dỗi, thấy ánh mắt Tô Tiểu Mạt nhìn hắn tràn ngập cảnh giác, mắt hắn lóe lên một tia bi thương.

Tô Tiểu Mạt nhìn thẳng vào Trữ Huyền, sao cô thấy lời nói này của hắn có chút kì kì vậy, nhưng cô cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ thản nhiên nói một câu, “Tôi hôm qua anh ngủ ngon không?”

“Chỉ chợp mắt được một chút thôi, người nào mà ra tay ác quá, tôi cũng chỉ có thể nằm sấp, làm sao mà ngủ được chứ?” Trữ Huyền tà tà nháy mắt, nhìn về phía Tô Tiểu Mạt, sâu kín nói.

Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Huyền nói vậy thì nhớ lại kiệt tác của mình hôm qua, lại nhìn hai tròng mắt của Trữ Huyền đúng là rất đỏ, đôi mắt còn có một viền màu đen nhợt nhạt, nhưng cô cũng không hối hận khi đánh hắn, ai bảo hắn quá đáng trước.

“Vậy sao còn rảnh rỗi mà tới đây, còn không chịu về phòng mà ngủ nữa!” Tô Tiểu Mạt nhìn bộ dạng đáng đánh đòn của Trữ Huyền thì không nhịn được rống lớn.

Trữ Huyền không chịu nhúc nhích, hắn chỉ nhìn Tô Tiểu Mạt chằm chằm, “Tôi chờ tên hồ ly kia đi rồi mới yên tâm ngủ được”.

“Vậy thì chúc mừng anh, anh ấy đi rồi” Tô Tiểu Mạt cũng không hiểu nổi rốt cục tên này uống lộn thuốc gì, cả đêm không ngủ mà lại chạy tới đây, dùng cái tư thế vô lại như thể xem Lưu Tà đi chưa, Lưu Tà chưa đi thì hắn không ngủ được? Có liên quan sao?

“Ừ, chỉ cần hắn cút xéo rồi thì tôi mới có thể yên tâm được” Trữ Huyền nhìn Tô Tiểu Mạt, thản nhiên gật đầu, sau đó ngáp một cái thật to

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Năm Vùng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: CÁCH LẤY LÒNG PHỤ NỮ.

Tô Tiểu Mạt nhìn ham muốn đập tên đứng trước mặt nàng mấy phát xuống, sau đó kéo tay Lưu Tà lướt qua Trữ Huyền, đi thẳng về phía trước.

Trữ Huyền thấy Tô Tiểu Mạt nổi giận đùng đùng mà kéo Lưu Tà đi, không thèm để ý tới hắn thì miệng nhếch lên một nụ cười tà mị, sau đó đi sát sau lưng cô.

Lưu Tà có chút bất đắc dĩ nhìn người con gái đang kéo tay hắn, “Em có thể đi chậm một chút được không, miệng vết thương trên đùi anh sắp nứt ra rồi, không lẽ em muốn may nó thêm lần nữa sao?”

“A, em quên mất!” Tô Tiểu Mạt bị hành vi ngây thơ của Trữ Huyền chọc giận nên cũng không nhớ tới vết thương trên chân của Lưu Tà, hơn nữa vết thương đó còn là cô gây ra, nghĩ tới đây trong lòng cô áy náy không thôi, vội vàng đi chậm lại, vừa kịp với bước chân của Lưu Tà, chậm rãi xuống lầu.

Trữ Huyền cũng không chịu thua kém mà đi sát một bên khác của Tô Tiểu Mạt, ba người dần thành một hàng ngang, cùng lúc đi xuống phòng khách.

Một đêm qua Trữ Dĩ và Trữ Hạo cũng không ngủ, nghe tiếng bước chân, cả hai đều ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Tô Tiểu Mạt cẩn thận đỡ Lưu Tà xuống lầu, đi sát phía sau cô còn có Trữ Huyền, cảnh tượng như vậy làm mắt hai người không hẹn mà cùng lóe lên một tia sáng lạnh.

Tô Tiểu Mạt cũng không để ý tới hai người bọn họ, bây giờ trong mắt cô chỉ có một mình Lưu Tà, nhìn thấy hắn cô lại nhớ tới ca ca, làm sao bây giờ, mới tới cổ bảo ngày hôm qua, mới không gặp anh có hai ngày thôi mà cô đã nhớ tới như vậy, nghĩ tới đây cô cảm thấy lòng chua xót, giương mắt nhìn về phía Lưu Tà.

Lưu Tà cũng hiểu ý cô, hắn nhìn cô cười an ủi, sau đó nâng bước đi về phía Trữ Dĩ, “Tôi tin là sau này chúng ta có thể gặp lại”.

“Tôi đã nói rồi, không có lần thứ hai” Trữ Dĩ tao nhã đứng dậy, âm thanh ôn hòa trả lời.

“Cứ chờ xem” Lưu Tà cười lên một tiếng, quay đầu nhìn về phía Tô Tiểu Mạt, “Anh đi đây, nhớ là phải thường xuyên nghĩ về anh đó”.

“Vâng” Tô Tiểu Mạt gật đầu, “Đề em tiễn anh ra ngoài”.

“Được” Lưu Tà mỉm cười, sau đó nâng tay nắm lấy tay của Tô Tiểu Mạt, hai người đi về phía cửa lớn.

Trữ Hạo nhìn về phía Trữ Dĩ, “Anh cả, tôi thấy hai người này có gì đó rất kì quái”

“Mặc kệ kì quái thế nào, tôi nhất định sẽ không cho cô ấy đi quyến rũ tên đàn ông khác đâu” Trữ Huyền tức giận mở miệng, sau đó hung hăng xoay người đi vào phòng bếp.

Trữ Hạo nhìn về bóng lưng vội vàng của Trữ Huyền, tò mò hỏi, “Cậu vào nhà bếp làm gì thế?”

“Bố anh chưa nghe qua câu muốn lấy lòng phụ nữ phải bắt đầu từ cái dạ dày sao? Đương nhiên là tôi muốn chăm sóc cái dạ dày của người phụ nữ mà tôi thích rồi” Trữ Huyền xắn tay áo lên, bước vào phòng bếp, nói vọng ra ngoài.

Trữ Dĩ và Trữ Hạo nghe Trữ Huyền nói thế thì liếc mắt nhìn nhau, “Không ngờ cũng có ngày nó bị mê sảng” Trữ Hạo nhin không được thờ dài một hồi.

“Xem ra nó bị bệnh không nhẹ” Trữ Dĩ nhin không được đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, sau đó đứng dậy đi thẳng lên lầu.

Trữ Hằng ngồi một bên nghe Trữ Dĩ nói thế thì rất không hiểu, sau đó nhìn về phía Trữ Hạo cũng đi về phía cầu thang, hần làm một bộ mặt ưu tư thì thầm, “Anh hai, sao anh cũng giống như anh cả sao?”

“Ừ” Trữ Hạo mặt mũi cả một ngày, bây giờ hần rất lười nói chuyện, chỉ thản nhiên ừ một tiếng sau đó đi thẳng lên lầu.

Trữ Hằng khó hiểu xoa xoa cái ót, “Mấy người này bị sao vậy? Đúng là kì quái mà!” hần nhìn cái bóng lưng của Trữ Hạo một lần nữa, sau đó đi thẳng xuống lầu, bước về phía phòng bếp.

Chân vừa bước vào phòng bếp liền nhìn thấy Trữ Huyền đang bận rộn chuẩn bị thức ăn, hần nhin không được mà chặc lưỡi, “Ai da, đúng là chuyện lạ có thiệt mà, hai mươi năm nay số lần anh xuống bếp chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, sao hôm nay xuống làm thức ăn sáng chứ? Chẳng trách anh cả nói trong nhà này có người hôm nay đầu óc không bình thường, xem ra là thật rồi!”

“Vậy thì hồi nữa đừng ăn” Trữ Huyền không thèm để ý tới tên nhóc Trữ Hằng kia, vẫn bận rộn với chuyện đang làm, chỉ lạnh lùng nói một câu.

“Ăn, đương nhiên là tôi phải ăn rồi, thức ăn mà anh ba tự xuống bếp làm sao có thể bỏ qua chứ, nhưng mà anh ba này, chuyện hôm qua anh nói là thật sao?” Trữ Hằng cho dù có ngốc hơn nữa cũng biết bộ dạng hôm nay của Trữ Huyền so với anh ba trước kia của hần là hai người khác nhau hoàn toàn, trong lòng hần không khỏi mất mát.

“Còn thật hơn cả tiền nhân dân tệ của cậu” Trữ Huyền lại phun ra một câu.

“Nhưng mà Trữ Tích rất đau lòng” Trữ Hằng không nhin được mà lo lắng.

“Tên nhóc đó đã tự làm khổ mình lâu lắm rồi, sau này sẽ từ từ tốt lại thôi” bình thường nhìn vào ai cũng thấy Trữ Huyền rất bất cần đời, nhưng thật ra hần là người nhìn rõ mọi chuyện nhất, hần biết bản thân muốn cái gì, theo đuổi cái gì được, cho nên một khi hần đã xác định thì tuyệt đối không quay đầu.

“Nói cũng phải” Trữ Hằng đương nhiên hiểu ý của Trữ Huyền, sau đó hần cười hi hi dãn sát vào Trữ Huyền, “Anh ba, tôi tuyệt đối ủng hộ anh”.

“Nói đi, cậu có tính toán gì?” Trữ Huyền nhìn cái mặt chân chó của Trữ Hằng thì không để ý nói.

“Không hổ danh là anh ba, nhìn một cái là hiểu ý tôi liền” Trữ Hằng cười gian không ngừng, cực kì chân chó nói.

“Bớt nói nhảm đi, nói thẳng vào chủ đề chính” Trữ Huyền giương mắt nhìn thoáng qua Trữ Hằng, sau đó tiếp tục công việc.

“Anh ba, anh cũng biết là sau chuyện tối hôm qua thì cỗ bảo đã hoàn toàn thay đổi, mỗi một cành cây ngọn cỏ đều bị đập nát, ngay cả cửa lớn cũng hỏng luôn rồi, đừng nói là tổn thất bên trong cỗ bảo, chỉ tính sơ sơ tiền mời người về sửa lại cũng tốn rất nhiều tiền, không hợp ý không nói, chuyện này có thể khiến hành tung của chúng ta bị tiết lộ ra ngoài, nếu đã vậy tại sao chúng ta không tự mình lao động, com no áo ấm, anh thấy có đúng không?” hai mắt của Trữ Hằng lóe sáng, chớp chớp không ngừng nhìn về phía Trữ Huyền, một hơi nói xong vấn đề chính.

“Vậy cậu muốn anh làm gì?” Trữ Huyền vừa xào đồ ăn vừa nói.

“Ý của tôi là như thế này, anh cả và anh hai nhất định sẽ ra ngoài mua vật liệu, trong nhà chỉ còn bốn người là anh, tôi, Trữ Tích và Tô Tiểu Mạt, sức khỏe của Tích không tốt, nhất định là không thể là việc nặng, tôi đảm nhận hoa cỏ bên ngoài, trong cỗ bảo giao cho anh, anh thấy thế nào?” Trữ Hằng liều mạng tron mắt, về mặt cầu xin nhìn Trữ Huyền.

Trữ Huyền trầm ngâm hồi lâu, sau đó mới xoay người hỏi, “Vậy Tiểu Mạt làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: ANH BỊ CÁI GÌ KÍCH THÍCH À?

Ánh mắt của Trữ Hằng nhìn Trữ Huyền lúc này phải nói là cực kì tha thiết mong chờ, nhưng khi nghe hắn đáp trả lại một câu thì Trữ Hằng thiếu chút nữa nhào qua, “Tiểu Mạt Mạt?”

“Đúng vậy, Tiểu Mạt Mạt của anh, nếu cậu dám bóc lột sức lao động của cô ấy, khiến cô ấy mệt thì anh đây sẽ xử đẹp cậu” Trữ Huyền quay đầu uy hiếp Trữ Hằng.

“Tiểu Mạt Mạt, Tiểu Mạt Mạt, cái này mà anh cũng nói được ra miệng à” Trữ Hằng cúi đầu, phớt miệng nói thảm, lại ngẩng đầu nhìn về phía Trữ Huyền, “Anh ba, tôi mặc kệ cô ta, nhưng phần việc của cô ta thì ai làm đây?”

“Anh làm!” Trữ Huyền trực tiếp nói ra hai chữ.

“Vậy anh biết tôi tính cho cô ta làm gì sao?” Trữ Hằng lại hỏi thêm lần nữa.

“Mặc kệ là chuyện gì, anh đều làm hết” Trữ Huyền trả lời không chút do dự.

“Trời ạ, đầu anh có vấn đề rồi sao? Hay sáng nay không cẩn thận bị cửa kẹp?” Trữ Hằng có chút sợ hãi nhìn Trữ Huyền, trước kia kêu anh ấy làm chút chuyện thôi đã khó hơn lên trời rồi, bây giờ thì việc gì cũng chịu làm là sao?

Trữ Hằng nhìn không được mà ngẩng đầu, vẻ mặt cực kì đau khổ nhìn chăm chăm trần nhà, sau đó cúi đầu nhìn Trữ Huyền, “Vậy thì tất cả các bậc tam cấp, các phòng trong cỗ bảo đều phiên anh ba rồi!”

“Không thành vấn đề” Trữ Huyền nhìn về phía Trữ Hằng, trong mắt hiện lên một tia giáo hoạt, “Anh cho cậu mười vạn, cậu làm những vấn đề mà cậu vừa nói đi”

“Mười vạn?” Trữ Hằng giật mình một cái, không xác định hỏi.

“Ừ, mười vạn” Trữ Huyền gật đầu, sắp đồ ăn vừa làm xong ra đĩa.

“Không, hai mươi vạn tôi mới làm” Trữ Hằng xoay chuyển trông mắt trong lòng mừng thầm, bắt đầu trả giá.

“Mười lăm vạn, còn không thì thôi vậy” Trữ Huyền lắc đầu nhìn về phía Trữ Hằng, nhún vai nói.

“Không, hai mươi vạn, không thiếu một đồng” Trữ Hằng khế cắn môi kiên trì.

“Vậy thì thôi, mười lăm vạn đã là một số tiền rất lớn rồi, đừng nói là cái cỗ bảo này cho dù thuê người quét dọn cả thành phố không nhiễm một hạt bụi cũng không gọi là quá đáng đâu.” Trữ Huyền cũng không chịu thua kém nói.

“Được, mười lăm vạn thì mười lăm vạn” Trữ Hằng nhìn về phía Trữ Huyền hoàn toàn không có ý muốn nâng giá, hắn chỉ đành giậm chân, cắn răng đồng ý, “Trả tiền thù lao trước”

“Làm gì mà cần gấp thế?” Trữ Huyền nhìn về phía Trữ Hằng, “Chờ anh làm xong bữa sáng cho Tiểu Mạt Mạt đã chứ!”

“Được” Trữ Huyền cười gian, trong lòng vui vẻ không thôi, sắp có thêm tiền vào túi hắn rồi, nhưng mà hắn đột nhiên nghĩ... “Anh ba, tiền của anh không phải đều là tôi giữ sao? Vậy tiền đâu anh đưa cho tôi?”

“Sao cậu ngốc thế, ai mà không có tiền riêng chứ” Trữ Huyền trưng ra bộ mặt chi tiếc rên rết không thành thép, nâng chân lên đá về phía Trữ Hằng.

Trữ Hằng đoán được Trữ Huyền sẽ đá hắn thì vội vàng nhảy người lên né, chạy đến cửa phòng bếp, “Hi hi, anh ba, anh có bao nhiêu tiền riêng vậy?”

“Liên quan gì tới cậu?” Trữ Huyền giơ chân lên một lần nữa muốn đá Trữ Hằng, “Biến, biến khỏi mắt anh, đừng ảnh hưởng tới tâm trạng của anh!”

“Được, vậy tôi chờ bữa sáng anh ba tự tay làm nhé” Trữ Hằng ba hoa bỏ lại một câu rồi xoay người chạy đi.

Trữ Dã và Trữ Hạo đã xuống lầu, bọn họ ngồi trên sofa nghe thấy lời của Trữ Hằng, cực kì ăn ý mà ngồi chờ bữa sáng của Trữ Huyền.

Tô Tiểu Mạt lưu luyến không rời tiễn Lưu Tà đi, xoay người nhìn một đồng hồ hỗn độn trong cỗ bảo, hoa cỏ cây cối đều bị phá hủy không còn lại bao nhiêu, nơi nơi đều là vỏ đạn, hôm qua đúng là rất ác liệt, lại nhớ tới năm tên trong nhà thì Tô Tiểu Mạt có chút đau đầu, một đám đều thâm sâu khó dò, xem ra cô còn phải cẩn thận nhiều.

Nghĩ tới đây cô lại đi về cỗ bảo, vào đại sảnh liền nhìn thấy Trữ Dã và Trữ Hạo đã thay quần áo sạch sẽ ngồi lên ghế sofa đọc báo.

Trữ Hằng thấy Tô Tiểu Mạt thì vội vàng chạy ra nghênh đón, “Tiểu Mạt Mạt, cô về rồi!”

Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Hằng gọi mình bằng cái tên thân mật thì rung mình một cái, run run quay người nhìn hắn, “Trữ Hằng này, mới sáng sớm mà anh đã phát bệnh rồi sao? Anh có thể bình thường hơn một chút được không, đừng gọi tôi như thế, da gà nổi hết lên luôn rồi này!”

“Anh ba gọi cô như thế mà!” Trữ Hằng hoàn toàn không biết tự giác là gì, tâm tình hiện tại của hắn bây giờ vô cùng tốt, đó là vì sắp lấy được mười lăm vạn của Trữ Huyền đó, giấu lại mười lăm vạn mà chỉ quét sạch cổ bảo thì đúng là hắn lười, chuyện quét tước cổ bảo trước kia là công việc hằng ngày của hắn, nghĩ tới đây ánh mắt Trữ Hằng nhìn Tô Tiểu Mạt giống như nhìn một cái cây rụng tiền đang ngoắc ngoắc hắn, ánh mắt đã muốn mị thành một đường, khóe miệng nhếch lên thật cao làm cho khuôn mặt vốn tỏa sáng như ánh mặt trời càng thêm chói mắt.

Tô Tiểu Mạt nhìn không đường đưa tay sờ lên trán của Trữ Hằng, “Không có bị sốt mà, Trữ Hằng này, sáng giờ anh bị cái gì kích thích à?”

“Hi hi, có một chút” Trữ Hằng thừa nhận gật đầu. “Bởi vì anh ba nói nếu tôi làm phần việc của cô thì anh ấy sẽ cho tôi mười lăm vạn”.

“Việc gì?” Tô Tiểu Mạt nhìn về phía Trữ Hằng, tò mò hỏi.

“Haiz, Tiểu Mạt Mạt này, có nhìn xem sau một đêm qua nhà của chúng ta đã thành cái dạng gì rồi, không lẽ không cần sửa chữa sao? Anh cả và anh hai có nhiệm vụ ra ngoài mua vật liệu rồi, sức khỏe của Tích thì không tốt đương nhiên không thể làm mấy việc nặng được rồi, vậy chỉ còn ba người chúng ta thôi, tôi đã phân công ôn hòa rồi nhưng mà anh ba sợ cô mệt nhọc, không đành lòng thấy cô làm việc nặng nên đã tự lấy tiền túi để tôi làm” Trữ Hằng chậm rãi giải thích cho Tô Tiểu Mạt.

“Vậy anh định cho tôi làm việc gì?” Tô Tiểu Mạt nhìn về phía Trữ Hằng, trong lòng đột nhiên có tính toán, hỏi.

“Chúng ta thiếu một người quét dọn vệ sinh trong nhà, cô phụ trách quét dọn sạch sẽ cổ bảo từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới, quét từng phòng một đến khi không còn hạt bụi nào mới thôi” Trữ Hằng cực kì nghiêm nghị nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vung Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chỉ dựa vào anh sao?

“Ừ, tôi biết rồi, tôi sẽ làm thật tốt” trong lòng của Tô Tiểu Mạt mừng thầm, đây đúng là cơ hội tốt, thừa dịp quét dọn phòng cô có thể phát hiện được cách mà bọn họ đánh cắp cơ mật quốc gia.

“Không, không được, tôi đã đáp ứng anh ba rồi, nếu để cô làm thì mười lăm vạn của tôi phải làm sao bây giờ?” Trữ Hằng lập tức phản đối, nhìn Tô Tiểu Mạt.

“Sao anh ngốc quá vậy, tôi làm mà anh ấy không biết là được rồi” Tô Tiểu Mạt nâng tay lên xoa đầu của Trữ Hằng, liếc mắt xem thường hắn.

“A, nói cũng đúng” Trữ Hằng vội vàng vuốt cái đầu bị xoa rồi tung lúc này hắn mới phản ứng, vội vàng vừa nói vừa chạy vào nhà bếp.

Tô Tiểu Mạt lắc đầu nhìn cái bộ dạng yêu tiền như mạng kia của Trữ Hằng, trong lòng nói thầm, tên này không chừng chia tiền ra bảo hắn đi làm trai bao hắn cũng chịu.

Nghĩ tới đây cô nhìn không được mà thờ dài, sau đó ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt nhìn cô chăm chăm của Trữ Hạo, không biết cảm xúc của hắn thế nào nhưng cô có thể cảm nhận được sự lạnh lùng trong đó.

Tô Tiểu Mạt có chút khó hiểu nhìn lại, sao hắn lại nhìn cô thế chứ?

Trữ Hằng chạy một mạch vào phòng bếp tính thương lượng với Trữ Huyền, không đợi Trữ Hằng mở miệng trước, Trữ Huyền đã nói, “Vậy cậu làm công việc của anh, anh giúp Tiểu Mạt, một đồng anh cũng không trả thiếu cho cậu”.

“Ha ha, chỉ cần anh ba trả tiền cho tôi thì tôi không quan tâm hai người làm gì” về mặt vừa rồi còn có chút lo âu của Trữ Hằng bây giờ đã rạn rở hẳn lên, vui cười hơn hờ xoay người ngồi vào bàn ăn.

Tô Tiểu Mạt nhìn bộ dạng cười hi hi của Trữ Hằng thì cúi đầu xuống không nói gì.

Trữ Hằng lập tức ngồi đối diện Tô Tiểu Mạt, nhìn cô cúi đầu, “Tiểu Mạt Mạt, cô bị sao vậy?”

“Xin anh sau này đừng gọi tôi như vậy nữa, tôi không chịu nổi đâu!” Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Hằng gọi cô như vậy thì nhìn không được mà ngẩng đầu lên rống lớn.

“Sao vậy? Tôi thấy gọi là Tiểu Mạt Mạt rất dễ nghe mà, hơn nữa không phải anh ba cũng gọi cô như vậy sao?” Trữ Hằng có chút ủy khuất khi nhìn Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt nhất thời giận không thể át, trầm giọng nói, “Ai cũng không được gọi tôi như vậy, nếu không tôi sẽ đập tên đó ra ngoài”.

“Chỉ cần anh ba không gọi như vậy thì tôi cũng không gọi” Trữ Hằng vẫn không phục phản bác.

“Ừ” Tô Tiểu Mạt hữu khí vô lực lên tiếng, mới có một bữa sáng đã chán ốm thế này rồi, sau này làm sao mà sống đây? Trong lòng Tô Tiểu Mạt kêu khổ thấu trời.

Trữ Hằng thấy Tô Tiểu Mạt không nói nữa cũng quay đầu, vừa lúc thấy Trữ Tích đi xuống lầu, hần vội vàng xua tay, “Trữ Tích, đến đây này, hôm nay anh ba tự mình xuống bếp đó!”

“Anh ta làm bữa sáng thì có gì đáng ngạc nhiên?” Tô Tiểu Mạt cũng quay đầu nhìn sắc mặt âm trầm của Trữ Tích, sắc mặt của hần trắng bệch khiến Tô Tiểu Mạt không khỏi nghi ngờ, đêm qua bộ hần không ngủ ngon sao, sao mới sáng sớm đã giống như mới phát bệnh thế.

“Cô không biết sao, anh ba ở ổ bảo này hai mươi mấy năm nhưng số lần làm bữa sáng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hôm nay anh ấy vì cô nên mới chịu xuống bếp làm bữa sáng” Trữ Hằng cực kì không tự giác nói.

Trữ Tích nghe Trữ Hằng nói thế thì trong mắt hiện lên một tia u ám, không thèm ăn sáng mà đi thẳng ra cửa chính.

“Này, tên nhóc kia, mới sáng sớm mà muốn đi đâu?” Trữ Hằng thấy Trữ Tích đi ra cửa thì vội vàng đứng dậy, đuổi theo.

Trữ Hạo cũng đứng lên chặn Trữ Tích lại, “Cậu muốn đi đâu?”

“Tự sinh tự diệt” Trữ Tích lạnh lùng nói, sau đó vòng qua Trữ Hạo mà tiếp tục đi về phía trước.

“Chỉ dựa vào anh sao, dựa vào cái thân thể yếu đuối đó thì chưa ra tới đường lớn anh đã ngã quỵ rồi!” Tô Tiểu Mạt nhìn vẻ mặt của Trữ Tích thì biết là hần đang dối, nhưng cô lại không biết vì sao mới sáng sớm hần đã tức giận, nhưng cô thấy tên này như thể chẳng khác nào một đại thiếu gia bị làm hư, một tên nhóc khó hầu hạ, nếu chuyện gì cũng nghe theo hần thì rất không ổn nên cô một tay chống cằm, cột tay gõ xuống bàn, lạnh lùng nói.

“Cô câm miệng, nơi này không có chỗ cho cô nói chuyện đâu” bước chân hướng ra ngoài của Trữ Tích đột nhiên dừng lại, hần xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Tiểu Mạt, thấp giọng nói.

“Đây chính là thái độ của anh đối với trưởng bối sao?” Tô Tiểu Mạt cũng không chịu thua kém mà trừng lại, “Chắc chắn, anh muốn đi thì cũng không ai ngăn anh lại đâu, nhưng mà với thân thể này, bộ mặt này mà đi ra đường thì không khéo sẽ bị bọn buôn người nào đó bắt đi làm nugu lang (trao bao đầy a), lúc hầu hạ người ta vui vẻ mà anh lại phát bệnh lên không phải là rất không có hứng thú hay sao?”

“Cô nói cái gì?” Trữ Tích nghe Tô Tiểu Mạt châm chọc khiêu khích như thế thì trừng lớn hai mắt, xuyên qua lớp kính có thể thấy rõ hần đang phẫn nộ như thế nào, một tay hần nắm lấy tay đang ngăn hần lại của Trữ Hằng ra, sải bước tiến về phía Tô Tiểu Mạt.

“Aiz, không ngờ ngoài sức khỏe kém ra anh còn có bệnh về tai” Tô Tiểu Mạt cũng không chịu cúi đầu trước ánh mắt phẫn nộ của Trữ Tích, phe phẩy đầu thờ dài.

“Cô muốn chết phải không?” Trữ Tích nói xong liền nâng tay bóp cổ Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt cũng nâng tay nhanh nhẹn bắt lấy tay của Trữ Tích, sau đó dùng lực kéo một cái, thân thể của Trữ Tích liền lao đảo ngã lên bàn com.

Tô Tiểu Mạt xoay người một cái, Trữ Tích cũng bị xoay theo, lưng hần dán chặt vào bàn ăn, mặt ngẩng lên nhìn thẳng vào cô.

“Thấy không, với một chút sức lực của anh còn không đối phó được với một người phụ nữ như tôi thì ra ngoài chỉ có thể bị người ta làm nhục thôi!” Tô Tiểu Mạt dùng chân đá một cái ghế sang một bên, một tay nắm chặt cổ tay của Trữ Tích, tay kia thì chống lên ngực của Trữ Tích, đe hần không thể động đây, sau đó cúi người về phía trước, mặt hai người gần nhau trong gang tấc.

Mới đầu Trữ Tích có chút sừng sốt, sau đó hần có chút khản trương mở miệng, “Cô muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Năm Vùng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Cô cú ngay!

“Tôi muốn làm gì sao?” Tô Tiểu Mạt chậm rãi tiến lại gần hần, nhìn vẻ mặt có chút kích động của Trữ Tích, hơi thở nhẹ nhàng của cô phả lên mắt kính

của hắn tạo ra một tầng sương mờ,, thấp giọng hỏi, “Vậy anh muốn tôi làm gì?”

Trữ Tích bị hành động mờ ám như thế của Tô Tiểu Mạt làm cho lạnh cả người, hắn cảm thấy bản thân giống như một món ăn đang bày trên bàn chờ cô ta thưởng thức ấy, co ta muốn làm gì thì làm, trong lòng nhin không được mà đau đớn, thân thể run rẩy giống như nhớ lại cái gì đó trong quá khứ.

“Cô... dứt ngay!” Trữ Tích lạnh lùng, dùng toàn bộ sức lực quát lên một câu.

Tô Tiểu Mạt thấy vẻ mặt quật cường của Trữ Tích thì trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, sau đó càng áp sát vào hắn, “Sao tôi phải nghe lời anh chứ?”

“Cô dứt!” Trữ Tích giống như chịu một đá kích rất lớn, không nhin được mà run rẩy kịch liệt, hắn lớn tiếng rống giống như muốn hét hừ cả cuồng hống.

Tô Tiểu Mạt hiển nhiên bị tiếng hét của Trữ Tích dọa cho ngây người, cô chỉ đùa một chút mà thôi, sao hắn lại kích động như thế, nghĩ tới đây cái tay nắm chặt cổ tay hắn cũng buông lỏng ra đôi chút.

Trữ Tích gãy thật mạnh, dùng sức đẩy Tô Tiểu Mạt ra, ngồi thẳng dậy nhưng vẫn tựa người lên bàn com, bên dưới cặp mắt kính là một đôi mắt tràn đầy lửa giận cùng sợ hãi, hắn nhìn chăm chăm vào Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt có chút kinh ngạc nhìn Trữ Tích, sao hắn mạnh thế chứ, cô bị hắn đẩy về phía sau xém chút nữa là ngã sấp xuống luôn rồi, nhưng thân thể cô lại rơi vào một lồng ngực rộng lớn.

Tô Tiểu Mạt quay đầu thì bắt gặp hai tròng mắt tràn đầy lo lắng của Trữ Huyền, cô đang tính thoát khỏi lồng ngực của hắn thì lại bị Trữ Huyền ôm chặt trong lòng, “Em có bị thương không?”

“Không có” Tô Tiểu Mạt lắc đầu trả lời, sau đó lại đưa mắt nhìn Trữ Tích, hắn lúc này giống như một con chim sợ cành cong, ánh mắt mang theo phần nộ và tức giận trừng Tô Tiểu Mạt.

Trữ Hằng, Trữ Hạo và Trữ Dã vừa rồi còn đứng một bên xem kịch vui cũng nhận thấy hành động của Trữ Tích đúng là có chút quá đáng, có lẽ Tô Tiểu Mạt trùng hợp nhắc tới chuyện gì kích thích Trữ Tích hoặc đụng chạm gì tới nó, nhưng thật không ngờ Trữ Tích lại có phản ứng lớn như thế.

Bọn họ vội vàng chạy tới, Trữ Hằng là người chạy tới đầu tiên, nhìn Trữ Tích, “Tích, cậu bị làm sao vậy?”

“Dứt ngay! Dứt hết cho tôi!” Trữ Tích lớn tiếng rống lên, tay vô thức nâng lên đánh về phía Trữ Hằng.

“Không được rồi, nó phát bệnh” Trữ Hằng rên một tiếng, hắn vội vàng bắt lấy tay của Trữ Tích, sau đó quay đầu nhìn Trữ Hằng và Trữ Dã, “Anh cả, anh hai, lại đây giúp tôi”.

Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Tích như thế thì cả người lạnh ngắt, ngẩng đầu nhìn về phía Trữ Huyền, “Anh ấy bị sao vậy?”

“Nó bị tâm ma cuốn lấy, không thể thoát ra” Trữ Huyền vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào hành động điên cuồng của Trữ Tích, thân nhiên nói.

“Tâm ma?” Tô Tiểu Mạt không hiểu hỏi.

“Ừ, tâm ma, cái đó đã ám ảnh nó suốt hai mươi năm nay rồi” Trữ Huyền nghĩ tới quá khứ, nhìn Trữ Tích như thế, giọng nói của hắn lại không tự giác mà mang theo chút ưu thương.

Tô Tiểu Mạt chưa bao giờ thấy một Trữ Huyền như thế, dung nhan tà mị trước kia giờ đây chỉ còn lại thương cảm, trong lòng cô cũng bắt đầu lên men.

“Các người buông ra! Buông ra!” Trữ Tích liều mạng giãy dụa, nưng hai mắt từ đầu tới cuối đều chưa từng rời khỏi Tô Tiểu Mạt, vừa nhìn cô vừa ngoan lệ quát.

“Anh cả, tôi không giữ được” Bọn họ đều biết nhiều năm qua Trữ Tích chưa từng rơi vào tình trạng này, nhưng một khi hắn đã mất đi lí trí thì sức lực đúng là mạnh vô cùng, ba người bọn họ tuyệt đối không ngăn được hắn.

Ngay lúc này Trữ Tích đột nhiên ngừng giãy dụa, hắn chậm rãi ngồi xuống, một tay chống xuống đất, một tay ôm ngực, hai mắt rung rung, thống khổ nói, “Đau quá!”

“Anh cả, bệnh tim của Tích lại tái phát rồi!” Trữ Hằng nhìn bộ dạng nhu nhược không chịu nổi như thế của Trữ Tích thì đau lòng, vội vàng buông tay hắn mà đi tìm thuốc.

Đột nhiên Trữ Hằng đứng dậy trừng mắt nhìn về phía Tô Tiểu Mạt đang được Trữ Huyền bảo vệ sau lưng, hắn nhất thời nổi giận đùng đùng bước qua, “Này Tô Tiểu Mạt, khi này cô đã làm gì Tích? Sao nó lại đau khổ như thế chứ?”

“Tôi không có làm gì anh ấy hết, tôi chỉ muốn dạy dỗ anh ta một chút mà thôi, tôi không cố ý!” Tô Tiểu Mạt hoàn toàn không ngờ hành động khi nãy của mình lại làm cho Trữ Tích phản ứng mạnh như thế.

“Đúng rồi, tôi qua cô làm gì để trị đau tim cho nó? bây giờ cô tiếp tục đi” Trữ Hằng đột nhiên nhớ lại hôm qua Tô Tiểu Mạt có trị bệnh cho Trữ Tích thì vội vàng hỏi.

“Không được” Tô Tiểu Mạt còn chưa mở miệng thì Trữ Huyền đã vội vàng ngăn cản.

“Vi sao không được?” Trữ Hằng ngẩng đầu nhìn về phía Trữ Huyền, cực kì không hiểu hỏi.

“Anh nói không được là không được” Trữ Huyền lạnh lùng nhìn về phía Trữ Hằng.

“Trữ Huyền, anh đừng quên Trữ Tích là anh em của anh” Trữ Hằng nghe Trữ Huyền nói vậy thì tức giận không thôi, nhìn không được mà rống lớn.

“Được, tôi cứu anh ấy” Tô Tiểu Mạt thấy Trữ Hằng và Trữ Huyền đấu khẩu với nhau thì có chút đau đầu, tên Trữ Huyền này, bây giờ đã là lúc nào rồi mà hần còn muốn ngăn cô?

“Ừ” Trữ Hằng dù biết Tô Tiểu Mạt có cứu Trữ Tích nhưng hần hoàn toàn không biết cô đã dùng cách nào, một giây trước hần yên tâm giao Trữ Tích cho cô, nhìn thấy Tô Tiểu Mạt rời khỏi ôm ấp của Trữ Huyền, chậm rãi đi về phía trước, Trữ Huyền muốn ngăn cản nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt của Trữ Tích đang không ngừng run rẩy, tâm tình của hần cực kì phức tạp, nâng tay muốn giữ Tô Tiểu Mạt lại nhưng nhìn cô kiên quyết như thể hần cũng yên lặng mà thu tay lại.

Tô Tiểu Mạt ngồi bên cạnh của Trữ Tích, nhìn chăm chăm vào cặp mắt ngập nước của hần, một tay cô xoa ngực của Trữ Tích, tay kia đỡ ót của Trữ Tích, cúi đầu hôn lên cánh môi mà hần cắn chặt.

Trữ Hằng thấy một màn trước mắt thì trong lòng cắn răng, lập tức bước lên phía trước mà quát, “Này Tô Tiểu Mạt, tôi bảo cô cứu người mà cô làm gì vậy hả?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Vô quyết dày có móng tay nhọn

Tô Tiểu Mạt cũng không thèm để ý tới Trữ Hằng, cô chỉ mở to hai mắt nhìn ánh mắt phun lửa của Trữ Tích xuyên qua lớp kính, giây phút môi cô dán chặt vào môi hần, ngọn lửa trong mắt hần cũng ngừng cháy, đồng thời mở to hai mắt nhìn cô.

Trữ Hạo và Trữ Dĩ thấy Tô Tiểu Mạt hành động như thế thì quay mặt nhìn nhau, sau đó đồng loạt nhìn về phía Trữ Huyền.

Trữ Huyền cũng chỉ nhìn chăm chăm vào hai người đang hôn nhau kia, hai mắt lạnh như băng, chỉ cần Trữ Tích vừa hết đau tim hần sẽ lập tức kéo Tô Tiểu Mạt vào lòng, sau này không cho cô làm những chuyện như vậy nữa.

Môi của Tô Tiểu Mạt xẹt qua cánh môi cắn chặt của Trữ Tích, cánh môi vốn trắng bệch đã bị Trữ Tích cắn đến sưng đỏ, hần vừa rồi còn điên cuồng hò hét làm loạn, còn đột nhiên phát bệnh, đau tới mức không chịu nổi, bây giờ bị Tô Tiểu Mạt hôn lại rơi vào trạng thái ngơ ngác, trong lúc nhất thời quên mất phản kháng giãy dụa.

Cô cũng không có động tác dư thừa nào, chỉ xẹt cánh môi của mình qua môi của Trữ Tích, nhìn Trữ Tích chậm rãi bình tĩnh trở lại thì nhìn chăm chú vào hai mắt của hần, “Ngoan, thả lỏng...”

Trữ Tích lại hoảng hốt một lần nữa, hần chỉ nhìn Tô Tiểu Mạt chăm chăm, âm thanh của cô giống như ma chú mê hoặc thần trí của hần, hần muốn giãy, muốn phản kháng nhưng cơ thể của hần lại không tự chủ được mà nghe lời cô, nhẹ nhàng trầm tĩnh trở lại.

Tô Tiểu Mạt nhìn bộ dạng bé ngoan nghe lời hiện tại của Trữ Tích, lại nhớ tới khi hần tỉnh táo nhỏ mọn ra sao, đúng là rất khó liên tưởng đây là cùng một người, đúng là trong ngoài bất nhất!

Giờ phút này bởi vì đau đớn nên trong mắt hần ngập nước, cánh môi sưng đỏ giống như bị người khác chà đạp, trong mắt bịt kín một tầng sương mù mờ lung, sắc mặt tái nhợt hơn bình thường rất nhiều khiến thoạt nhìn hần có chút điềm đạm đáng yêu.

Tô Tiểu Mạt nhìn không được mà đau lòng, nắm lấy cái tay đang đặt lên ngực của hần nhẹ nhàng mà nắm chặt, nhìn thẳng vào hần, khoảng cách gần trong gang tấc khiến cô có thể cảm nhận rõ ràng từng nhịp thở của hần, “Nghe lời tôi, chậm rãi hít vào”

Trữ Tích có thể nhìn thấy bộ dáng chật vật của chính mình trong mắt Tô Tiểu Mạt, hần nhìn không được mà cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào cô, “Cô... cô tránh ra”

“Nếu anh không nghe lời thì có tin là tôi ‘làm’ anh tại chỗ luôn không?” Tô Tiểu Mạt âm thầm thờ dài, tính tình của tên này đúng là quật cường, hỏi này còn nhu nhược dễ thương một chút, bây giờ liền trở mặt.

“Cô dám?” Trữ Tích lập tức ngẩng đầu trừng Tô Tiểu Mạt, tìm lại tiếp tục đau.

“Anh nghĩ tôi có dám không?” Tô Tiểu Mạt nói xong liền đẩy Trữ Tích một cái, chợt nghe ‘rẹt’ một tiếng, một khoảng áo sơ mi của Trữ Tích bị xé ra lộ

bộ ngực trắng nõn.

“Này Tô Tiểu Mạt, cô coi tôi là không khí sao?” Trữ Hằng tức tới giờ chân, nhìn hành động thô lỗ của Tô Tiểu Mạt, thấy cô động tay động chân với Trữ Tích thì trong lòng hắn rất khó chịu, không biết là vì Trữ Tích hay vì Tô Tiểu Mạt nhưng bây giờ hắn chỉ biết hắn rất muốn lôi Tô Tiểu Mạt ra khỏi người của Trữ Tích.

“Mấy người không biết thời thế tới vậy sao? Bộ không thấy tôi đang làm chính sự à? Anh đứng là ngoại trừ tiền ra thì đối với chuyện khác đều chậm chạp như nhau” Tô Tiểu Mạt ngẩng đầu quăng cho Trữ Hằng một ánh mắt xem thường, cực kì bất đắc dĩ nói.

“Cô nói ai ngu ngốc?” Trữ Hằng có chút nóng nảy tiến lên phía trước, xắn tay áo lên, xoa tay, tư thế giống như muốn nói nếu Tô Tiểu Mạt còn nói thêm câu nào nữa thì hắn sẽ không khách khí.

Nhưng mà chưa kịp tới gần Tô Tiểu Mạt hắn đã bị Trữ Huyền kéo qua một bên, “Trữ Hằng, cậu không muốn hai mươi vạn nữa sao? không quan tâm tới đồng tiền của cậu nữa à?” Trữ Huyền dùng một tay vòng qua cổ Trữ Hằng, không nhanh không chậm nói.

Trữ Hằng nghe thế thì rùng mình một cái, vội vàng cười, “Anh ba, sao anh lại nói thế chứ, cần, đương nhiên là cần rồi!”

“Vậy hồi nãy cậu muốn làm gì?” Trữ Huyền nhìn Trữ Hằng.

“Không làm gì hết, tôi chỉ muốn vận động gân cốt thôi” Trữ Hằng vội vàng xua tay lung tung, khoa tay múa chân sung sướng, động tác buồn cười miễn bàn.

Tô Tiểu Mạt biết Trữ Hằng sẽ không làm gì mình, cúi đầu nhìn chằm chằm Trữ Tích, tay của cô đã trượt vào lòng ngực của Trữ Tích, làn da rất tinh tế, sờ vào cứ ngỡ như là tơ lụa, rất xúc cảm, nhưng mà rất gầy, không có tí thịt nào cả, Tô Tiểu Mạt nhìn không được mà nhũn mảy, “Này, sau này ăn nhiều một chút, một tí thịt cũng không có, sờ rất đau tay”

“Cô...” Trữ Tích chưa từng bị ai làm như thế, lòng bàn tay của cô xẹt qua thắt lưng của hắn truyền tới cảm giác tê dại, khiến hắn nhìn không được mà run lên.

“Tôi thì sao?” Tô Tiểu Mạt cũng chỉ muốn dạy dỗ hắn một chút mới dùng tới chiêu này, nhìn khuôn mặt trắng hồng của Trữ Tích bịt kín một tầng đỏ ửng, sắc mặt có chút tức giận, khiến cô nhìn không được muốn đùa hắn một chút, miệng cô bất giác câu lên một chút, cực kì đáng khinh áp mặt vào hắn, nhẹ giọng hỏi.

“Tôi... cô...” Trữ Tích thấy Tô Tiểu Mạt giống như lại muốn hôn hắn thì trái tim nhảy dựng, cuối cùng bất đắc dĩ thỏa hiệp, “Tôi nghe cô”

“Ừ, ngoan” Tô Tiểu Mạt này giờ chỉ chờ câu này của Trữ Tích, cái tay giữ cái ót của hắn vuốt ve tóc hắn giống như thưởng cho sự ngoan ngoãn, sau đó nở một nụ cười sáng lạn, “Nghe lời tôi, hít vào...”

Trữ Tích nhắm mắt lại không nhìn Tô Tiểu Mạt nhưng vẫn làm theo lời cô nói, bắt đầu chậm rãi hít vào.

“Ừ, chính là như vậy, sau đó chậm rãi thở ra...” Tô Tiểu Mạt bây giờ giống như một y tá kiên nhẫn, cẩn thận chăm sóc bệnh nhân.

Trữ Tích giống như một đứa trẻ nghe lời, theo từng tiếng hô của Tô Tiểu Mạt mà hít vào thở ra, mãi tới khi hô hấp của hắn ổn định trở lại, tim cũng không còn đau nữa.

Trữ Hằng nhìn cảnh tượng trước mắt thì thấp giọng nói với Trữ Huyền đang đứng bên cạnh hắn, “Anh ba, cái này có phải là võ quyết dày có móng tay nhọn không? Tên nhóc Trữ Tích kia nhìn bên ngoài rất yếu đuối nhưng bên trong lại rất mạnh mẽ, nhưng Tô Tiểu Mạt xuất mã nó lại ngoan ngoãn đầu hàng”.

“Im đi!” Trữ Huyền không chờ Trữ Hằng cảm thán xong đã lạnh lùng ngắt lời, sau đó nhanh nhẹn tiến lên kéo Tô Tiểu Mạt lên bá đạo ôm vào trong lòng, “Đến giờ ăn sáng rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Anh bị đánh tới ngu luôn rồi hả?

Tô Tiểu Mạt thấy tim của Trữ Tích đã đập ổn định trở lại, sắc mặt cũng không đau đớn như khi nãy thì cảm thấy mọi cố gắng của mình cũng không uổng phí, nhưng chưa kịp đắc ý, đánh muôn kéo Trữ Tích dậy thì Trữ Huyền bất thành linh từ phía sau ôm cô vào lòng, trực tiếp kéo lại bàn ăn.

Trữ Hằng thấy động tác đó của Trữ Huyền thì cười gian, sau đó ngồi xuống bên cạnh Trữ Tích, hứng thú nhìn cánh môi sưng đỏ của hắn còn dính chút bọt nước, “Tích này, một chút tiền đồ nguoi cũng không có là sao, mới có như vậy mà đã bị Tô Tiểu Mạt đè nén tới như thế, khi nãy cô ta hôn nhóc thì nhóc liên hét đau tim, sớm biết cô ta lợi hại như thế anh đã không mê mồi mỗi khi nhóc phát bệnh rồi, sau này cứ tìm cô ta tới cắn miệng nhóc là được”

rồi, phải không nào?”

“Đừng nói chuyện với tôi” Trữ Tích nghe Trữ Hằng nói thế thì trong lòng rất phức tạp, không biết trả lời thế nào, chỉ giãy dụa đứng lên.

Trữ Hằng nhìn bộ dạng quật cường của Trữ Tích thì bất đắc dĩ lắc đầu, nâng tay kéo hắn lên, “Đi thôi, anh đưa nhóc về phòng”

“Không, tôi muốn ăn cơm, đói bụng” khi này Trữ Tích còn nổi giận dùng đũa muốn tông của đi ra giờ đã thay đổi ý tưởng, không chờ Trữ Hằng mở miệng, hắn trực tiếp ngồi vào bàn ăn.

Trữ Hạo và Trữ Dĩ từ này tới giờ vẫn trong vai khán giả, hai người đưa mắt nhìn nhau lần nữa sau đó nhấc chân đi về phía bàn ăn.

Khi bọn họ tới bàn ăn thì nhìn thấy Trữ Huyền đang đổ sữa ra ly cho Tô Tiểu Mạt, chuẩn bị tốt dao nĩa, cắt bữa sáng thành nhiều khối nhỏ, mỗi nhếch lên một nụ cười tà mị, nhìn Tô Tiểu Mạt, “Ăn đi, cái này là tôi tự làm đấy, thử xem có hợp khẩu vị của em không”.

Tô Tiểu Mạt quay đầu nhìn Trữ Huyền giống như nhìn người ngoài hành tinh, “Mông anh còn đau à?”

“Ừ, còn hơi đau một chút” Trữ Huyền bĩu môi đáng thương hề hề nhìn Tô Tiểu Mạt, gật đầu trả lời, “Em đừng quên ăn sáng xong thì bôi thuốc giúp tôi”.

“Kì lạ thật, mông anh bị đau mà cũng ảnh hưởng tới đầu à, không lẽ tôi đánh vào mông mà anh chán thương não? Không lẽ anh bị đánh tới điên rồi?” Tô Tiểu Mạt nhìn không được hỏi Trữ Huyền.

“Vậy là sao?” Trữ Hằng vốn muốn ngồi một bên khác của Tô Tiểu Mạt nhưng lại bị Trữ Tích nhanh chân giành trước, hắn đành tức giận ngồi cạnh Trữ Tích, nghe Tô Tiểu Mạt nói, khó hiểu hỏi.

“Anh không thấy kì quái lắm sao? Sao anh ta lại tốt với tôi thế? Còn tự làm bữa sáng cho tôi nữa chứ!” Tô Tiểu Mạt nâng tay xoa trán của Trữ Huyền, trong mắt tràn ngập kinh ngạc.

“Không chỉ có cô thấy kì lạ đâu, tôi cũng vậy đó, cô không biết đâu, trong năm người tại tôi anh ba là người khó hầu hạ nhất đó, chưa bao giờ xuống bếp, trong hai mươi năm sống ở đây anh ấy chỉ mới xuống bếp có ba lần, lần đầu tiên là bởi vì đột nhiên thấy hứng thú, nói muốn làm thử món cá chép được long môn gì đó, kết quả anh ấy ném nguyên con cá sống vào trong chảo, toàn bộ cái nhà bếp đều bị anh ấy và cái con cá chết tiệt kia phá nát, khắp nơi đều là dầu mỡ và đồ đổ vỡ, con cá kia cũng anh dùng hi sinh, tôi phải lau suốt một ngày cái nhà bếp mới sạch lại được” Trữ Hằng bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Phụt” Trữ Huyền ân cần đưa sữa tới miệng Tô Tiểu Mạt, ngậm sữa cô vừa ngáp trong miệng liền bị lời nói của Trữ Huyền chọc tới phun sữa ra ngoài.

“Thằng nhóc kia, cái đó là do anh còn nhỏ không hiểu chuyện, cậu còn nhắc lại làm gì?” Trữ Huyền vờn ngón tay chùi sạch vết sữa còn dính trên miệng Tô Tiểu Mạt sau đó ngậm vào trong miệng, tỉnh tề thưởng thức.

Rút khăn tay lau khô vết sữa trên bàn, nhìn một bàn đồ ăn trước mặt Tô Tiểu Mạt đều dính sữa thì thuận tay kéo về phía mình, đẩy phần thức ăn của mình về phía cô.

Tô Tiểu Mạt ngẩng đầu nhìn một loạt động tác của Trữ Huyền, cảm thấy tên này hôm nay rất lạ, sao lại quan tâm tới cô như thế chứ, hơn nữa còn dám ăn nước miếng của cô, nghĩ tới đây cô nhìn không được rung mình một cái, hảo tâm nhắc nhở Trữ Huyền, “Trữ Huyền anh không sao chứ? Nếu có tâm sự gì thì nên nói ra đi, nếu có thể giúp thì tôi sẽ giúp anh”

“Thật không?” Trữ Huyền ngẩng đầu, vui vẻ nhìn một mâm đồ ăn bị Tô Tiểu Mạt phun sữa lên, quay đầu nhìn Tô Tiểu Mạt cực kì mỉa mai hoặc hỏi.

“Ừ, còn thật hơn bữa sáng anh làm nữa” Tô Tiểu Mạt nặng nề gật đầu.

“Vậy sau này mỗi lần tôi nấu cơm mặc kệ có ngon hay không em đều phải ăn, biết không?” Trữ Huyền mỉm cười nhìn về phía Tô Tiểu Mạt nói.

“Rầm” Tô Tiểu Mạt còn chưa kịp trả lời đã nghe thấy tiếng dao nĩa đập mạnh vào bàn.

Tô Tiểu Mạt quay đầu thì nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Trữ Tích, thấy hắn đang dùng sức đập mạnh vào đĩa thức ăn giống như món đó có thù gì với hắn vậy.

“Trữ Tích, anh bị sao vậy?” Tô Tiểu Mạt nhìn không được hỏi, “Sao mặt lại khó coi như thế?”

“Nó a...” Trữ Huyền có chút bất mãn về việc Trữ Tích phá hỏng chuyện tốt của hắn, có ý kéo âm sau, “Táo bón”.

“Táo bón?” Tô Tiểu Mạt mở to hai mắt, có chút nghi hoặc, “Nhìn sắc mặt của hắn như thế có lẽ thời gian bị táo bón đã rất lâu”

“Tô Tiểu Mạt!” Trữ Tích trực tiếp quăng dao nĩa, lớn tiếng quát Tô Tiểu Mạt.

“Tôi không có bị điếc, anh nói chuyện phải nhẹ nhàng từ tốn một chút!” Tô Tiểu Mạt không tự giác nâng tay vỗ nhẹ lưng của Trữ Tích, hoàn toàn không để ý tới Trữ Tích đang giận, lại nói, “Bí táo bón thì không thể ăn mấy cái này, anh đợi một chút, tôi vào trong làm mấy món trị táo bón cho anh”.

Tô Tiểu Mạt nói xong liền thu dọn toàn bộ đồ ăn trước mặt Trữ Tích, sau đó đi thẳng vào nhà bếp.

Trữ Huyền nhìn chăm chăm vào bóng lưng đang rời đi của Tô Tiểu Mạt, trên mặt lộ vẻ ưu thương, sau đó chỉ tay vào bạn đầu sờ gáy nên mọi chuyện, “Tên nhóc này, hôm nay nhất định phải phá hư chuyện tốt của anh mới được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cô đút cho tôi

“Tôi cứ thích phá đấy, anh làm gì được tôi?” Trữ Tích quay đầu trừng mắt nhìn Trữ Huyền.

“Cậu...” Trữ Huyền cũng không biết nói gì, muốn đứng lên nện cho Trữ Tích vài phát nhưng lại nhìn thấy Tô Tiểu Mạt bung một cái bát từ nhà bếp đi ra, miệng hân hân giác gọi lên ý cười, nâng tay vỗ vai Trữ Tích, thấp giọng nói, “Tốt nhất là nên ngoan ngoãn cho anh, nếu không đừng trách tại sao anh đá cậu ra ngoài”.

“A, đau quá!” Trữ Tích thấy sắc mặt của Trữ Huyền thay đổi 180 độ, lại nhìn thấy Tô Tiểu Mạt đi ra từ nhà bếp thì vội vàng bắt lấy cái tay của Trữ Huyền đang đặt lên vai hắn, đau đón la lên một tiếng (ai nói đàn ông không biết chơi chiêu chứ trời).

Trữ Huyền cũng không ngờ Trữ Tích lại làm như thế, mới đầu là sững sốt, sau đó hắn vội vàng rút tay về, nhưng vẫn bị Trữ Tích nắm chặt không chịu buông, hơn nữa nhìn Trữ Tích lúc này giống như đang bị ăn hiếp vậy, nhũn mảy, há mồm thật to.

Tô Tiểu Mạt nghe thấy tiếng kêu của Trữ Tích thì phóng tới thật nhanh, đặt bát lên bàn, nhìn Trữ Tích, “Sao vậy Trữ Tích?”

“Vai đau quá!” khóe mắt của Trữ Tích ngấn lệ, ôm bả vai cùng với tay của Trữ Huyền mà co người lại, thấp giọng nói.

Tô Tiểu Mạt thấy tay của Trữ Huyền đặt lên vai của Trữ Tích thì nâng tay gạt cái tay của hắn ra, quát, “Sao anh mạnh tay như thế chứ? Bộ anh không biết anh ấy đang là bệnh nhân sao?”

“Phải, nó là bệnh nhân vậy tôi không phải người bị hại sao? Em chỉ quan tâm tới chuyện nó bị tôi đánh vậy hôm qua tôi bị em đánh tới mức mông sưng tím lên, sáng hôm nay còn làm bữa sáng cho em, vậy em có quan tâm tôi không?” Trữ Huyền bật dậy khỏi ghế, nghe Tô Tiểu Mạt chất vấn như thế thì ủy khuất nói.

Tô Tiểu Mạt thấy Trữ Huyền phản ứng mạnh như thế thì sững sốt, đúng vậy, sao cô lại quan tâm Trữ Tích như thế, sao cô lại vì hắn mà trách Trữ Huyền?

“Tôi đói bụng” Trữ Tích thấy Tô Tiểu Mạt ngây người thì nâng mắt, đáng thương hề hề nói.

“A, vậy anh ăn cái này đi, sức khỏe của anh không tốt nên phải ăn đủ bữa” Tô Tiểu Mạt vốn muốn mặc kệ bọn họ, dù sao cũng không liên quan tới cô, nhưng khi nghe âm thanh mềm nhũn của Trữ Tích, hắn còn nâng mắt điểm đậm đang yêu nhìn cô, cô lại mềm lòng, cực kì không có tiền đồ mà bung bát tới trước mặt hắn, nói.

“Vai tôi đau, cô đút tôi đi” Trữ Tích nhìn về phía Tô Tiểu Mạt tiếp tục nói.

“Giờ nhóc có tự ăn hay không?” không chờ Tô Tiểu Mạt trả lời, Trữ Huyền đã giành trước, sau đó sai bước đứng bên cạnh Tô Tiểu Mạt, túm cánh tay cô kéo lên lầu, miệng nhắc nhở, “Mông tôi cũng rất đau, em phải phụ trách bôi thuốc”.

Tô Tiểu Mạt bị Trữ Huyền kéo lên lầu hai, nếu là cô trước kia thì cô đã giẫy khỏi Trữ Huyền rồi, nhưng nhớ lại khi này Trữ Huyền ủy khuất rống to mà mông hắn đúng là do cô đánh nên đành phải tùy ý hắn kéo đi, cô chỉ kịp để lại cho Trữ Tích một ánh mắt bất đắc dĩ, “Trữ Tích, nếu anh không ăn hết thì bảo Trữ Hằng đút cho nhé!”

“Ha ha” Trữ Hằng này giờ ngồi xem nào nhiệt, thấy Tô Tiểu Mạt bị Trữ Huyền kéo đi lên lầu còn Trữ Tích thì thất bại ngồi đó thì nhin không được phì cười, “Thật không biết Tô Tiểu Mạt ngốc thật hay giả ngốc nữa”

“Cô tá á?” Trữ Tích nhìn theo bóng lưng của Tô Tiểu Mạt khuất sau cầu thang, ánh mắt đáng thương khi này đã biến thành âm trầm, “Cô ta ngốc thì anh cũng ngốc đến hết thuốc chữa rồi!”

“Này nhóc con, muốn anh đút com cho không?” Trữ Hằng nghe Trữ Tích trào phúng mình thì rống lớn.

“Tại sao tôi phải cần anh đút chứ? Bộ tôi không có tay sao?” Trữ Tích nói xong thì nâng tay lên cầm thìa, nhìn bát cháo trong tay, sau đó uống sạch.

“Nhóc... nhóc khi này không phải nói là đau tay sao?” Trữ Hằng thấy Trữ Tích không có chút gì gọi là đau tay thì tức giận nghĩ hắn đùa giỡn mình, nhin không được rống giận.

“Khi nầy thì đau thật nhưng nhìn anh là tôi hết đau rồi, nếu không sao tôi có thể nhịn xuống mà không đánh anh chứ?” Trữ Tích vừa uống cháo vừa nói.

“Thằng nhóc này, không biết kiếp trước anh thiếu nợ nhóc cái gì mà sao kiếp này vừa phải làm trâu làm ngựa phục vụ nhóc vừa phải làm thú tiêu khiển cho nhóc là sao?” Trữ Hằng nhất thời có chút ủy khuất nói.

“Phải nói là kiếp trước tôi thiếu anh cái gì mà kiếp này ngày nào tôi cũng nghe anh lải nhải” Trữ Tích cực kì bình tĩnh phản pháo trở lại.

“Thằng nhóc thối này, khi nầy thì nghe lời Tô Tiểu Mạt như thế, giờ thì lộ ra bản chất rồi” Trữ Hằng nhớ tới bộ dạng cừ non kia của Trữ Tích cùng cái tên miệng mồm độc địa trước mặt hắn đúng là khác nhau một trời một vực.

“Nếu anh còn nói thêm câu nào nữa tôi nhất định sẽ đốt sạch cái kho vũ khí của anh” Trữ Tích ném thìa xuống bàn, quay đầu nhìn Trữ Hằng lạnh lùng nói, tình cảm của hắn đối với Tô Tiểu Mạt rất phức tạp, một mặt hắn chán ghét cô khi đã phá hỏng cuộc sống an bình vốn có của hắn, một mặt khác hắn lại lưu luyến chút ấm áp mà cô mang lại.

“Tại sao ai cũng thích phá tiền của tôi hết vậy? Nếu không phải là đốt tiền của tôi thì cũng là đốt kho vũ khí của tôi, bộ tưởng tôi kiếm tiền để làm gì, thấy tôi chưa đủ khổ vì cái nhà này sao?” Trữ Hằng nghe Trữ Tích nói thế thì rống to, âm thanh kia còn mang theo rất nhiều ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cô là nữ lưu manh

“Anh no rồi” từ nầy tới giờ Trữ Dĩ vẫn chưa nói câu nào chỉ cúi đầu ăn bữa sáng, sau khi tào nhả dùng cơm xong hắn buông dao nĩa, lau miệng, đứng dậy đi về phòng.

Trữ Hạo cũng thế, hoàn toàn không để ý tới tiếng gào khóc thảm thiết của Trữ Hằng, đứng dậy, đi theo Trữ Dĩ.

Trữ Tích cũng ăn xong, đứng dậy, “Tôi về phòng nghỉ ngơi đây, chỗ này anh dọn dẹp đi”.

“Này, các người có ý gì vậy? Ngáy nào cũng như ngày đó, ăn xong là vỗ mông đi, để lại một bãi chiến trường cho tôi dọn dẹp” Trữ Hằng thấy bọn họ đều đi hết, u oán không thôi, “Vất vả lắm mới có một người chia sẻ công việc với tôi vậy mà chưa gì hết đã bị Trữ Huyền bảo hộ, không thể động vào, mấy người có thấy quá đáng không hả?”

Trữ Tích đương nhiên không để ý tới những lời cảm râm của Trữ Hằng, bây giờ trong lòng hắn rất rối loạn, hắn nâng tay vuốt ve lồng ngực của mình, trên ngực vẫn còn vuron độ ấm của Tô Tiểu Mạt, sắc mặt hắn liền âm trầm đi về phòng.

Trữ Hằng bất đắc dĩ đứng dậy thu dọn bát đĩa, không nhịn được mà thở dài một hơi, số hắn đúng là số con rệp mà! Ngẩng đầu nhìn mớ hỗn độn trong phòng khách, không được, hắn nhất định không thể để bị bóc lột thế này mãi được, hắn phải đi đòi hai mươi vạn của anh ba.

Nghĩ tới đây thì niềm tin của hắn đã trở lại, cực kì nhanh nhẹn thu dọn bát đĩa sau đó rửa sạch.

Tô Tiểu Mạt bị Trữ Huyền kéo vào phòng của hắn, đây là lần đầu tiên từ khi bước chân vào cổ堡 cô tiến vào phòng của mấy anh em nhà bọn họ.

Phòng của Trữ Huyền rất cách điệu, không phải theo phong cách châu Âu mà có chút cổ điển, thoát nhìn chính tề gọn gàng lại mông lung.

Tô Tiểu Mạt cẩn thận đánh giá phòng Trữ Huyền, thuộc lòng mỗi một góc khuất trong phòng để phòng sau này cô có lên vào đây thì còn biết chỗ mà ẩn thân.

Trữ Huyền nắm tay của Tô Tiểu Mạt, kéo cô vào lòng, Tô Tiểu Mạt bị hắn kéo một cái thì té xuống giường, thân thể vừa chạm tới nệm liền lắc lư vài cái, còn chưa kịp phản ứng gì thì Trữ Huyền đã đè lên, giam cô giữa giường và lồng ngực rộng lớn của hắn.

“Anh muốn làm gì?” Tô Tiểu Mạt cảnh giác hỏi Trữ Huyền.

Trữ Huyền cũng không trả lời, khẽ miệng gọi lên một nụ cười tà mị, sau đó cúi đầu hôn lên môi của Tô Tiểu Mạt, từ từ nhắm nháp.

Hai mắt của Tô Tiểu Mạt trừng lớn nhìn cặp mắt hoa đào đang híp lại của Trữ Huyền giống như đang muốn dụ hoặc cô, hắn cũng không có bao nhiêu động tác thừa, mười ngón tay đan chặt vào tay cô khiến cô không thể nhúc nhích, mỗi chạm vào mỗi triền miên không thôi.

Tô Tiểu Mạt nghĩ, đây là lần đầu tiên cô bị một người đàn ông hôn môi ôn nhu như thế, nụ hôn đầu tiên của cô cũng không phải cho ca ca mà là cho Trữ Tích, nhưng nụ hôn kia là vì cứu hắn, trong một ngày mà cô đã hôn ba người, Trữ Tích, Lưu Tà, Trữ Huyền, nhưng Trữ Tích là do cô cưỡng hấn, Lưu Tà và Trữ Huyền là cưỡng cô.

Tâm tình của Tô Tiểu Mạt có chút rối bời, cô chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ thôi, vậy sao mới tới đây có một ngày mà đã dây dưa không rõ với nhiều

đàn ông như thế!

Trữ Huyễn khó chịu khi thấy Tô Tiểu Mạt thất thần nên dùng răng nanh khẽ cắn môi của cô, trong lúc nhất thời trong miệng hai người tràn ngập mùi máu tươi.

Tô Tiểu Mạt chỉ cảm thấy môi tê rần thì hoàn hồn, tức giận nhìn Trữ Huyễn, trừng mắt, đang muốn mở miệng nói chuyện lại bị Trữ Huyễn thừa cơ mà đưa đầu lưỡi vào đây đưa vào đó.

Tô Tiểu Mạt cảm thấy mình sắp hít thở không thông rồi, toàn thân không còn chút sức lực, Trữ Huyễn đột nhiên gây ra cho cô kích thích như thế khiến cả người cô mềm nhũn, tùy hấn muốn làm gì thì làm, hôn càng lúc càng sâu, mãi tới khi hai người đều không còn khí lực Trữ Huyễn mới chịu bỏ ra.

Hắn vừa lòng nhìn cánh môi ướt át của Tô Tiểu Mạt, ý cười trên miệng càng thêm tà mị, cúi đầu khẽ cắn vành tai của Tô Tiểu Mạt, “Sau này không có sự cho phép của tôi, em không được tùy tiện hôn người khác, biết không?”

“Tại sao tôi phải nghe lời anh?” Tô Tiểu Mạt nghiêng đầu né tránh cái môi không an phận của Trữ Huyễn, lạnh lùng nói.

“Bởi vì từ nay về sau em là người phụ nữ của anh, là người phụ nữ của một mình anh” Trữ Huyễn ôm chặt Tô Tiểu Mạt vào lòng, trịnh trọng tuyên bố. (anh mơ đi)

Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Huyễn nói vậy thì nhướn mày, nhìn thẳng vào mắt hắn, hai người trầm mặc không nói, chỉ nhìn nhau như thế một hồi, Tô Tiểu Mạt ‘phì’ một tiếng cười ra, “Thôi được rồi, đừng có giận như thế chứ, tôi không dễ dụ thế đâu”.

Hai mắt Trữ Huyễn xẹt qua một tia sáng, tay ôm chặt Tô Tiểu Mạt, “Em nghĩ bây giờ anh đang nói giận sao?”

“Không lẽ anh nói thật?” Tô Tiểu Mạt nhướn mày, vẻ mặt rõ ràng không tin, “Anh đừng quên tôi là mẹ kế của anh, cho dù lão nhân đã đi rồi nhưng trên danh nghĩa tôi vẫn là mẹ kế, anh cảm thấy chúng ta có khả năng sao? Hơn nữa tôi mới tới đây một ngày mà anh đã nói là thích tôi, Trữ Huyễn à, anh cảm thấy điều này hợp lý sao?”

“Anh sẽ chứng minh cho em xem, anh không có nói giỡn” Trữ Huyễn biết đột nhiên nói với một cô gái mới gặp có một ngày là hắn thích cô, hắn muốn dùng cả cuộc đời để yêu cô, bên cạnh cô, nhất định là không ai có thể tiêu hóa được, nhưng thời gian có thể chứng minh hết thảy, hắn sẽ chờ, chuyện này không thể nóng vội được, hắn sẽ chờ cho dù có tiêu tốn bao nhiêu thời gian đi nữa, nhất định hắn sẽ tiến vào được trái tim cô, không chỉ vậy còn khiến tim cô chỉ chứa một mình hắn.

“Vậy tôi chống mắt lên xem đây” trong lòng Tô Tiểu Mạt luôn cho rằng thái độ hôm nay của Trữ Huyễn đối với cô và tất cả những chuyện phát sinh đột nhiên khiến cô không quen, nếu y theo tính cách của Trữ Huyễn thì hắn thích bông đùa như thế, tuyệt đối không thể chuyên tâm với một người mới gặp một ngày như cô. (lắm to rồi chị ơi)

“Ừ” Trữ Huyễn gật đầu, nhìn về mặt không tin tưởng của Tô Tiểu Mạt hắn càng hạ quyết tâm nhất định phải chứng minh cho cô xem.

“Tốt lắm, tôi bôi thuốc cho anh, còn nữa, sau này còn cường hôn tôi thì tôi sẽ không khách sáo đâu” Tô Tiểu Mạt thầm nhận định hôm nay tên này nhất định là chạm dây nào rồi mới hôn cô và nói mấy chuyện tào lao như thế.

“Chỉ cần anh thấy em hôn người khác anh sẽ đòi lại gấp mười lần, anh không có nói chơi, em tự suy nghĩ đi” Trữ Huyễn nhớ tới khi này Tô Tiểu Mạt không những chủ động hôn Trữ Tích mà còn đùa giỡn lưu manh với hắn thì trong lòng cực kỳ chua, ghen tị lan tràn.

“Anh yên tâm, tôi không dễ dàng để một người đàn ông hôn môi thế đâu, tôi cũng không có ham mê đó” Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Huyễn nói vậy thì nhin không được liếc mắt xem thường, hắn nói giống như cô thích hôn môi người khác lắm vậy.

“Hừ, anh sẽ trông chừng em” Trữ Huyễn vẫn lo lắng nói.

“Đừng có nói bậy nữa, lấy hòm thuốc tới đây” Tô Tiểu Mạt thấy đây không phải là lúc thảo luận đề tài này nên nói lảng sang chuyện khác, nhìn Trữ Huyễn.

“Ồ chỗ kia, bây giờ anh không đi nổi đâu” Trữ Huyễn hí đôi mắt hoa đào, nằm úp sấp trên giường không nhúc nhích.

Tô Tiểu Mạt có chút bất đắc dĩ, cô kiếp trước thiếu nợ gì mấy tên này không biết mà kiếp này mấy tên này đều coi cô giống như người hầu sai vặt thế này, nhất thời cảm thấy mình vô cùng đáng thương.

Nghĩ tới đây có nhin không được thờ dài một tiếng, quên đi, bốn tiểu thư cơ được gần được, vì hoàn thành nhiệm vụ nên đành hi sinh cái tôi vì tập thể.

Tô Tiểu Mạt xuống giường, lấy cái hòm thuốc từ trong ngăn tủ, cởi giày ra sau đó leo lên giường, xốc áo ngủ của Trữ Huyễn lên, nhìn cái mông xanh tím càng lúc càng sưng, cô thầm thấy hôm qua hình như mình ra tay hơi nặng thì phải, da thịt tinh tế thế này mà đánh vào thì...

Tô Tiểu Mạt vô cùng thuận thực bôi thuốc, cất cái hòm thuốc vào chỗ cũ xong thì quay đầu nói với Trữ Huyễn, “Xong rồi, vậy mỗi ngày tôi sẽ bôi thuốc ba lần cho anh tới khi nào hết thì thôi, vậy là được rồi chứ gì?”

“Tất nhiên không thành vấn đề” Trữ Huyễn vội vàng gật đầu.

“Nếu không còn chuyện gì nữa thì anh nghỉ ngơi đi, tôi về phòng đây” Tô Tiểu Mạt bước thẳng ra cửa.

Trữ Huyền cũng không ngăn cản cô, nhìn theo bóng lưng của cô, nụ cười trên môi hẳn càng sáng, nhớ tới nụ hôn khi nãy, trong lòng hẳn vô cùng ngọt ngào, đây chính là nụ hôn đầu tiên của hắn.

Tô Tiểu Mạt cực kì thông thả đi trên hành lang ở lầu hai, chú ý toàn bộ bố cục ở đây, cô có thể đoán ra đại khái chỗ bọn họ ở, cô nhớ hôm qua đi vào phòng của Trữ Tích, Trữ Hằng phải chăm sóc trữ Tích nên hai người này phải ở gần nhau, phòng của Trữ Huyền và Trữ Hạo ở gần nhau, còn phòng của Trữ Dã thì ở cuối hành lang.

Tô Tiểu Mạt ghi nhớ thật kĩ, sau đó lên thẳng lầu ba.

“Tô Tiểu Mạt” nghe thấy giọng nói lạnh như băng kêu mình, Tô Tiểu Mạt xoay người lại.

Thì ra là Trữ Hạo, thấy hắn bước từng bước về phía cô, sau đó nâng tay vịn vào cầu thang giam cô giữa cầu thang với cơ thể hắn, sắc mặt lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

“Sao anh nhìn tôi như thế?” Tô Tiểu Mạt khó hiểu nhìn Trữ Hạo, tên này đúng là kì quái, hôm qua vừa chạm mặt hắn đã hoài nghi mình, mãi tới khi hai người cùng xông pha đi bắt Lưu Tà thì mới biết hắn có chứng khiết phích trầm trọng, là một tên vương tử khấn tay, trong túi lúc nào cũng có mấy cái khăn.

“Cô đúng là không đơn giản, mới tới đây có một ngày mà đã khiến anh em tui tôi nội chiến” Trữ Hạo chậm rãi cúi người nhìn cô, lạnh lùng nói.

“Nội chiến?” Tô Tiểu Mạt thắc mắc, nội chiến gì chứ? Mấy tên này đoàn kết như thế thì cùng lắm cũng chỉ là đấu võ mồm thôi, làm sao có thể nội chiến được chứ?

“Rốt cục cô có chỗ nào tốt mà Trữ Huyền có thể vì cô mà đoạn tuyệt quan hệ với chúng tôi cũng không cho tổn thương tới một cọng tóc của cô chứ?” Trữ Hạo nhìn thẳng Tô Tiểu Mạt, đánh giá cô từ đầu tới chân.

“Trữ Huyền nói như vậy?” Tô Tiểu Mạt cảm thấy kinh ngạc, thì ra khi nãy Trữ Huyền không hề nói giỡn, thì ra là cô suy nghĩ quá đơn giản.

“Đương nhiên” Trữ Hạo lạnh nhạt trả lời, sau đó chậm rãi tiến lên nói với Tô Tiểu Mạt, “Tốt nhất là cô đừng để tôi thấy được nhược điểm, nếu không cô sẽ chết rất thảm”

“Tôi không rõ anh muốn nói tới cái gì?” Tô Tiểu Mạt nhìn về phía Trữ Hạo, xem ra cô đã đắc tội tên này rồi, sau này nhất định phải cẩn thận một chút, không thể để lại dấu vết.

“Hôm qua cô đã nói, chờ tới khi mọi chuyện chấm dứt cô sẽ cho chúng tôi một lời giải thích, vì sao cô có thân thủ tốt như thế, rốt cục cô là ai?” từ khi thấy Tô Tiểu Mạt tiến vào cổ堡, Trữ Hạo đã nghi ngờ rồi, nhất là sau đêm qua nghi vấn của hắn càng nhiều hơn.

“Anh muốn tôi giải thích thế nào?” Tô Tiểu Mạt nghĩ hôm qua mình đã bại lộ thân thủ trước mặt bọn họ rồi, so với việc suốt ngày bị bọn họ nghi ngờ, không bằng cô cứ giành quyền chủ động nói trước.

“Cô biết rồi mà còn cố hỏi làm gì” Trữ Hạo nhìn về phía Tô Tiểu Mạt, “Bây giờ tôi muốn một lời giải thích”.

“Tôi không có gì để giải thích cả, nếu có thì chính là tôi đã đáp ứng với lão nhân là không nói ra nguyên nhân, nếu các người muốn biết thì chờ tới ngày tôi rời đi đi” Tô Tiểu Mạt cũng không trả lời vào trọng tâm, nhưng cô nói thật, chờ tới khi cô đi thì bọn họ tự khắc sẽ hiểu.

“Nếu cô đã nói như thế thì tôi có quyền hoài nghi mục đích cô vào cổ堡 này” Trữ Hạo lạnh lùng nhìn về phía Tô Tiểu Mạt.

“Mục đích của tôi rất đơn giản, cổ堡 này có một nửa là của tôi, tôi là nữ chủ nhân của nơi này” Tô Tiểu Mạt trực tiếp trả lời, lại nhìn về phía Trữ Hạo, “Còn thắc mắc gì nữa sao? Nếu không còn thì tránh ra một chút, đây là thái độ của anh đối với trường bối sao?”

“Trường bối?” Trữ Hạo cười lạnh một tiếng, “Sau này nếu có thời gian tôi sẽ đối đãi với vị ‘trường bối’ này thật tốt”.

“Tính giác ngộ của anh rất cao” Tô Tiểu Mạt đương nhiên hiểu ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Trữ Hạo, cũng không quên khích lệ một câu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Năm Vừng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 57.2

Trữ Hạo không ngờ Tô Tiểu Mạt không những không giận mà còn bình tĩnh khích hắn một câu, nhũu mày lại, xoay người về phòng.

Tô Tiểu Mạt nhìn bóng lưng rời đi của Trữ Hạo thì nhìn không được lau mồ hôi lạnh, trong cổ bảo này ngoại trừ Trữ Dĩ thoát nhìn dễ gần, thật ra hẳn cũng là một dạng người với Trữ Hạo, trần ngập hoài nghi với cô, xem ra sau này làm chuyện gì cũng phải cẩn thận một chút, trăm ngàn lần không thể bại lộ.

Nhớ tới chuyện Trữ Hạo nói khi nãy, trong lòng cô thầm oán, Trữ Huyền chết tiệt, sao lại nói với bọn họ như vậy chứ?

Cô cũng không nán lại lâu, đang tính đi thẳng lên lầu ba thì nghe thấy một âm thanh dễ nghe, "Tô Tiểu Mạt, cô đợi một chút".

Tô Tiểu Mạt cúi đầu, một tay vịn cầu thang, một tay chống cằm nhìn Trữ Hằng đang bước về phía cô.

"Anh gọi tôi có việc gì sao?" Tô Tiểu Mạt nhìn về cái mặt viết to bốn chữ có việc muốn nhờ.

"Tiểu Mạt à, chuyện quét dọn vệ sinh tuy là anh ba giúp cô làm nhưng cô cũng không nên ngồi không đúng không nè, còn chuyện vũ khí mà cô giao dịch với tôi thì bắt đầu tính kể từ ngày hôm nay" Trữ Hằng bắt đầu cần nhắc liên miên với Tô Tiểu Mạt.

"Được thôi, muốn tôi quét dọn thì tiền Trữ Huyền cho anh phải chia cho tôi một nửa" Tô Tiểu Mạt vui vẻ nhận lời, "Hơn nữa số vũ khí kia chẳng phải tôi nói là mười ngày sao? Anh yên tâm đi, một viên đạn tôi cũng không thiếu đâu"

"Nhưng mà gấp mười lần số vũ khí mà cô dùng không phải là một con số nhỏ, hơn nữa vũ khí của tôi đều rất đặc tiền, muốn mua cũng phải có quan hệ" Trữ Hằng có chút không tin tưởng Tô Tiểu Mạt có thể giao đủ số vũ khí kia, nghĩ tới chuyện này hẳn liền lo lắng.

"Tôi biết mà, anh cứ yên tâm" Tô Tiểu Mạt bắt đầu không kiên nhẫn, sau đó đi thẳng lên lầu ba.

Trữ Hằng nhìn bóng lưng đang rời đi của Tô Tiểu Mạt, "Còn nữa, mặc kệ cô muốn thế nào thì tôi cũng không chia cho cô mười vạn của anh ba cho đâu"

"Tùy anh" Tô Tiểu Mạt trả lời ngắn gọn, sau đó trở về phòng của mình, nhìn vết máu trên sàn, lại nhìn cái nệm cũng dính máu, cô liền lột sạch đem đi giặt.

Một lát sau thì nghe thấy tiếng xe, Tô Tiểu Mạt bước tới bên cửa sổ nhìn ra thì thấy một chiếc xe thể thao màu đen đang chạy ra khỏi cổ bảo, chắc là Trữ Hạo và Trữ Dĩ ra ngoài mua vật liệu sửa nhà rồi.

Bây giờ trong nhà chỉ còn Tô Tiểu Mạt, Trữ Hằng, Trữ Huyền và Trữ Tích, vậy cô nên ra tay với ai trước đây? Trữ Tích thì nhìn bề ngoài nhu nhược nhưng rất kiên cường lại thông minh, Trữ Huyền thì vừa nhìn đã biết là rất giao hoạt, hẳn tuyệt đối rất khó cạy miệng, Trữ Hằng thì thoát nhìn chỉ biết nghĩ tới tiền nhưng hẳn khôn khéo hơn bất cứ ai, nhưng đó chỉ là với những chuyện liên quan tới tiền thôi, còn những chuyện khác thì cực kì chậm chạp, nghĩ tới đây Tô Tiểu Mạt quyết định xuống tay với Trữ Hằng trước.

Mãi tới khi nghe thấy tiếng đập cửa thì Tô Tiểu Mạt mới hoàn hồn, tiến lên mở cửa thì thấy Trữ Huyền đã thay một bộ quần áo nhẹ nhàng mặc ở nhà đang đứng chờ ngoài cửa, thân thể của hắn lười biếng tựa vào cửa phòng, trong mắt tràn đầy ý cười nhìn Tô Tiểu Mạt.

"Có vào hay không?" Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Huyền thì nhớ tới chuyện Trữ Hạo nói khi nãy, trong lòng có một chút áy náy, chỉ mới gặp cô có một ngày thôi mà Trữ Huyền có thể nói ra những lời tuyệt tình như thế chắc chắn cũng không dễ, người này thoát nhìn vô tình nhưng thật ra rất hữu tình, lí trí nói rằng cô đang chấp hành nhiệm vụ nên quan hệ giữa cô và bọn họ chỉ có thể bình tĩnh mà xử lý, không được để một chút tình cảm nào xen vào nhưng đối với hành động của Trữ Huyền, trong lòng cô vẫn không nhìn được mà cảm động.

"Không" Trữ Huyền sâu kín lắc đầu.

"Không vào thì thôi" Tô Tiểu Mạt thẳng thắn nói, sau đó nâng tay muốn đóng cửa lại.

Trữ Huyền cũng nâng tay chặn cửa lại, nhìn Tô Tiểu Mạt, "Thay quần áo thoải mái một chút, chúng ta bắt đầu làm việc thôi".

"Biết rồi" Tô Tiểu Mạt trả lời, cô cũng không quên chuyện quét dọn vệ sinh, không chừng khi quét dọn có thể tìm ra manh mối gì đó vậy không phải rất tốt sao, mà cho dù có tìm không thấy đi nữa thì cũng có thể quen thuộc với phòng của mấy người bọn họ và toàn bộ cổ bảo, cái này cũng có lợi cho việc về sau dò la tin tức, nghĩ tới đây cô liền đóng cửa đi vào phòng thay đồ.

Tô Tiểu Mạt mặc một bộ quần áo nhẹ nhàng, tùy ý buộc một cái đuôi ngựa, thoát nhìn cô lúc này tràn đầy sức sống, tiêu sái xoay người mở cửa phòng thì bất gặp ánh mắt của Trữ Huyền luôn lạc trên người cô khiến cô có chút không tự nhiên "Anh có thể đừng nhìn tôi như thế không, nhìn như vậy khiến tóc gáy tôi dựng cả lên".

"Không lẽ ngoại trừ cảm giác dựng tóc gáy thì em không có cảm giác gì khác sao?" Trữ Huyền nghe Tô Tiểu Mạt nói thế thì nụ cười trên môi càng thêm tà mị, giọng nói cũng càng mị hoặc.

"Có" Tô Tiểu Mạt trầm ngâm một chút sau đó trịnh trọng gật đầu.

"Vậy đó là cái gì?" Trữ Huyền tỏ vẻ chờ đợi hỏi.

"Anh có thể đừng cười yêu nghiệt như thế không? Tôi nhìn mà da gà nổi cả lên rồi!" Tô Tiểu Mạt rất phối hợp run lên một cái, sau đó cô vòng qua Trữ Huyền mà đi xuống dưới, tiện tay đóng cửa lại.

Khuôn mặt của Trữ Huyền tràn đầy vẻ thất vọng, trong lòng âm thầm tự cổ động, nhất định phải từ từ, chuyện này không thể nóng vội được.

Sau đó dùng vẻ mặt thương tâm bám theo Tô Tiểu Mạt, "Anh chỉ yêu nghiệt trước mặt em thôi mà".

"Ừ" Tô Tiểu Mạt gật đầu, quay đầu lại nhìn vào cặp mắt u oán của Trữ Huyền, tên này đúng là có lúc rất đáng yêu, nhưng cô cũng không thể cho hắn ảo tưởng được nếu không sau này thân phận của cô bại lộ rồi thì người đau nhất chính là Trữ Huyền, cô không muốn sau này khi đi rồi vẫn còn bận tâm gì với nơi này.

"Tiểu Mạt Mạt, hay là chúng ta làm chung đi" Trữ Huyền nâng tay, cực kì tự nhiên mà nắm tay Tô Tiểu Mạt kéo xuống lầu.

Tô Tiểu Mạt không dấu vết tránh đi cái tay đang vươn tới của Trữ Huyền, đi nhanh lên phía trước hướng về phía cầu thang, "Chúng ta phân nhau mà làm đi".

Trữ Huyền thấy rõ Tô Tiểu Mạt đang tránh hắn thì nhện không được mà bị thương, nhưng hắn cũng không biểu hiện ra ngoài, đây là lần đầu tiên hắn nghiêm túc theo đuổi một cô gái, trước kia cũng không có kinh nghiệm gì nên bây giờ mới lao lực như vậy, vậy lại làm cho người ta trốn mình, thanh danh phong lưu công tử kia của hắn chỉ là lời đồn thổi thôi mà, phụ nữa đúng là động vật phức tạp, vốn hắn từng nghĩ bản thân rất hiểu phụ nữ nhưng đối mặt với Tô Tiểu Mạt thì một chút hắn cũng không hiểu.

Nháy mắt Tô Tiểu Mạt đã xuống lầu, nhìn thấy Trữ Hằng đã bắt đầu làm việc, hắn đang nâng mấy cái bồn cảnh hôm qua bị đụng ngã lên, cô thấy vẻ mặt hắn nhìn rất đau đớn, một bên nâng bồn cảnh, một bên bị ai lâu bầu.

Tô Tiểu Mạt cảm thấy Trữ Hằng cực kì hồn nhiên, hơn nữa còn rất thiện lương, đối với mỗi một cảnh cây ngon cỏ hắn đều đối đãi bằng tình cảm chân thành, cho nên khi thấy mấy cái cây bị phá như thế trong lòng hắn mới đau đớn.

Trữ Huyền vừa đi xuống lầu thì bắt gặp Tô Tiểu Mạt đang ngăn người nhìn Trữ Hằng, hắn bất mãn hừ lạnh một tiếng sau đó kéo Tô Tiểu Mạt vào lòng, "Trong mắt em chỉ được chứa một mình anh".

"Vì sao?" Tô Tiểu Mạt né người một cái tránh đi cái ôm của Trữ Huyền, nhú mày hỏi.

"Không phải anh đã nói rồi sao, em là người phụ nữ của anh" Trữ Huyền cực kì nghiêm túc nói.

"Cái đó là một mình anh thấy vậy thôi, tôi không cho là vậy" Tô Tiểu Mạt cũng rất nghiêm túc mà trả lời, "Nếu anh một mực khẳng định như vậy thì tôi nhắc cho anh nhớ, tôi không phải là dạng phụ nữ mà anh có thể tùy ý đùa giỡn, không phải là người mà anh muốn là được, tôi chỉ là mẹ kế của anh, không còn gì khác".

"Mẹ kế? Lão nhân đã chết rồi, em có thể tái hôn mà, anh cũng có đủ quyền lợi để cưới em, hơn nữa anh cũng không có ý đùa giỡn, anh thật sự xem em là người phụ nữ của mình" Trữ Huyền nhìn thẳng vào mắt Tô Tiểu Mạt, gần từng tiếng.

"Nhưng tôi không muốn trở thành người phụ nữ của anh" Tô Tiểu Mạt cũng chậm rãi trả lời.

Trữ Huyền đã sớm biết trận này phải đánh lâu dài, Tô Tiểu Mạt không phải là người phụ nữ dễ khuất phục như thế, nhưng hắn cũng không nóng vội, hắn tin rằng một ngày nào đó Tô Tiểu Mạt sẽ trở thành người phụ nữ của hắn.

"Chúng ta đừng đề cập tới vấn đề này nữa, bắt đầu làm việc thôi" Trữ Huyền đột nhiên nói lảng sang chuyện khác.

Tô Tiểu Mạt cũng không muốn thảo luận tiếp vấn đề này, cô biết rõ mục đích của mình khi tới đây là gì, một lúc nào đó cô cũng sẽ rời đi, cô không thuộc về nơi này.

Tô Tiểu Mạt thấy thật đau đầu, chỉ mới có một ngày thôi tại sao lại xảy ra nhiều chuyện thế chứ, phương pháp của mình thật sự đúng hay không? Xem ra sau này cô phải khiêm tốn một chút thôi, hay là cẩn thận mọi lời nói và việc làm một chút, hay là bộc lộ ra là mình rất thô lỗ, xấu xa, chỉ biết mê hoặc bọn họ, vân vân, như vậy cô mới dễ dàng thu thập dữ liệu.

"Được, vậy chúng ta mỗi người một tầng lầu, thế nào?" Tô Tiểu Mạt đề nghị với Trữ Huyền.

"Không được, anh đã đưa tiền cho Trữ Hằng rồi cho nên nó làm phần việc của anh, anh giúp em, cho nên anh và em sẽ làm chung" Trữ Huyền lắc đầu nói, "Chúng ta chỉ cần dọn sạch những phòng ở lầu ba, còn hai tầng kia để Trữ Hằng làm được rồi".

"Một mình anh ấy có thể làm hết sao?" Tô Tiểu Mạt thấy sân bên ngoài lớn như vậy, một mình Trữ Hằng đã bận tới mắt tới mũi bên ngoài, nếu còn lo bên trong này nữa thì cô không biết hắn có chịu nổi không.

"Tiền là động lực, nó chỉ cần nghĩ tới tiền thì làm vào trạng thái kích thích liền, em yên tâm" Trữ Huyền hoàn toàn không hề lo lắng cho Trữ Hằng, trước kia việc dọn dẹp cỏ bảo đều do một tay Trữ Hằng làm.

"Chỉ cần hắn không sao là tốt rồi" Tô Tiểu Mạt cũng không có ý kiến gì, cô cũng biết bản thân không thể lo thêm cho người khác, việc của mình còn chưa làm xong, nghĩ tới đây cô thấy hình như mình quản hơi nhiều rồi, vẫn là làm việc chính thì hơn.

Nói xong thì lên thẳng lầu hai, Trữ Huyền theo sau lưng Tô Tiểu Mạt, "Bắt đầu từ phòng anh trước đi"

"Ừ" Tô Tiểu Mạt cũng muốn bắt đầu từ phòng của bọn họ, phòng của Trữ Huyền lại kế bên phòng của Trữ Hạo, đối diện là phòng của Trữ Tích nên

cũng tương đối tiện.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 57.3

Hai người đi lên lầu hai, Tô Tiểu Mạt đi thẳng lên phòng của Trữ Huyền, Trữ Huyền đi trước mở cửa, nhìn Tô Tiểu Mạt, “Quần áo nên giặt thì anh đã giặt quyết cả rồi, anh cũng dọn sạch phòng rồi, năm người kia cũng tự dọn phòng của mình nên em chỉ cần dọn sơ là được rồi”

“Ừ, rất sạch sẽ” bây giờ Tô Tiểu Mạt mới phát hiện ra Trữ Huyền bị bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, nhìn khắp phòng hán không có một hạt bụi nào, cái này mà còn dọn dẹp đơn giản gì nữa chứ?

“Anh không thích trong phòng có bụi vì như vậy sẽ khiến anh rất bất an” Trữ Huyền thấy Tô Tiểu Mạt nhìn khắp phòng hán thì cười nói.

“Thật ra tôi cũng rất ngạc nhiên, năm người các anh ở chỗ này hai mươi năm vậy hằng ngày các anh làm gì? Mấy anh không thích ra ngoài, ngày nào cũng chỉ quanh quẩn quanh đây bộ mấy anh không chán sao?” đây là vấn đề mà Tô Tiểu Mạt thực sự thắc mắc, nếu đổi lại là cô, nếu suốt ngày cứ ở trong cô bảo này hai mươi năm mà không ra ngoài chắc cô sẽ điên mất, từ hồi nhỏ cô đã suốt ngày theo mẹ dạo chơi khắp nơi, chưa bao giờ có lúc ở có định một nơi quá lâu, còn cô bảo này vừa bí ẩn vừa thần bí đến đáng sợ, rốt cuộc lúc đó năm đứa trẻ này phải có tâm trạng thế nào mới có thể ở đây một thời gian dài như thế?

“Có đôi khi anh cũng nghĩ sao mình có thể ở đây lâu như thế, có lẽ nơi này là nơi bọn anh đã gắn bó lâu dài, là nơi cho bọn anh cảm giác an toàn, khiến bọn anh không còn cô đơn, làm cho trái tim sợ hãi của bọn anh yên bình trở lại” Trữ Huyền nhìn về nơi vô định phía xa, sâu kín nói.

Tô Tiểu Mạt nhìn về mặt không còn tà mị tiêu sái như cũ mà thay vào đó là sự ưu thương không nói thành lời thì trong lòng co rút lại, chắc chắn hán đã trải qua những chuyện rất ghê gớm nên mới mang nặng ưu thương như thế.

“Tốt rồi, chúng ta bắt đầu làm việc đi” Tô Tiểu Mạt muốn đánh vỡ bầu không khí lúc này nên vội vàng nói, sau đó bắt đầu làm việc.

Trữ Huyền hoàn hồn nhìn bóng hình bận rộn của Tô Tiểu Mạt, trong lòng có kiên định, cũng có chút yên bình, hán cũng không rảnh rỗi mà bắt đầu làm việc của mình.

Hai người rất ấn ý dọn dẹp sạch sẽ phòng của Trữ Huyền, Tô Tiểu Mạt cũng hoàn toàn nhớ được mọi bố trí trong phòng của hán, ngay cả góc nào có bao nhiêu bụi cô cũng có thể nhớ được.

Trữ Huyền quay đầu thì thấy Tô Tiểu Mạt đang lau mồ hôi, thì lấy từ trong túi ra một cái khăn tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho cô.

Tô Tiểu Mạt ngẩng đầu nhìn cái khăn tay của Trữ Huyền, sao mấy tên trong cô bảo này đều thích khăn tay thế nhỉ, “Các anh bộ ghiền khăn tay lắm sao? Sao ai cũng có thói quen mang khăn tay trên người thế này?”

“Ha ha, cái khăn tay này là anh cướp của Trữ Hạo, tên này là một tên cuồng khăn tay, nếu trên người anh ấy mà không có khăn tay thì cảm giác giống như không có mặc quần áo mà ra đường, anh ấy sẽ phát điên” Trữ Huyền nhìn vào cái khăn tay, nói.

“Vậy sao anh cũng mang khăn trên người?” Tô Tiểu Mạt khó hiểu hỏi.

“Vì muốn lau mồ hôi cho em” Trữ Huyền rất tự nhiên nói.

“Aiz, thật ra năm người các anh cũng rất khác với lời đồn” Tô Tiểu Mạt ngẩn đầu nói với Trữ Huyền.

“Anh cũng từng nghe nói tới lời đồn đó, mặc dù có chút quá nhưng mà bọn anh cũng đã từng giết người, hơn nữa cũng không phải một hai người” Trữ Huyền nhìn về phía Tô Tiểu Mạt, “Nếu một ngày em nhìn thấy mặt tàn nhẫn của anh, em sẽ sợ sao?”

“Vậy còn phải xem là tàn nhẫn lạnh lùng tới đâu” Tô Tiểu Mạt suy tư một lát, chuyện tàn nhẫn gì cô cũng từng làm qua rồi, không lẽ bọn họ còn hơn cô nữa sao?

“Chôn sống người khác” Trữ Huyền rất tùy ý, không hề nháy mắt nhìn cô.

“Đó chắc là một chuyện rất thú vị” Tô Tiểu Mạt cũng không hề thấy sợ hãi, cô chỉ cười mà trả lời.

“Em đúng là to gan” Trữ Huyền nâng tay súng nịnh gõ đầu Tô Tiểu Mạt, cười nói, “Vậy bây giờ anh đem em đi chôn sống nhé”

“Tại sao?” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Huyền, tên này hoàn toàn khác với ngày hôm qua, càng lúc cô càng không hiểu nổi hán rồi.

“Không nói cho em” Trữ Huyền chậm rãi áp sát vào Tô Tiểu Mạt, thủ thi bên tai cô, sau đó nắm tay cô kéo ra khỏi phòng, “Đi thôi, chúng ta đi dọn phòng anh hai”.

“A?” Tô Tiểu Mạt muốn rút tay mình về nhưng cô lại cảm nhận được hần nắm tay cô chặt thế nào, tên này ghìền cô thế sao? Còn chưa chịu từ bỏ ý định nữa.

Không được, cô nhất định phải khiến hần chết tâm, nghĩ tới đây Tô Tiểu Mạt đột nhiên dừng lại.

Trữ Huyền xoay người nhìn Tô Tiểu Mạt, “Sao vậy?”

“Chúng ta đi tới phòng của Trữ Tích trước đi” Tô Tiểu Mạt nhìn thẳng vào Trữ Huyền, nói.

“Trữ Tích đang ở trong phòng, nó không thích ai vào phòng nó cả” Trữ Huyền có chút khó hiểu, nhưng nhớ tới hành động thân thiết của Tô Tiểu Mạt và Trữ Tích khi này thì chưa chưa nói, “Em muốn làm gì nó đúng không?”

“Ý của anh là gì?” Tô Tiểu Mạt có chút khó hiểu.

“Chắc em không biết rồi, Trữ Tích có một tật xấu chính là khi ngủ không thích mặc quần áo, bây giờ chắc nó đang ngủ, em thật sự muốn vào sao?” Trữ Huyền xoay người, cúi đầu nhìn Tô Tiểu Mạt hỏi.

“Nếu đúng như anh nói thì tôi càng muốn vào, tôi rất tò mò bộ dạng lửa thể của Trữ Tích ra sao” Tô Tiểu Mạt nghĩ Trữ Huyền đang nói đùa, vì không muốn cô vào phòng của Trữ Tích, nhưng cô cố tình làm như thế, trong lòng cô cũng hiểu Trữ Tích không có hảo cảm với mình, mà cô cũng chỉ muốn lợi dụng Trữ Tích để làm Trữ Huyền hết hi vọng, nghĩ tới đây cô liền xoay người vào phòng của Trữ Tích.

“Em nói thật?” hai mắt của Trữ Huyền híp lại nhìn về phía Tô Tiểu Mạt, rõ ràng là hần không vui.

“Đương nhiên, ai biết anh nói thật hay nói dối” Tô Tiểu Mạt gật đầu chắc chắn.

“Aiz, chờ tới lúc em bị kích thích hay là bị Trữ Tích ném ra khỏi cổ bảo thì đừng có tới tìm anh đấy nhé” Trữ Huyền đột nhiên buông tay Tô Tiểu Mạt ra, hai tay ôm ngực, lười biếng nói.

“Tôi biết rồi” Tô Tiểu Mạt gật đầu sâu kín nói, “Tôi còn sờ hần rồi kia, nhìn một cái thì thấm vào đâu”.

Trữ Huyền nghe Tô Tiểu Mạt nói thế thì trong lòng chua lét, nhìn Tô Tiểu Mạt sai bước về phía phòng của Trữ Tích thì chặn cửa lại, hai mắt lạnh lùng trong miệng thì thầm, “Sau này chỉ cho em sờ anh, không được sờ người khác nữa”.

Nói xong cũng bước vào phòng Trữ Tích.

Trữ Tích dù ngủ cũng rất dễ bị đánh thức, hần cảm nhận rất rõ ràng hơi thở của người lạ thì vội vàng mở mắt, bởi vì hiện tại hần không mang mắt kính nên chỉ thấy cái bóng của Tô Tiểu Mạt, mới đầu là sững sốt, sau đó hần hét to lên một tiếng, “Nữ lưu manh!”. Sau đó vội vàng kéo cái chăn bên cạnh đắp lên cơ thể đang lộ ra ngoài, mặt cực kì cảnh giác nhìn Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt vội vàng xoay người, nhưng nhìn thấy Trữ Huyền ngay sát phía sau thì quay lại đối mặt với thân thể lửa lò của Trữ Tích, “Này, anh kêu to như thế làm gì, tôi cùng lắm cũng chỉ xem anh một chút thôi, dù sao tôi cũng sờ cả rồi, xem một chút cũng có sao đâu, làm như thế anh là trình tiết liệt phụ còn tôi là kẻ biến thái thích nhìn anh vậy”.

“Cô là đồ lưu manh, vào phòng tôi sao không chịu gõ cửa hả?” Trữ Tích không mang kính nên cô có thể thấy thật ra mắt hần rất đẹp, một đôi mắt to sáng ngời lúc này đang tròn to cảm tức nhìn Tô Tiểu Mạt, mặt hần còn hiện lên một tầng đỏ ửng, nhìn thế nào cũng thấy hương diễm vô cùng.

“Tôi có gõ cửa mà, chỉ là anh không nghe thôi” Tô Tiểu Mạt nói dối trắng trợn, Trữ Tích thoát nhìn rất nhu nhược nhưng thực tế hần cũng không tới nỗi gầy lắm đâu, hồi này cô thấy hết rồi a, ngay cả một cọng tóc gáy cô cũng nhìn không sót, trên người hần còn có một cái bớt màu đỏ, “Trữ Tích này, tôi thấy dáng người của anh cũng không tới nỗi nào, quan trọng là trên mông của anh còn có một cái bớt nhìn rất đẹp đó”.

“Cô... cô là nữ lưu manh, cút ra ngoài cho tôi!” Trữ Tích nghe thấy lời đùa giỡn trắng trợn của Tô Tiểu Mạt thì xấu hổ, hần giận dữ thét.

“Tôi phải cút thế nào? Anh dạy tôi đi” Tô Tiểu Mạt vừa nói vừa tiến về phía trước.

Trữ Huyền đứng một bên càng nhìn càng thấy hai người giống một đôi vợ chồng đang cãi yêu, điều này khiến lòng hần rất không thoải mái, nhìn Tô Tiểu Mạt bên cạnh Trữ Tích một cách tự nhiên như thế thì hần càng khô sở, là hần kém chỗ nào sao? Sao cô lại không đối xử với hần như với Trữ Tích?

Tô Tiểu Mạt lúc này chỉ cảm thấy chọc Trữ Tích rất vui, tên này không biết đùa giỡn là gì nên nói gì hần cũng phùng mang tròn má, nghĩ tới đây cô tiến nhanh về phía trước, “Tôi tới quét dọn vệ sinh”.

“Cô... cô đi ra ngoài, tôi không thích người khác tiến vào đây” Trữ Tích thấy Tô Tiểu Mạt tiến tới thì vội vàng co rút lại một bên, kéo cái chăn càng cao giống như nếu Tô Tiểu Mạt tiến tới sẽ ‘ăn’ hần vậy.

“Này, anh đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt như thế, thật giống như tôi là tú bà ép anh đi tiếp khách ấy” Tô Tiểu Mạt nhìn không được mà quăng cho Trữ Tích một ánh mắt xem thường, bộ dáng này của hần khiến cô thấy mình đúng là lưu manh thật.

“Nếu cô còn tiến thêm bước nào nữa thì tôi sẽ giết cô” Trữ Tích cảnh giác nhìn Tô Tiểu Mạt, đôi này hắn chưa bao giờ gặp tình huống quần bách như thế này. Nhớ tới những chuyện Tô Tiểu Mạt đã làm với hắn, hắn liền hận nghiền răng nghiền lợi, vội vàng lấy từ trên tủ đầu giường một cái kéo, nhắm ngay Tô Tiểu Mạt mà nói.

Tô Tiểu Mạt cười ra tiếng, “Trữ Tích, anh có biết bộ dạng của anh lúc này giống cái gì không?”.

“Cô đừng tới đây” Trữ Tích nhìn Tô Tiểu Mạt tiến lên phía trước, lạnh giọng nói.

“Thật giống một nữ nhân cổ đại bảo vệ trinh tiết” Tô Tiểu Mạt nhin không được mà cười ra tiếng, “Anh không biết càng làm như thế càng làm dục vọng của người khác dâng cao sao?”

“Tô Tiểu Mạt, cô là nữ lưu manh, là người phụ nữ xấu xa” Trữ Tích rống lớn, “Tôi là đàn ông, không phải phụ nữ, có cường thì cũng là tôi cường cô”.

Tô Tiểu Mạt thấy thái độ của Trữ Tích đột nhiên chuyển biến thì giật mình, hắn quăng cái kéo qua một bên, sau đó quăng cái chăn mà đứng thẳng lên, thân thể không có một chút quần áo tiến lại gần Tô Tiểu Mạt, “Không phải cô thích cường lắm sao? Vậy thì bây giờ tôi cường cho cô xem”.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chương 58.1

Tô Tiểu Mạt không ngờ Trữ Tích lại thiếu óc hài hước tới thế, đương nhiên là cô không chịu đựng được tính tình kì quái của Trữ Tích, khi này còn giống như một cô con dâu bị khinh bỉ, bây giờ lại giống một con sư tử đang nổi giận đi về phía cô.

Tô Tiểu Mạt bị hành động của Trữ Tích dọa sợ, theo quán tính lùi về phía sau mấy bước, khi này có chăn che thì cô còn miễn cưỡng chịu được, còn bây giờ thì... ai mà thích nhìn chăm chăm vào một người đàn ông trưởng thành không mặc quần áo chứ?

Trữ Tích bị Tô Tiểu Mạt chọc giận tới mất lí trí, cũng không quan tâm là mình có mặc đồ hay không, hắn chỉ tức giận tiến lại gần Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt càng nhìn Trữ Tích càng hoảng sợ, tên này thật sự muốn cường cô sao? Làm ơn đi, tuy cô có từng nhìn lên ba mẹ làm chuyện thiếu nhi không nên xem nhưng cô chưa có kinh nghiệm thực chiến mà, bộ dạng của tên này đúng là hù dọa người khác, Tô Tiểu Mạt vội vàng lùi về phía sau, tính tông cửa bỏ chạy.

Đột nhiên cô lạc vào một vòng tay mạnh mẽ, sau đó một bàn tay to che hai mắt của cô, âm thanh thông thả của Trữ Huyền vang lên, “Tích, anh ba của cậu không thích đàn ông nên cậu cũng không cần mới sáng sớm đã trần như nhộng chạy lung tung, muốn anh ba tìm một nữ nhân cho cậu sao? Hay là muốn nam nhân?”

Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Huyền nói vậy thì khoe miệng giật giật, tên này cũng không vừa đâu, độc miệng không thua gì Trữ Tích.

Trữ Tích nghe Trữ Huyền nói vậy thì ngừng bước, ngẩng đầu nhìn khoe mắt đang híp lại của Trữ Huyền, lúc này hắn mới phản ứng, mặt đỏ hồng như nhò máu, vội vàng xoay người đi về phía giường, nhưng nhìn thấy Tô Tiểu Mạt đang được Trữ Huyền ôm trong lòng thì hắn nhin không được mà phát hỏa, “Anh ba, sao anh dung túng cho ta như thế?”

“Cô ấy là người phụ nữ của anh, tất nhiên là anh phải che chở rồi, anh cảnh cáo cậu, sau này không được lỏa thể trước mặt cô ấy nữa, còn em muốn xem đàn ông thì về phòng anh coi cho em xem” Trữ Huyền bá đạo ôm Tô Tiểu Mạt vào trong lòng, bàn tay to vẫn bịt kín mắt của cô, cảnh cáo Trữ Tích.

“Anh ba, sau này anh đừng hời hện, tôi nói được là làm được” Trữ Tích nhìn Trữ Huyền như thế thì trong lòng không hiểu sao lại tức giận, lại nhìn thấy Tô Tiểu Mạt ngoan ngoãn nép vào trong lòng Trữ Huyền, hoàn toàn không có khí thế như đối với hắn khi này, hơn nữa Tô Tiểu Mạt chỉ mới tới đây có một ngày mà cuộc sống của hắn đã bị quấy nhiễu như vậy, bây giờ ngay cả ngũ một giấc cũng không yên nữa, trong bụng hắn lửa giận ngút trời, ánh mắt nhìn Tô Tiểu Mạt cũng hung dữ hơn không ít.

“Anh đã nói rồi, ai dám động vào cô ấy anh sẽ không bỏ qua cho kẻ đó” Trữ Huyền không chút do dự mà phản pháo, sau đó kéo Tô Tiểu Mạt xoay người nhưng vẫn che mắt cô, “Hai chúng ta qua phòng của anh hai dọn dẹp đi, tên này không chào đón chúng ta nên cũng không cần quét làm gì”.

“Đứng lại” Trữ Tích kéo cái chăn trên giường tới bao quanh thân thể lỏa lồ, sau đó nhìn bóng lưng rời đi của Tô Tiểu Mạt và Trữ Huyền, khuôn mặt hắn càng thêm âm trầm, lạnh giọng nói.

Trữ Huyền thấy Trữ Tích đã che nhưng chỗ cần che rồi thì mới thả Tô Tiểu Mạt ra, cũng không thèm quay đầu lại, chỉ lạnh lùng hỏi, “Gì vậy?”

“Ai nói chỗ này không cần quét dọn?” Trữ Tích trầm giọng hỏi.

“Muộn rồi, cậu tự quét đi” Trữ Huyền kéo Tô Tiểu Mạt đi thẳng ra ngoài.

Trữ Tích thấy Trữ Huyền kéo Tô Tiểu Mạt đi thì vội vàng đi ra cửa, một tay chặn đường, nhìn Tô Tiểu Mạt, “Cô quên rồi sao, sáng nay anh ấy làm tay tôi đau thì sao tôi tự dọn được chứ?”

Tô Tiểu Mạt nhìn thẳng vào cặp mắt không mang kính của Trữ Tích, khuôn mặt vốn thanh tú nay còn có chút ủy khuất đáng thương càng làm người ta thấy nhu nhược, cô nhìn không được mà mềm lòng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trữ Huyền, “Hay là mình dọn ở đây trước đi”.

“Nếu em thích thì mình quét ở đây vậy” Trữ Huyền cũng không phản đối, chỉ nhìn vào Tô Tiểu Mạt cười ôn nhu.

Tô Tiểu Mạt không thích ứng được với một Trữ Huyền dễ nói chuyện như thế, lại nhớ tới lời khi nãy hắn nói với Trữ Tích, cái gì mà nếu cô thích thì về phòng sẽ coi cho cô coi? Bộ trông cô giống thêm đàn ông thế à?

Tên này đúng là vừa đen tối, vừa bá đạo, đã vậy còn mặt dày, vậy mới nói ra được mấy lời như thế.

“Vậy cô dọn đi, bị đánh thức thế này coi bộ hôm nay không ngủ được nữa rồi, tôi đi tắm đây” Trữ Tích thấy Tô Tiểu Mạt nhẹ nhàng đồng ý thì buông cái tay đang chặn ở cửa ra, kéo chân, bỏ lại một câu sau đó chạy nhanh vào nhà tắm.

Tô Tiểu Mạt nhìn bóng lưng vội vã của Trữ Tích thì nhìn không được mà cảm thán, “Trữ Tích có từng học qua lớp diễn xuất nào không mà biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách”.

“Ừm, có học rồi” Trữ Huyền gật đầu, “Được rồi, em ngồi đây nghỉ đi, anh dọn dẹp cho”.

Trữ Huyền nắm tay Tô Tiểu Mạt kéo đến một bên, sau đó hắn bắt đầu sự nghiệp dọn dẹp.

Phòng của Trữ Tích được bố trí rất đơn giản, có một giá sách lớn, bên trong có rất nhiều sách, một cái rèm cửa sô màu trắng, vách tường cũng được sơn màu trắng, tủ quần áo, giá sách đều lộ ra một chút thì vị, còn một một chút mùi hoa.

Nhưng nhìn tới mấy cái vỏ thuốc bên trên tủ đầu giường thì lại cảm thấy chủ nhân của căn phòng này hằng ngày đều giao tiếp với thuốc, hắn có thể sống tới hôm nay cũng không phải chuyện dễ.

Tô Tiểu Mạt nhìn quanh bốn phía, cô nghĩ bản thân cũng nên làm việc đi thôi, không nên để một mình Trữ Huyền gánh hết như thế, tuy rằng rảnh rỗi cũng rất vui nhưng cứ ngồi thế này thì làm sao biết phòng bọn họ có cái gì bí mật chứ.

Tô Tiểu Mạt nghĩ tới đây thì đứng dậy bắt đầu làm việc, mở tủ quần áo của Trữ Tích, bên trong có rất nhiều áo sơ mi trắng, ngoài màu này ra cũng không có quá nhiều màu khác, khuôn mặt hắn vốn đã tái nhợt không có chút huyết sắc lại mặc màu trắng, thoát nhìn rất vẫn nhược thư sinh.

Sau khi tắm xong, Trữ Tích mặc một bộ đồ sạch sẽ bước ra, thấy Tô Tiểu Mạt đang sắp xếp lại tủ quần áo của hắn, thoát nhìn cô lúc này rất điềm tĩnh, không kiêu ngạo cuồng vọng như bình thường, những tia sáng mặt trời phản chiếu lên người cô thoát nhìn thật tươi sáng ấm áp.

Trữ Tích vẫn không nhúc nhích, chỉ híp đôi mắt lại nhìn về phía hình ảnh tươi đẹp trước mắt, trong lòng không hiểu sao lại an tâm tới lạ, loại cảm giác an toàn này khiến trái tim hắn dần ấm lại.

Sau khi sắp xếp lại tủ quần áo, Tô Tiểu Mạt quay đầu thì thấy Trữ Tích đang đứng nhìn cô, cô cười yếu ớt nói, “Tôi đã sắp xếp toàn bộ quần áo lại rồi, tội tôi sẽ đi ngay đây”.

Trữ Tích thu hồi cảm xúc phức tạp trong lòng, lạnh lùng ừ một tiếng, sau đó đi thẳng tới giá sách lấy ra một quyển sách, đi ra ban công ngồi lên ghế yên lặng đọc.

Tô Tiểu Mạt nhìn theo sườn mặt góc cạnh rõ ràng của Trữ Tích, mái tóc tự do theo gió bay bay, thần thái chuyên chú đọc sách của hắn tuyệt đối có thể làm chết mê chết mệt bao nhiêu cô gái, khuôn mặt này đúng chuẩn bạch mã hoàng tử trong lòng bao nữ sinh, đáng tiếc là vị vương tử này lại tự giam mình trong cô bảo, tự ngăn mình với thế giới bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 58.2

Trữ Huyền làm xong mọi chuyện, quay đầu thì nhìn thấy Tô Tiểu Mạt nhìn chăm chăm vào Trữ Tích, hắn nhú chặt mày lại, sau đó tiến tới gõ đầu của cô, “Ngắm đủ chưa?”

Tô Tiểu Mạt thấy đau thì quay đầu lại, nâng tay xoa đầu của Trữ Huyền, nhưng bởi vì chênh lệch chiều cao nên cái tay tính xoa đầu Trữ Huyền của Tô Tiểu Mạt bị hắn bắt lấy, kéo cô đi thẳng ra ngoài, “Nếu ngắm xong rồi thì tiếp tục công việc nào, đứng là không thể để em quá rảnh rỗi được”.

Tô Tiểu Mạt lấy tay còn lại vuốt cái đầu bị Trữ Huyễn gõ đau, muốn rút cái tay kia ra khỏi tay Trữ Huyễn nhưng lại bị hấn nắm chặt, kéo thẳng qua phòng của Trữ Hạo.

Trữ Tích nghe thấy tiếng cửa bị đóng lại thì ngẩng đầu, ngăn người nhìn chằm chằm cái cửa.

Tô Tiểu Mạt tròn mắt nhìn cái phòng của Trữ Hạo, đây là phòng ở hay là phòng tập thể hình vậy? phòng Trữ Hạo đích thực là một phòng tập thể thao thu nhỏ, có dụng cụ chèo thuyền này, có xe đạp leo núi, có máy chạy bộ, có máy tập bụng, có xà đơn, hơn nữa còn có bóng rổ, bóng bàn, cầu lông, bóng chuyền, đủ hết cả.

“Trữ Huyễn này, tôi thấy Trữ Hạo không tham gia thể vận hội thể thao là một tổn thất rất lớn cho quốc gia đó, anh nhìn xem, cái gì hấn cũng biết chơi, đúng là kiên tướng thể thao mà” Tô Tiểu Mạt ôm bóng ném vào rổ.

“Đúng vậy, kĩ thuật bơi của anh ấy cũng không tồi” Trữ Huyễn còn bổ sung thêm.

“Trời ạ, anh ta đúng là một kiện tướng toàn diện rồi” Tô Tiểu Mạt nhớ tới hôm qua Trữ Hạo một thân đồ đen, nhìn cũng không quá vạm vỡ, nhưng giờ nghĩ lại nếu cô và họ xảy ra xung đột thì người tóm cô đầu tiên chắc chắn là hấn.

Trữ Huyễn thấy Tô Tiểu Mạt suy tư thì cười hỏi, “Sao vậy?”.

“Tôi thấy mấy anh em nhà anh giống y như lời đồn bên ngoài, không có ai đơn giản hết” Tô Tiểu Mạt đã ở cổ bảo này một ngày, thấy được cuộc sống chân thật của bọn họ mà người ngoài không thể thấy được, cũng cảm thấy bọn họ không hề tầm thường chút nào, nếu không sao họ có thể lấy trộm cơ mật của quốc gia để kiếm sống chứ?

“Hình như em rất tò mò với chúng tôi thì phải” Trữ Huyễn vòng lên đứng trước mặt Tô Tiểu Mạt, nhìn thẳng vào cô, đánh giá.

“Phải nói là rất tò mò” Tô Tiểu Mạt cũng không phủ nhận.

“Sau này em chỉ cần tò mò một mình anh là được rồi, mấy người kia thì khỏi” Trữ Huyễn nhìn chằm chằm vào Tô Tiểu Mạt, cười nói.

“Anh có cái gì để tôi tò mò sao?” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Huyễn, “Không lẽ tò mò là anh thế nào tán gái?”

“Vấn đề này cũng rất đáng để tò mò đó, hơn nữa còn có ví dụ minh họa trước mắt em nữa này!” Trữ Huyễn nói xong thì cúi đầu hôn lên môi của Tô Tiểu Mạt nhưng cô tránh thoát được, sau đó một đám bay qua.

Trữ Huyễn bất ngờ nên không kịp tránh, ngực bị trúng một quyền của cô, hấn ôm ngực nhìn Tô Tiểu Mạt, “Em thật ác quá đi, sao lại nỡ đánh anh tàn nhẫn thế chứ?”

“Đáng đời, bộ dạng của anh làm tay tôi ngứa, tôi đương nhiên là không thể để nó uất ức rồi” Tô Tiểu Mạt thẳng thắn nói, sau đó bắt đầu quét dọn phòng của Trữ Hạo, “Đừng giỡn nữa, nhanh làm việc đi, từ hôm qua tới giờ tôi còn chưa được nghỉ ngơi một cách đàng hoàng đâu”.

“Ừ, xong việc thì anh và em cùng nghỉ ngơi” Trữ Huyễn lập tức xáp lại, khoe miệng câu lên một nụ cười tà mị, ánh mắt nhìn Tô Tiểu Mạt cũng mị hoặc không kém.

Tô Tiểu Mạt nhin không được quãng cho hấn một ánh mắt xem thường, tên này ở đâu cũng có thể phát xuân được, cô không thêm để ý tới hấn mà bắt đầu vệ sinh, cũng bắt đầu làm quen với phòng của Trữ Hạo, chờ tới khi quen với cổ bảo này, cô sẽ bắt đầu nhiệm vụ, như vậy có thể rời khỏi chỗ này sớm hơn một chút.

Đột nhiên cô nhớ đến... “Trữ Huyễn, lời nguyên ba tháng mà Trữ Dã nói tới là gì vậy?”

“Đừng sợ, có anh ở đây thì không có kẻ nào có thể làm hại em, bao gồm cả cái lời nguyên kia” nụ cười của hấn lúc này bịt kín một tầng băng lạnh.

“Có liên quan tới căn phòng ở tầng trên cùng sao?” Tô Tiểu Mạt cảm thấy cổ bảo này cất giấu thật nhiều bí mật, nhưng cô cũng không để ý, hoàn thành nhiệm vụ an toàn là tốt nhất.

“Có một số chuyện anh không thể nói với em lúc này, đợi đến khi thời cơ chín muồi em sẽ biết thôi” Trữ Huyễn nhìn Tô Tiểu Mạt, đôi mắt tối lại, “Có một số chuyện không biết tốt hơn”.

“Ừ, tôi sẽ không hỏi” Tô Tiểu Mạt thấy Trữ Huyễn nghiêm túc như thế thì cũng không dám hỏi nhiều, để sau này cô sẽ từ từ vạch trần, hỏi nhiều càng khiến hấn nghi ngờ thôi.

Tô Tiểu Mạt và Trữ Huyễn nghiêm túc quét dọn sạch sẽ phòng của Trữ Hạo, sau đó tiến về phía phòng của Trữ Hằng, vừa mở cửa bước vào thì nghe thấy có tiếng bước chân, sau đó thấy Trữ Huyễn hấp tấp chạy tới.

“Hai người vào phòng tôi khi nào?” Trữ Hằng vừa mở cửa ra thì thấy Trữ Huyễn và Tô Tiểu Mạt đang dọn dẹp phòng của hấn, Trữ Hằng vội vàng chạy tới ngăn cản hành động của Tô Tiểu Mạt, hỏi.

“Vừa mới vào” Tô Tiểu Mạt thấy bộ dạng sột rượt của Trữ Hằng thì tò mò, trong phòng tên này bộ có cất giấu bí mật không muốn người khác biết sao?

Trữ Hằng nhìn vào tủ quần áo, “Cô có động vào tủ quần áo của tôi chưa?”

“Chưa” Tô Tiểu Mạt lắc đầu, nhìn thẳng vào Trữ Hằng nói một chữ, trong mắt hiện lên tia giao hoạt, nhanh nhẹn nghiêng người lách qua Trữ Hằng, đi tới tủ quần áo, mở tủ ra.

“Tô Tiểu Mạt, cô mau dừng lại” Trữ Hằng thấy Tô Tiểu Mạt mở tủ quần áo của mình thì vội vàng tiến tới ngăn cản.

Tô Tiểu Mạt tìm thứ kì lạ của Trữ Hằng nhưng không thấy, tới khi mở ngăn kéo ra, nhìn thứ bên trong thì cô nhin không được mà cười to ra tiếng.

Trữ Hằng thấy Tô Tiểu Mạt phản ứng mạnh như thế thì vội vàng đóng ngăn kéo lại, đẩy Tô Tiểu Mạt một cái, cực kì cảnh giác nhìn cô, “Cười gì mà cười chứ? Đã bảo đừng động vào rồi cơ mà”.

“Ha ha, Trữ Hằng, anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn mặc quần lót in họa tiết hoạt hình chứ?” Tô Tiểu Mạt cúi đầu nhìn về phía quần của Trữ Hằng, không biết bên trong lớp quần tây này có phải là một cái quần lót hoạt hình không nhỉ? Nghĩ tới hình ảnh kinh điển như thế là cô nhin không được mà cười to ra tiếng.

Trữ Hằng thấy Tô Tiểu Mạt cười đến mức ức chế không được thì mở miệng rống to, “Câm miệng, không được cười”.

“Ha ha, Trữ Hằng, mau cởi quần tây ra cho tôi xem thử bộ dạng mặc quần lót hoạt hình của anh nào” Tô Tiểu Mạt bước lên phía trước, cười gian nhìn Trữ Hằng, tay hướng về phía thắt lưng của hắn.

Cái tay cô đang muốn kéo quần Trữ Hằng thì bị Trữ Huyền bắt lấy, “Đừng giỡn nữa”.

“Tôi không có giỡn, tôi chỉ tò mò thôi” Tô Tiểu Mạt bĩu môi nhìn Trữ Huyền, cực kì bất mãn với việc hắn ngăn cản mình.

“Nếu em muốn xem thì về phòng anh mặc cho em xem” Trữ Huyền càng nắm chặt tay cô hơn, “Nếu Trữ Hằng đã trở lại rồi thì để nó tự dọn phòng đi, chúng ta tới phòng của anh cả”.

“Nhưng tôi vẫn muốn coi Trữ Hằng mặc quần lót hoạt hình” Tô Tiểu Mạt nhin không được mà quay đầu nhìn bộ dạng quần bách của Trữ Hằng, đáng thương hề hề nói.

Trữ Hằng thấy vẻ mặt như thế của Tô Tiểu Mạt thì tức giận, rống lớn, “Cô mơ đi”.

“Một ngày nào đó nhất định tôi sẽ nhìn được, từ nay trở đi tốt nhất là anh lo bảo vệ cái quần của mình đi, đừng để tôi lọt xuống” Tô Tiểu Mạt không tin là cô sẽ không nhìn thấy được, hôm nay không nhìn được thì ngày khác nhìn.

“Trữ Hằng, mau vứt hết mấy cái quần hoạt hình ấy đi, nếu còn để anh nhìn thấy, anh nhất định sẽ khiến cậu đau tim đó” Trữ Huyền quay đầu hung tợn nói với Trữ Hằng.

“Anh ba, anh đúng là không có lương tâm” Trữ Hằng ủy khuất nhìn Trữ Huyền, hắn có trêu chọc ai đâu chứ, chỉ mặc quần lót hoạt hình thôi mà cũng có tội sao? Sao lại muốn tước đoạt quyền lợi mặc quần hoạt hình của hắn chứ?

“Cái quần đó so với kết sất của cậu thì cái nào quan trọng hơn?” Trữ Huyền hí hai mắt lại nhìn Trữ Hằng hỏi.

“Ờ, Tô Tiểu Mạt, đều tại cô hại tôi, cô cứ chờ mà xem” Trữ Hằng chỉ ngón tay về phía Tô Tiểu Mạt, sau đó xoay người mở ngăn kéo ra, lấy toàn bộ quần họa tiết hoạt hình ra, miệng còn không ngừng lèm bèm, “Cả đồng này đều là bản số lượng có hạn, sao mà tôi nỡ bỏ chứ?”

Tô Tiểu Mạt thấy Trữ Hằng vừa ôm một đồng quần hoạt hình, vừa khóc thương tâm thì thấy có chút tội nghiệp, có ngẩng đầu nhìn Trữ Huyền, “Anh cho anh ấy giữ mó đó lại đi, cùng lắm thì tôi không nhìn nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 58.3

“Ừ, chỉ cần em ồng ý chỉ nhìn một mình anh mặc thôi là được.” Trữ Huyền nhìn Tô Tiểu Mạt cười nói.

“Được, tôi đi xem anh mặc là được rồi chứ gì?” Tô Tiểu Mạt tự tưởng tượng trong đầu hình ảnh bạn Trữ Huyền yêu nghiệt mặc quần lót hoạt hình, có yêu nghiệt như bình thường không nhỉ? Nghĩ tới đây bạn nữ nào đó cũng thật chờ mong.

Trữ Huyền thấy Tô Tiểu Mạt đồng ý với hắn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười vừa lòng, “Trữ Hằng, nể mặt của Tiểu Mạt Mạt, anh không so đo với cậu.”

Trữ Hằng nghe Trữ Huyền nói thế thì vội vàng ngừng khóc, ôm đồng quần hoạt hình của hân hung hăng hôn vài cái, sau đó cất vào trong ngăn tủ như cất bảo bối, xoay người nhìn Tô Tiểu Mạt, “Tô Tiểu Mạt, xin cô sau này đừng vào phòng của tôi nữa, miễn cho anh ba lấy tiền ra đe dọa tôi.”

“Chuyện này liên quan gì tới tôi?” Tô Tiểu Mạt khó hiểu hỏi Trữ Hằng, không biết sao tên này lại yêu tiền thế nhỉ?

“Sao mà không liên quan tới cô được?” Trữ Hằng nhún mày, “Nếu cô không vào phòng tôi quét dọn thì ai mà biết tôi có quần lót hoạt hình chứ? Nếu cô không động tay động chân thì anh ba sẽ bức mình sao?”

“Được, vậy từ nay về sau có đánh chết tôi cũng không vào phòng của anh.” sao tên này có thể ngang ngược thế chứ, nhưng mà Trữ Huyền cũng quá gian xảo rồi, áp bức Trữ Hằng tới mức này cơ mà.

“Vậy thì tốt rồi.” bây giờ Trữ Hằng mới yên tâm, có trời mới biết trong phòng hân còn cất giấu nhiều bảo bối nữa, nhất định không thể để Tô Tiểu Mạt đào ra được, nếu không hân sẽ đau lòng tới chết.

Trữ Huyền dẫn Tô Tiểu Mạt ra khỏi phòng của Trữ Hằng, Trữ Hằng quay đầu nhìn bóng lưng của Tô Tiểu Mạt một lúc mới xoay người, vội vàng chạy tới dưới gối của hân, lấy cái khăn tay mà hôm qua Tô Tiểu Mạt lau mồ hôi cho hân bỏ vào túi quần mới chịu đi theo hai người Trữ Huyền.

Tô Tiểu Mạt đi vào phòng của Trữ Dã, cái phòng này chắc còn xa hoa hơn cả khách sạn năm sao, tên Trữ Dã này người cũng như tên, trên người có đầy tính nhưng lại như gió xuân, mái tóc đen dài phiêu dạt ngang vai, ánh mắt u buồn, bạc môi lúc nào cũng nhếch lên âm áp mềm nhẹ như một con gió thổi qua, một thân tây trang màu bạc, dáng người tao nhã mà cao quý.

Bên trong phòng có một cái tủ rượu lớn, bên trong là các loại rượu quý, cả căn phòng đều có màu ngân hồi, không có quá nhiều đồ dùng trang trí nhưng lại cao nhã vô cùng.

Tô Tiểu Mạt không khỏi tán thưởng, “Tên này thật biết hưởng thụ.”

Cô đột nhiên nhớ tới anh trai cũng là một người rất ôn nhu tao nhã, nếu so với Trữ Dã thì còn ôn nhu hơn, luôn tốt với cô.

Nghĩ tới đây trong lòng cô không khỏi trông chờ ngày hoàn thành nhiệm vụ, vậy là có thể gặp mặt anh trai rồi, không biết bây giờ anh đang làm gì nữa?

“Thế nào, phòng của anh cả rất xa hoa đúng không?” Trữ Hằng nâng bước đi tới, nhìn thấy Tô Tiểu Mạt ngẩng người thì nói.

“Ừm, rất phù hợp với anh ấy.” Tô Tiểu Mạt vừa xoay người thì thấy Trữ Hằng, sao tên này cũng đi theo vậy.

“Cậu có việc gì ở đây à?” Trữ Huyền nhìn Trữ Hằng, rõ ràng không thích thú gì với sự xuất hiện của hân, đây là cơ hội bồi dưỡng tình cảm của hân với Tiểu Mạt, sao tên này đi theo làm gì?

“Hoa cỏ bên ngoài đã xử lý xong rồi, tôi cũng đã quét dọn sạch sẽ, phòng khách cũng đã dọn gọn gàng, cho nên muốn lên đây xem thử hai người làm xong chưa.” Trữ Hằng không hề nháy mắt nói.

“Vậy cậu đi quét lau ba đi, tôi và Tiểu Mạt ở đây đợi.” Trữ Huyền nói.

“Dù sao cũng chỉ còn phòng anh cả, để tôi giúp hai người, sau đó cùng lên lầu ba quét dọn.” Trữ Hằng nói xong thì lướt qua Trữ Huyền, đi tới bên cạnh Tô Tiểu Mạt, “Tiểu Mạt Mạt, cô có biết phòng của anh cả tốn hết bao nhiêu tiền của tôi không? Nhìn tiền chảy ra như vậy tim tôi đau tới ba ngày.”

“Đau tim? Nào giờ tôi chỉ thấy Trữ Tích đau tim thôi, không lẽ anh cũng bị bệnh? Anh có tim sao?” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Hằng, trêu hân.

“Tiểu Mạt Mạt, tôi rất nghiêm túc đó.” Trữ Hằng làm vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô, “Nếu không có cô đòi bốn trăm vạn từ tên đại ca hắc ám kia thì chắc tôi đau lòng chết mất, cho nên vì muốn cảm ơn cô, tôi quyết định sau này cô không phải làm việc quét dọn cỏ bảo nữa, việc đó vẫn do tôi đảm nhận.”

“Đứa nhỏ này có tính ngộ giác cao.” Tô Tiểu Mạt thấy tuy Trữ Hằng rất tham tiền nhưng trái tim hân cũng rất lương thiện và đơn thuần, hân nhiều lắm cũng chỉ là muốn bảo vệ tiền của hân thôi.

“Cô mới là đứa nhỏ, tôi lớn tuổi hơn cô.” Trữ Hằng cực kì không đồng tình với cách gọi như thế của Tô Tiểu Mạt, cho nên kịch liệt phản đối.

“Lớn tuổi hơn tôi thì sao? Tôi cao hơn cậu một bậc, không phải hôm qua anh mới gọi tôi là mẹ sao?” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Hằng, tên này dám vì tiền mà nghiêm mặt gọi cô là mẹ, nghĩ tới đây Tô Tiểu Mạt lại thấy nếu một ngày không có tiền chắc tên này sống không nổi quá.

“Tô Tiểu Mạt, tôi trân trọng thông báo cho cô biết, nếu tôi đã quyết định không để cô làm việc nhà thì sau này đừng mơ tôi gọi cô là mẹ.” Trữ Hằng cũng biết một tiếng mẹ hôm qua của hân rất không có tiền đồ, nhưng vì tiền hân cũng vui vì làm, không phải chỉ là một cách xưng hô thôi sao?

“Khó lắm nha, dù sao tôi đúng là mẹ cùng anh mà, con ngoan, toi đây gọi một tiếng mẹ nào.” Tô Tiểu Mạt nâng tay khoát vai Trữ Hằng nói.

“Được rồi, vậy gọi một tiếng là mười vạn.” Trữ Huyền đảo mắt, vội vàng đáp.

“Mười vạn?” Tô Tiểu Mạt tròn mắt nhìn Trữ Hằng, sau đó nâng tay cung một quyền về phía Trữ Hằng, “Anh đúng là cái đồ tham tiền, mười vạn đổi lấy một tiếng mẹ, tôi cho anh mười vạn đấm thì có.”

“Thì cô bảo tôi gọi cô là mẹ, tôi nói tôi không gọi cô càng muốn tôi gọi, nếu muốn thế thì phải trả tiền chứ!” Trữ Huyền bị Tô Tiểu Mạt đấm một phát vào bụng, vô cùng ủy khuất nói.

“Đi, tôi phải cho anh ăn mười vạn đấm đã rồi nói sau.” Tô Tiểu Mạt nghe Trữ Hằng nói thế thì vội nâng chân lên, đá vào chân của Trữ Hằng, sau đó vung thêm một đấm nữa.

Trữ Hằng trốn qua trốn lại, thấy Tô Tiểu Mạt tính đánh thật, hơn nữa còn ra tay rất nhẫn tâm thì vội tránh ở sau lưng Trữ Huyền, “Anh ba, Tiểu Mạt Mạt thật thô lỗ!”

“Anh thích thế.” Trữ Huyền nhìn Tô Tiểu Mạt đang vận động, khuôn mặt đỏ bừng lên, môi đỏ mọng có chút cong lên, thoát nhìn rất động lòng người.

“Anh ba, cô ấy muốn đánh tôi.” Trữ Hằng nghe Trữ Huyền nói thế thì bức xúc, “Không lẽ anh thấy chết không cứu sao?”

“Đáng đánh.” Trữ Huyền lách người né ra, đẩy Trữ Hằng ra trước mặt Tô Tiểu Mạt, đứng sang một bên, lười biếng tựa vào vách tường, bộ dạng như đang xem kịch vui, ánh mắt kia về mặt kia đều lộ ra ý nếu cô đánh một thì hẳn nhất định sẽ hỗ trợ.

Trữ Hằng bị Tô Tiểu Mạt rượt chạy khắp phòng, mãi tới khi hắn đuối sức rồi mới vội vàng xin tha, “Tiểu Mạt Mạt, nếu cô còn không buông tha cho tôi thì sẽ có án mạng xảy ra đó, tôi hết sức rồi.”

“Hừ, tôi muốn anh nhớ sau này còn dám mở miệng nói tiền với tôi thì tôi sẽ không tha cho anh đâu.” Tô Tiểu Mạt vung vung nắm đấm nói.

“Tiền chính là mạng của tôi, nếu không cho tôi đề cập tới tiền vậy thì cô đánh đi, dù sao không có tiền tôi cũng không sống nổi.” Trữ Hằng ngửa đầu, hướng về phía Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt không biết nói gì luôn, “Vậy tiền và anh em anh sẽ lựa chọn bên nào?”

“Anh em!” Trữ Hằng dứt khoát trả lời, “Nhưng nếu không có tiền thì bọn họ chờ mà nhặt xác tôi đi.”

“Vậy thì anh ôm tiền đi chết đi!” Tô Tiểu Mạt vừa dứt lời lại vung một đấm về phía Trữ Hằng.

Trữ Hằng đứng là không còn sức nữa, tùy ý để cô đánh, hắn chỉ rên một tiếng, quay đầu nhìn cô, “Nếu như tôi chết thật thì tiền cũng sẽ mai táng theo tôi.”

“Mai táng?” Tô Tiểu Mạt lạnh giọng cười, “Mai táng kiểu gì, đốt cỗ bảo này theo anh à?”

“Tôi mai táng nó trong lòng.” Trữ Hằng nhìn về phía Tô Tiểu Mạt, “Nếu không có tiền tôi sẽ chết thật đó.”

“Trữ Hằng, anh đúng là hết thuốc chữa.” Tô Tiểu Mạt quăng cho Trữ Hằng một ánh mắt xem thường, không thèm nhìn hắn nữa, xoay người bắt đầu dọn dẹp.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: CHƯƠNG 59: LỜI NGUYỄN BA THÁNG (1)

Trữ Huyền đá một phát vào hông của Trữ Hằng, “Nếu muốn sống thì cút nhanh một chút.”

Trữ Hằng quay đầu hung hăng trừng tên anh ba vô lương kia một cái, hắn ghen tị với thái độ của Trữ Huyền đối với Tô Tiểu Mạt, nhìn cái bộ dạng trân trọng kia kia, giống như thể chỉ cần Tô Tiểu Mạt bị mất cọng tóc nào thì bọn họ sẽ gặp họa ấy, khổ cái là diễn yếu của hắn đã bị tên anh vô lương kia nắm được, lúc nào cũng có thể ăn hiếp hắn, nghĩ tới đây thôi đã thấy hận nghiêng răng rồi!

“Ai nói tôi không muốn sống chứ!” Trữ Hằng bĩu môi lắm bầm, sau đó nâng tay kéo Trữ Huyền qua một bên, bản thân bước đến bên cạnh Tô Tiểu Mạt, “Tiểu Mạt Mạt, mình đi chung đi.”

Tô Tiểu Mạt thấy cũng không có vấn đề gì, ở chung với bạn nhỏ này có vẻ tốt hơn ở với Trữ Huyền, càng ít tiếp xúc thì càng không lún sâu, đến lúc đó cũng không quá thương tâm.

“Ừm, tôi lau chỗ này, anh lau chỗ này, chúng ta phân công hợp tác, quét tước thật sạch sẽ.” Tô Tiểu Mạt gạt đầu, nhìn về phía Trữ Hằng, “Tôi không hiểu nổi sao anh không muốn người làm? Bình thường anh quét dọn cả cái biệt thự này sao?”

“Phần lớn thì như vậy, nhưng mỗi khi tới tết thì tất cả chúng tôi đều phải quét dọn, dù sao nơi này cũng chỉ có năm người tụi tôi thôi, tết tới thì cũng nên náo nhiệt một chút.” trong suy nghĩ của Trữ Hằng luôn nhận định nơi này là nhà của bọn họ, là nơi duy nhất có thể bảo vệ sinh mệnh khiến họ sống yên

ôn.

Tô Tiểu Mạt nhìn nụ cười miễn cưỡng trên môi người kia thì biết hắn đang có tâm sự, nhưng không biết trong lòng hắn đang cất chứa nỗi buồn gì nên cũng không nhắc lại, quay đầu tiếp tục công việc.

Trữ Huyền đứng một bên nhìn Trữ Hằng và Tô Tiểu Mạt không ngừng nói nói gì đó thì hai mắt tối sầm lại, sau đó nâng tay lên kéo cô ra cửa.

“Sao lại kéo tôi?” Tô Tiểu Mạt khó hiểu nhìn Trữ Huyền.

“Để một mình tên đó dọn dẹp dưới này là ổn rồi, chúng ta lên lầu ba, Trữ Hằng làm xong sẽ tự khắc lên thôi.” Trữ Huyền không hề muốn Tô Tiểu Mạt đứng chung với người đàn ông khác dù chỉ là một phút, cho dù là anh em tốt của hắn cũng khó mà lòng được thò có ăn có gần hang hay không. Hắn biết rõ suy nghĩ và tính cách của mấy tên trong cô bảo này, tuy rằng thái độ của họ đối với Tô Tiểu Mạt bây giờ rất kém, nhưng chỉ một vài ngày nữa thôi, bọn họ nhất định sẽ bị sức quyến rũ độc đáo trên người cô hấp dẫn, cho nên bây giờ hắn cần phải ngăn chặn mọi nguy cơ.

“Trữ Hằng, anh làm được không?” Tô Tiểu Mạt quay đầu hỏi Trữ Hằng.

Trữ Hằng vừa định trả lời không nhưng nhìn tới cái ánh mắt cảnh cáo của Trữ Huyền, chỉ dám nuốt lời muốn nói xuống bụng, rầu rĩ đáp, “Được.”

Tô Tiểu Mạt ngẩng đầu liếc Trữ Huyền một cái, “Vậy chúng ta lên lầu ba đi.”

“Ừ.” Trữ Huyền gật đầu, vui vẻ kéo cô đi lên lầu ba.

Trữ Hằng nhìn bóng lưng đang khuất xa của Tô Tiểu Mạt và Trữ Huyền thì âm thầm bĩu môi, ý cười nơi khóe miệng cũng thu lại, rầu rĩ bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Lầu ba của cô bảo được trang trí giống như lầu hai, nhưng vì lí do ít người ở nên các phòng trên lầu ba đều không có ai dùng, rất nhiều phòng đã phủ kín bụi.

Tô Tiểu Mạt thấy Trữ Huyền không hề có ý định mở cửa phòng thì tò mò, “Chúng ta không quét dọn căn phòng đó sao?”

“Căn phòng đó không cần quét dọn.” Trữ Huyền nhìn về mặt tò mò của cô, cười nói, “Khi lão nhân còn sống rất hay đi ra ngoài, một năm ông ta ở lại đây chưa tới ba tháng, mỗi lần về đều mang một nữ nhân, đều ở lầu ba này, mấy gian phòng ở đây đều là để cho mấy người phụ nữ kia ở lại, nhưng sau ba tháng thì ai cũng chết bất đắc kì tử, không ai biết họ chết vì nguyên nhân gì, lâu dần, trong cô bảo dần hình thành một lời nguyên rủa, phụ nữ sẽ không thể sống trong cô bảo này quá ba tháng.”

“Vậy tất cả các phòng này đều đã có người từng ở?” cô nghe lời kể của Trữ Huyền mà thấy sóng lưng lạnh toát, nghĩ, bây giờ cô cũng ở lầu ba, trách không được Trữ Hằng lại bảo kì hạn ba tháng không ai có thể thay đổi được.

“Ừ, mỗi cái phòng trống ở đây đều đã từng có người ở, hơn nữa đều đã chết.” Trữ Huyền nắm chặt tay của Tô Tiểu Mạt, nhìn cô, sắc mặt bình tĩnh nói từng chữ.

“Các anh không thấy sợ khi ở đây sao?” nhất thời cô rùng mình một cái, chỗ này ít nhất cũng có tới mười hai cái phòng, bỏ qua một phòng của cô thì cũng có tới mười một cái, nói chính xác là ở đây từng chết ít nhất mười một người phụ nữ, tuy cô cũng không sợ hãi gì người chết, mấy ngày quân huấn cô còn cống người chết chạy lòng vòng khắp một ngọn núi lớn trong ba ngày ba đêm, nếu bây giờ một người chết trước mắt thì cô cũng không có cảm xúc gì, nhưng nghĩ tới chuyện ở đây có tới mười một người chết không minh bạch, cô lại cảm thấy có gì đó ghê ghê.

“Những người kia đều do bọn anh tự tay mai táng, mới đầu cũng có chút sợ hãi, nhưng lâu dần thì cũng không có cảm giác gì.” Trữ Huyền vừa nói vừa bước lên phía trước.

“Mấy cô gái kia đều do các anh mai táng? vậy chôn chỗ nào?” Tô Tiểu Mạt thấy cô bảo ở trên một ngọn núi bí ẩn vùng ngoại thành, ở đây còn có sương mù dày đặc, cho nên nếu không phải là người quen thuộc thì nhất định sẽ không tìm ra cô bảo, nhưng lần xâm nhập hôm qua của Lưu Tà là ngoài ý muốn.

“Ở ngọn núi phía sau cô bảo.” Trữ Huyền thản nhiên nói.

“Không lẽ lão nhân không muốn điều tra nguyên nhân sao?” mấy người kia đều do ông ta mang về, không lẽ ông ta không hề cảm thấy kì quái hay sao?

“Lão nhân chỉ nhìn thi thể của mấy cô gái đó, sau đó nói hai chữ, mai táng.” Trữ Huyền nghĩ tới tình cảnh đó, bây giờ bọn họ cũng quen luôn rồi.

“Nếu thật sự là do lời nguyên thì rất có thể tôi sẽ là người thứ mười hai đúng không?” Tô Tiểu Mạt sâu kín nói, cô nhất định phải tìm ra bí ẩn trước ba tháng, sau đó rời khỏi nơi này, cô không biết vì sao những người phụ nữ đó lại chết một cách kì lạ như thế nhưng đột nhiên cô lại thấy năm người sống ở đây thật đáng thương, nhưng cô cũng không muốn tìm hiểu thêm về bọn họ, cô sợ trái tim mình sẽ trầm luân, sợ rằng không hoàn thành nhiệm vụ.

“Anh nhất định không để em xảy ra chuyện.” Trữ Huyền kéo Tô Tiểu Mạt vào lòng, ôm chặt, trầm giọng nói.

“Trữ Huyền, anh đảm bảo được sẽ không để tôi có chuyện sao? Anh không hề biết những người kia tại sao lại chết, nếu thật sự đến thời hạn ba tháng, không phải tôi sẽ chết chắc sao?” Tô Tiểu Mạt nói tới đây, mắt nhìn không được đảo qua những căn phòng từng có người ở kia, tại sao các cô gái kia lại chết bất đắc kì tử? Không lẽ cô bảo này còn có bí mật nào khác?

“Không đâu, anh sẽ bên cạnh em, nếu em chết anh sẽ đi cùng.” Trữ Huyễn ôm chặt Tô Tiểu Mạt, nghiêm túc nói.

Tô Tiểu Mạt đang chìm trong suy nghĩ, nghe Trữ Huyễn nói như thế thì lòng run lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, “Anh thật sự muốn chết chung với tôi?”

“Ừ, anh đã nói rồi, từ nay về sau em là người phụ nữ của anh, anh nhất định sẽ không để em xảy ra chuyện.” Trữ Huyễn cúi đầu nhìn vào mắt cô, kiên định nói.

“Trữ Huyễn, vì sao anh lại đối tốt với tôi như vậy? Tôi cũng chỉ mới đến hôm qua thôi mà, có lẽ tôi cũng chỉ là một người qua đường trong sinh mệnh của anh mà thôi, anh không cần phải để ý tôi như thế.” Tô Tiểu Mạt nhìn thẳng vào Trữ Huyễn, có chút khó hiểu, cô bị lời nói của hắn làm cảm động không thôi, nhưng cô biết rõ mục đích của mình khi bước vào đây, một khi nhiệm vụ hoàn thành cô nhất định phải đi, nơi này cũng chỉ là một điểm trong sinh mệnh của cô thôi, nếu một ngày nào đó hắn phát hiện ra cô tới đây cũng chỉ vì tư liệu của bọn họ vậy hắn nhất định sẽ đau lòng, đến lúc đó không chỉ đơn giản là nỗi giận nữa, mà sẽ là chết tâm.

“Có lẽ anh chỉ là một khách qua đường trong sinh mệnh của em, nhưng em chính là vĩnh hằng trong tim anh.” Trữ Huyễn nhìn cô, “Mặc kệ mục đích của em khi vào đây là gì, nhưng anh rất rõ trái tim của mình, anh hiểu mình đang muốn gì, nên làm gì, Tô Tiểu Mạt, cho dù em có trốn đi đâu cũng không thoát khỏi anh đâu.”

“Trữ Huyễn, anh thật là...” Tô Tiểu Mạt nghe nhưng lời này của Trữ Huyễn, lần đầu tiên có một người đàn ông nói cho cô rằng hắn yêu cô, không cần biết cô là ai, làm gì hắn đều ở bên cạnh cô, một lời tuyên bố bá đạo như thế, cô là người phụ nữ của hắn, cho dù có trốn đi đâu cũng không thể thoát hắn, nhưng cô không thể đáp lại, ngay từ đầu vận mệnh đã không cho phép hai người bên nhau.

“Anh thì làm sao?” Trữ Huyễn thấy hốc mắt của cô đỏ bừng, nhẹ nhàng vuốt ve hỏi.

“Sao anh lại ngốc như vậy?” Tô Tiểu Mạt nâng tay gõ một cái vào trán của hắn, sau đó rời khỏi vòng tay của hắn, đi thẳng về phòng mình, cô không thể chỉ vì như đã cảm động được, nếu không sau này hắn sẽ càng đau hơn, nghĩ tới đây cô lại quyết tâm, nhất định phải cho Trữ Huyễn hết hi vọng. (chị không cảm động nhưng editor cảm động chết rồi đây a~)

Trữ Huyễn thấy Tô Tiểu Mạt cứ thế xoay người đi, xoa cái trán bị cô gõ, thở dài một tiếng, “Ài, cô ấy vẫn chưa cảm động, cần tiếp tục cố gắng.”

Tô Tiểu Mạt đi thẳng về phòng mình, vừa đóng cửa lại Trữ Huyễn đã tiến tới gõ cửa, “Em không muốn cho anh vào sao?”

“Tôi tự dọn phòng được.” khi này Tô Tiểu Mạt còn muốn đổi phòng khác nhưng nghĩ tới có mười một người chết trong đó rồi, tất nhiên là có cất giấu bí mật gì đó, vì vậy cô cần phải xem xét một chút, có lẽ cô sẽ tìm thấy gì đó.

“Nhưng bây giờ đã tới lúc em phải bôi thuốc cho anh rồi, không lẽ em không đói bụng?” Trữ Huyễn tự nghĩ, có lẽ lời thổ lộ khi nãy của hắn quá mãnh liệt nên khiến cô sợ hãi, thế nên cô mới trốn tránh hắn, chỉ cần nghĩ thế thôi là tâm tình hắn đã tốt vô cùng.

“Tôi biết rồi.” Tô Tiểu Mạt gạt đầu nhìn cái đồng hồ trên tường, đã mười hai giờ trưa rồi, cô vuốt cái bụng của mình, đúng là đói thật, nghĩ tới đây cô thở dài một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng, mở cửa bước ra ngoài.

Trữ Huyễn lười biếng tựa vào cửa, nở một nụ cười tà mị với cô, “Đi thôi, trưa nay anh xuống bếp.”

“Nhưng mà tôi nghe Trữ Hằng nói về tài năng nấu nướng của anh, chẹp, cái món cá chép được long môn kia đúng là rất hấp dẫn.” Tô Tiểu Mạt đột nhiên nhớ tới khi sáng Trữ Hằng có kể lịch sử xuống bếp của bạn yêu nghiệt nào đó, nhìn không được cười cười trêu chọc.

Trữ Huyễn nhìn nụ cười sáng lạng kia của cô, nghĩ lại thì đúng là hắn có làm chuyện này thật, nhưng hắn không muốn đề cập chuyện cũ nên xưa nay rất ít xuống bếp, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không biết nấu ăn, trong lòng âm thầm rửa bạn nhỏ Trữ Hằng miệng rộng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: CHƯƠNG 59.2

“Hai người quét dọn xong rồi sao?” nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới liền, Trữ Hằng vừa lúc lên lầu ba, đi về phía Tô Tiểu Mạt, thấy cô cười vui vẻ như thế thì cũng cười hỏi.

Trữ Huyễn quay đầu nhìn Trữ Hằng chăm chăm như muốn ăn sống nuốt tươi hắn.

Trữ Hằng đưa ánh mắt nghi ngờ về phía Trữ Huyễn, “Anh ba, sao anh lại nhìn tôi như vậy?”

“Có đôi khi nói nhiều quá sẽ rất hại thân.” Trữ Huyễn lạnh lùng nói, sau đó nắm tay Tô Tiểu Mạt lướt qua Trữ Hằng.

Trữ Hằng khó hiểu gãi đầu, nhìn theo bóng lưng của Trữ Huyền, “Tôi thì làm sao chứ?”

Nói xong cũng theo chân bọn họ xuống lầu.

Tô Tiểu Mạt nhìn sườn mặt của Trữ Huyền, ngũ quan tuấn mĩ, nụ cười mê người, đôi mắt hoa đào phóng điện mê chết người, thoát nhìn hấn yêu nghiệt vô cùng, ngón tay có lực siết chặt tay cô, khiến cô có thể cảm nhận được sự ôn nhu của hấn.

Tô Tiểu Mạt nghĩ, nếu, cô không gặp hấn ở cổ bảo này, nếu cô gặp hấn ở một con phố nào đó, có lẽ bọn họ cũng không giống như hôm nay.

Cô không biết vì sao Trữ Huyền lại thích cô, nhưng cô hiểu được hai người không có khả năng đến với nhau, cúi đầu nhìn hai bàn tay đang đan vào nhau, cô không biết phải nói cái gì nữa.

Không biết qua bao lâu ba người đi xuống lầu, Trữ Huyền ấn Tô Tiểu Mạt xuống sofa, bật ti vi, “Em ngoan ngoan ngồi đây xem ti vi, anh làm xong cơm sẽ gọi em.”

“Anh xác định không cần tôi hỗ trợ thật sao?” Tô Tiểu Mạt có chút nghi ngờ hỏi.

“Thật!” Trữ Huyền làm như không thấy ánh mắt nghi ngờ của cô, quay đầu trừng mắt Trữ Hằng một cái, sau đó mới chịu đứng dậy đi thẳng xuống bếp.

“Rốt cục cô đã nói gì với anh ba vậy? Sao anh ấy lại nhìn tôi như thế?” Trữ Hằng khó hiểu hỏi Tô Tiểu Mạt.

“Tôi cũng chỉ kể những gì anh kể cho tôi về lịch sử xuống bếp hào hùng của Trữ Huyền thôi mà.” Tô Tiểu Mạt vừa chuyển kênh vừa thản nhiên nói

Trên ti vi đang phát ra tin tức, “Theo thông tin vừa mới nhận được, hôm nay, tổng giám đốc của tập đoàn Kim Vũ, Tiêu Nghị đã qua đêm cùng một cô gái bí ẩn, có tin đồn rằng cô gái kia chính là ngôi sao mới của Kim Vũ, Lý Văn Nhi, tối qua Tiêu tổng đi cùng Lý tiểu thư vào khách sạn tới sáng hôm nay mới cùng bước ra, theo nhận định của một số người, bọn họ đã xác định quan hệ, ít ngày nữa sẽ có chuyện tốt.”

“Không ngờ Tiêu tổng kia lại thích loại phụ nữ như vậy.” Trữ Hằng vừa nghe thấy tin tức đã hừ hừ nói.

Tô Tiểu Mạt ngơ ngác nhìn cái hình chụp bé tí ti trên ti vi, nghe thấy tin tức kia, cái tay đang cầm điều khiển ti vi cũng siết chặt, khóe miệng nhếch lên, trong lòng nổi cơn tanh bành, nhưng nghe thấy Trữ Hằng nói như thế, cô mới ý thức được bản thân thiếu chút nữa đã không kiềm chế được cảm xúc, hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Trữ Hằng, “Vì sao anh lại nói vậy?”

“Người đàn bà kia chỉ cần liếc một cái thì đã biết là người có tâm kế, Tiêu Nghị tuổi còn trẻ mà đã ngồi lên chiếc ghế chủ tịch của Kim Vũ, chứng tỏ người này cũng rất thâm sâu, thế thì làm sao có thể để tâm tới một cô gái như thế được?” Trữ Hằng phân tích rất rõ ràng.

“Anh không bước chân ra khỏi cổ bảo, sao lại hiểu chuyện bên ngoài thế chứ?” hai mắt của Tô Tiểu Mạt sáng ngời, nghe Trữ Hằng nói thế cô mới nhận ra, lấy cái điều khiển ti vi mở lại tin tức vừa rồi, nhìn kĩ một lần nữa thì mới hiểu được, cảm thấy tức giận vừa rồi đã vơi đi không ít, lúc này mới reu ghẹo Trữ Hằng.

“Tôi không chỉ yêu tiền, tôi thích tài chính, tuy tôi chẳng bao giờ ra ngoài nhưng chuyện bên ngoài thì tôi biết tất.” Trữ Hằng cực kì đắc ý khoe khoang, bọn họ làm việc gì chứ, đánh cắp cơ mật quốc gia để kiếm sống, tất nhiên những chuyện bên ngoài hấn chỉ cảm động đập ngón tay là biết tất rồi.

“Vậy anh nghĩ Tiêu Nghị sẽ thích dạng phụ nữ như thế nào?” nhìn cái bộ dạng đắc ý của Trữ Hằng, cô lại cảm thấy bản thân thật ngốc, năm tên này thần bí như thế, mỗi lần đánh cắp cơ mật quốc gia đều không bị theo dõi hay phát hiện, điều đó chứng tỏ mấy tên này không tầm thường chút nào, lúc trước chưa gặp họ có lẽ cô còn có suy nghĩ phiến diện, nhưng hôm nay gặp rồi cô mới thấy bọn họ không giống với lời đồn bên ngoài chút nào, hình như có chút xem thường họ rồi, bây giờ cô nghe Trữ Hằng nói thế thì mới ý thức được, bản thân không nên để tình cảm xen vào chuyện này.

“Hấn... có lẽ sẽ thích những người phụ nữ giống cô.” Trữ Hằng ngẩng đầu, thẳng thắn đánh giá Tô Tiểu Mạt.

“Anh thật biết nhìn người.” tên này vừa vặn lại nói trúng ý cô, đột nhiên cô cảm thấy ngoại trừ có chút mê tiền thì tên này cũng dễ thương phết, ít nhất hấn cũng rất tinh mắt, rất hiểu chuyện.

“Tất nhiên, sau lưng một người đàn ông thông minh sẽ là bàn tay của một nữ nhân khiến người ta phải đau trứng, Tiểu Mạt Mạt, cô có biết cô chính là dạng phụ nữ này không?” Trữ Hằng tiếp tục phân tích.

Câu khen ngợi trong miệng Tô Tiểu Mạt lập tức bị câu nói kia đánh ghen trở về, thay vào đó là một quyền đánh thẳng vào vai Trữ Hằng, “Anh là đồ thôi, mới khen có hai câu mà đuôi của anh đã vẫy lên tới trời rồi.”

“Làm gì có, tôi chỉ nói thật thôi mà.” Trữ Hằng cũng không né tránh, cứng rắn trúng một quyền của cô, ôm bả vai của chính mình, vô cùng nghiêm túc trả lời.

“Lăn qua một bên, đừng để tôi thấy cái bản mặt của anh.” Tô Tiểu Mạt nâng chân lên muốn đá thêm một phát, tên này đúng là muốn ăn đòn.

Lần này Trữ Hằng né được, nhưng lại đứng lên, giương ánh mắt khó hiểu nhìn Tô Tiểu Mạt, “Sao cô lại muốn đuổi tôi đi, lại còn không muốn thấy mặt tôi, tôi có nói sai gì đâu?”

“Tôi đếm tới ba, nếu anh không biến khỏi mắt tôi thì số vũ khí ia anh đừng mơ lấy được.” Tô Tiểu Mạt thật sự không biết nói gì với Trữ Hằng, ngẩng đầu

rống lớn.

Trữ Hằng nghe thấy tới hậu thư của cô thì không nói hai lời, lập tức chạy trốn còn nhanh hơn cả gió, chỉ một giây sau đã không thấy bóng hấn, chỉ thấy hấn ngồi vào bàn ăn, chống má, đưa cặp mắt cún con đáng thương hề hề về phía cô.

Tô Tiểu Mạt không hề để ý tới hấn, chỉ nhìn thẳng vào ti vi, trong lòng không ngừng mắng, anh trai thôi, mới có hai ngày thôi mà đã chọc hoa đào nữa rồi, để xem em về nhà sẽ trị anh thế nào.

Lúc này Trữ Tích cũng vừa xuống dưới, nhìn thấy Tô Tiểu Mạt tức giận ngồi trên sô pha, còn Trữ Hằng thì vô cùng uất ức ngồi trước bàn ăn, giống như một chú cún con bị chủ vất bỏ, không ngừng phe phẩy cái đuôi.

Trữ Tích không đi về phía Tô Tiểu Mạt mà ngồi bên cạnh Trữ Hằng, "Cái mặt này của anh là ý gì?"

"Ai!" Trữ Hằng cũng không lập tức trả lời câu hỏi của Trữ Tích, mà nặng nề thở dài một hơi, cứ như vậy nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mạt.

Trong lòng của Tô Tiểu Mạt bây giờ chỉ toàn là anh trai, làm gì có tâm trạng đi nhìn Trữ Hằng.

Một lúc sau, Trữ Dã và Trữ Hạo cũng trở lại cổ bảo, những thứ được chọn mua cũng được mang trở về, để mọi thứ vào nhà kho, hai người bước vào đại sảnh, tự nhiên lại có cảm giác không đúng, nhìn Tô Tiểu Mạt không ngừng ấn vào điều khiển ti vi như đang phát tiết, lại nhìn cái bản mặt đáng thương của Trữ Hằng, sắc mặt âm trầm của Trữ Tích đang nhìn lên trần nhà.

"Trữ Hằng, cậu làm sao vậy?" Trữ Dã cũng đi thẳng về phía bàn ăn hỏi Trữ Hằng.

"Tôi bị thương." Trữ Hằng hít vào một hơi, lười biếng chống đầu nói.

"Bị thương? Sao lại bị thương?" Trữ Dã ôn hòa nói.

"Tim bị thương." Bây giờ trong lòng của bạn nhỏ Trữ Hằng đang lo sợ Tô Tiểu Mạt giận thật, không trả vũ khí cho hấn, tới lúc đó nhất định hấn sẽ phát điên.

"Tôi tưởng anh vốn không tim không phổi chứ, không ngờ hôm nay lại có tim." Trữ Tích cũng chen vào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Năm Vòng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: CHƯƠNG 59.3

Trữ Hằng quay đầu trừng Trữ Tích một cái, "Cậu thì biết gì mà nói?"

"Được, vậy anh cứ tiếp tục đi." Trữ Tích nhún vai, hấn cũng lười quan tâm, ngẩng đầu nhìn Trữ Dã, "Anh cả, đồ đã mua xong rồi sao?"

"Ừ, trên đường đi có người theo dõi anh, nhưng anh đã cắt đuôi được rồi." mỗi lần đi ra ngoài bọn họ đều rất cẩn thận, sao có người tìm ra được tung tích chứ?

"Không lẽ kẻ kia hôm nay không đúng hẹn?" Trữ Tích lạnh giọng hỏi.

"Không phải người đó, nếu là hấn thì sẽ không theo sát chúng ta như vậy." Trữ Dã lắc đầu.

"Vậy thì ai vào đây?" Trữ Tích nhin không được hỏi, ngẩng đầu liếc về phía Tô Tiểu Mạt, ánh mắt cực kì phức tạp, "Có phải là..."

"Cái đó cũng không thể." Trữ Hạo cũng đang bước tới, "Nếu là cô ta thì bây giờ chúng ta cũng không còn ở đây nữa rồi."

"Nhưng mà ngoại trừ sự xâm nhập hôm qua thì từ trước tới nay chưa từng có ai vào được, ngay cả bộ dạng của chúng ta họ cũng không biết." mới có hai ngày mà còn xảy ra nhiều chuyện hơn những năm họ ở đây.

"Tuy không biết vì sao họ có thể phát giác chúng ta, nhưng mà bọn anh đã cắt đuôi bọn họ, sau này không phải có việc gấp thì không nên đi ra ngoài." Trữ Dã nghĩ, bây giờ chính là thời gian nhạy cảm, quay đầu nhìn bóng lưng của Tô Tiểu Mạt, trong mắt xẹt qua tia lạnh lùng, "Trưa nay Trữ Huyền nấu cơm sao?"

"Vâng, anh ấy rất đề ý." Trữ Hằng thâm ý nói.

"Vậy chúng ta chờ ăn thôi." Trữ Dã nhớ tới bữa tối đêm qua Tô Tiểu Mạt làm, loại hương vị đó khiến hấn lưu luyến tới bây giờ.

Những người khác cũng nghĩ như thế, nghĩ tới bữa tối do cô làm, ánh mắt không nhìn được nhất tề hướng về phía Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt cảm nhận thấy có bốn ánh mắt đồng loạt bắn về phía mình, làm cô rất mất tự nhiên, nhìn không được quay đầu nhìn bọn họ, "Các anh nhìn tôi làm gì?"

"Ai bảo tôi nhìn cô?" Trữ Tích là người đầu tiên mở miệng, thu hồi tầm mắt.

"Không nhìn thật sao?" Tô Tiểu Mạt híp hai mắt lại, không có ý tốt nhìn Trữ Tích, "Vậy thì tốt, dù sao có nhìn hay không tôi cũng tự cảm nhận được, anh nhìn một chút tôi cũng không mất miếng thịt nào."

"Đủ rồi, đừng chọc tôi nổi lửa." Trữ Tích nghe cô nói thế thì mặt mày đỏ lên, lạnh lùng nói.

"Anh giận? Anh đừng quên sáng nay ai bị tôi đè trên bàn." Tô Tiểu Mạt thông thả nói, đứng dậy đi thẳng về phía bàn ăn.

Trữ Tích nghe Tô Tiểu Mạt nói vậy thì cũng đứng lên, đi về phía cô, nhưng mới đi được một nửa thì đụng phải Trữ Huyền đang bụng đồ ăn ra.

"Trữ Tích, thật trùng hợp, lại đây bụng cái này ra đi." Trữ Huyền liếc nhìn bộ mặt nổi giận đùng đùng của Trữ Tích.

"Tôi no rồi, các anh ăn đi." Trữ Tích nhìn Trữ Huyền, sau đó lại nhìn về phía Tô Tiểu Mạt, hừ lạnh một tiếng, sau đó mới xoay người đi lên lầu.

Trữ Huyền kì quái nhìn bóng lưng đang dần biến mất của Trữ Tích, "Nó bị gì vậy?"

"Này Tiểu Mạt Mạt, khi nãy cô nói có nhìn hay không cô cũng tự cảm nhận được là sao?" hai tròng mắt của Trữ Hằng xoay tròn, bộ mặt tò mò đi tới đối diện cô mà hỏi.

"Cái này..." Tô Tiểu Mạt ra vẻ thần bí nhìn Trữ Hằng, "Không nói cho anh biết."

"Ai." Trữ Hằng ưu thương thở dài, "Không nói thì thôi."

"Trữ Hằng, còn ngồi đó làm gì, mau tới đây bụng phụ này." Trữ Huyền bụng đồ ăn bước ra, thấy Tô Tiểu Mạt và Trữ Hằng nói chuyện vui vẻ thì lạnh giọng quát.

"A, tới liền." Trữ Hằng vừa nghe giọng của Trữ Huyền thì đã bật từ trên ghế lên, lập tức đi về phía Trữ Huyền.

Trữ Huyền nhìn Trữ Hằng, "trong phòng bếp còn đó, bụng ra đi."

"Vâng." Trữ Hằng gật đầu, sải bước vọt vào nhà bếp, bụng đồ ăn ra đặt lên bàn.

Tô Tiểu Mạt nhìn một bàn thức ăn, ngẩng đầu lên nhìn Trữ Huyền, "Cái này đều do anh làm?"

"Tất nhiên." Trữ Huyền tự tin tràn đầy nhún mày trả lời.

"Đúng là thâm tàng bất lộ." Tô Tiểu Mạt tán thưởng, "Tôi ném thử trước."

"Ừ, thử xem, nếu ngon thì ngày nào anh cũng nấu cho em." Trữ Huyền rất tự nhiên ngồi bên cạnh Tô Tiểu Mạt, gấp một đĩa thức ăn cho vào bát của cô.

Tô Tiểu Mạt bỏ thức ăn vào miệng, "Mùi vị cũng không tệ."

"Còn kém xa em." Trữ Huyền nhớ tới hình ảnh hôm qua cô lấy dao làm cá thì nhìn không được thấp giọng cười.

"Anh muốn ăn com tây." Trữ Dĩ nhìn một bàn đồ ăn, ôn hòa nói.

"Tôi chỉ biết làm com trung thôi, còn com tây thì bó tay." Trữ Hằng nhún mày nhìn về phía Trữ Dĩ.

"Mặc kệ." Trữ Dĩ dùng ánh mắt trên người Tô Tiểu Mạt.

"Anh cả, bình thường tôi làm com trung anh vẫn ăn mà, sao hôm nay lại nản nặc đòi com tây thế?" Trữ Hằng khó hiểu hỏi.

"Ai nói vậy, anh luôn ăn com tây mà." ánh mắt ôn nhu của Trữ Dĩ chiếu vào Trữ Hằng, xẹt qua một tia u ám, sau đó khôi phục lại như thường thân nhiên nói.

"Tôi đi làm." Trữ Hằng bắt đặc dĩ thờ dài, sau đó đứng dậy đi về phía phòng bếp.

"Cậu xác định là có thể làm com hợp khẩu vị của tôi?" Trữ Dĩ nhìn cái mặt ngây ngốc của Trữ Hằng, giọng điệu lạnh lùng.

"Nếu không phải tôi đi thì ai đi bây giờ?" Trữ Hằng quay đầu nhìn Trữ Dĩ, anh cả hôm nay sao lại kén ăn thế chứ, bình thường có thể này đâu.

"Đừng nhìn tôi, tôi không biết đâu." Trữ Hạo nhìn ánh mắt cún con của Trữ Hằng, thấp giọng nói.

"Tôi mặc kệ, anh muốn ăn gì thì tùy." Trữ Hằng tự thấy hấn đã vào bếp nấu nướng rồi mà mấy người này còn ghét bỏ, vậy thì quên đi, nói xong, trở về chỗ ngồi của mình, đặt món ngồi xuống, bỏ thức ăn vào mồm, "Thật ngon."

Trữ Huyền nhìn chằm chằm Trữ Dã, trong mắt xẹt qua một gia u ám không rõ, "Để tôi thử xem."

"Quên đi, tôi làm." Tô Tiểu Mạt biết rõ Trữ Dã đang muốn cô ra mặt, xem ra com tây hôm qua cô làm khiến người này rất vừa lòng.

"Không được, em là người phụ nữ của anh, chỉ có thể thương, sao có thể cho em xuống bếp?" Trữ Huyền vội ngăn cản, sau đó đứng dậy đi vào nhà bếp.

Trữ Dã tao nhã đứng dậy, "Vậy mọi người tự nhiên, tôi về phòng."

Trữ Huyền đập bàn một cái, "Anh có ý gì?"

"Anh nói rồi, anh chỉ ăn com tây, nếu không có thì cùng lắm không ăn nữa thôi." Trữ Dã nói xong thì nâng bước rời đi.

"Muốn ăn thì tự làm." Trữ Huyền giương mắt lên nói, sau đó cũng về chỗ của mình, ngồi xuống, nhìn Tô Tiểu Mạt, "Ăn đi."

"Quên đi, tôi đi nấu com, vừa lúc Trữ Tích cũng không ăn, tôi đi làm vài món hấn thích." Tô Tiểu Mạt không muốn vì sự có mặt của cô khiến anh em bọn họ bất hòa.

"Không được đi." Trữ Huyền lạnh giọng chặn lại.

"Trữ Huyền, có phải anh muốn sau này tôi không để ý tới anh nữa không?" Tô Tiểu Mạt quay đầu, nhìn thấy sự kiên định của Trữ Huyền, trong lòng cô cũng rõ nguyên nhân hấn như thế, nhưng mà cô cũng có nguyên tắc của mình, cô không để để Trữ Huyền tiếp tục trầm mê, cũng không muốn anh em bọn họ có mâu thuẫn chỉ vì cô.

"Anh giúp em." Trữ Huyền nhìn Tô Tiểu Mạt, thu lại ánh mắt lạnh lùng, đứng dậy nắm tay Tô Tiểu Mạt đi về phía nhà bếp.

"Không cần, anh ăn com đi." Tô Tiểu Mạt ấn Trữ Huyền xuống ghế, quay đầu nhìn Trữ Dã, "Muốn ăn thì theo tôi vào bếp, sau này tự mà làm, từ nay về sau đừng có lấy lý do này nọ, đừng ý mình là anh cả thì thích làm gì cũng được."

Trữ Dã không nói gì, chỉ nâng bước theo Tô Tiểu Mạt vào nhà bếp, cô nhìn Trữ Dã, không biết trong lòng hấn đang nghĩ gì? Đang hoài nghi cô sao? Hay là mượn cớ chinh cô? Nhưng Tô Tiểu Mạt cô cũng không phải người dễ ăn hiếp như vậy.

"Hôm nay anh cả thật kì lạ." Trữ Hằng nuốt nốt phần đồ ăn trong miệng, nói.

"Đúng là rất kì lạ." Trữ Hạo ôn hòa mở miệng, sau đó không nhanh không chậm cầm đĩa lên, gấp đồ ăn thông thả cho vào miệng.

Trữ Huyền lại không động vào đĩa, vẫn xoay người nhìn bóng lưng đang tiến vào bếp của Trữ Dã và Tô Tiểu Mạt, trong lòng có gì đó không đúng, hấn hi vọng rằng mình đoán sai.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Chương 60

Tuy Trữ Hằng vẫn đang ăn com nhưng ánh mắt của hấn vẫn hướng về phía phòng bếp, thỉnh thoảng lại quay đầu liếc Trữ Huyền và Trữ Hạo.

Tô Tiểu Mạt đi vào phòng bếp, Trữ Dã cũng đã đứng ở giữa phòng, ngẩng đầu, nhìn bộ dạng giày da tây trang của hấn, còn cái bộ mặt cười cười ôn hòa cùng với mái tóc dài phiêu dật kia, làm gì giống một người đang chuẩn bị xuống bếp làm com chứ.

Cô xoay người, lấy từ trong tủ bếp ra hai cái tạp dề, một cái quăng cho Trữ Dã, một cái tự mặc vào người, "Cởi tây trang ra, mặc cái này vào."

"Được." Trữ Dã vừa nói vừa cởi áo vest của mình ra, bên trong là một cái áo sơ mi màu ngấn hời, nhìn thôi cũng thấy chất vải rất tốt, thoạt nhìn hấn anh tuấn phi phàm, nhìn cái tạp dề lật qua lật lại nửa ngày cũng chưa mặc vào.

Tô Tiểu Mạt quay đầu nhìn Trữ Dã, "Sao còn chưa mặc vào?"

"Không biết mặc." Trữ Dã trả lời rất ngắn gọn xúc tích.

Tô Tiểu Mạt có chút khó hiểu, không phải mọi người đều đồn đãi năm người bọn họ đều có thể vào được nhà bếp sao? Còn tên này làm gì giống thể loại

có thể vào được nhà bếp chứ, rõ ràng là một kẻ kén ăn.

Cô vừa nghĩ vừa tiến tới, lấy cái tạp dề trong tay hấn, sau đó kiễng mũi chân tròng vào cổ của hấn, lấy hai cái dây tạp dề vòng qua eo mảnh khảnh của hấn, sau đó buộc lại.

Trữ Dã đứng in không nhúc nhích, nhìn Tô Tiểu Mạt không chút mất tự nhiên buộc dây cho hấn, hành động này thoát nhìn như thể họ đang ôm nhau rất thân mật, hấn có thể cảm nhận được nhiệt độ của hai gò má đang áp sát vào ngực hấn, khiến hấn nhìn không được mà ním môi cười.

Động tác của Tô Tiểu Mạt rất nhanh nhẹn, buộc xong dây lưng thì lùi về sau vài bước, sau đó chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

“Này, rửa cái này đi.” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Dã, chỉ vào những nguyên liệu vừa được lấy ra.

Trữ Dã không nói gì, tiến tới, mở vòi nước, đang tính rửa thì Tô Tiểu Mạt vội kêu lên, “Đội chút.”

“Sao vậy?” Trữ Dã nâng mắt, thân nhiên hỏi.

“Người ngoài luôn đồn năm người các anh ra được phòng khách vào được nhà bếp, thế sao bộ dạng này của anh lại giống như chưa từng xuống bếp bao giờ vậy?” Tô Tiểu Mạt quăng cho Trữ Dã một cái liếc mắt xem thường.

“Không nên tin vào lời đồn.” Trữ Dã thấp giọng trả lời.

“Đúng vậy, quả là không nên tin vào lời đồn.” Tô Tiểu Mạt vô cùng đồng tình, sau đó nâng tay cời bỏ nút áo ở cổ tay hấn, rồi xắn tay áo lên, ngẩng đầu nhìn Trữ Dã, “Nấu ăn mà không xắn tay áo thì sau khi nấu xong đồ của anh cũng được xào trong máy giặt.”

“Ừ.” Trữ Dã chỉ nhàn nhạt đáp lại, sau đó bắt đầu rửa rau.

Tô Tiểu Mạt thấy Trữ Dã nghiêm túc rửa rau thì cũng quay đầu bắt đầu nghiên cứu cách chế biến thịt bò, mang những thức ăn Trữ Dã yêu thích tới, xử lý cực kì thuần thực, Trữ Dã đứng một bên làm việc rất nghiêm túc cũng nhận không được hướng ánh mắt về phía bạn nữ nào đó làm việc còn nghiêm túc hơn, về mặt không coi ai ra gì, khóe miệng hấn lại nhếch lên ý cười.

Tô Tiểu Mạt nghiêm túc chiên miếng bit tết, vừa làm vừa nói cho Trữ Dã biết cách làm làm sao để miếng thịt bò tươi mới, Trữ Dã đứng một bên cũng nghiêm túc học tập, thỉnh thoảng còn chen tay vào thử.

Sau khi nấu xong bit tết, Tô Tiểu Mạt lại lấy một chai rượu từ trong thùng đá, “Anh thích cái này đúng không?”

“Ừ.” Trữ Dã nhìn đĩa com tây trên bàn, trên mặt lộ ra tia vui sướng, lại nhìn về phía Tô Tiểu Mạt, cô rất thuần thực mở chai rượu ra, rót một ly đặt trước mặt Trữ Dã, “Ban ngày nên uống ít thôi.”

“Được.” Trữ Dã hiếm có một lần không phản bác lại lời của cô, cũng không châm chọc khiêu khích cô, chỉ đưa tay tiếp lấy ly rượu, đặt trên mặt bàn, bụng phần com phong phú của hấn ra khỏi phòng bếp.

Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Dã cứ thế ma đi thì vội vàng gọi lại, “Đứng lại.”

“Có chuyện gì?” Trữ Dã xoay người nhìn Tô Tiểu Mạt hỏi.

“Anh cứ ra ngoài như thế sao?” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Dã trong bộ tạp dề, bụng một khay đồ ăn. Tự nhiên cô lại cảm thấy hấn như vậy khiến cô tật âm ập.

Trữ Dã cúi đầu nhìn tạp dề, cười yếu ớt, “Cô lấy xuống cho tôi đi.”

“Ai.” Tô Tiểu Mạt bắt đầu đi lác đầu, tiến lên, làm lại động tác khi nãy, vòng qua thắt lưng của Trữ Dã, lấy cái tạp dề xuống, lại nâng tay kéo tay áo đang xắn cao của hấn xuống, sửa lại tốt, “Tốt rồi, anh ra ngoài ăn đi.”

“Ừ.” Trữ Dã gật đầu rồi đi ra ngoài.

Tô Tiểu Mạt lại nhớ tới bạn nhỏ Trữ Tích, cô thật không hiểu nổi cái tên kia ghét cô như vậy mà tại sao cô lại đi xuống bếp làm đồ ăn cho hấn nữa, cô làm thế có xứng đáng không đây?

Vừa nghĩ vừa tự khinh bi mình, vậy mà cô vẫn làm xong com trưa cho Trữ Tích, lúc này Trữ Huyền lười biếng tựa vào cửa, nhìn Tô Tiểu Mạt, “Đồ ăn đã nguội lạnh rồi.”

“Ừ, đã làm xong rồi, gọi Trữ Tích xuống ăn com đi.” Tô Tiểu Mạt bụng đồ ăn của Trữ Tích ra, nhìn Trữ Huyền, “Có phải anh cũng chưa ăn không?”

“Anh chờ em ăn cùng.” Trữ Huyền nâng tay tiếp khay đồ ăn trong tay cô, Tô Tiểu Mạt cũng không phản đối, đưa khay cho Trữ Huyền, cời tạp dề của mình, đi ra khỏi phòng bếp cùng hấn.

Trữ Hằng đã ăn no, nhân tiện gọi Trữ Tích xuống lầu, Tô Tiểu Mạt nhìn bạn nhỏ Trữ Tích mang bộ mặt âm trầm ngồi phịch xuống ghế, trong lòng cảm thấy buồn cười, cảm xúc người này biến hóa thật mau.

Trữ Hằng nhìn Trữ Dĩ tao nhã dùng bát tết, mùi thơm bay khắp đại sảnh, Trữ Hằng nhìn không được nuốt nước miếng, “Anh cả, có thể chia cho tôi chút được không?”

“Chỉ đủ cho mình anh dùng thôi.” Trữ Dĩ hoàn toàn thờ ơ với bộ dạng tham ăn kia của Trữ Hằng, thản nhiên nói.

“Ài, tôi nhớ là hồi đó tôi làm com anh cũng có luyện tiếu thế đâu.” cái này gọi là phân biệt đối xử sao? Hẳn làm com thì Trữ Dĩ ăn chưa tới ba miếng đã đứng dậy rồi, còn Tô Tiểu Mạt làm thù ngay cả một miếng cũng không muốn cho hắn.

“Anh ăn com của cậu làm là đã nê mặt lắm rồi.” Trữ Dĩ nhìn Trữ Hằng, hoàn toàn không chút lưu tình trả lời.

“VẬY sau này tôi không làm com cho anh nữa.” Trữ Hằng nghe Trữ Dĩ nói thì tức giận đến nghiêng răng, hắn tốt bụng nấu com mà có người còn ghét bỏ à.

“Ừ, rất tốt.” Trữ Dĩ trả lời như thể cực kì vừa ý.

“Hừ.” Trữ Hằng hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn đồ ăn của Trữ Huyền, nhìn không được mà nuốt nước miếng, nhìn về phía Tô Tiểu Mạt, “Còn nữa không vậy?”

“Hết rồi.” Tô Tiểu Mạt nhìn bộ dạng tham ăn của Trữ Hằng, “Anh còn chưa no sao?”

“No rồi, nhưng thức ăn cô làm thật thơm.” Trữ Hằng cố gắng hít vào, ngửi mùi thơm còn sót lại trong không khí.

“Trữ Huyền nấu không ngon sao?” Tô Tiểu Mạt bấy giờ đã ngồi xuống, nhìn Trữ Hằng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chương 60.2

Trữ Huyền bình tĩnh cầm đĩa thức ăn trong tay đưa tới trước mặt Trữ Tích, “Ăn đi.”

Trữ Tích không nói gì, chỉ cầm đĩa lên, gấp một miếng đồ ăn bỏ vào miệng, khẽ gặm đầu, sau đó bắt đầu chậm rãi ăn.

Trữ Hằng nhìn bộ dạng kia của Trữ Tích, trong cái nhà này, anh cả và tên nhóc này đều kén ăn có tiếng, chắc chỉ có Tô Tiểu Mạt có thể làm được thức ăn khiến hai người này ăn ngon như vậy, nhưng biết làm sao bây giờ, hắn cũng rất muốn ăn, nghĩ tới đây thôi thì nước miếng đã nhìn không được lại trào ra.

Trữ Huyền nhìn cái bộ dạng khó coi kia của Trữ Hằng thì không nhìn được đưa tay xoa đầu hắn, “Nếu cậu còn dám lộ ra bộ dạng này lần nào nữa thì sau này tự nấu com ăn đi.”

“Tự làm thì tự làm!” Trữ Hằng ôm đầu, nhìn Trữ Huyền oán giận nói, sau đó lại liếc mắt về phía Tô Tiểu Mạt, “Tiểu Mạt Mạt, tôi trả tiền cho cô, cô giúp tôi nấu com nha.”

“Đúng là đáng ngạc nhiên, một tên keo kiệt vắt cổ chày ra nước như anh mà cũng có thể bỏ tiền ra sao?” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Hằng cười nói.

“Tóm lại là được hay không?” Trữ Hằng cắn răng, chỉ cần nghĩ tới com mà cô nấu hôm qua thì hắn không thể ăn vào com người khác nấu nữa.

“Được, có điều com tôi làm rất đắt.” Tô Tiểu Mạt nhìn về phía Trữ Hằng nói.

“Thế bao nhiêu vậy?” Trữ Hằng âm thầm gặm bàn tính trong lòng.

“Một phần com là một ngàn.” Tô Tiểu Mạt vuơn một ngón tay ra.

“Cô đi ăn cướp à!” Trữ Hằng không bình tĩnh đập bàn đứng dậy nhìn Tô Tiểu Mạt, “Cô...”

“Được, đồng ý, vậy từ này trở đi một phần com một ngàn nha, tôi trả.” Trữ Dĩ ăn xong, nhìn Tô Tiểu Mạt nói.

Tô Tiểu Mạt quay đầu về phía Trữ Dĩ, “Nhưng một tuần tôi chỉ làm hai lần thôi, những ngày khác các anh tự mình tính đi.”

“Được.” Trữ Dĩ gặm đầu, lau miệng đứng dậy đi thẳng lên lầu hai.

“Anh cả, anh không thể làm thế, một ngàn của anh không phải cũng từ trong túi của tôi hay sao?” Trữ Hằng chỉ cần nghĩ thế thôi đã thấy cái miệng của

mình thật tiện, sao lại đề xuất cái chuyện như vậy chứ? Nếu tất cả đều đồng ý chẳng phải năm ngàn sẽ ra đi sao, ôi, hân thật đau lòng

“Tôi cũng đồng ý.” trên mặt Trữ Hạo không có quá nhiều cảm xúc, lạnh lùng bỏ lại một câu sau đó cũng đứng dậy đi lên lầu.

Trữ Hằng uất ức hướng ánh mắt về phía bóng lưng của Trữ Hạo, “Anh hai, làm thế có khác nào muốn uống máu của tôi đâu!”

“Tôi cũng không có ý kiến.” Trữ Huyền nhìn cái mặt đau lòng gần chết của Trữ Hằng, lại cười híp mắt với Tô Tiểu Mạt, cực kì hào phóng đồng ý.

“Anh ba, không phải anh sợ Tô Tiểu Mạt vất vả sao? Sao anh còn đồng ý?” Trữ Hằng đang nhìn theo cái bóng lưng của Trữ Hạo, lại nghe Trữ Huyền nói thế thì vội vàng tức giận chỉ tay.

“Chỉ cần cô ấy thích thì được rồi.” Trữ Huyền cười nói.

“Ừ, tôi rất vui.” Tô Tiểu Mạt cảm thấy rất sung sướng khi nhìn thấy cái bộ mặt thế này của Trữ Hằng, nghĩ tới cái tật coi tiền như mạng của hân mà cô cứ muốn trị cho một trận thôi.

“Tô Tiểu Mạt, cô tưởng kiếm ra từng đó tiền dễ lắm à? Lần nào cô cũng lấy nhiều máu của tôi như vậy, bộ cô không muốn tôi sống hả?” Trữ Hằng tức giận rống lớn.

“Cái này là do anh đề xuất, sao anh có thể nói tôi không đúng?” Tô Tiểu Mạt nhún mày, nhìn bộ dạng giận dữ đùng đùng của Trữ Hằng, thần nhiên nói.

“Cái này... tôi...” Trữ Hằng quay đầu, nhìn thấy Trữ Tích đã com nước xong, “Trữ Tích, đừng nói cậu cũng đáp ứng nha.”

“Vì sao không đồng ý?” Trữ Tích không thèm liếc cái mặt đau khổ của Trữ Hằng cái nào, thần nhiên đứng dậy đi lên lầu trên.

“A!!!!!!!!!!!!” Trữ Hằng nhin không được ngửa đầu rống lớn, “Các người đúng là đồ hoang phí vung tiền qua cửa sổ!”

“Cậu nói ai là đồ hoang phí?” Trữ Huyền trầm giọng quát.

“Các người, các người là một đám hoang phí, vung tiền qua cửa sổ.” Trữ Hằng đã hoàn toàn mất lí trí, không quan tâm quát.

“Gần đây mới có một dòng xe thể thao, tính năng không tệ, anh muốn mua nên cậu nhớ xuất tiền cho anh.” khóe miệng của Trữ Huyền gọi lên ý cười tà mị, không chút để ý nói.

“Anh ba, không phải mấy hôm trước mới mua một chiếc sao? Vừa tốn hai trăm vạn, sao giờ vẫn muốn mua?” Trữ Hằng vừa nghe câu nói của Trữ Huyền thì mặt lập tức chuyển từ chế độ nhiều mây sang triệt để mưa bão, uất tức hỏi.

“Không phải cậu nói tôi hoang phí sao? Nếu tôi không tiêu tiền thì quả là có lỗi với hai chữ hoang phí kia rồi.” Trữ Huyền nhún vai nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Nằm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: CHƯƠNG 60: CÔ ẤY ĐANG CỤ TUYỆT ANH.

“Anh ba, tôi sai rồi, là tôi hoang phí ném tiền qua cửa sổ, vậy được rồi chứ?” Trữ Hằng vội vã thay đổi sắc mặt thành bộ dạng đáng thương hề hề, cầu xin nói.

“Nếu vậy có xuất thiên hay không?” Trữ Huyền vừa gõ bàn, vừa lơ đãng hỏi.

“Anh ba, thế thì anh giết tôi luôn đi, như vậy thì sau này anh thích xài tiền kiểu nào cũng được.” Trữ Hằng nhin không được mà khóc rống.

“Ha ha.” nhìn cái bộ dạng như thế của Trữ Hằng, Tô Tiểu Mạt cũng không nhin được cười.

“Tô Tiểu Mạt, cô còn lương tâm không vậy. Tôi đau lòng gần chết mà cô còn cười được à.” Trữ Hằng cảm thấy tiếng cười không chút kiên nhẫn kia của Tô Tiểu Mạt thật chói tai, vô cùng ủy khuất rống lớn.

“Trữ Huyền, anh cũng đừng chọc Trữ Hằng nữa, nếu không không chừng anh ta sẽ chết cho anh xem thật đấy.” bộ dạng phờ trương kia của Trữ Hằng đúng là giống như đang muốn liều sống liều chết ấy.

“Chiều nay làm gì?” Trữ Huyền nhìn về phía Tô Tiểu Mạt hỏi.

“Muốn ngủ.” cô đã làm việc từ sáng tinh mơ tới tận bây giờ, hơn nửa hôm qua cũng cực khổ cả buổi tối, bây giờ cô chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc.

“Anh đi với em.” khloe môi của Trữ Huyền gọi lên ý cười tà mị.

“Haiz, chỉ có mình tôi đáng thương còn phải làm việc, các người đều an nhàn cả rồi.” vẻ mặt của Trữ Hằng chuyển sang chế độ u ám, lấp bắp nói.

“Vậy cậu muốn thế nào?” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Hằng, “Không phải anh đã nhận 20 vạn của Trữ Huyền rồi sao? Nếu anh không làm thì ai làm đây hả?”

“Tuy đúng là như thế nhưng anh ấy còn chưa đưa tiền cho tôi mà.” Trữ Hằng nhìn Trữ Huyền nói.

“Anh đã đưa cậu rồi mà.” Trữ Huyền nhướn mày nhìn Trữ Hằng.

“Làm gì có, anh đưa tôi khi nào?” Trữ Hằng vội vàng đứng lên, kích động nhìn Trữ Huyền.

“Tiền riêng của anh không phải đều nằm trong túi của cậu sao? Thế chẳng phải đã trả rồi a.” Trữ Huyền cũng rất thản nhiên trả lời.

“Cái gì? Tiền tôi giữ mà cũng gọi là tiền riêng à? Trữ Huyền, anh dám trêu chọc tôi.” Trữ Hằng cực kì phẫn nộ rống lên, trừng mắt nhìn Trữ Huyền.

“Anh đùa cậu làm gì, anh chỉ nói thật thôi. Tốt lắm, anh mệt rồi, lên lầu đây, nhớ rửa chén cho sạch nhé.” Trữ Huyền hoàn toàn không thèm để ý tới bạn nhỏ nào đó đang trong trạng thái xù lông, thản nhiên quay đầu nhìn Tô Tiểu Mạt, “Em bôi thuốc cho anh.”

“Tôi biết rồi.” Tô Tiểu Mạt cảm thấy, hình như trong nhà này Trữ Hằng luôn là người bị chọc tức tới học máu mà không làm được gì, nghĩ tới đây cô lại thấy buồn cười.

“Trữ Huyền, tôi không để yên cho anh đâu!” Trữ Hằng chỉ vào Trữ Huyền, lớn tiếng mắng.

“Nếu cậu còn nói thêm câu nào nữa thì chiều nay anh lập tức đi mua xe.” Trữ Huyền nâng mắt nhìn về phía bạn nhỏ đang hung hăng trừng mắt nhìn hấn, lạnh giọng nói.

“Anh... anh ăn hiếp tôi.” Trữ Hằng nghe Trữ Huyền phán một câu thì lập tức thu móng vuốt lại, bộ dạng điề

Tô Tiểu Mạt nhìn khuôn mặt thoáng chốc thay đổi kia của Trữ Hằng thì cười rộ lên, thấp giọng, “Trữ Huyền, đừng chọc anh ấy nữa.”

“Anh có làm gì sao?” dút lời, Trữ Huyền kéo Tô Tiểu Mạt đi về phía lầu hai.

Trữ Hằng đột nhiên kéo chặt tay kia của Tô Tiểu Mạt, đáng thương hề hề nhìn cô, “Tiểu Mạt Mạt, anh cả và anh hai vừa mua bồn cảnh mới về, hay là cô giúp tôi chỉnh sửa chúng chút đi!”

“Vi sao tôi phải giúp anh?” Tô Tiểu Mạt cúi đầu nhìn cái tay đang bị bạn nhỏ nào đó nắm chặt, cô nhớ hôm qua hấn còn ghét cô lắm, nhớ tới hình ảnh hấn chuyển tâm chăm sóc từng chậu cây, lúc đó thật đẹp.

“Bởi vì cô cũng là một phần tử trong ngôi nhà này, đừng quên cô bảo này có một nửa là của cô, không lẽ cô nhắm mắt nhìn thấy tôi vất vả sao?” Trữ Hằng đưa ánh mắt cún con về phía cô.

Tô Tiểu Mạt quay đầu nhìn hấn, “Bọn họ cũng là một phần tử trong nhà này, sao anh không nhờ họ làm?”

“Chẳng phải cô cũng biết rồi sao, mấy người này ai cũng giống như đại gia, tôi có thể nhờ được sao?” Trữ Hằng vừa nghĩ tới chuyện này đã thấy tức giận không thôi, không biết kiếp trước hấn nợ mấy người này cái gì nữa, tới bây giờ trong cổ bảo này chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng một tay hấn lo, chẳng khác nào quân gia đa năng.

“Không mời được bọn họ nên anh mới nhớ tới tôi sao?” rớt cục thì cô cũng hiểu mục đích thật của người này.

“Cho dù có mời được thì cũng vô dụng thôi, bọn họ làm gì biết tía cây, hơn nữa cô rất có tài năng trong khoảng tu bổ này.” Trữ Hằng nhớ tới bộ dáng nghiêm túc hôm qua của Tô Tiểu Mạt, thì nhin không được kích động, nếu mấy bồn cảnh kia mà được cô tu bổ thì hấn là rất đẹp.

“Tôi rất thưởng thức lời khen này của anh, nể mặt anh, tôi nhận lời, nhưng anh cũng phải đồng ý với tôi một yêu cầu.” Tô Tiểu Mạt gật gù xem như đồng ý, sau đó bắt đầu ra điều kiện.

“Chẳng phải hôm qua tôi đã đồng ý với cô một điều kiện rồi sao?” Trữ Hằng cũng không phải kẻ ngốc, đối với mấy chuyện liên quan tới tiền bạc, trí nhớ của hấn rất tốt.

“Vậy anh có đồng ý hay không?” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Hằng, “Yên tâm, tôi sẽ không lấy tiền của anh, hơn nữa, tôi cũng không cần.”

“Cô không cần?” Trữ Hằng trở mắt nhìn bộ mặt không thèm quan tâm tiền tài của Tô Tiểu Mạt, “Nếu cô biết số tiền trong tay tôi hiện tại, chắc chắn cô sẽ không nói ra câu này.”

“Không cần biết anh có bao nhiêu tiền, tôi không cần.” đối với Tô Tiểu Mạt mà nói tiền thật sự không phải là vấn đề, ba ông ba già trong nhà cô chẳng phải đều là kẻ có tiền cả sao, cô còn sợ gì không đủ tiền tiêu.

“Vậy cô muốn gì?” Trữ Hằng nghĩ, ai mà không cần tiền chứ,? Nếu không có tiền thì làm sao mà sinh tồn, nhìn thái độ thật sự khinh thường tiền tài của

Tô Tiểu Mạt, Trữ Hằng lại nhìn không được mà càng tò mò, từ lần đầu nhìn thấy cô, hần đã cảm thấy người này tràn ngập thần bí, ban đầu thì nhát như chuột, sau đó lại kiêu ngạo tốt đỉnh, cơ trí dũng cảm, tất cả đều chứng minh cô gái này không tầm thường.

“Tôi chỉ cần những thứ tôi thích.” Tô Tiểu Mạt không e dè nói, “Không còn gì hơn.”

“Vậy cô thích cái gì?” Trữ Hằng bắt đầu bày ra vẻ mặt trẻ ngoan ham học hỏi.

“Không nói cho anh biết.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Năm Vùng Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: CHƯƠNG 60.2: CÔ ẤY ĐANG CỤ TUYỆT ANH.

“Không nói anh biết.” Tô Tiểu Mạt nâng tay gõ đầu của Trữ Hằng một cái, sau đó xoay người nhìn ánh mắt đen thui mà Trữ Huyền hướng về phía Trữ Hằng, cười cười, tên này nhìn có vẻ thông minh nhưng lại ngốc hơn bất cứ ai, sao hần có thể bá đạo tới như vậy chứ?

Cái cô thích và cái muốn nó khác nhau, về mặt này cả năm người họ đều không được, cho dù có thích tới đâu cũng không thể nắm lấy.

“Lại như vậy, hừ, không nói thì thôi.” Trữ Hằng bĩu môi, cúi đầu thu dọn bát đĩa.

Tô Tiểu Mạt cũng đi lên lầu, Trữ Huyền hướng ánh mắt cảnh cáo về phía Trữ Hằng đó cũng vội vàng đuối theo Tô Tiểu Mạt lên lầu ba.

Tô Tiểu Mạt đi thẳng vào phòng của mình, đầu tiên phải làm sạch giường của mình đã, sau khi bước ra từ ban công, cô lại thấy Trữ Huyền nằm trên giường chờ mình từ lúc nào.

Cô nhìn không được quăng cho hần một ánh mắt xem thường, “Thuốc của anh ở kia kia, mau về phòng anh mà nằm.”

“Không muốn, anh thích ở chỗ của em thôi.” Trữ Huyền lăn qua lăn lại trên giường.

“Nếu anh thích chỗ này tới thế thì cứ việc ở, tôi dọn đi.” Tô Tiểu Mạt nhìn Trữ Huyền, một tay cầm hộp thuốc, thông thả nói.

“Em đi đâu anh cũng đi theo hết, anh mặc kệ, em không thể bỏ rơi anh.” nói xong Trữ Huyền nâng tay, một tay kéo Tô Tiểu Mạt lên giường, ôm vào lòng mình, mắt nhìn cô chăm chăm.

“Tôi đi đâu anh cũng muốn theo sao?” Tô Tiểu Mạt nhìn bộ mặt yêu nghiệt của Trữ Huyền, trong đầu loạn chuyển, sau đó xoay người một cái, áp hần dưới thân mình, nâng tay, dùng đầu ngón tay miêu tả khuôn mặt hần, “Nếu tôi muốn đi nơi mà không có anh thì sao?”

“Vậy thì anh vẫn đi theo em, cho dù em biến mất khỏi thế giới này anh cũng đuối theo em.” Trữ Huyền đưa tay đè thấp đầu Tô Tiểu Mạt xuống, ép cô nhìn thẳng vào hần.

Tô Tiểu Mạt nhẹ giọng cười, không ngờ người kia lại nói ra lời phiến tình như thế, nghĩ tới đây, cô không biết nên đáp lại thế nào, cô không biết bản thân không được phép trầm luân cùng hần, cũng không thể để hần chìm đắm cùng cô, như thế, chỉ có đem cả hai kéo về thế giới vốn có mới có thể giải quyết vấn đề.

Tô Tiểu Mạt nâng tay nhé cái mông của Trữ Huyền, “Được rồi, tôi bôi thuốc cho anh.” nói xong cô lại trèo khỏi người của hần, nhưng lại một lần nữa bị con hồ ly nào đó kéo vào lòng, lăn một vòng, áp cô dưới thân, không chờ cô lên tiếng biểu tình, môi hần đã dán xuống, nuốt hết những lời cô muốn nói vào cái hôn nồng nàn, cảm giác khi bị hôn của Tô Tiểu Mạt thật giống như đang đi trên mây, không có một chút sức lực, mãi cho tới khi hần lưu luyến rồi đi đôi môi của cô, còn làm vẻ mặt đắc ý, Tô Tiểu Mạt mới nhìn không được mà nhấc chân, đá hần xuống giường.

Cái mông đau của Trữ Huyền lại vừa đúng lúc đập mạnh vào sàn nhà, đau tới mức hần phải cau mày, “Sao trên đời này lại có người phụ nữ thô lỗ như em chứ?”

“Chẳng phải anh thích tôi thô lỗ như thế sao?” Tô Tiểu Mạt nhú mày, đứng lên khỏi nệm êm, hai tay chống nạnh, lại đá Trữ Huyền thêm một phát, “Đi về phòng anh đi.”

“Đây là phòng anh mà.” Trữ Huyền ôm nơi vừa bị cô đá đau, đứng lên nhìn cô, “Anh mặc kệ, em đi đâu thì anh ở đó.”

“Anh tính theo tôi đi đâu?” trong lòng bạn nữ không ngừng khinh bỉ level bám người của bạn hồ ly, nếu còn cho hần đi theo, cô còn không biết mình làm việc gì nên hôn không nữa, nghĩ tới đây, cô lập tức hận không thể đánh ngất tên hồ ly chết tiệt kia.

“Chỉ cần nơi đó có em, đi đâu cũng được.” Trữ Huyền cười tà mị nhìn Tô Tiểu Mạt, âm mưu muốn xáp vào.

Tô Tiểu Mạt vội vàng né ra, trốn đi ra khỏi phòng mình, lắc đầu vài cái, ngửa mặt nhìn trần nhà, “Chẳng lẽ đây là thử thách trong truyền thuyết sao? Còn là một tên đại phiền phức khó chơi, trời ạ, tha cho cô đi, cô không muốn trêu hoa gì nữa đâu.”

“Tiểu Mạt Mạt, em đi đâu vậy? Đợi anh...” Trữ Huyền vội vàng đuổi theo cô.

Tô Tiểu Mạt vừa nghe thấy giọng của Trữ Huyền thì giống như gặp ma, ba chân bốn cẳng chạy trốn, không được, tuyệt đối không thể để hấn xáp vào nếu không đời cô coi như xong.

Nghĩ tới đây, Tô Tiểu Mạt lại hạ quyết tâm, nếu Trữ Huyền lại quẩn lấy cô, cô sẽ không nhẹ tay đâu.

P/s: tạm thời vậy trước nha, chào mừng ta thoát khỏi bệnh viện thần thánh sau 1 tuần nằm muốn mòn trong đó nào~

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Kế Năm Vùng Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.